

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

When you finally **meet the monster**
hiding under **your bed**.

IN THE SHADOWS

International Bestselling Author

J.A. OWENBY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Gölgelerde

J.A. Owenby

İçinde

[Ücretsiz Kitabınızı İndirin Tetikleyici](#)
[ve İçerik Uyarıları Oynatma Listesi](#)

1. [Ölüm](#)
2. [Sebastian](#)
3. [Ella](#)
4. [Ölüm](#)
5. [Ella](#)
6. [Sebastian](#)
7. [Ella](#)
8. [Ella](#)
9. [Sebastian](#)
10. [Ella](#)
11. [Ella](#)
12. [Sebastian](#)
13. [Ella](#)
14. [Ölüm](#)
15. [Sebastian](#)
16. [Ölüm](#)
17. [Ella](#)
18. [Ella](#)
19. [Sebastian](#)
20. [Ella](#)
21. [Ella](#)
22. [Ölüm](#)
23. [Ella](#)
24. [Ella](#)
25. [Ölüm](#)
26. [Ella](#)
27. [Ölüm](#)

28. [Ölüm](#)
29. [Ella](#)
30. [Ella](#)
31. [Ölüm](#)
32. [Ella](#)
33. [Sebastian](#)
34. [Sebastian](#)
35. [Ella](#)
36. [Ölüm](#)
37. [Ella](#)
38. [Ella](#)
39. [Sebastian](#)
40. [Ella](#)
41. [Ella](#)
42. [Sebastian](#)
43. [Ella](#)
44. [Sebastian](#)
45. [Ella](#)
46. [Ella](#)
47. [Ella](#)
48. [Sebastian](#)
49. [Ella](#)
50. [Ölüm](#)
51. [Ella](#)
52. [Ella](#)
53. [Sebastian](#)
54. [Ella](#)
55. [Ella](#)
56. [Ölüm](#)
57. [Sebastian](#)

[Yasadışı Takıntı Örnek](#)
[Ayrıca J.A. Owenby](#) .
[tarafından Yazar Hakkında](#)

ÜCRETSİZ Kitabınızı İndirin

J.A. OWENBY'NİN HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN ve ÜCRETSİZ kitabınız Love & Sins'i indirin. Özel bonus sahneler, yakında çıkacak yayınlar ve daha fazlası hakkında güncel bilgileri alın. [Buraya tıklayın](#) veya www.authorjaowenby.com adresini ziyaret edin.

Tetikleyici ve İçerik Uyarıları

Lütfen ziyaret <https://authorjaowenby.com/about/in-the-shadows-trigger-warnings-2/> adresini ziyaret edin.

Bunlar potansiyel tetikleyiciler ise lütfen okumaya devam etmeyin. Ruh sağlığınız çok önemlidir.

xoxo,

J.A. Owenby

Çalma listesi

“Sick Pretty Mind” by Upsahl “Desire”
by Violet Orlandi
Ramsey'den "I Put Something in Your Drink"
RAYNE'den "My Strange Addiction"
“Guilty” - Bobi Andonov
Freya Ridings'in "Face in the Crowd" şarkısı
Galli J'nin "Silence" şarkısı
Zayn'den "Love Like This" Freya
Riddings'den "Holy Water"
Freya Riddings'in "Unconditional" şarkısı

*Eğil ve uslu bir kız gibi kabul et. Unutma ki bu lanet olası bir masal değil,
Prenses. Her şeyi kabul etmelisin.*

Kızlarım Alida ve Britny için. Sizler gerçek badass'larsınız ve hayatımda sizler olmadan yaşayamayacağımı hayal bile edemiyorum. Beni akıl sağlığımı koruyorsunuz! İkinizi de seviyorum. Dildolar, Drama Değil, Sonsuza Kadar!

Bölüm 1

Ölüm

"Kurtlar için özgürlük, kuzular için ölümdür" - Isaiah Berlin

Ella McCloud'un yatak odasına gizlice girdim. Açık perdelerin arasından dolunay, onun güzel kıvrımlarına ışık saçıyordu ve ben köşedeki gri koltuğa oturdum. Vücudunun her bir parçası enfesti ve bıçağımın porselen teninin kıvrımları ve çukurları boyunca kaymasını hissetmeyi arzuladım. Onun tenine izlerimi nasıl kazıyabileceğimin olasılıkları zihnimi doldurdu, ta ki sikim seğirip onun içine girmek için yalvarana kadar.

Yumuşak bir şekilde iç geçirdi ve yatağın üzerinde döndü, battaniyenin altından uzun, sıkı bacaklarını ortaya çıkardı. Boynu mükemmel bir şekilde duruyordu ve benim arzuladığım erişimi sağlıyordu. Dilimi kıvrımları boyunca gezdirip onu tatmamak için kendimi zorladım. Ben onun korku içinde uyanmasını hayal ederken, penisim boşalmak için yalvarıyordu. Bıçağı karnına saplarken gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hayal ettim. Tereyağı kadar pürüzsüz bir kesik, ne yaptığımı fark ettiğinde nefesini kesecekti. Ne yaptığımı anladığında nefesini kesecekti.

Çenemi sıktım ve günahkar düşüncelerimin beni tüketmesine izin verdiğim için kendimi azarladım. Benim Ella'm değil. Onun için planım bu değildi. Diğer kurbanlarımı dilimleyip doğradıktan sonra kanlarında yıkanırdım, ama onunki değil. Ella, karanlık dünyamdaki ışık parıltısı, gri tonlardaki varlığımın rengiydi ve ben onu, gecenin yıldızları özlediği gibi özliyordum.

Onu ilk gördüğümde, omuzlarına kadar uzanan koyu saçları ve delici yeşil gözleri fark ettiğimde, ona sahip olmak istedim. Yüzüne değen suyun nazik dokunuşu cildini parlatıyordu ve damlacıklar kirpiklerine yapışırken, dünyam durdu. Ella nefes kesiciydi ve duyabildiğim tek ses kulaklarımda çarpan kalbimin sesiydi. Onun varlığı bile benim keskinleşmiş duyularımı heyecanlandırdı, ruhumun derinliklerinde yankılandı ve beni ona çekti.

Boynumun arkasını ovarken, şeftali ve vanilya kokulu vücut şampuanının cennetsel ama hafif kokusu havada asılı kalarak zihnime kazındı. Ella'yı ilk kez bir yıl önce görmüş olsam da, evine ilk kez giriyordum. İçimi bir heyecan kapladı.

Onun güzelliğine kapılmıştım, bıçağın düz kenarını alt dudağıma bastırıp ileri geri kaydırdım. Ella'nın göğsünün inip kalkışını, dar tişörtünün dolgun göğüslerini vurgulamasını izlerken, soğuk çelik omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi. Keskin bıçak alt dudağımı sıyırdı, bir damla kan akıttı, ben de onu dilimle hevesle yaladım, metalik tadını tadarak.

Hayat çok kırılıyordu, bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra yok olmuştu. Onun kendisi için kurduğu hayatı elinden almak çok kolay olacaktı, ruhunu çalmak ve sonsuza kadar benim yapmak.

Elim bıçağın sapını sıktı, ön kolumdaki damarlar örümcek ağı gibi dallanıp budaklandı. Hedefim yakınlığının farkında olmadan yatağına yaklaştım.

Siyah saçları, gece yarısı şelalesi gibi dalgalandı, derin ve gizemli, ay ışığı altında mavi veya kahverengi tonları yansıtıyordu. Zenginliği ve derinliği beni her zaman büyülemişti, hem gece gökyüzünün gizemini hem de gölgeli bir közün sıcaklığını yansıtıyordu. Ona dokunma isteği beni sardı. Alnındaki saçlarını parmaklarımla nazikçe taradım, saç telleri parmaklarımin arasında çok narin ve saf görünüyordu.

Kanlı parmak ucumu uzattım ve yanağını hafifçe okşadım. Küçük kuzum düşüncelerimi kapladı. Bana bir kez baktığında, o benim takıntım oldu ve yakında ben de onun takıntısı olacaktım.

Birbirimiz için yaratılmıştık, bu yol boyunca insanları öldürmek anlamına gelse bile. Onu kendime ait kılmalıydım, ne pahasına olursa olsun, çünkü...

Ölüm bile bir kraliçeyi hak ediyordu.

Bölüm 2

Sebastian

"Hey, Bass, bana en iyi tekilanından iki shot ver," diye bağırdı Kip, popüler ve lüks bir gece kulübü olan Velvet Vortex'te çalan yüksek sesli, gürültülü müziğin üstüne.

Bar havlusunu omzumun üzerinden atarak, istediği içkiyi buldum. İçkiyi dökerken, dikkatim dans pistinde dirsek dirseğe duran kalabalığa kaydı. Masalar ve kabinler de insanlarla doluydu. Mutfak ve eksiksiz menü ile son teknoloji ses sistemi, birinci sınıf DJ'ler ve Oregon, Portland'daki en büyük dans alanına sahip özel zemin ile yeniden modellenmesinden bu yana, kulüp hafta sonları uzun kuyrukları yönetmek için ek güvenlik görevlileri işe almak zorunda kalmıştı.

Upsahl'ın "Sick Pretty Mind" şarkısının ritmine uyumlu bir şekilde dans ederken başını geriye atıp gülen siyah saçlı kıza yoğun bir şekilde odaklandım. Onu fark ettim. Uzun zamandır başka hiçbir kadında hissetmediğim bir şekilde fark ettim. Onda sarhoş edici bir şey vardı.

Sadece hayat değiştiren güzelliği değildi. Vücudunun kıvrımlı ve serbestçe hareket etmesini, yüzünün saf, filtrelenmemiş bir neşeyle aydınlanmasını izledim. Samimi ve kışkırtıcıydı. Günahkar ve azize.

Ama yine arkadaşları onu çevreleyip görüşümü engelledi ve ben Kip'e döndüm.

"Her zamanki gibi, bu da evden, dostum." Kip en iyi arkadaşım ve iş arkadaşımdı, birbirimiz hakkında en nadir detayları bile biliyorduk.

Dikkatim bir kez daha kalabalık dans pistinin ortasına çekildi ve ağzımın köşesinde hafif bir gülümseme belirdi.

"Ne haber dostum?" Kip döndü ve benim bakışımı takip ederek ona baktı, sonra bana geniş bir gülümseme attı. "O çok seksi Bass, ama sen de bilirsin. Bağlanma."

"Yıllardır kimseyle çıkmadım. Sadece tek gecelik ilişkilerim oldu, o yüzden seni anlıyorum. Ama hiç yerleşik bir hayat kurmayı düşünmüyor musun?"

Kip kaşlarını kaldırdı ve bana homurdandı.

"Siktir dostum, kırk yaşındayım. Çocuklarımın peşinden koşamayacak kadar yaşlanmadan önce bir aile istiyorum." Shot bardaklarını onun önündeki bar tezgahına koydum, tekila bardakların kenarlarından taşıyordu. Havlumu alıp, dökülen tekilayı hızla sildim.

"Onlarla yat ve sonra gönder gitsin. Bana uyar. Ayrıca, o senin için çok genç görünüyor. Yani, ilk evcil hayvanın bir T-Rex değil miydi?" Kip'in kahkahası müziğin sessizliğini bozdu.

"Siktir git. Sen benden o kadar da genç değilsin." Ondan uzaklaştım ve tezgahın üzerine eğilmiş, göğüsleri çok küçük, parlak pembe bluzundan dışarı çıkmak üzere olan bir kızdan içki siparişini aldım. Çaresizce çılgılık atıyordu. Benim tipim değildi. Avustralya aksanımı duyunca gözleri bir an için büyüdü. Eğer bir pislik olsaydım, o aksan sayesinde her gece bir kızı eve götürebilirdim, ama ben bunu istemiyordum. Ben daha önemli bir şey istiyordum. Gerçek bir şey.

Hayal kurmaya devam et, pislik.

"Ne kadar çekicisin!" Pinky bar taburesine tırmandı, sanki çöldeki son damla suymuşum gibi bana neredeyse salya akıtıyordu.

"Teşekkürler. Aksanım yüzünden, değil mi?" Ona geniş bir gülümseme attım ve parmaklarımı kahverengi saçlarımın arasına soktum, telefon numarası yerine iyi bir bahşiş umuduyla onun oyununa uydum. Zaten o bardan çıkar çıkmaz numarasını çöpe atacaktım.

"İngiliz misin?"

Sırtışıımı sakladım ve aptal birinin onun dikkatini çekip, beşinci aşama yapışkan olduğunu düşündüğüm bu kadından beni kurtarması için dua ettim. "Avustralyalı."

Güzel bir kahkaha havada yankılandı ve bara doğru giden kadın grubuna baktım. Birkaç dakika önce gördüğüm koyu saçlı güzel kadın da onlarla birlikteydi, gülümsüyor ve kıkırdıyordu. Siyah tişörtümü düzelttim ve deodorantımın etkisini terle bozmamış olmayı umdum.

"Bu tur benden," dedi arkadaşlarına.

Pinky'ye baktım ve "Ne içmek istediğine karar vermek için sana biraz zaman vereceğim" dedim.

Onun çarpıcı yeşil gözleri ve simsiyah saçları beni büyülemiş, barın diğer ucuna doğru yürüdüm. Güneşten bronzlaşmış yüzünde, narin, yukarı doğru kıvrık burnunun üzerinde çiller vardı.

"Ne alırsınız?"

Bana şimdiye kadar gördüğüm en güzel gülümsemeyi göstermeden hemen önce kaşları hafifçe kalktı.

"Dört farklı içki istiyorum lütfen. Bir mai tai, Long Island buzlu çay, bir appletini ve bir sex on the beach."

"Hangisi sizin için?" Cevabını beklerken ihtiyacım olan bardakları aldım.

"Uh, sex on the beach." Yere baktı ve yanakları hafifçe kızardı.

Göründüğü kadar masum muydu, yoksa yeni tanıştığı insanlara karşı utangaç mıydı? Elini cebine soktu ve mavi bir saç tokası çıkardı. Ben içkileri hazırlarken, saçlarını dağınık bir topuz haline getirdi ve ben kendimi ona bakarken buldum.

"Buyurun." Bardakları önüne koydum.

"Teşekkürler." Kredi kartını bana uzattı.

"Seninki müesseseden."

"Gerek yok." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve bana utangaç bir gülümseme attı.

"Ben rica etmedim." Ona göz kırptım ve uzaklaşmadan önce karttaki isme baktım. Ella McCloud. Siparişi girdikten sonra ona geri döndüm.

"Buyurun Ella."

Kaşlarını çattı. "Adımı nereden bildin?"

Kredi kartını salladım ve fişle birlikte bara bıraktım, o da güldü.

"Güzel bir bayan için güzel bir isim." Gülümsedim.

Ella alt dudaklarını ısırarak kıkırdamayı bastırdı, gözleri yaramazlık ve eğlenceyle doluydu. Nefis bir kombinasyon. Cömert bir bahşiş yazdı ve küçük kağıda imzasını attı.

"Tekrar teşekkürler." İki içkiyi aldı ve arkasındaki arkadaşlarına uzattı.

İçimden iç geçirdim. Ella McCloud, benim flörtöz hareketlerime karşılık vermeden ve sohbet etmek için kalmadan kibarca reddetti, ama bu en iyisiydi. Hayatım çok tehlikeli ve karmaşıktı. Ayrıca, yirmili yaşlarının sonlarında, belki otuzunda gibi görünüyordu ve muhtemelen yaşlı erkeklerden hoşlanmıyordu. Telefonum pantolonumun ön cebinde titredi, ama ben onu görmezden geldim. Önemli bir şey olsaydı, tekrar arayabilirlerdi.

Ella uzaklaşırken, kalçalarının nazik sallanışını ve kıvrımlarının beni çağırıldığını takdir ettim ve penisim kot pantolonuma baskı yaptı. Beni büyüleyen sadece fiziksel güzelliğı değildi, onda farklı bir şey vardı, beni çeken bir çekicilik. Barda birçok kadınla tanıştım, ama hiçbirini beni onun kadar etkilemedi. Kalabalığın içinde kaybolurken, güzel görünüşünün altında ne sırlar sakladığını merak ettim. Çünkü herkesin sırları vardır.

Telefonum cebimde tekrar titredi ve ben içimden küfrettim. Telefonu cebimden çıkardıktan sonra ekrana baktım ve endişeyle kaşlarımı çatıttım. Görevdeki diğer barmen Riley'nin envanter sayımı yaptığı arka odaya koştum. "Riley, bu telefonu açmam lazım. Benim yerime bakabilir misin?"

Ayağı kalkarken kahverengi saçlarının gözlerine düşen tutamlarını üfledi. "Tabii. Zaten saymaktan biraz ara vermem lazım." Yanımdan geçerken pazımı okşadı.

Riley çıkıp kapıyı kapattığında telefonu kulağıma götürdüm.

"Ne?" diye sordum, sesimdeki sinirimi gizlemeden.

"Üzgünüm patron, çalıştığını biliyorum ama sana ihtiyacın olan bir bilgi var. Bu, hayatını kurtaracak bir arama," dedi Dope.

Dope, namı diğer Hal ile ilk tanıştığımızda on iki yaşındaydık. Bir gün okuldan sonra beni evine davet ettiğinde, kardeşinin zulasına gizlice girmiş ve kafası dumanlanmıştı. Beni o kadar güldürdü ki, ikiye katlanacak kadar eğildim. Birbirimizi tanıdıkça, onun bir dahi olduğunu fark ettim. Sonra, yaklaşık altı yıl önce, ona eyaletin en iyi satıcısı tarafından yetiştirilen çok kaliteli bir mal aldım. Avukatımın hazırladığı, sırrı saklama konusunda çok katı bir anlaşma ile birlikte ürünü ona verdim. Çoğu iş arkadaşım gibi, onlara güvenmem gerekiyordu ve imzalı bir sözleşme bunu garanti ediyordu. Kip, bir noterle birlikte, Dope'un belgeyi imzalamasını izlemek için oradaydı.

Telefonu ayarladıktan sonra, bar taburesinin kenarına oturdum. Burnumun köprüsünü sıkıştırarak, beynimi meşgul eden dikkat dağıtıcı düşüncelerden kurtuldum.

"Ne oldu?" diye sordum.

Yeniden konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi. "Kapı görevlileri ehliyetlerini taradıkları için şu anda kulüpte bulunan herkesin bilgilerine erişim sağladım. Bu yöntem uyuşturucu satıcılarının ve pezevenklerin girmesini engellemek için etkili olsa da

uyuşturucu satıcılarının ve pezevenklerin girmesini önlemek için etkili olsa da, diğér tür suçluları dışarıda tutmak için o kadar başarılı değıl."

Gözlerimi kısarak, bana ipucu vermesini bekledim. "Bu yüzden her zaman her yerde gözler olmalı." Hafif bir iç çekerek, gerginliğı biraz azaltmak için omuzlarımı çevirdim.

"Akbabamız geldi ve maalesef bir sorun var. Karısı da onunla birlikte, bu da işini biraz zorlaştırabilir."

"Orospu çocuğı. Neden burada? Bu her şeyi mahveder. Yeniden değıerlendirmem gerekecek."

"Kötü haberi verdiğıim için üzğünüm, ama onunla sohbet etmeye başlayıp, karısı da katıldığında oyundan düşmeni istemedim. Tek bir yanlış kelime ve tüm plan mahvolur."

"Ve benim lanet olası kığım tehlikede," diye mırıldandım, küçük odada volta atmaya başlamadan önce.

"Aynen öyle. Tavsiyem mi? Uzak dur. Git yat ve biraz stres at. Bu kadar stresliyken kimseye faydan dokunmaz."

"Bu harika olurdu, ama yapacak çok işim var." Derin bir nefes verdim. "İyi tarafı, en azından durumu analiz etmek için daha fazla zamanım olacak."

"Sadece dikkatli ol. Bu adam lanet olası bir köpekbalığı. Çok fazla saat çalışıyorsun ve yorgun düştüğünü biliyorum."

Vücudum gerildi. "Benden şüphe mi ediyorsun, Dope?"

"Asla. Ama tanrılar bile hata yapar. Sadece arkanı kolla."

Sinirli tepkim, Dope'un haklı olduğunu kanıtlamıştı. Yorgundum ve en iyi halimde değıldim. "Her zaman. Uyardığın için teşekkürler. Sonra görüşürüz." Telefonu kapattım ve avucumdaki cep telefonuna baktım. Belki de arkadaşım haklıydı ve akşamımın tadını çıkarmalıyım. Ne yazık ki Ella'nın bacakları başımın etrafında olmayacaktı.

Ayağı kalkıp kapıya yaklaştım, bu kadının neden bu kadar çabuk dikkatimi çektiğini merak ederek. Ne kadar istesem de, onu kafamdan çıkarmam gerekiyordu. Yapacak işlerim vardı ve hayatımda lanet olası duygulara yer yoktu.

Bölüm 3

Ella

"Görüşürüz bebeğim. Bu gece dışarı çıktığın için teşekkürler," dedi en iyi arkadaşım Cami, arabasını benim evimin garajına park ederken.

"Eğlenceliydi. Biraz kafamı dağıtmam gerekiyordu." Kapı koluna uzandım.

"Ve seninle flört eden o seksi barmen. Ella, geri dönüp onunla konuşmalısın."

Dudaklarımı ince bir çizgiye bastırdım. "Bir ilişki için vaktim yok."

Cami koltuğunda kıpırdanarak bana baktı. "Üniversiteye başlamadan önce de bu mazereti kullanıyordun." Cami, parmaklarını direksiyona vurarak sırtıttı. "Seni hızlı randevuya kaydedeceğim." Gözlerinde huysuz bir parıltı belirdi. "Ya da daha iyisi, FarmersOnly'de sana yakışıklı birini bulacağım." Başını geriye attı ve histerik bir şekilde güldü. "Hatta sana ilk jartiyerini ve kovboy çizmelerini bile alacağım." Yüksek sesle burnunu çektikten sonra tekrar kahkahaya boğuldu.

"Sakın yapma." Ona delici bir bakış attım, hayatımda bir erkeğe ihtiyacım olduğunu düşündüğü için bu kadar ileri gitmemesini umarak.

Cami'nin kahkahası kesildi ve bacağıma hafifçe vurdu. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Hepsi bu. Çok şey yaşadığını biliyorum."

Ön camdan dışarı baktım. Cami ve ben on iki yıldır arkadaşlık ve o benim hakkımda neredeyse her şeyi biliyordu. Neredeyse.

"Hayat böyle. Ben de idare ediyorum."

"Ella, hayattan zevk alabilmen için seni neredeyse kaçırmam gerekiyor. Bu geceye bak, kulübe gittin, bütün gece dans ettin, hatta seksi barmen sana bedava içki bile ikram etti. Hatta yatma vaktinden önce eve geldin." Kıkırdadı, belli ki eğleniyordu.

Ruh halim, en dik inişini yapan bir roller coaster'dan daha hızlı bir şekilde düştü. "Neden dışarı çıkmadığımı biliyorsun."

Ağır bir sessizlik arabayı doldurdu ve hafif havayı bozdu.

Yüzündeki ifade yumuşadı ve güzel hatları şefkatle doldu. "Bebeğim, saklanmayı bırakmalısın. Hayatını yaşa."

"Bunun için çalışıyorum." Başımı salladım. Kapıyı açtım ve dışarı çıkmaya başladım. En iyi arkadaşıma bakınca kalbim yumuşadı. "Harika bir arkadaş olduğun için seni seviyorum. Ve seksi barmenle tekrar konuşmayı düşüneneceğim."

"Yap. Ya da yapma. Denemek diye bir şey yoktur," diye cevapladı, en iyi Yoda taklidiyle. "Ve o seksi barmen, mavi gözleri ve geniş omuzlarıyla kesinlikle çok çekici."

Durumumdan kaynaklanan hayal kırıklığı ve yorgunlukla, Cami'nin benim tarafımda olduğunu ve benim için en iyisini istediğini kendime hatırlattım. "Dikkatli sür." Kapıyı kapatmadan önce ona bir öpücük gönderdim.

Derin ve sakin bir nefes alarak, sığınağım olan evimin ön kapısına doğru yürüdüm. Arkadaşlarım arasında kendi evini satın almayı başaran tek kişi bendim. Bu şans ya da tesadüf değildi; tamamen irade ve titiz planlamanın sonucuydu. Kendime 29 yaşına kadar bir ev sahibi olma hedefi koymuştum ve bunu gerçeğe dönüştürmüştüm.

Anahtarı kilide soktum, klik sesi duyuldu ve ağır ön kapıyı açtım. Bekar bir kadın olarak, geceleri kendimi güvende hissetmek istiyordum ve daha fazla koruma için daha kaliteli kapılar seçmişim.

İçeri girince topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Bütün gece dans etmekten ayaklarım ağrıyordu. Kilidi kapattım ve anahtarlarımı koridordaki masanın üzerindeki kahverengi ahşap kaseye attım. Saat neredeyse sabahın biri olmuştu ve ben yorgunluktan bitkin düşmüştüm, ama yatmadan önce biraz gevşemek ve sıcak bir duş almak zorundaydım.

Kulübe gitmeden önce sehpa attığım mektupları topladım. Televizyon kumandası lambanın yumuşak ışığını yansıtıyordu ve oturmadan önce onu gri kanepeden aldım. Haberlerin sesi, aksi takdirde sessiz olan odayı doldurdu.

"Bir seri katil serbestçe dolaşıyor ve polis, Portland sakinlerine kapılarını ve pencerelerini kilitlemelerini ve varsa alarm sistemini kullanmalarını hatırlatıyor," dedi kadın spiker.

"Ne?" Öne eğildim ve dikkatle dinledim.

"Son iki ayda üç cinayet işlendiği için polis harekete geçti ve katili yakalamak için kapsamlı bir soruşturma başlatıldı. Şu anda başka ayrıntı verilmedi."

Şok olmuş bir şekilde, arka cebimden telefonumu çıkardım ve Cami'ye mesaj attım.

Ben:

Kahretsin, ortalıkta bir psikopat dolaşıyor. Bu bölgedeki seri katil olayını duydun mu?

Cami:

Kızım, haberleri izlememen konusunda sana ne demiştim? Sadece korku ve endişe yaratır. Ancak, seri katil konusu önemli bir konu galiba.

Ben:

Belki bir alarm sistemi almalıyım.

Cami:

Apartmanın sekizinci katındayım, yani katil Spider-Man değilse ve binayı tırmanmak istemiyorsa güvendedeyimdir herhalde.

Ben:

Kapılarını kilitle ve eve yabancıları sokma. Yakında seni Adam and Eve'e alışverişe götüreceğim, böylece doyumsuz iştahını frenleyebilirsin.

Cami:

Harika! Ne zaman olduğunu söyle, ben varım. LOL

Ben:

LOL. Seni seviyorum, kaltak.

Cami:

Ben de seni seviyorum.

Telefonumu sehpayaya koydum ve hafta sonu hava tahminlerini dinledim. Güneşli ve 27 derece hava mükemmel olurdu. Pencerelemi açıp eve temiz hava girebilirdim. Bir daha düşündüm de, etrafta bir katil dolaşıyorsa belki de açmamalıydım.

Katil bilgisi nihayet kalın kafama yerleşince, bu düşünce içime yerleşirken bir terör dalgası üzerine çöktü. Katil, *benim* mahallede gizleniyordu. Tüm kapı ve pencere kilitlerini kontrol ederken kalbim göğsümde çarpıyordu, her bir mandalın yerine oturma sesi kesin ve koruyucu bir hisle yankılanıyordu. Ama kararlı bir katili gerçekten hiçbir şey durdurabilir miydi?

Kanepeye geri dönüp, gereksiz postaları karıştırırken, beklediğim korkunç zarfı gördüm. Faturayı açıp ödenecek tutara baktığımda midem altüst oldu.

"Kahretsin." Mektubu yan sehpayaya attım ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. Zihnim hızla çalışmaya başladı, çılgınca hesaplamalar yapıp, kısılabileceğim harcamaları gözden geçirdim. Zor kazanılan her kuruş önemliydi. Hukuk asistanı olarak çalıştığım iş, yaşam masraflarımın çoğunu karşılıyordu, ama zar zor. Evi satın aldığımda mali durumum mükemmeldi, ama bu acımasız sağlık faturaları hiç azalmıyordu. Yine de, kontrolüm dışındaki durumlar yüzünden umutsuzluğa kapılmanın bir anlamı yoktu.

Bu zorlu durumu aşmak için yenilenen bir kararlılıkla kanepeden kalktım ve sehpadan cep telefonumu aldım. Mutfığı geçip kısa koridordan aşağı indim.

Tek katlı evim, çıkmaz sokağın sonunda gizliydi ve evin arkası yeşil bir alana bakıyordu. İçinde, her biri yumuşak kahverengi tonlarla dekore edilmiş, kişisel hatıralar ve sıcaklık ve rahatlık uyandıran aile tatili fotoğraflarıyla süslenmiş iki güneşli yatak odası vardı.

En-suite banyoda büyük bir jakuzi ve ayrı bir duş varken, diğerinde şık ve modern bir duş ve küvet kombinasyonu vardı. Açık konseptli düzen, oturma odası, yemek odası ve mutfak alanlarını sorunsuz bir şekilde birleştirerek, konuşmaların ve kokuların aralarında serbestçe dolaşmasını sağlıyordu.

Kemerli tavanlar başımın üzerinde yükseliyordu ve mekana derinlik katan ahşap kirişlerle süslenmişti. Her yere dağılmış büyük pencereler, gün boyunca bol miktarda güneş ışığının içeri girmesine izin veriyor, koyu renkli parke zeminlere altın rengi tonlar ve dans eden gölgeler yansıtıyordu. Ancak fiziksel özelliklerinin ötesinde, beni büyük bir gururla dolduran şey, bu değerli mekanın her köşesinin, her bir parçasının tamamen bana ait olmasıydı.

"Alexa, ışığı aç." Yatak odasına girdiğimde lambam yanıp söndü.

Kraliçe yatağımın üzerine lavanta rengi bir yorgan serilmişti ve başlığa uyumlu yastıklar yerleştirilmişti. Karşı tarafta, yüzeyi düzgünce düzenlenmiş eski bir ahşap şifonyer duruyordu.

Bu odanın en sevdiğim kısmı, pencerenin yanında bulunan, rahat bir gri koltuk, yumuşak yastıklar ve lavanta rengi bir battaniye ile donatılmış rahat okuma köşesiydi.

Diğer duvarda ise MacBook'umun bulunduğu çalışma alanım vardı. Dizüstü bilgisayarımı açıp çalıştırdım ve makine çalışmaya başlayana kadar bekledim. Web sitesini açıp oturum açarken parmaklarım tuşlara tıklıyordu. Cep telefonumu aldıktan sonra, banyoya gittim. Birkaç saniye içinde kot pantolonumu ve turkuaz renkli bluzumu çıkarıp karo zemine attım. Ek gelirim nasıl kazandığım konusunda utanç veya suçluluk duymam gerekirdi belki, ama duymuyordum. Bu benim sırrımdı. Kimse bilmiyordu. Cami bile.

Aniden, beni ezici bir yalnızlık dalgası sardı. Gecenin sonunda seksi barmenleri eve götürmek yerine, etkileşimlerim ekranın diğer tarafındaki erkeklerle sınırlıydı ve gerçek bir kişisel bağlantı yoktu. Benim için bu iş öncelikle faturalarımı ödemek için bir araçtı ve genellikle hayatımda anlamlı bir ilişkinin olmaması beni rahatsız etmezdi, ama nedense o anda canımı yakmıştı. Geçmişte birkaç ilişkim olmuştu, ama hiçbirini hatırlamaya değer değildi. Belki de bu duygu seli, barmenin benimle flört etmesinden ya da Cami ile yaptığım konuşmadan kaynaklanıyordu. Emin değildim.

"Bazen işinden zevk almadığın da yok," diye kendime hatırlattım, duş kapısını açıp içeri girerken. Parmak uçlarımda yükselerek, kamerayı stratejik bir şekilde üst rafa yerleştirdim ve suyu açtım. Telefonumu bilgisayarımın yanına koyduğumu fark edince, onu almak için acele ettim. Uygulamayı açtım ve kırmızı kayıt düğmesine bastım.

Sıcak duşun altından banyoya buhar yükseldi, ben de duşun altına girip arkamdaki kapıyı kapattım. Yukarı bakarak web kamerasının doğru açıda olduğundan emin oldum. Vanilya ve şeftali kokulu vücut şampuanından birkaç pompa sıkarak göğüslerimi yavaşça köpürttüm. Videoya özen göstererek zamanımı ayırdım. Sabunlu göğüslerimin arasından su akıp karnıma damladı ve parmak uçlarımda bu izi takip ederek uyluklarıma kadar indi. Dengemi kaybetmemek için dikkatli bir şekilde bir ayağımı duş koltuğuna dayadım ve kameranın amıma tam erişimini sağladım.

Parmaklarımla hassas etimi ayırdım ve kamera için klitorisimi masaj yaptım. İnlerken dengemi sağlamak için duvara yaslandım. Kendime dokunmaya devam ettikçe, daha fazla para kazanacaktım. Önemli olan, bunu mümkün olduğunca uzun süre uzatmaktı.

Gözlerimi kapattığımda, yakışıklı barmen gözümün önüne geldi. Kulüpte müşterilere hizmet ederken, onun hakkında ilk fark ettiğim şey, kaslı pazıları ve güçlü elleriydi. Yaka kartındaki adı Sebastian'dı. Konuştuğunda Avustralya aksanı tüm vücudumu titretmişti. Önümde diz çökmüş, parmağını içime sokarken dilini ustaca kullanarak hassas tenimi okşadığını hayal etmek, içimi özlemle doldurdu. Sırtım kavislenirken, ağzıyla vücudumu tahrip etti, sonra beni döndürüp kalın penisini arkadan içime soktu.

Hayalimdeki bu sahneyle bacaklarım titredi ve karnımın alt kısmında tatlı bir his dalgalandı. Beş dakika daha kayıt yaptıktan sonra, performansa biraz daha dramatiklik katmak için kendimi boşalmaya bıraktım. Bronzlaşmış tenimdeki köpüğü durularken, ağzımdaki su damlacıklarını yaladım.

Suyu kapattım ve kapıyı açtım, kabarık kahverengi paspasın üzerine adım atarken arkamı gösterdim ve rafta duran yumuşak havluya uzandım. Banyodan çıkıp uygulamamdan kaydı kapatmadan önce kameraya baştan çıkarıcı bir şekilde göz kırptım. Birkaç fare tıklamasıyla videoyu yükledim. Havluyu etrafıma sardım ve sandalyeye oturup beklemeye başladım.

On dakika sonra video düzenlendi ve onu yetişkinler için olan web sitesine yükledim.

Umarım benim için ne kadar ıslak olduğumu beğenirsiniz, diye yazdım ve izlemek için para ödemek isteyenlere sunmak üzere gönderdim.

Sohbet kutusunda bir mesaj belirldiğinde ağzımın köşesinde bir gülümseme belirdi.

Orada mısın? diye sordu Shadow Whisperer.

Bu kullanıcı adının sahibi, geçen yıl en iyi müşterilerimden biriydi ve ona her zaman biraz daha fazlasını vermeye çalışırdım.

Cevabımı yazdım. *Senin için her zaman.*

Bu gece konuşabilir miyiz?

Omuzlarım yorgunluktan çöktü. Bazen sohbetler saatlerce sürerdi. Belki de çok kısa bir zamanım olduğunu belirtmeliyim.

Sadece yarım saat.

Görünüşe göre, ödeme zili çaldığına göre bu süre yeterliydi. Karanlıkta gizlenmiş bir silüet ekranı doldurdu ve ben gülümsedim.

"Merhaba," dedim, sohbeti başlatarak. "Beni özledin mi?"

Bilgisayarımın hoparlörlerinden gizlenmiş bir ses geldi.

"Yaramaz kızından uzun süre uzak kalamayacağımı biliyorsun."

Yumuşak bir mırıldanmayla cevap verdim, sonra "Seninle vakit geçirmekten her zaman mutlu olurum" dedim. Bu tamamen yalan değildi. Bu adam her kimdiyse, çalıştığım neredeyse her akşam benim için ortaya çıkıyordu. Bir hayran listem vardı, ama o açık ara en sadık olanıydı ve bana çok para kazandırıyor. Shadow Whisperer iyi para ödediği sürece, ona iyi vakit geçirtecektim. Ona hiç itiraf etmemiş olsam da, bazı geceler birlikte geçirdiğimiz sapkın fantezilerimizi seviyordum. Ayrıca ekranın arkasında kim olduğunu ve neden benimle bu kadar çok zaman geçirdiğini bilmek istiyordum. Ailesi yok muydu?

Boğazını temizleyerek düşüncelerimi böldü.

"Az önce duş videosunu izledim." Durdu ve sandalyesinde kıpırdadı. "Elini bacaklarının arasına koyup ateşli amını okşarken kimi düşünüyordun?"

Kasten derin bir nefes aldım, göğüslerim sadece onun için inip kalkıyordu. "Her zaman sensin, bebeğim."

"Daha fazlasını anlat," dedi, elinin gölgesi kaybolurken. Fermuarını açma sesi beni gülümsetti.

"Beni döndürüp eğdiğinde talepkar ve baskın oluyorsun. Beni sertçe sikip, ıslak amıma giren kocaman sikinden başka hiçbir şeyin varlığını unutturmanı istiyorum. Elini bacaklarımın arasına kaydırıp klitorisimi o kadar sert sıkıyorsun ki çığlık atıyorum."

Yüzünü ve vücudunun çoğunu gölgeler gizlerken, önümde sikini okşayarak homurdandı.

"Benden çekilirsin ve ben dönerim, sen saçımı tutar ve beni dizlerimin üzerine çöktürürsün. Ağzımı açmamı söylerken, sikinin ucunu ağzımın kenarlarında gezdirirsin. Hevesle dudaklarımı açar ve dilimi hassas başının üzerinde gezdirir, ön sıvının tadına bakarım. Seni ağzıma kaydırırken, boğazımın en arkasına kadar girene kadar tüm uzunluğunu alırken inlerim. Sen çekilip göğüslerimin üzerine spermlerini fişkırtana kadar seni okşayıp emiyorum."

"İşte bu. Beni bu kadar sert boşaltan tek kişi sensin." İnleyip boşalırken nefesi boğazında takıldı.

Gizlice ben de ona çekildim, ama o benim onun yaramaz kızı olduğumu ve kimsenin benim yerimi alamayacağını açıkça belirtmişti. Belki bu hastalıklı bir takıntıya yakındı, ama ben de bundan besleniyordum.

Kıkırdaması bilgisayarımın hoparlörlerinden geldi ve ben onun konuşmasını bekledim. "Artık ekran adın Angel Fluff yerine bana gerçek adını verme zamanı geldi," dedi.

"Kuralları biliyorsun, bebeğim. Kişisel bilgiler yok." Manikürlü tırnaklarımı ısırıp, uzun siyah kirpiklerimin arasından ona baktım.

"Kuralları siktir et. Seks kulübü olan bir arkadaşım var. Orada buluşabiliriz ve bana özel bir gösteri yapabilirsin. Camın arkasında kalıp seni izleyeceğim. Sana elli bin dolar ödeyeceğim."

"Ne?" diye bağırdım ve sandalyemde fazla geriye yaslanarak kollarımı salladım, dengemi ve haysiyetimi geri kazanmaya çalışırken havlum belime düştü.

Geniş göğsünden kahkahası yankılandı. "Duydun beni."

Yeniden oturduktan sonra havluyu alıp göğüslerimi örtmeye çalıştım.

"Bırak öyle," diye emretti.

Yavaşça havluyu vücudumdan uzaklaştırdım. Ses tonunda bir şey, ona bu kadar çabuk boyun eğdiğimi fark etmeden önce itaat etmemi sağladı. "Beni şahsen izlemek için elli bin dolar mı? Anlamıyorum."

Belki de anlıyordum. Onun günlük cinsel fantezilerinin bir parçasıydım. Neden daha fazlasını istemesin ki? Ve elli bin dolar, ödemekte zorlandığım faturalara iyi bir katkı sağlayabilirdi.

"Anlayacak bir şey yok. İstedığimi istiyorum."

Cevap vermeden önce birkaç saniye sessizlik geçti. "Camın arkasında olacaksın ve bana dokunmayacaksın, değil mi?"

"Evet. *Şimdilik*. Ama evet demeden önce, çok özel zevklerim olduğunu bilmelisin." Sandalyesinde kıpırdadı.

Onun neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışırken gözlerimi kısarak ekrana baktım.

"Ne gibi? Üçlü seks, BDSM, senin kirli bağımlılığın nedir?" "Zamanı geldiğinde öğreneceksin." Ses tonunda karanlık, tehlikeli bir ton vardı.

Kollarımdan bir ürperti geçti ve korkumu yuttum, içimdeki sese susmasını söyledim. Mesele benim neyle rahat olduğum değildi. Mesele hızlı para kazanabilmektir. Çaresiz insanlar bazen

içgüdülerini bastırmak. Çaresiz insanlar korku ya da tedirginlik gibi şeyleri dert etmezlerdi.

"Ne zaman ve nerede?"

"Özel uçağımla uçacaksın. Saatini kısa süre içinde teyit edeceğim, ama öğleden sonra olacak. Seattle'a indiğinde, bir araba seni alacak ve kulübe götürecekt."

Tüylerim diken diken oldu ve içime bir önsezi çöktü. Davetine şaşkınlıkla başımı salladım. Daha önce kimse bana böyle bir teklifte bulunmamıştı. *Aklımı kaçırmıştım, ama böyle bir parayı nasıl reddedebilirdim?* Derin bir nefes aldım ve bir öğleden sonra çalışmanın getireceği tüm faydaları kendime hatırlattım.

Detaylar kararlaştırıldıktan sonra anlaşmayı imzaladık. Beni güvende tutacak olsa bile, Cami'ye az önce kabul ettiğim şeyi asla söylemeyecektim. İnternette çalışmaya ilk başladığımda, kendime asla bana dokunmalarına izin vermeyeceğime, sadece izleyeceğime söz vermişim.

"Hiçbir şey değişmedi Ella. Bebeğim gibi davranmayı bırak." Tüylerim diken diken oldu ve kollarımı ovuşturarak bu rahatsız edici hissi uzaklaştırmaya çalıştım. Sonra beynim bana büyük bir "siktir git" dedi. *Kahretsin. Eğer benimle bir kulüpte buluşmak istiyorsa, bu benim Portland'da yaşadığımı bildiği anlamına mı geliyor?* Boğazımda kalın bir yumru oluştu. Vazgeçmem gerekiyordu.

Dizüstü bilgisayarımdan gelen bir ses beni paniğimden çıkardı ve kimden mesaj geldiğini görmek için acele ettim. Elimi masaya dayadım ve eğilip mesajı okudum.

Shadow Whisperer:

Uçağın yarın öğleden sonra 1:12'de PDX'ten kalkacak ve bir saat on dakika sonra Seattle'a varacak.

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. *Kahretsin! Nerede yaşadığımı biliyor.* Ya şimdi iptal etmeliydim ya da asla. Bir kez söz verdiğimde, sonuçları ne olursa olsun sözümü tutardım. Cevabımı düşünürken elim titriyordu.

Ben:

Görüşmek üzere.

"Nedenini unutma, Ella. Çok korktuğunda, tüm bunların ne için olduğunu hatırla," dedim yumuşak bir sesle.

Bunun üzerine, oturumu kapattım ve bilgisayarımı kapattım, sonra yorgun bedenimi yatağa sürükledim. Alarmımı kurdum, havaalanına gitmeden önce biraz uyumaya hazırdım. Ama beynim başka fikirler peşindeydi ve düşüncelerim

korku dalgasıyla birlikte kafamda dolaşmaya başladı. Neye evet demiştim ben? *Nedenini hatırla.*

Bölüm 4

Ölüm

"Yasanın altında Tanrı'nın her sabah ve akşam kendisine sunulmak üzere bir kuzu belirlediğini unutmayın." ~ Thomas Ken

Andrew'u yalnız yakalamak için mükemmel fırsatı beklerken, karanlık varlığımı gizliyordu. O, hava karardıktan sonra kötü alışkanlıklarını sürdürdüğü için bu zor olmamalıydı. Bazı insanlar, yüksek teknolojili kameralar ve güvenlik sistemleri olan zengin bir mahallede yaşadıkları için benden güvende olduklarını düşünüyorlardı. Ne kadar yanılıyorlardı.

Beyaz bir Pathfinder eve yaklaştı ve ben hareketsiz kaldım, nefesimin o kadar zayıf olmasını istedim ki, neredeyse benim bile algılayamayacağım kadar. Onun neredeyse bir aydır onu takip ettiğimi hiç fark etmedi. Onun programını öğrenmek, onun arkadaşları dediği aldatıcı pislikleri tespit etmek için büyük çaba sarf ettim ve hatta kaslı görünümünü korumak için spor salonuna gittiği günleri ve saatleri bile not aldım.

O zavallı biriydi. Sahte biriydi. Halka başarılı, sevgi dolu bir aile babası olarak görünüyordu. Karısının henüz fark etmediği şey, onun her gece başka bir kadının yatağına girdiği idi. Ayrıca kötü bir kumar alışkanlığı vardı ve kapalı kapılar ardında insanlara pislik gibi davranıyordu. Bu, yalanlarının sadece başlangıcıydı. Ama ben gerçeği biliyordum. Onunla ilgili tüm çirkin, mürekkep gibi siyah gerçeği.

Arabadan indi ve üç bin dolarlık çantasına kırmızı bir külot koydu, sanki ilişkisini gizleyebilmiş gibi kıkırdarak. Çok yanılıyordu.

Yumuşak bir şekilde mırıldanarak, evinin en karanlık tarafındaki çöp ve geri dönüşüm kutularına doğru yaklaştı. Benim varlığımdan habersiz, boş bir Burger King poşetini yeşil konteynere attı.

Ses çıkarmadan, arkasında saklandığım yerden çıktım. "Merhaba Andrew. Cehenneme hoş geldin." Eldivenli elimle ağzını kapattım ve

diğer elimle iğneyi boynunun yan tarafına sapladım.

DOLUNAY, gölün pürüzsüz yüzeyinde küçük dalgalar oluştururken, suya ürkütücü bir gölge düşürdü. Andrew'u getirmek için mükemmel bir yer aramıştım. Kilometrelerce uzakta hiçbir evin görünmediği, gizli ve sessiz bir yerdi. Ağaçlar, o akşam için aklımdaki plan için mükemmeldi.

Sanki dünyadaki hiçbir şey umurumda değilmiş gibi gülümseyerek, boğuk sesler duyduğumda döndüm.

"İyi dinlendin mi?" diye sordum, sert ve acımasız zeminde yan yatmış, sanki bu yardımcı olacakmış gibi ileri geri kıvrılan Andrew'un yanına diz çökerek. Affetmeyen tek şey toprak değildi.

Nerede olduğunu anlamaya çalışırken ağzı dehşetle açıldı. Bileklerine ve ayak bileklerine sıkıca bağlanmış iplere karşı kıvranıyordu.

Ağzındaki koli bandını yırttım ve bir yanağında sarkan köşeyi bıraktım, çığlıkları acınası ağlamalara dönüşürken gülerek.

Yüzündeki tüm renk kayboldu, yaşlılığın ince çizgileri daha belirgin hale geldi. Gözleri iri ve şişkin, çılgınca bir yandan diğer yana bakınıyor, çaresizce bir kaçış yolu arıyordu. Ama yoktu.

"Bana zarar verme. Lütfen. İstedtiğin her şeyi vereceğim." Üst dudağı sümükle kaplıydı ve dili kurumuş ağzını yaladı.

Onun acınası yalvarışlarından etkilenmeden, ona alaycı bir şekilde sııttım. "En kötü kabusuna hoş geldin, Andrew. Kendimi tanıtayım." Sol kulağına yaklaştım. "Ben Ölümüm."

"Ne oluyor lan, dostum. Ölüm meleği kılığına girip insanları korkutuyormusun?" Sert görünmeye çalışırken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Ben kimseyi korkutmuyorum, orospu çocuğu." Ayağa kalktım ve yüz metre ötedeki ağaçların altında saklanan onu bırakarak uzaklaştım. O bölgede kimse yaşamıyordu, bu yüzden ciğerlerinin tüm gücüyle bağırırsa bile bir önemi yoktu.

Bir sincabın her hareketinde veya bir baykuşun her ötüşünde irkiliyor ve nefesini tutuyordu, alnındaki ter loş ışıktaki parlıyordu. Genişlemiş göz bebekleri ona vahşi bir görünüm veriyordu. "Neden buradayım?" Korku sesini bozmuştu.

Artık bilinci yerinde olduğuna göre, durumunu tersine çevirme şansı olduğunu düşünmesine izin verecektim. Mahvolduğunu anladığı anda, bunu anlayacaktım. O zamana kadar... avımla oynamaktan zevk alacaktım.

Pürüzlü bir şimşek karanlığı yırttı. Çenemi kaldırıp yaklaşan yağmuru kokladım. Zaman azalıyordu. Beklediğimden daha hızlı hareket etmem gerekecekti. Öte yandan, yağmur başlamadan önce oradan ayrılırsam, Andrew ve benimle ilgili tüm kanıtlar suyla birlikte yok olacaktı. Rüzgârın yönü ve fırtınanın kokusuna bakılırsa, bir saatten az vaktim vardı.

Yavaşça, artık sessiz olan adama doğru yürüdüm. Ah, ne kadar boku yediğini yeni fark etmişti. Birlikte geçirdiğimiz zamanın en sevdiğim kısmı.

Boynundaki tendonlar yay gibi gergin bir şekilde belirgindi ve şişmiş karnına bakarken omuzları kamburlaşmıştı. Dikişler, dokuyu dikişli bir futbol topu gibi gelişigüzel bir şekilde bir arada tutuyordu. Kan damlaları halinde sızıyordu ve morarmış cildi genişleyerek çeşitli renklere bürünüyordu.

"Bana ne yaptın sen, seni hasta piç kurusu?"

"Tsk, tsk. Hakaret etmeye gerek yok." Önünde durdum ve ceketimin cebinden yeni bir çift siyah eldiven çıkardım. Eldivenleri tek tek giyerken gözleri kısıldı. "Hepimizin bir zamanı vardır." Parmaklarımı esnettiğimde deri elime uyum sağladı. "Ağlama zamanı, gülme zamanı, ölme zamanı..."

Ağlamaları arasında sızlanarak sordu: "Karnıma ne yaptın?"

Şişkin karnına bakarak güldüm. Dikişler mükemmeldi ve herhangi bir cerrahın dikişleriyle rekabet edebilirdi. "En sevdiğim sözlerden biri, Hazrat Inayat Khan'ın 'Hayatta, denizde bir kaya gibi sağlam dur, sürekli yükselen dalgalardan etkilenme ve sarsılma' sözüdür. Elbette, denize yakın değiliz, ama senin durumunda bir göl de iş görür."

Nefes alması kısa ve düzensizdi, sanki nefes almak bile onun için bir mücadele gibiydi.

"Sana ne yaptım?" Duyguların seli onun ifadesini değiştirirken, ağzından tükürükler fişkırdı.

"Seni bayılttım ve sen uyurken karnını açıp içine bir torba taş diktim. Ya benim yaptığım yarım yamalak ameliyattan öleceksin ya da seni göle atıp dibe batırdığımda boğulacaksın. Taşlar, yüzeye çıkmanı engelleyecek. Asla."

Andrew bağırdı ve yere yığıldı, sonra kustu. Acının onu kısa sürede bayılttığını düşündüm. Her neyse, gök gürültüsü yaklaşıyordu, bu da birlikte geçirdiğimiz zamanı sonlandırmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Son bir sözün var mı?"

"N-n-neden? Neden ben? Sana ne yaptım?"

Sorusunu düşünüyormuş gibi yaptım, ama umurumda bile değildi. O bir canavardı ve ben dünyayı bir canavardan daha kurtarıyordum. Zor bir işti, ama birinin yapması gerekiyordu.

"Hiçbir şey. *Bana* hiçbir şey yapmadın. Diğer herkese yaptıkların yüzünden." Andrew'un dudaklarının kenarına yapışmış kusmuğu dikkatlice es geçerek eğildim ve veda sözlerimi fısıldamadan önce ağzını tekrar bantladım.

Adrenalin damarlarımdan akıyordu, o zavallı piçe hak ettiğini vermek için sabırsızlanıyordum. Vücudunu siyah örtünün üzerine sürükledim, üzerine işlemiş olduğunu görmezden geldim. En azından uzun süre kokusunu çekmek zorunda kalmayacaktım. Onu kalın plastiğe hızlıca sardım, sonra bizi bekleyen sürat teknesinin bulunduğu su kenarına sürükledim. Ağır ağır nefes alırken, vücudunu yere attım ve onun ardından tekneye tırmandım. Kendim söyleyeyim, gezinti için çok güzel bir akşamdı.

Alnımdaki teri silerken motoru çalıştırdım ve karadan uzaklaştım. Çoğu zaman kurbanlarımı parçalamaktan zevk alırdım, ama polis ve FBI'dan bir adım önde olmak zorundaydım, bu yüzden yöntemlerimi düzenli olarak değiştirirdim. Yetkilileri tahminlerde bulunmaya zorlamak, cinayet işlemek kadar eğlenceliydi.

Yağmur yağmaya başladığında "Pop Goes the Weasel" şarkısını ıslıkla çalarak, Andrew'un son nefesini vereceği gölün ortasına doğru tekneyi yönlendirdim.

Bölüm 5

Ella

Uçak inişe hazırlanırken, uçak koltuğumu yatık konumdan nazikçe kaldırdım ve parmaklarımın ucunda lüks kahverengi derinin sıcaklığını ve pürüzsüz dokusunu hissettim. Uçağa bindiğim anda, bir uçuş görevlisi bana bir içki uzattı ve önümdeki şık düz ekran televizyonda bir film izleme vaadi beni bekliyordu. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en lüks deneyimdi. Bir kız bu tür bir muameleye çabucak alışabilirdi.

Uçağın tekerlekleri pistte kayarken kendimi hazırladım. Ağustos ayında sıcak bir teneke çatıda zıplayan bir kedi gibi sinirlerim gergin olsa da, uçuş sorunsuz geçmişti. En azından Seattle havaalanını tanıyordum ve kaybolmaktan endişelenmeme gerek yoktu.

Uçaktan indirilirken, içgüdüsel olarak omzumdaki Kate Spade çantamın askısını düzelttim, parmaklarım çantanın kenarlarıyla oynuyordu. Kalabalık terminali geçtim, ara sıra saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına iterek. Özel bir uçakta uçuğum için, bagaj alım yerinde kalabalığın arasında dirsek atarak ilerlemenin getirdiği ek stresi yaşamadım.

Havaalanının çıkış kapısından geçip, sonbaharın ilk günlerinin güneşli havasına çıktım. Rüzgâr, yaprakları ters yönde süpürürken, yapraklar kaldırımda sürtünüyordu. Güneş gözlüklerimi takıp, limuzin var mı diye etrafa bakındım. Beş araba ötede bir tane gördüm ve benim için olup olmadığını merak ederek hızla ona doğru yöneldim. Yaklaştığımda, içindeki kişi arabadan indi ve üniformalı, yakışıklı, orta yaşlı bir adamın beni karşılamak için aceleyle geldiğini gördüm.

"Angel Fluff?" Web sitemin adının herkesin içinde kullanılmasına neredeyse utanç duydum.

"Benim." Arka yolcu kapısını açarken ona nazik bir gülümseme sundum. Takılmamak için uzun, mavi kaşkorse elbisenin eteğini nazikçe kaldırdım ve zarifçe içeri girdim.

"Bugün sizi toplantı yerine götürmek için kiralandım. Lütfen bir kadeh şarap içip keyfinize bakın. Yarım saat içinde varacağımız yere ulaşacağız. Trafik çok yoğun."

Gerginliğimi atmak için sert bir içki iyi gelirdi, ama şarap da iş görürdü. Koltuğa yerleşip, dolu dolu barı ve köşeye monte edilmiş küçük televizyonu gözden geçirdim. Orta konsolda soğutulmuş bir şişe ve açacağı beni bekliyordu. Mantarı çıkardım ve kadehimi doldurdum. Derin bir nefes aldım. Önümüzdeki yarım saatin hayatımın en uzun mu yoksa en kısa mu olacağını bilmiyordum, ama bunu yakında öğrenecektim.

Sonunda limuzin, şehir merkezine yakın büyük, kırmızı tuğlalı bir binanın arkasına yanaştı. Bir kadeh şarap içmeme rağmen, gergindim, sinirlerim gergindi. Bugün eğlenmeye çalışmışım, ama bilinmeyen bir bölgeye giriyordum. Ya hiç çıkamazsam? Endişemin düşüncelerimi yönlendirmesine izin verdiğim için kendimi azarladım. Shadow Whisperer bana onu korkmam için hiçbir neden vermemişti... şimdiye kadar. Elli bin doların kendimi çok daha iyi hissettireceğini kendime hatırlattım. Beni akıl sağlığımı koruyan ve kısmen sakinleştiren tek şey, onun bana dokunmayacağı gerçeğiydi. Camın arkasında kalıp izleyecekti.

Arka kapı açıldı ve şoför elini bana uzattı. Öğleden sonra bulutları güneşi örtmüştü ve güneş gözlüklerimi çantama koydum. Arabadan indim ve topuğum kaldırıma değdiği anda, içimi bir korku dalgası kapladı. *Bunu gerçekten yapıyorum!* Ayakta durup elbisemi düzeltirken tüylerim diken diken oldu, avuç içlerim her geçen saniye daha da terlemeye başladı. Geri çekilebilir, kaçabilir ve Shadow Whisperer ile bir daha asla konuşmayabilirdim. Yapmam gereken buydu. Akli başında bir insan böyle yapardı. Boğazımdaki yumruyu yuttum, korku dolu düşüncelerimde görüntüler dans ediyordu... *nedenini hatırla*. Cesaretimi topladıktan sonra, çenemi havaya kaldırdım ve omuzlarımı dikleştirdim. Hiçbir zaman zorluklardan kaçan bir kız olmamıştım ve şimdi de kaçmayacaktım.

"Beni takip et." Arka girişe doğru yürüdü ve anahtar kartını okuttu. Kilit açıldı ve cep telefonu çaldığında kapı kolunu çekti. Cevap vermeden önce beni karanlık koridora götürdü.

"Efendim?" Çenesi gerildi. "Anlıyorum. Ona haber vereceğim." Kaşlarını çatarak, telefon görüşmesini bitirmesini bekledim.

Telefonunu ceketinin cebine koydu ve boğazını temizledi. "Çok üzgünüm. Öğleden sonraki refakatçiniz arandı."

Beklenmedik bir iş nedeniyle uzaktayım. Yeniden randevu almak için sizinle iletişime geçeceğimi ve

sana verdiğin zahmet için anlaşılan miktarın yarısını ödeyeceğini söyledi.

Elim göğsüme gitti, rahatlamadan dizlerim neredeyse titremeye başlayacaktı. "Çok yazık. Çok heyecanlanıyordum." *Yalancı! Korkudan altını ıslatmışsın.* Rahatlama hissi geçince, yerini merak aldı. *Ekranın arkasındaki adam kim?*

"Sana eşlik edip, Portland'a güvenli bir şekilde ulaşmanı sağlamamı istedi."

"Teşekkürler. Çok güzel bir uçak. Ticari uçakla uçmaktan çok daha iyi." Shadow Whisperer en azından benim güvenliğimi önemsiyor gibiydi. Belki de o kadar da kötü biri değildi.

"Katılıyorum."

Yüzümde aptalca bir gülümseme belirdi. "Onun jetiyle tekrar uçmaktan daha heyecanlı olmam yanlış mı..." Boğazımı temizledim. "Uh, kulüpte Shadow Whisperer ile tanışmaktan daha mı heyecanlıyım?"

Derin kahkahası havada yankılandıktan sonra elini bana uzattı. "Tekrar görüşeceğimiz için bana Thomas de."

Ona baktım, elini sıktım ve beynimde sahte bir isim aradım. "Janie, ama belki de gerçek adımı zaten biliyordur."

"Artık biliyorum." Sıcak gülümsemesi nazik gözlerine yansıdı. "Hazır mısınız?"

"Evet." Eve dönmek için ne kadar hevesli olduğumu bilmiyordu. Ödeme alıp almayacağımı bilmiyordum, ama limuzin ve jet yolculuğu bana küçük bir macera yaşatmış ve beni canlandırmıştı. Yıllardır ilk kez kendimi canlı hissettim. Tüm vücudum büyük bir korkuyla doluydu, ama yine de devam ettim ve her şeyi yaptım. Bu bana güç verdi. Paranoya, şüphe ve paniğin günlük hayatımı tüketmesine izin veren cesaretsiz ve zayıf yanım paramparça oldu. Ve bunun için tek gereken bir uçak yolculuğuydu. Canlanmış hissediyordum... Güçlüydüm, kafamdaki beni uyaran, kısıtlayan küçük sesi bastırabildiğim sürece, aklımdan geçen her şeyi yapabileceğimi hissediyordum. Bir zamanlar risk alıp düşünmeden atlayan, uzun süredir uykuda olan o kısım uyanıyordu ve ben onun tekrar uykuya dalmamasını sağlayacaktım. Hayatımda bazı değişiklikler yapma zamanı gelmişti.

Havaalanına dönerken, Shadow Whisperer kullanıcı adının ardındaki adamın kim olduğuna dair ipuçları aradım. Zengindi ve gizli kalmayı tercih ediyordu, bu da onun seks hayatının göz önünde olmasını istemeyen, kamuoyunun tanıdığı biri olduğunu düşündürdü. Ama kimdi o ve neden çevrimiçi çalışan diğer tüm kadınlar arasından beni seçmişti?

Sessiz bir zil sesi duyuldu ve çantamı karıştırıp telefonumu çıkardım. Venmo hesabımdan 25 bin dolar çekildiğinde çılgık atmamak için kendimi zor tuttum. Sıfırlara odaklandığımda göğsüme inanılmaz bir duygu çarptı.

Vay canına. Bu adam gerçek. Çok ihtiyacım olan bu para için kalbim şükranla doldu. Bir sonraki fatura dönemi gelene kadar bana biraz nefes alma fırsatı verecekti.

Gecikmeden parayı çek hesabına aktardım. Beklersem ödemenin kaybolacağından korkuyordum.

Yumuşak koltuğa yerleşip kendi kendime gülümsedim. Cami haklıydı. Artık saklanmayı bırakıp hayatımı yaşamamın zamanı gelmişti. Neyse ki, bunu yapabileceğim yeri tam olarak biliyordum. Hızlıca bir mesaj yazdım ve Cami neredeyse anında akşam için planlarımızı onayladı. Birkaç saat sonra evimde olacağımı için, dışarı çıkıp bir şeyler içmeden önce biraz kestirmek için vaktim olacaktı.

Jetle eve döndükten sonra, uzun bir duş aldım, Cami'nin çıkıp eğlenmemi teşvik eden sözlerini aklımdan çıkaramıyordum.

Aynı zamanda, zihnim Shadow Whisperer ile meşguldü ve onun gerçek kimliği hakkındaki sorular kafamın içinde dönüp duruyordu. Belki de iyi biriydi, sadece cinsel hayatında ihtiyatlı davranıyordu. Anlıyordum. Kimse benim gece işimi ya da yargılanma korkumu bilmiyordu. Cami'nin bile bu konuda bir şeyler söyleyeceğinden emindim, bu yüzden başka seçeneğim olmadığı sürece kendimi bu duruma sokmamak mantıklıydı. Soruları bir kenara bırakarak, biraz uyumak için yatağa giderken esnedim.

Uzun bir şekerlemeden sonra, kışıma oturan bir kot pantolon giydim ve mavi ipek bir bluzla kombinledim. Ekstra bir dokunuş için, çekici barmeni düşünürken saçlarımı kıvırdım. Onu tekrar göreceğim olma düşüncesi kalbimi hızla attırdı, Sebastian'ın gerçekte kim olduğu konusunda yoğun bir merakla karışık. Belki de bunu öğrenmenin zamanı gelmişti.

"Bebeğim, harika görünüyorsun. Kıyafetlerinle uğraşmayı bırak," dedi Cami, Velvet Vortex'in girişinde beni azarlayarak. Uzun saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu ve uçları gevşek bukleler halindeydi. Cami, uyanmış olsa bile her zaman mükemmel görünüyordu. İçeri girmeden önce orkide rengi bluzunu düzelterek dekoltesini biraz daha ortaya çıkardı.

"Deniyorum." Dişlerimle alt dudağımı çektim, karnımın içinde bir heyecan ve gerginlik yumağı oluşmuştu.

Ya Sebastian dün gece bana gösterdiği zararsız flörtten ziyade gerçekten ilgileniyorsa? Bu düşünceyle karnım kıpır kıpır olmuştu, ta ki eğlenmek ve rahatlamak için çok az zamanım olduğunu kendime hatırlatana kadar. Geçen yıl doktor randevuları ve işle geçmişti. Sonra kendime verdiğim sözü hatırladım. Bir şeyler değişmeliydi. Biraz dengeye ihtiyacım vardı, yoksa aklımı kaçıracaktım.

"Bu kadar çabuk geri gelmek istemen beni biraz şaşırttığını itiraf edebilir miyim?"

Gülerek ön kapıyı açtım ve uzun, loş bir koridordan geçerek binaya girdim. Dans pisti saat dokuzda açılacaktı, yani birkaç saat vardı, ama yiyecek ve içecek servisi saat beşte başlıyordu. Burası çoğu kulüpten biraz farklıydı, ama benim için sorun değildi. Dans etmeye başladığımızda müziğin sesini bastırmak zor olacaktı, bu yüzden erken gelmek Cami ile sohbet etmek için bana zaman kazandıracaktı.

"Dün gece söylediklerini düşündüm. Çok zor bir yıl oldu ve dinlenmeye ihtiyacım var."

Restoran alanına girdiğimizde, odanın her köşesinden kahkahalar, sohbetler ve arka planda çalan hafif müzik sesleri yankılanıyordu. Garsonlar, buharlı yemekler, içecekler ve çeşitli tatlılarla dolu ağır tepsileriyle masaların arasında zarifçe dolaşıyorlardı.

"Avustralyalı bir barmenle rahatlamak ister misin?" Bana gülümsedi, sonra etrafına bakındı. "Onlar zaten meşgul." Cami uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden attı, gülümsemesi parıldıyordu.

"Evet, öyleler."

Güzel bir hostes bizi bir masaya götürdü ve Cami, kabinin bir tarafına kayarken sevinçle kıkırdadı. "Sebastian çalışıyor, o tarafı istersin diye düşündüm. Manzara çok daha güzel."

Saçımı kulağımın arkasına attım ve bara ve göz alıcı erkeklere doğrudan bakabileceğimi fark ettim.

"Evet, öyle."

Cami, şaka planlayan sinsî bir çocuk gibi ellerini ovuşturdu. "O günahkar derecede yakışıklı."

Üstümü düzelttim ve nemli avuçlarımı kot pantolonuma sildim. Sebastian'a hayranlıkla bakarken kalbim göğsümde hızla atıyordu. Vücudunun her bir kıvrımı hassas bir şekilde oyulmuş gibiydi. Geniş omuzları ve belirgin göğüs kasları siyah tişörtünün kumaşını gererek, sanki onun vücudu için özel dikilmiş gibi ona yapışıyordu. İş arkadaşı ona katıldığında, bu detayları beynime kazıdım. Siyah tişörtler üniformanın bir parçası olmalıydı. İki adam bana sırtlarını dönerek dururken, geniş omuzları ve kısa kahverengi saçlarıyla boyları birbirine benziyordu. Bu açıdan bakıldığında ikiz gibi görünüyorlardı. Akriba olup olmadıklarını merak ettim.

Sebastian başını geriye atıp güldü, sesi konukların sohbeti tarafından bastırıldı.

"Gidip merhaba demelisin."

Otuzlu yaşlarında uzun boylu bir garson masamıza yaklaşarak cevabımı kesintiye uğrattı. "Merhaba bayanlar, ne alırsınız?"

Cami dişleriyle alt dudağını ısırdı. "Ella'ya bir Jack ve kola, bana bir Long Island buzlu çay, ayrıca Sebastian'a Ella'nın burada olduğunu söyle."

Burun deliklerim genişledi, ama en iyi arkadaşımı tokatlamak için seyirci kalmayana kadar beklemem gerekecekti.

"Tabii ki. Hemen dönerim." Garson bize sıcak bir gülümsemeyle veda etti ve ortadan kayboldu.

"Cami! Kendi zamanlamamda onunla konuşmama izin verme ne oldu?" Onu yumuşak bir sesle azarlamama gerek yoktu. Sesim yüksekti ve kimse ona bağırığımı fark etmezdi.

"Ne? Sadece geceni kolaylaştırmak istedim. Dün gece seninle açıkça flört ediyordu, belki geri döndüğüne sevinecektir. Oraya gitmezsen asla bilemezsin, bebeğim."

Garsonun bara yaklaşıp Sebastian ile sohbet etmesini izledim. Bana doğru döndü ve hormonlarımı altüst eden, iç çamaşırımı düşürecek kadar etkileyici bir gülümseme attı. Uyluklarım gerildi ve ona hafifçe el sallarken bacaklarımı çaprazladım.

"Kahretsin. Beni gördü." Bana doğru attığı her adımda kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Oh, uzun boylu, esmer ve yakışıklı adam buraya geliyor. Bu çok heyecan verici." Cami, bana kaşlarını oynatarak dedi.

Sebastian, içecek siparişlerimizi masaya getirirken gülümsemesi hiç bozulmadı.

"Ella." Cami'ye Long Island'ını vermeden önce Jack ve Coke'u önüme koydu.

"Seni tekrar gördüğüme şaşırdım ama mutlu oldum." Kollarını göğsünde kavuşturdu, hareket ederken göğüs kasları gerildi.

"Evet, akşam planlarım iptal oldu, biz de birkaç içki içmeye geldik," diye açıkladım.

"Ve onu," diye Cami onun arkasında fısıldadı.

"Bara dönmem gerek, ama yemek yedikten sonra beni görmeye gelir misin?"

"Tamam." O dönüp uzaklaşırken yüzüm kızardı, ilgim tamamen onun kot pantolonla kaplı kalçalarına ve uyluklarına yönelmişti.

Cami yanaklarını havalandırdı. "Aman Tanrım. Bu aksan orgazmik! Eminim ki az önce bodrumu su basmışımdır."

"Cami!" Ellerimle yüzümü kapattım ve kıkırdadım. Parmaklarımın arasından ona baktım. "Az önce onunla biraz daha konuşmayı kabul ettim mi?"

Cami gözlerini devirdi. "Evet. Ve sen barda seksi Avustralyalıyla sohbet ederek zaman geçireceksin, yoksa sen ve ben ayrılacağız."

Gülerek, kokteyli pipetle karıştırdım, sonra en iyi arkadaşıma kadehimi kaldırdım ve onun da aynısını yapmasını bekledim.

"Seksi erkeklere ve en iyi arkadaşlara," dedim. "Evet, kaltak!"

Kadehlerin kenarlarını birbirine çarptık ve sonra birkaç yudum aldım. Biraz sıvı cesarete ihtiyacım vardı. Kamera veya bilgisayar ekranının arkasındaki bir adamla konuşmak bir şeydi, ama yüz yüze sohbet etmek bambaşka bir şeydi ve umarım bu zorluğun üstesinden gelebilirim.

Bölüm 6

Sebastian

"Dökme, dostum," dedi Kip kaşlarını kaldırarak. "Bu gece formunda değilsin. Ne oldu?"

Bazen en iyi arkadaşım barda benim yerime bakardı ve önümde uzun bir envanter ve sipariş gecesi olduğu için, ona ekstra bir vardiya alabilir mi diye sormuştum.

Crown Royal şişesini highball bardağından çekip, biraz kola ekledim ve sabırla içkisini bekleyen adama uzattım.

"Bir şey yok." Bardan viskiyi sildim ve Ella'nın yönüne yan gözle baktım. Şaşırtıcı bir şekilde, dün geceki arkadaşlarından biriyle akşam yemeğine gelmişti. Sanki evren, onu düşüncelerimden çıkardığım anı hissetmiş ve onu tekrar düşüncelerime geri getirmişti.

Kip bar havlusuyla omzuma vurdu ve başını salladı. "Dostum, yine o kız."

Kıkırdadım. "Adı Ella, bu da onu artık rastgele bir kız yapmıyor."

"Anlıyorum. Birisi dikkatini çekmiş." Kip, bir sonraki müşteriye yardım etmek için acele ederken eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı.

Bar enerji ve bekleyen müşterilerle doluydu. Ella ile sohbet etmek için zaman bulmak imkansız görünüyordu. Boynumun arkasını kavradım, hayal kırıklığım artıyordu. "Yapacak işin yok mu?" diye bağırdım.

Kip, sert ses tonumu görmezden gelerek, ön kapıdan içeri giren insanlara başını salladı. "Görünüşe göre ikimizin de işi var. İşler daha da yoğunlaşacak."

"Lanet olsun," diye homurdandım ve sinirimi çabucak bir kenara attım. Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve barda oturan güzel bir kıza hizmet ettim. Neyse ki, ona servis yaptıktan sonra, oyalanmadı ya da flört etmeye çalışmadı. Ella, konuşmak istediğim tek kişiydi, ama odanın diğer ucundaydı.

Kip ve ben barın bir ucundan diğer ucuna zikzaklar çizerek sürekli gelen müşterilere servis yaparken, sonraki iki saat bir anda geçti. Alnımda ter damlaları oluşmuştu ve fırsat bulduğumda kendimi tazelemek için zihnimde bir not aldım.

Sonra, başka bir müşteriye servis yapmak için döndüğümde, birden durdum. Ella ve arkadaşı, barda rahatça oturuyorlardı.

"Bu gece çok yoğunsun." Ella uzun, koyu saçlarını kulağının arkasına attı ve gülümsedi. "Umarım iyi para kazanıyorsundur."

"Çok yoğun ama evet, para iyi. Bazen sıkıcı olabiliyor ama."

"Selam yakışıklı." Başka bir kız tezgaha yaslandı ve bol dekoltesini benimle paylaştı. Uzun zaman önce dikkatimi göğüslere değil, yüze vermem gerektiğini öğrenmiştim. Bu beni beladan uzak tuttu.

"Hemen geliyorum." Ella'nın içkilerini getirmeden ondan uzaklaşmam mümkün değildi.

Ella'nın arkadaşı bana el salladı. "Ben Cami, Ella'nın en iyi arkadaşı. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Üzgünüm, ikinizi tanıştırmalıyım." Ella'nın kırmızı sütyeninin ince askısı kolunun üst kısmından aşağıya kaydı, kırmızı rengi porselen teniyle keskin bir kontrast oluşturuyordu. Gözlerimi ondan ayıramadım, askıyı tekrar yukarı çekip gözden kaybolduğunda onun eli olmak istedim.

Penisim anında sertleşti. Onun muhteşem gülümsemesi mi, yoksa çekici vücudu mu bilemedim, ama bu kızda beni etkileyen bir şey vardı.

"Sebastian." Cami'ye başımı sallayıp gülümsedim. O da güzeldi, ama Ella ile karşılaştırılabilir bir kız değildi.

"Mai tai alabilir miyim?" diye sordu Ella.

"Bana da bir tane lütfen," diye ekledi Cami, arka kot cebinden banka kartını çıkararak.

"Bu turdan mekanın ikramı." Ella'ya göz kırptım ve siparişlerini almak ve hala bekleyen flörtle ilgilenmek için ortadan kayboldum.

Kip sonunda yanıma geldi. "Biraz ara ver dostum. Git onunla konuş konuş."

"Emin misin? Bu delilik."

"Yazı levhanı çıkar ve yanına git. Sana ihtiyacım olursa, sana el sallarım seni geri çağırırım. Öğlen saatlerinden beri buradasın. Bir şeyler ye. Yemeğe vaktimiz olmayacak, biz..." Bana anlamlı bir bakış attı.

Sırrımın ezici yükü omuzlarımı ağırlaştırıyordu. Gizli gerçek bana bağırarak, Ella'ya -ya da bu konuda başka herhangi bir kadına- bakmaya bile hakkım olmadığını hatırlatıyordu. Kafamı sallayarak bu düşünceleri kafamdan attım. Hayattan kendimi uzaklaştırmaktan bıktım. Ella'nın varlığı bir umut ışığı sunuyordu, en azından konuşmaya açık olabileceğini düşündürüyordu.

"Tabii ki *anne*." Gülerek mutfaktan hamburger ve patates kızartması sipariş ettim, sonra isim etiketimi çıkarıp barın diğer tarafındaki Ella ve Cami'nin yanına koştum.

"Kip bana mola vermemi söyledi. Umarım, birkaç dakika sizinle takılmamın bir sakıncası yoktur?" Ella'nın yüzünün bulutlandığını yemin edebilirim. Yanlış bir şey mi söylemişim?

"Çok isteriz." Cami, Ella'ya kocaman bir gülümseme attı. "Değil mi?"

Ella'ya başımı eğdim ve gülümsedim, yanaklarına yayılan yumuşak pembe renk beni eğlendirdi. Kulübe gelen çoğu kadına kıyasla o, adeta bir nefes taze hava gibiydi.

"Doğru."

Vay canına, çok güzel.

"Ella, üniversite öğrencisi misin?"

Ağzımı açtım, ayağımı soktum. Kesinlikle benim için çok gençti, ama bunu bilmesine gerek yoktu. Ne yazık ki, o kutuyu açmıştım ve kapağını yeterince hızlı kapatamadım.

"Vay canına. Gerçekten çok genç görünüyor olmalıyım." O güldü. "Sekiz yıl önce Oregon Üniversitesi'nden mezun oldum. Yirmi dokuz yaşımdayım."

"Neredeyse otuz," diye ekledi Cami. Konuşmamızı izlerken karıştırma çubuğunu ısırıldı.

Cami'nin ne düşündüğünü anlayamamam çok kötüydü. Aptal değildim.

Bu işin nasıl sonuçlanacağını biliyordum. En iyi arkadaş, bir ilişkiyi kurma veya bozma gücüne sahipti, bu da Ella kadar Cami'yi de etkilemem gerektiği anlamına geliyordu.

Tabii ki, ondan on bir yaş büyüktüm. Yine de, ilk düşündüğümden daha iyiydi.

"Ne iş yapıyorsun?" Ella mai tai'sını içerken dolgun dudaklarına baktım.

"Barnaby ve Smooch'ta avukat yardımcısıyım." Alnı kırıştı. "Avukatların neden bu kadar garip soyadları var, hiç bilmiyorum. Neyse, onlar ceza avukatı. İş ilginç. Yani, davalarını en ön sıradan izliyorum. Dürüst olmak gerekirse, bazı suçlular beni çok etkiliyor. Neden

insanlara zarar veriyorlar ya da öldürüyorlar? Psikolojik mi? Sosyolojik mi? Öyle mi doğdular?"

"Ve bazılarımız kötü çocukları sevmekten kendimizi alamıyoruz," dedi Cami. Ella başını salladı. "Onu boş ver."

Siktir. Siktir. Siktir. Ne şanssızım.

Parmağımı saçlarımın arasına soktum, sonra hemen pişman oldum. Umarım saçlarım garip bir açıyla dikilmemiştir. "Yasal sistemin perde arkasında neler olup bittiğini görmek çok ilginç olmalı."

"Bazen korkutucu olabiliyor. Mesela birinin suçlu olduğunu bildiğin halde, avukatlar o kadar iyi ki suçlamalardan kurtarıyorlar. Ama yargılamak benim işim değil." Omuzlarını hafifçe silkti ve işiyle ilgili suçluluk duygusuyla mücadele edip etmediğini merak ettim.

"Al bakalım, Bass." Kip yemeğimi barın ucuna koydu.

Ella arkamı işaret etti. "Biri senin dikkatini çekmeye çalışıyor." Kip ve ben ne demek istediğini görmek için arkamıza döndük.

Kip, barın diğer ucundaki kadına yaklaşırken yüzünde şakacı bir gülümseme belirdi. Esmer kadın ona kırmızı bir ceket uzattı ve ben onun Kip'e ait olduğunu hemen fark ettim.

Kip, uzaklaşmadan önce kadına çenesini kaldırarak selam verdi. "En azından ceketimi almamış. Ceketleri değiştirmekten bıktım artık. Hemen dönerim, gidip ceketimi dolaba koyacağım." Kip ceketini havaya kaldırarak güldü, sonra envanter ve soyunma odasına açılan kapıdan kayboldu.

Tabağı kaydardım. "İkinizin az önce akşam yemeği yediğini biliyorum, ama buradaki patates kızartması harika. Bayanlar, kendinize alın, yoksa önünüzde yemek yiyen bir pislik gibi hissedeceğim."

Ella bir tane alıp ağzına attığında gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı. "Mmm, haklısın, bunlar gerçekten çok iyi."

"Siz bayanlar içki içiyorsunuz, ben de size patates kızartması getireyim. Hemen dönerim." Velvet Vortex'ten sarhoş olarak ayrılan birine karşı yasal sorumluluğum olmakla kalmayıp, bayanların hazır olduklarında eve güvenle gidebilmelerini de sağlamak istiyordum.

Yiyecek siparişini vermek için kasaya yaklaştığımda Kip'in yüzünde bir suçluluk gölgesi belirdi. "Yemeğini yarıda kestiğim için üzgünüm," dedi, "ama yardıma ihtiyacım var."

Yorgun bir nefes verdim. "Sorun değil dostum. Uzun sürmeyeceğini biliyordum. Ella'ya kaçmadığımı söyleyeyim."

Gömleğime isim etiketimi takıp aceleyle yanına gittim. "Kip'i boğulmaktan kurtarmam lazım. Mümkün olduğunca çabuk patates kızartmalarını getiririm." Tabağımı alıp mutfağa koştum ve kutulara koydum.

Bara döndüğümde, Ella ve Cami'ye atıştırma lıklarının yanında bir içki daha almak dışında Ella'yı düşüncek vaktim neredeyse yoktu. En azından bahşışler iyi geliyordu. Paraya ihtiyacım yoktu, ama bu benim için bir prensip meselesiydi. Müşteri iyi hizmet aldıysa, bahşış vermesi gerekir, tartışmaya gerek yok. Personel iyi maaş alıyor olsa da, bir gecede kazandıklarının büyük bir kısmı bahşışlerden geliyordu. Bunlar başka birinin keyfine bağılı olduğunda, işler sarpa sarardı.

Cami bardan uzaklaşıp tuvalete doğru yöneldiğinde, dikkatim hemen Ella'ya kaydı. Kahverengi saçlı bir adam hızla Cami'nin yerine oturdu ve koruma içgüdülerim devreye girdi. Hayatımda o kadar çok çılgın şey gördüm ki, bir kilometre öteden bile belayı fark edebilirim. Adam çok şüpheli görünüyordu. Durumu değerlendirmek ve vücut dilini ölçmek için birkaç kez ona baktım. Ella savunmacı bir şekilde kollarını göğsünde kavuştururken adam onunla sohbet ediyordu. Ella, adamın söyledikleriyle ilgilenmiyordu.

İyi.

Barın sonundaki insanlarla ilgilendiğimde, ona karşı kaba bir pislik gibi görünmeden yanına gitmeyi planladım. Aniden, bar taburesinden kayarken yüzünde rahatsızlık ifadesi belirdi ve zemini taramaya başladı. Onu izlemiyor olsaydım, o pisliğin yaptığını kaçırdım.

Lazer gibi odaklanmış bir öfkeyle ona doğru fırladığımda, boğazımdan gırtlaktan gelen bir hırıltı çıktı. Hızlı bir hareketle Ella'nın içkisini devirdim ve duvara parçaladım. Bara atladım, bana şaşkın şaşkın bakan Ella'yı kıl payı ıskaladım ve o lanet herifi gömleğinden yakaladım. Onu çürümüş patates çuvalı gibi yere attım, sonra yere yatırıp yumruğumu kaldırdım ve burnuna sağlam bir yumruk attım.

"Defol git ve bir daha buraya sakın gelme, seni sefil pislik," diye bağırdım.

Şaşkın bir şekilde, adam yüzünden kan akarken bana bakıyordu. Onun üzerinden atladım, ellerim zar zor kontrol edebildiğim öfkemle sıkılıp açılıyordu. "Dışarı. Hemen."

"Seni saldırıdan dava edeceğim," diye bağırdı.

O sırada restorandaki herkes bu dramayı izliyordu.

Bar tezgahına çıktım, ellerimi ağzımın etrafına kavuşturdum ve olabildiğince yüksek sesle konuştum. "Bu adama bir bakın. Az önce bir kadının içkisine uyuşturucu atmaya çalıştı. Onu burada tekrar görürseniz, hemen bana veya Kip'e haber verin. Ve benim kulübümde bir kıza uyuşturucu verip tecavüz etmeyi düşünebilecek diğer pislikler, sizin de peşinize düşeceğim, ama o kadar nazik olmayacağım. Kendinizi uyarılmış sayın." Barın ucundaki Kip'e baktım ve yüzümde kötücül bir gülümseme belirdi. "Geri döneceğim. Ella'nın iyi olduğundan emin olmak istiyorum." Bardan atlardım ve şok olmuş ve sarsılmış kadına doğru yöneldim. Yerdeki cam parçalarını toplarken elleri titriyordu.

"Kahretsin." Elini geri çekti, parmağının ucunda kan birikmiş ve yere damlıyordu.

"Ella, iyi misin? Bırak personel bununla ilgilensin." Titreyen kadının kolunu nazikçe tuttum. "Seni temizleyelim ve parmağında cam parçası kalmadığından emin olalım."

"Tamam." Bana odaklanırken sesi titriyordu.

"Cami'ye seninle olduğumu söylemeliyim. Söylemeden gidersem çok kızar."

"Kip. Cami'ye Ella'nın benimle olduğunu söyle," dedim yanından geçerken.

O başını salladı, sonra onu mutfaktan geçip "sadece çalışanlar" yazan kapıya götürdüm. Dinlenme odasından geçip bir yara bandı ve antibakteriyel mendil aldım ve onu dışarı çıkardım.

Sinirim hala tavan yapmıştı, ama Ella'yı daha fazla korkutmak istemiyordum.

Serin gece havasına çıktık ve kapıyı arkamızdan kapattım.

"İyi misin?" Omuzlarını tuttum. "O senin yanına oturduktan sonra içtin mi?"

Gözleri büyüdü ve başını salladı. "Hayır. Ben... içkime bir şey mi kattı?" Gözlerinin arkasında öfke belirdi.

"Evet. Tanrıya şükür, çok geç olmadan onu gördüm. Parmağını göster." Parmağını nazikçe temizledim ve küçük kesikleri inceledikten sonra yara bandını yapıştırdım. "İşte oldu."

Ella beni kucakladı. "Teşekkür ederim. Cami'nin yerine oturduğu anda onun bir pislik olduğunu anlamıştım. Ona Cami'nin hemen döneceğini söyledim ama umursamadı."

Bütün vücudu benimkine yaslandı, küçük bedeni hala titriyordu. Burnunu boynuma gömdü ve nefesi tenime değdi. Ella'nın dolgun göğüsleri bana bastırıyordu ve sıcak, yumuşak kıvrımları beynimi kısa devre yaptırıyordu.

Onu kollarımın arasına alıp teselli ettim. Vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağladığında kalbim bir an durdu. İsteksizce geri çekildim ve o benim kot pantolonumun içindeki sertleşmiş penisimi hissetmeden önce aramıza biraz mesafe koydum. Zamanı değildi, ama penisim umursamıyor gibiydi.

"Kulübümde bu tür saçmalıklara tahammül edemem."

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Bekle. Senin kulübün mü? Velvet Vortex senin mi?"

Çenemi ovuşturdum, parmaklarıma sertçe çarpan sakallarım vardı. "Evet. Birkaç iş ortağım var. Kip onlardan biri, ama çoğunluk hissesi bende."

"Hiç bilmiyordum. Sanırım senin sadece..." "Barmen olduğunu mu?"

Yanakları koyu bir kızarıklıkla kaplandı. "Üzgünüm, bu çok kötü bir şey gibi geldi, ama öyle demek istemedim."

"Sorun değil. Alınmadım." Başarılı bir şirketin ortağı olduğumu öğrenmeden önce bana ilgi gösterdiğini fark edince boynumun arkasını ovuşturdum. Paramın peşinde olan kadınlarla tanışmaktan bıkmıştım. Bu kadının farklı olduğunu fark edince omuzlarımdaki gerginlik azaldı.

"Artık benim öfkeli olduğumu bildiğine göre, bu benimle çıkmaktan vazgeçirir mi?"

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve kalbim bir an durdu. Biriyle çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Aklında ne var?" Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu.

Utangaçlığı sevimliydi.

"Burada değil, orası kesin." Kıkırdadım. "Bir restoranda güzel bir akşam yemeği. Ella'nın kim olduğunu daha iyi tanımak ve onunla konuşmak istiyorum, bu yüzden bar ve ızgara restoranı olmaz. Ne tür yemekleri seversin?"

"Çoğu yemeği severim. Pizza, patlamış mısır, Çin yemeği."

Kaşlarını çattım. "Biftek? Istakoz? Deniz ürünleri?" Başını salladı, gözlerinde heyecan parladı.

"Harika. Yarın akşam nasıl? Saat sekizde seni alırım. Güzel bir şeyler giy."

"Oh, beni şık bir yere mi götüreceksin?"

Bir anlığına kaşlarımı çattım. "Daha önce seni pahalı bir yemeğe götüren bir erkek olmadı mı?"

Burnunu kırıştırdı. "Tanıdığım erkeklerin çoğu üniversite kredilerini ödüyor, yani hayır." Gözlerini kaçırdı ve boğazını temizledi. "Benden büyük olduğunu biliyorum, ama kaç yaşındasın?" Sesi zayıftı, sanki cevabı duymak istemiyormuş gibi.

"Kırk yaşındayım." Onun cevabını beklerken kalbim hızla çarpmaya başladı. "Umarım bu senin için çok yaşlı değildir."

Bölüm 7

Ella

Beni uyuşturmaya çalışan bir adamı dövdükten sonra Sebastian beni kucakladı ve o anda onun kaç yaşında olduğu umurumda bile değildi. İçgüdülerim yanılmıyorsa, o güvenilir ve güvenli biriydi, uzun zamandır yaşamadığım bir şeydi bu. Dahası, benim için kahramanlık yapmadan önce bile, ona kesinlikle ilgi duyuyordum. Kırk yaşında olmasına rağmen çok yakışıklı ve formdaydı. Vücudu kaslı ve şekilli... *Tanrım, durmazsam tamamen mahvolacağım.*

"On bir yıl umurumda değil. Pislik olması umurumda."

Sebastian bana şeytani bir gülümseme attı ve dizlerim titremeye başladı.

"İyi. Benim yaşımdan büyük olduğumu bilseydin benimle çıkmak istemeyebilirsin diye biraz endişelenmiştim."

benimle çıkmak istemeyeceğinden biraz endişelenmiştim."

Alt dudağımı ısırdım. Neden onun yanında olmak, sanki Disney World'de çılgın bir lunapark trenine binmişim gibi karnımı kıpır kıpır ediyordu? Yine de, bir erkeği tanımaktan heyecan duymak güzel bir duyguydu. "Endişelenmeyi bırak."

"İçeri girip Kip'e yardım etsem iyi olacak. Sanırım bu akşam geri kalanında başka hiçbir pislik bana sataşmayacak."

"Umarım öyle olur. Ve tekrar teşekkür ederim." Minnettar bir hareketle, onun pazılarını sıktım.

Sebastian bana hafifçe eğildi. "Hizmetinizdeyim, hanımefendi."

Sözleri beni ısıttığı için kıkırdadım. "Muhtemelen Cami'yi bulup gideceğim. Dürüst olmak gerekirse, bu gece sadece senin çalışıp çalışmadığını görmek için geldim."

Sebastian aramızdaki mesafeyi kapatırken gözleri karardı.

Elimi tutup ağzına götürdü, avucumu yukarı çevirdi ve dudaklarını bileğime bastırdı. Dokunuşuyla kalbim deli gibi çarpmaya başladı ve bakışlarımız kilitlendi. Titremeye karşı koymaya çalıştım. Hiçbir tatlı jest bende böyle bir tepki uyandırmamıştı — sevilme arzusu. Web sitesinde ve işte kaba, terbiyesiz, baskın erkeklere alışkındım. Ama

Sebastian farklı görünüyordu ve ben bunu keşfetmeyi dört gözle bekliyordum. Kalbim göğsümün duvarlarına çarpıyordu ve onu aptalca öpmek için duyduğum dürtüyü zaptettim.

Kolumu nazıkçe indirdi ama hafifçe tutmaya devam etti. Bana yaklaşıp, yumuşak bir sesle, "Yarın akşama kadar, benim için uslu bir kız ol" dedi. Bunun üzerine elimi bıraktı ve kapıya doğru yürüdü.

Nefesimi tuttum ve külotumun ıslandığını fark ettim.

Belki de başka birinin bana orgazm yaşatmasının zamanı gelmişti. Elim ve vibratörüm artık eskisi kadar çekici gelmiyordu. Şarap içmek, yemek yemek, altmış dokuz yapmak ve birkaç saatliğine de olsa başka bir gerçekliğe kaçmak istiyordum.

Sebastian uzaklaştı, sonra kapıyı benim için açtı.

"Akşam ayrılmadan önce." Arka cebinden telefonunu çıkardı ve bana uzattı. "Numaranı ver lütfen. Yani, vermek zorunda değilsin, ama nereye gideceğimi bilmezsem seni evinden almam zor olacak." Derin kahkahası aramızdaki boşluğu doldurdu.

Telefonunu aldım ve numaramı ekledim. "Ne zaman isteyeceksin diye merak ediyordum." Bitirince, telefonu ona uzattım ve sıcak parmakları benimkilere dokundu, içimi lezzetli bir elektrik akımı sardı. Telefonum titredi ve Sebastian'ın mesajı ekranımda belirdiğinde gülümsedim. Hemen numarasını kaydettim.

Mutfağın sıcaklığı, serin tenime çarptı. Mutfağı geçip Cami'nin beni beklediği bara döndük. Cami, endişeyle kaşlarını çatmıştı. Beni Sebastian'la gördüğünde omuzları gevşedi.

"Yarın görüşürüz," dedi Sebastian.

"Tamam." Kip'e yardım etmek için aceleyle uzaklaşırken ona sıcak bir gülümseme gönderdim. Sebastian'ın çekiciliği onu ilk gördüğümde dikkatimi çekmişti ve bir kez daha barda oturan tüm kızları fark ettim. Sebastian arkadaşının yanına gittiğinde birkaç kız iç geçirdi. İki adam da uzun boylu, geniş omuzlu ve ağız sulandıran tiplerdendi.

Cami şaşkın bir ifadeyle bana doğru koştu. "Ne kaçırdım ben? Yemin ederim, seni bir dakika bile yalnız bırakamıyorum, yoksa bir şeyler oluyor. Sebastian'ın sebepsiz yere bir adamı dövdüğünü duydum."

Kaşlarımı çattım. "Her türlü sebebi vardı. Hasta bir piç içkime ilaç katmaya çalıştı. Ben görmedim ama Sebastian gördü. Barın üzerinden atladi ve adamın burnuna yumruk attı

burnuna yumruk attı. Eminim o adam o kadar kötü durumdadır ki, yüzünü düzeltmek için plastik cerraha ihtiyacı olacaktır."

Cami nefesini tuttu. "Vay canına, Sebastian aferin! Acaba acil servise mi kaldırıldı? Bu gece acil serviste çalışıyor olsaydım, sana ilaç katmaya çalıştığı için ihbar edilmesini sağlardım. Kanıt olmasa bile, polislerin radarına girerdi. Ayrıca..." Omuz silkerken aptalca bir gülümseme belirdi. "Hemşire odamı ziyaret eden seksi bir polisle arkadaş olabilirim, belki o pisliğin kim olduğunu bulur."

En iyi arkadaşımın beni koruduğu için minnettar olsam da, bu şüpheli olay beni hala biraz tedirgin ediyordu. Sebastian o pislği yakalamamış olsaydı, durum çok daha kötüye gidebilirdi. "Sence polis arkadaşın bunu araştırır mı? Belki adamın sabıkası vardır." Kaşlarımı çattım. O adamın başka kadınlara da aynısını yapması fikri beni tiksindiriyordu. Onun kesin olarak durdurulması gerekiyordu.

"Göreceğiz. Neredeyse her vardiyamda uğrar, ama sanırım yakınlarda çalışıyor. Bir sonraki vardiyamda kayıtları kontrol edip acil servise gelen biri olup olmadığını bakacağım. Bir isim bulabilirsem, ona söylerim."

"Teşekkürler." Derin bir nefes aldım. "Tüm bu heyecandan sonra, artık eve gitmeye hazırım. Sen de gitmeye hazır mısın? Değilsen, Uber ile evime gidebilirim."

"Hayır, ben de hazırım. Geçen hafta işten sonra çok yorgunum. Yönetimle tartışmak beni çok yoruyor."

Cami koltuğundan kalktı ve ben kolumu onun koluna doladım. "Eğer haklı olduğunu anlasalardı tartışmak zorunda kalmazdın, sadece söyleneni yapmaları gerekirdi."

Cami gülerek çıkışa doğru yürüdük. Omzumun üzerinden Sebastian'a baktım, o da bana el salladı.

"Görünüşe göre biri aşık olmuş. Umarım sana iyi davranıyordur, yoksa onu fena halde dövmek zorunda kalırım." Cami kapıyı açtı ve taze akşam havası bizi karşıladı.

"Sadece bu düşünce bile onu kesinlikle korkutacaktır." Kahkahalarımız tuğla binada yankılandı ve en yakın arkadaşımınla sohbet etmeme rağmen, tek düşünebildiğim yarın akşamki randevumdu. Uzun zamandır randevum olmamıştı ve bu düşünce midemde kelebekler uçuşmasına neden oldu.

"Artık kulüpten çıktığımıza göre..." Mustang'in kapısını açtım ve yolcu koltuğuna oturdum.

"Evet?" Cami kemerini bağladı ve motoru çalıştırdı, motor gürültüyle çalışmaya başlayınca sıırttı.

"Sebastian yarın akşam için bana çıkma teklif etti. Beni nereye götüreceğini bilmiyorum ama güzel bir şey giymem lazım."

Cami bana şaşkın şaşkın baktı, sonra burnunu çekti. "Bir erkeğin beni güzel bir yere götürmesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini biliyor musun?"

"Aynı."

"Giysilerini gördüm, giyecek hiçbir şeyin yok. Yani, iş kıyafetlerin falan var. Seksi bir şey yok. Ama merak etme, bebeğim. Ben seni kurtarırım."

"Beni evime götürmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. İçki yapıp dolabımı karıştıracağız. Gece burada kalabilir ya da daha sonra Uber ile evine gidebilirsin, ama ben kafayı bulmayı planlıyorum."

Cami sarhoş olduğunda çok komikti ve ben de bu eğlenceyi memnuniyetle kabul ettim. Birkaç içki daha içmek hoş olurdu, ama sonra çalışmam gerekiyordu. Bir an için, Sebastian akşam saat ondan sonra nasıl para kazandığını bilseydi ne düşünürdü diye merak ettim.

Saat neredeyse sabahın ikisi olmuştu ki nihayet Cami'nin evinden ayrılıp Uber ile eve döndüm. İşler pazartesi akşamıya kadar beklemek zorunda kalacaktı, ama yirmi beş bin dolar kazandığım için birkaç gece izin yapabiliirdim.

Dişlerimi fırçalayıp pijamalarımı giydikten sonra, bir bardak su içmek için mutfığa gittim. Su içmek her zaman akşamdan kalmayı önlemeye yardımcı olurdu ve o gece su içme konusunda pek başarılı olamamıştım.

Dolaptan bir bardak alıp, kenarını buzdolabımdaki su sebine dayadım. Lavabonun hemen üzerindeki pencerede bir yansıma dikkatimi çekti ve

Boynumun arkasındaki tüyler diken diken oldu. Dönerek, bardak kenarından su dökülüp çıplak ayaklarıma sıçradığında bardağı sıkıca tuttum.

Bacaklarım bükülüp beni yüzüstü bırakmak üzereydi. Uzun boylu duruyordu ve ölüm meleği maskesini örten siyah bir başlık takmıştı. Gölgelerin arasından bana bakan soğuk, gri gözlerine baktım. Yüzünü örten maskenin arkasından dudakları korkunç bir gülümsemeye kıvrıldı ve boğazımdan sağır edici bir çığlık çıktı. Bardağı fayans zemine düşürdüm, kırılan parçalar her yöne saçıldı. *Kahretsin!*

Kaçmak yerine, bana bakakaldı. Ondan gözlerimi ayırmadan geriye doğru adım attım ve henüz alarm sistemi kurmadığım için kendimi zihinsel olarak azarladım. Kurmuş olsaydım, evdeki gizli düğmeye bastığım anda polis yola çıkmış olurdu. Bunun yerine, muhtemelen lanet olası komodinin üzerinde olan telefonumu aramak zorunda kaldım.

Gözlerimiz kilitlendiğinde, kulaklarımda çınlayan sağır edici gürültü dışında hiçbir ses duyulmazken, içimi tuhaf bir sükunet kapladı.

Pencereden uzaklaştı ve arka bahçeden mutfağıma açılan kapıda belirdi. Kapının üst kısmı camdı ve tek yapması gereken onu kırıp içeri uzanıp kilidi açmaktı.

Tüylerim diken diken oldu ve dişlerim takırdadı, onun bir sonraki hamlesini bekledim. Yerimde donakaldım, göğsüm inip kalkarken yumruğumu sıktım ve kendimi koşturaya zorladım.

Siyah eldivenli elini kaldırdı, avucunu pencereye koydu ve bir an durakladıktan sonra gecenin karanlığında kayboldu.

Bacaklarımın gücü kesildi ve dizlerim acımasız zemine çarptı, yolumu kaplayan tehlikeli cam parçalarının etrafında sürünerek ilerledim. Arkamdaki kapıyı kapatıp kilitledikten sonra, kendimi kraliçe yatağımın üzerine çekip telefonumu aldım. Birkaç saniye içinde 9-1-1 hattındaydım.

Kadın ifademi alırken, adresimi zar zor hatırlayarak soruları cevaplamaya çalıştım.

"Polis yolda. Lütfen onlar gelene kadar hatta kalın."

Yatağımın başında top gibi kıvrıldım, o kadar şiddetli titriyordum ki kusmaktan korkuyordum ve beklerken çılgınca atan kalbimin sesiyle zamanın geçtiğini hissediyordum.

"Hanımefendi, polisler evinize ulaştı ve kapı zilini çalacaklar. Lütfen, Memur Bexley ve Memur Huang'ın yanınızda olduğunu teyit edene kadar hatta kalın."

Titrek bir sesle, "Tamam. Teşekkür ederim" diye cevap verdim. Hızla ön kapıya koştum ve gözetleme deliğinden dışarı baktım, iki üniformalı adamın verandamda durduğunu gördüm. Dikkatlice zinciri yerinde bırakıp kapıyı araladım.

"Hanımefendi, biz Memur Bexley ve Memur Huang. Evinize bir hırsız girdiğine dair bir ihbar aldık."

Başımı salladım ve konuşmamızı dinleyen operatöre dikkatimi geri verdim. "Telefonla benimle kaldığınız için teşekkür ederim. Polisler geldi."

"Rica ederim. İyi akşamlar." Kadın telefonu kapattı.

Zinciri çıkardıktan sonra polisi evime davet ettim. "Etrafa bir bakabilir miyiz?" diye sordu Memur Bexley.

"Hayır, tabii ki hayır." Omzumun üzerinden baktım ve caddenin karşısında uzun boylu bir siluet gördüm. Polisi ona yönlendirecek zaman bulamadan, karanlıkta kayboldu. Çıplak kollarımı ovuşturdum, kabusun maskeli adamla birlikte kaybolmasını diledim. Ama içimden bir yerlerde, onun pencereden içeriye, ruhuma bakan kişinin aynısı olduğunu biliyordum. Sadece beni ne kadar zamandır beklediğini bilmek istedim.

Kalbim güm güm atarken, polisleri evin etrafında takip ederken düşüncelerim tehlikeli bir kasırğa gibiydi.

Bölüm 8

Ella

"Stres yapmayı bırak. Muhteşem görünüyorsun." Cami düşünceli bir şekilde çenesine dokundu ve yatak odasında bir ileri bir geri yürüdü.

Üniversiteden mezun olduğumuzdan beri Cami, Pearl bölgesindeki aynı binada yaşıyordu. Evimi satın almadan önce, Cami ile bu daireyi paylaşıyordum. İç mekanı eski olsa da, beyaz duvarları sanat eserleri ve dekorasyonlarla canlandırmıştık. Çıkarılabilir bir vurgu duvarı ekleyebileceğimizi öğrendiğimizde, heyecandan neredeyse altımıza işeyecektik. Karanlık, shabby-chic bir tema seçtik ve bu, mekana derinlik kattı. Bu görünümü o kadar çok sevdik ki, oturma odasına da aynı uygulamayı yaptık.

"Bir şey eksik..." Gözleri fal taşı gibi açıldı ve parmaklarını şıklattı.

"Görünüşe göre anlamışsın." Sağ uyluğumda bir yırtmaç olan, vücudu saran, sırtı açık siyah elbiseyi düzelttim ve düşüncelerim dün gece kapımda duran adama geri döndü. *Burada güvendeyim.*

Derin bir nefes aldım ve dikkatimi elbiseye geri çevirdim. Cami, Sebastian'la geçireceğim akşam için bu elbiseyi giymem için beni ikna etmek için bir saatini harcamıştı. Bu elbise seksi, gerçekten seksi bir elbiseydi. Kamera karşısında kışkırtıcı olmak bir şeydi, ama bu gerçek hayattı ve Sebastian'la çıkmaktan çok korkuyordum. Kalp durduran gülümsemesi ve aksanıyla, beni yatak odama çekeceğini görebiliyordum.

"Tabii ki yaptım." Beni eliyle uzaklaştırdıktan sonra mücevher kutusuna koştu ve bir inci kolye çıkardı. "Bu mükemmel olacak."

O kolyeyi takmadan önce saçlarımı boynumdan çektim. "Yardımanın için teşekkürler. Dün gecedен sonra dikkatimi başka yere vermem lazım."

"Yarın alarm sistemin kurulana kadar eve gidemeyeceğini unutma, bu yüzden ateşli randevundan sonra onu seni buraya bırakmasını söyle."

Alt dudağımı ısırđım ve ağlamamaya çalıştım. Polisler ifademi aldıktan ve gittikten sonra en yakın arkadaşımı aradım. Hemen

benimle birlikte olmak için aceleyle geldi. Cami, evime dönmenin güvenli olana kadar onunla kalmamda ısrar ederek, bazı giysiler ve tuvalet malzemeleri hazırladı. Yarın, penceresiz yeni bir arka kapı ve alarm sistemi kurulacaktı. Bunun için acil servis ücreti ödemek zorundaydım.

O adamı tanımaya çalışırken ve neden evime girmediğini merak ederken, düşüncelerim ve duygularım karmakarışık.

Tanıdığım biri miydi? Seri katil olabilir miydi? Randevuma hazırlanırken Cami'nin desteği olmasaydı, gerçeklikle bağımı tamamen kaybetmiş olabilirdim.

"Sanat eserimi mahvetme, kızım!" Cami, ben gülmeye başlayana kadar yüzüme üfledi. "Cidden, ağız sulandıran bir güzelliğin var. Yani, erkeklerden değil de kızlardan hoşlansaydım, seni eve götürürdüm." Bana abartılı bir göz kırptı ve kıkırdadı.

"Sana bunu söylemek istemezdim ama beni zaten evine götürdün." Güldüm ve onu kucaklamak için kendime çektim. "Seni seviyorum. Beni güldürdüğün için teşekkürler."

Cami bana sarıldı. En iyi arkadaşım güçlüydü. İkimiz de öyleydik, ama onun gerçekte nasıl hissettiğini anladığım anlar böyle anlardı. Dün gece onu da çok korkutmuştu.

"Ben de seni seviyorum." Kollarını indirdi ve geri adım atarak ellerini ince beline koydu. "Benim işim burada bitti. Artık sana kalmış. Sebastian'a seni almaya gelmesi için adresimi verdin, değil mi?"

Ona gözlerimi devirdim. "Onuncu kez söylüyorum, evet. Annemden daha kötüsün."

Cami Apple saatine baktı. "O adam geç kalmasa iyi olur. Bu bende iyi bir izlenim bırakmaz." Başını eğdi, tavırları değişmişti.

"Cami. Zaten yeterince gerginim. Sen daha da kötüleştiriyorsun." Terli avuçlarımı elbisenin korsajına sildim ve Cami inledi.

"Lanet olsun, şimdi elbiseyi kuru temizlemeye götürmem gerekecek!"

Onun sinirden kıpkırmızı olduğunu görmek için ellerimi biraz daha silmek üzereydim, ama kapı zili sesi beni durdurdu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve birkaç kez derin nefes alıp sakinleştim.

"Ben açarım!" Onu yakalayamadan yatak odasından koştu.

Derin bir nefes aldım ve Sebastian olduğundan emin olmak için bekledim. Odada volta atarken, onun derin sesi beni sakinleştirirken gülümsememi durduramadım. Omuzlarımı dikleştirdim, telefonum, kimliğim ve kredi kartımın

kartımı koyduğum çantamı aldım ve oturma odasına gittim. Sebastian beni görür görmez mavi gözleri büyüdü ve cümlesini yarıda kesti.

"Merhaba," dedim yumuşak bir sesle. "Harika görünüyorsun." Onu gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı: Uzun boylu ve heybetli, zarif lacivert takım elbisesinin altında bile belirgin kasları göze çarpıyordu. Pantolon, güçlü baldırlarını vurgularken, ceket geniş ve kaslı omuzlarını ortaya çıkarmıştı. Taze traşlanmış, keskin hatlı çenesi beni kendine çekiyordu ve parmaklarımla o keskin hatları izlemek için can atıyordum. Boğazımdaki kuruluğu yutkundum.

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Nefes kesici görünüyorsun." Aksanı her zamankinden daha kalındı ve beni bir heyecan sardı.

"Hepsi Cami sayesinde." Huzursuzlanmamak için ellerimi önümde birleştirdim. "Alınma ama Cami bunu başaramazdı. Doğal güzellik olamaz..."

"İkiniz odadaki tüm oksijeni emiyorsunuz." Cami bana döndü. "Eğlenin. Geç saatte dönün." Sebastian'a dönmeden önce bana hızlıca sarıldı. Tüm vücudu gerildi. "Kızımı incitirsen, tereyağı bıçağıyla testislerini çok yavaşça kesip sana yediririm."

Sebastian cevap vermeden önce bana bir bakış attı. "En iyi arkadaşımın başka bir şey beklemezdi. Mesaj alındı."

"Harika, o zaman dairemden çıkın. İkiniz de." Yanından geçerken kolumu sıktı.

"Kapılarını kilitle," diye fısıldadım.

"Her zaman kilitlerim, benim için endişelenme. Git eğlen." Beni dışarı kovdu ve arkamızdan kapıyı kapatırken güldü.

Sebastian kolunu uzattı ve ben de kolumu onun koluna geçirdim. "Onun için üzgünüm."

Elimi okşadı. "Özür dileme. Böyle bir arkadaşına sahip olmak için her şeyi verecek birçok insan tanıyorum."

Koridordan geçip asansöre doğru yürürken havadan sudan konuştuk. Asansöre girip kapılar kapandığında, küçük alanda başka kimsenin olmadığını fark ettim. Onun yakınlığı ve kullandığı kolonyanın hafif misk kokusu arasında vücudum aşırı hızlandı.

"Eğer bir beyefendi olmasaydım, seni duvara dayayıp ikimiz de nefes alamayana kadar öperdim."

Çenemi yukarı kaldırarak kendimi topladım. "Bazen beyefendi olmak fazla abartılır."

Bakışları karardı ve lobinin düğmesi yandığında boğazını temizledi. "Bunun için daha uzun bir asansör yolculuğuna ihtiyacım olabilir."

Binaya girdiğimizde güldüm ve çıkışa doğru yöneldim. Sebastian kapıyı araladı ve durakladı. "Arabayı getireyim."

Onunla tartışmadan, dışarı fırladı ve park alanına doğru koştu.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı, pencereden tanıdık, geçici bir gölge arkamda dans ediyordu. Şaşkın bir nefesle, yüksek topuklu ayakkabılarım beni yüzüstü bırakarak sendeleyerek arkama döndüm. Titreyen ellerimle çaresizce duvara tutundum ve dengemi sağlamayı başardım, ayrılan iki adamla çarpışmaktan kıl payı kurtuldum.

Yanaklarımdan kızgın bir kızarıklık geçti. "Çok özür dilerim."

Güneşten yanmış sarı saçlı bir adam, beni sakinleştirmek için koluma elini uzattı. "Sorun yok. İyi misiniz?"

Titrek bir nefes alarak, "Evet. Ben sadece... bir an için, sizi dün gece tanıştığım biriyle karıştırdım. Hazırlıksız yakalandım."

Lobi girişinden Sebastian'ın emir veren sesi, etrafımızdaki fısıltılı konuşmaları kesintiye uğrattı. "Her şey yolunda mı?"

Kendimi toparlayarak onun bakışlarına karşılık verdim. "Ayağım kaydı. O da iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu." Tüyler ürpertici bir korkuyla, Sebastian'ın bu masum yabancıyı dün geceki tehditkar figürle karıştırdığımı fark etmesine izin veremeyeceğimi anladım.

Sebastian, adama takdirle başını sallayarak yumuşak bir ifade takındı. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler." Büyük eli belimin alt kısmına kondu ve rahatlatıcı bir sıcaklık yaydı.

Adam gülümsedi. "Kendine dikkat et," dedi ve arkadaşıyla birlikte lobiden çıktı.

Sebastian beni uzaklaştırırken sesini alçaltarak, "Seni rahatsız ettiklerinden endişelendim," dedi.

"Hayır, korkarım tam tersi oldu." Sebastian bizi dışarıya, kaldırımında bekleyen arabasına götürdü.

O bana kapıyı tuttu ve ben koltuğa oturup bacaklarımı elbisenin altına sokmaya çalıştım, böylece uzun yırtmaç popomun yanaklarını göstermeyecekti. Dikişsiz bir tanga giymeyi tercih etmişim, ama şimdi seçimimi yeniden düşünüyordum. Popom donuyordu ve neredeyse randevuma popomu göstermiş olacaktım.

Sebastian'ın boğazını temizleme sesi beni düşüncelerimden kopardı ve ona baktım. Gözleri kararmış, göz bebekleri büyümüştü. Beni o anda sikmek istermiş gibi bakıyordu ve lacivert pantolonuna baskı yapan etkileyici penis izinden, yanılmadığımı anladım. Vücudumu sıcaklık kapladı ve ayak bileklerimi çaprazladım.

O eğildi ve kemerimi belime takarken yüzü benimkinden sadece bir santim uzaktaydı. Vücudunun ısısı aramızdaki küçük boşluğu doldururken nefesimi tuttum. Dikkatini önce ağızma, sonra gözlerime çevirdi ve dolgun dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdi. Zihnimde, acı veren sert meme uçlarımı parmaklarıyla okşamasını diledim, ama o temas etmemek için ekstra önlem aldı. Emniyet kemeri yerine oturdu ve yavaşça doğruldu. Beni sadece kızdırdığı için hayal kırıklığına uğradım ve içimden inledim.

Sebastian sürücü koltuğuna oturduktan ve kemerlerimizi bağladıktan sonra, karşıdan gelen trafiğe katıldı.

Serbest eliyle uzanıp elimi tuttu ve kalbimde kelekler çılgınca uçmaya başladı. Parmaklarım, tecavüzcü adayı adamı yumrukladığı anı hatırlatan, şişmiş, kırmızı parmak eklemlerini okşadı. Midem suçluluk ve minnettarlıkla kıvrıldı; beni korumak için kendini yaralamıştı. Ama aynı zamanda, korkusuzluğuna ve doğru olanı yapmaya istekli olmasına da hayranlık duyuyordum.

Vücudumdaki her feminist hücre, o pisliğin yüzünü nasıl dövdüğünün anılarıyla eriyip gitti. Bu beni şok etmiş ve meraklandırmıştı. Bu adamda beni meraklandıran, lezzetli bir gizem vardı ve daha fazlasını keşfetmek istedim.

Sebastian bana bir bakış attı, sonra sürüşe odaklanmaya devam etti. "Günün nasıl geçti?"

Tanrıya şükür bana bakmıyordu. Yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemezdim. Hiçbir randevumda bana günümün nasıl geçtiği sorulmamıştı.

"Güzel geçti. Sen beni almaya gelene kadar Cami ile takıldım. Seninki? Kulüpte mi çalıştın?"

Sebastian bana baktı, çenesi gözle görülür şekilde sıkılmıştı, kasları gergin ve derisinin altında gerilmişti. Gözlerinde kısa bir süreliğine bir duygu fırtınası parladı: öfke, kafa karışıklığı ve belki de biraz acı.

Onu incelerken ellerimi kucağımda birleştirdim ve tepkisinin arkasında ne olduğunu merak ettim. Yanlış bir şey mi söylemişim?

"Hayır, halletmem gereken bazı işler vardı ve bu gece çalışmak istemiyordum. Kip benim yerime bakacaktı ama hasta olduğunu söyledi. Riley onun yerine bakıyor. Onunla tanıştın mı bilmiyorum. Neyse, nadiren izin alırım ama bu akşam birlikte geçireceğimiz zamanı kaçırmak istemedim." Sebastian koltuğunda kıpırdadı, bir an için rahatsız göründü.

Sözleri kalbimin hızla atmasına neden oldu. "İşini seviyor gibisin. En azından barmenliği seviyorsun. Ya da adamları dövmeyi daha çok seviyor olabilirsin." Ağzımdan istemeden bir kahkaha kaçtı.

"Sadece başkalarına zarar vermeye çalışıyorlarsa. Bu benim için bir tetikleyici ve bu durumlarda öfkemi kontrol edemiyorum." Aksanı kalınlaştı, her kelimeyle artan hayal kırıklığını ortaya koyuyordu.

Sebastian sola sinyal verdi, sonra nehre doğru sürdü. Sessiz kaldım, beni nereye götürdüğünü tahmin etmeye çalışıyordum. Birkaç dakika sonra, bir binanın vale park yerine girdi. Arabanın kapıları açıldı ve çalışanlardan biri elini uzattı ve arabadan inmeme yardım etti.

Selamlamaları sıcaklık ve samimiyet doluydu. Sebastian'ın onlarla açıkça iyi bir ilişkisi vardı. Girişe yaklaştığımda, rahatlatıcı avucunu nazikçe açıkta kalan sırtıma koydu ve bizi restorana yönlendirdi. Hemen rahat bir atmosfere kapıldım — mum ışığının yumuşak parıltısı, erik rengi koltuklar ve duvarlardaki uyumlu kumaşlar. Topuklarım yumuşak halıya gömüldü, garson bizi zarifçe bir merdivenden yukarı ve cam kapıdan geçirdi.

Binanın tepesinde yarı özel bir yemek alanı vardı ve ben nefesimi tutarak her şeyi içime çektim. Çatı katı, geniş ve sakın nehrin panoramik manzarasını sunuyordu. Akşam karanlığı dünyayı kadifemsi bir karanlığa bürüdü ve ay ışığı suyun hafif dalgaları üzerinde dans etti. Restoranı süsleyen zarif ışıklar, başımızdaki yıldızlarla kontrast oluşturan sıcak, altın rengi bir ışık yayıyordu.

Oturduktan sonra, çantamı masanın kenarına koydum ve Sebastian'a utangaç bir gülümseme attım. Kimse beni hiç bu kadar güzel bir yere götürmemişti. "Burası çok güzel."

Sebastian'ın bakışları benimkilerle buluştu. "Sen kadar güzel değil."

Aniden, ensemde bir tüylerim diken diken oldu. Yükselen paniği bastırmak için dikkatlice bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Dün geceki istenmeyen ziyaretçinin anıları zihnimi doldurdu. İzlendiğim fikrini kafamdan atmak için çaresizce başka yere baktım ve elbiseyi düzeltir gibi yaptım. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Ama rahatsız edici

hissim devam etti ve kaçınılmaz bir şekilde takip edildiğimi hissettim.

Bölüm 9

Sebastian

Ella'nın tepkisini gizlemeye çalıştığını düşünsem de, bir şey onu sarsmıştı.

"Ne oldu?"

Gözleri büyüdü ve gülümsemesi yerine oturdu. "Özür dilerim. Tanıdığım birini gördüğümü sandım ve şaşırdım."

Bu gece ikinci kez oluyordu.

Yıllarca birçok durumda insanları okumaya alışkındım ve Ella bana yalan söylüyordu. Elbette, bu bizim ilk randevumuzdu ve onun işine karışmaya hakkım yoktu, ama yüzünde beliren korku beni rahatsız etti. Onun üzülmesini görmekten nefret ediyordum. Onu sakinleştirmek için elini tuttum.

Garson bize sularımızı getirdi ve masaya koydu. Birkaç kokteyl sipariş ettikten sonra, menüleri incelerken rahat bir sessizliğe büründük.

"Ne önerirsiniz?" diye sordu yumuşak bir sesle. Alt dudağını ısırdı. İnememi bastırdım, ama sikim onu tanımakla meşguldü. Onun her şeyini.

"İstakoz muhteşemdir. Sığır eti tercih ederseniz, filet mignon ağzınızda erir."

"Vay canına. İkisi de çok pahalı. Salata alabilirim." Menüü kapattı ve masanın üzerine koydu, ellerini kucağında birleştirdi.

"Ella, mesele para değil. Sana asla unutamayacağın bir deneyim yaşatmak. Şarap ve yemek. Hiçbir koşul yok. Seninle geceyi geçirmeyi beklemiyorum ve bana hiçbir şey borçlu değilsin. Hiçbir şey. Seni gülümsetebilir veya güldürebilirim, o zaman bu zaten hayatımın en güzel gecesi olur."

Ella, sanki ben Dünya gezegenine yeni inmiş bir uzaylıymışım gibi bana baktı.

Gözlerini kaçırdı, sonra tekrar bana baktı. Söylediklerimin tam olarak doğru olduğunu ona kanıtlamaya çalışırken gözlerimiz buluştu.

"Bana gerçeği söyle. Ne yemeyi seviyorsun ya da denemek istediğin ama kendine izin vermediğin bir şey var mı?" Başparmağımın ucuyla elinin arkasını okşadım.

Ella McCloud beni büyülemenin bir yolunu bulmuştu ve benim iznim olmadan kalbimin parçalarını alıyordu. Yine de, onda tam olarak anlayamadığım bir derinlik vardı. Onun yaşında daha önce hiç görmediğim bir bilgelik ve yaşam deneyimi ile davranıyordu.

Dudaklarını yaladı ve ben onun dolgun dudaklarına odaklandım. İnanılmaz derecede rahatsız hissederek, zavallı penisime biraz rahatlık sağlamak için koltuğumda kıpırdanmaya başladım ama başaramadım.

"İstakoz, ama yarısını ödeyebilirim."

Kıkırdadım. "Pes etmiyorsun, değil mi?"

"Gecenin sonunda gitmemizi istemiyorum ve sen de ben senin aletini yalamadığım ya da seninle yatmadığım için kızgınsın. Çoğu erkek, güzel bir akşam yemeği ısmarladıklarında, kızın ya da erkeğin onlara borçlu olduğunu düşünür."

Herhangi bir erkeğin Ella'yı istemediği bir şeye zorlayabileceği düşüncesi beni öfkeliendirdi.

"O zaman yanlış erkeklerle çıkmışsın gibi görünüyor. Bu değişecek. Şimdi uslu bir kız ol ve istakoz sipariş et. Etmezsen, ben senin için sipariş ederim."

Ella nefesini çekerek, yanakları kıpkırmızı oldu. Belki fazla ileri gitmiştim, ama avukatlarla çalışıyorsa, buna alışık olmalıydı.

O cevap veremedi garson geldi ve Ella istakoz sipariş etti.

"Avustralya'nın hangi bölgesindensin?"

"Avustralya'nın başkenti Canberra'dan. Sidney'in yaklaşık 150 mil güneybatısında. Hiç gittin mi?"

Ella başını salladı. "Hayır, ama gitmeyi çok isterim. Amerika'da uzun süredir mi yaşıyorsun?"

"Altıncı sınıftan beri. Kip'le de kısa süre sonra tanıştım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sizin çocukluk arkadaşları olduğunuzu bilmiyordum. Anlattıklarınızdan anladığım kadarıyla, siz ve Kip, Cami ve benim gibi bir aileniz. Hayat boyu sizinle birlikte zorlukları aşacak bir arkadaşına sahip olmak paha biçilemez ve kolay bulunmaz bir şeydir."

"Onu iş ortağı olarak güvenmemin bir nedeni de bu."

"Mantıklı." Bana gülümsedi. "Ailen hala Amerika'da mı, yoksa sen büyüdüğünde Avustralya'ya geri mi döndüler?"

Boğazıma bir yumru oturdu, göğsüm sıkıştı. Bu akşam onlar hakkında konuşacağımızı tahmin ediyordum, ama yine de konuşulmamasını umuyordum. Koltuğumda kıpırdanarak ona üzgün bir gülümseme attım. "Artık benimle değiller. Buraya taşındıktan sonra onları kaybettim."

Ella'nın yüzü soldu ve ben elini tuttum. "Belki başka bir zaman daha fazla anlatırım, ama bu gece sadece birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum."

"Tabii ki. Asla rahatsızlık vermek istemem."

"Sorun değil, gerçekten. Ama bana işinden bahset. Sen benim işimi gördün. Neden ceza savunma avukatları için hukuk asistanı oldun?"

Mai tai'sinden bir yudum aldı ve bardağın kenarından bana bakarak sordu.

"Hukuk sistemi beni çok ilgilendiriyor. Hukuk fakültesine gidecek miyim, gitmeyecek miyim, henüz emin değilim. Çok pahalı olduğu için önce biraz deneyim kazanıp, bu işi sevip sevmediğime bakmaya karar verdim. Çalıştığım avukatlar duruşmalara katılmama izin veriyorlar, bu da çok yardımcı oluyor. Üniversiteden mezun olur olmaz onlar için çalışmaya başladım ve bildiklerimin hepsini bana onlar öğretti. İkisine de büyük saygı duyuyorum." Başını hafifçe yana eğdi. "Bana deli de, ama daha önce de söylediğim gibi, suçlu zihni beni çok etkiliyor."

Ne kadar çok konuşursa, beni o kadar çok kendine çekiyordu, bu da tehlikeli bir oyundu. Dope'un uyarısına rağmen, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum. "Hukukun adil olduğunu düşünüyor musun?"

Sorumu düşünürken zihninin çalıştığını görebiliyordum.

"Hayır. Bence adalet bozuk. Suçlu olanlar serbest kalırken masum olanlar hapse giriyor. Haksız yere mahkum edilenlere yardım etmenin en etkili yolu, kararı itiraz etmek ve onların serbest bırakılmasını savunmaktır. Ancak bu süreç yavaş, maliyetli ve uzundur."

Koltuğuma yaslanıp onu inceledim. Sandığımdan daha akıllıydı, bu da büyük bir artıydı. Sadece güzel değil, aynı zamanda zekiydi de. Eminim tüm kızlar ondan nefret ediyor, tüm erkekler onu istiyordu.

"Mahkemelerde adalet bulamayan ve meseleleri kendi ellerine almaya karar veren insanlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Sorumla birlikte koyu renkli kaşlarından biri hafifçe kalktı. "Yani kanunsuzları mı?"

"Evet, Robin Hood diyelim." Gülümsedim.

Bana baktı ve konuşmaya hazırlanırken göğsümden yoğun bir enerji dalgası geçti. Onun ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemediğim için, büyülenmiş gibi masaya doğru eğildim. Parmaklarım su bardağını sıkıca kavradı ve onun cevabını bekledim.

"Bence yakalanmazlarsa en iyisini yaparlar. Ama bunu benden alıntı yapamazsın."

"Doğru. Ölürlerse veya hapse atılırlarsa, kimseye pek bir faydaları olmaz."

"Avukat olma yolunda ilerlemediğim ve devam etmediğim en büyük neden, bazen dünyanın ahlaki açıdan gri birine ihtiyaç duymasıdır. Örneğin, Dexter adlı televizyon dizisi. O bir suç laboratuvarı teknisyeniydi, ama seri katilleri işkence edip öldürüyordu, bu da *onu* bir seri katil yapıyordu."

"Ne güzel bir dizi. Sence böyle şeyler gerçek hayatta da olur mu?" Ella masanın üzerine eğildi ve fısıldadı, "Umarım olur." *Kahretsin, şu anda onu öpmek için can atıyorum.*

"Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Boğazımı temizledim ve cevap vermek için ağzımı açtım, tam o sırada yemeğimiz geldi.

"Bu çok lezzetli görünüyor." Ella peçetesini açıp kucığına koydu.

Dikkatimi ondan ayıramadan, "Öyle" diye cevap verdim. Benim yemeği değil, onu kastettiğimi fark etmeden önce, kendimi çatal bıçaklarla meşgul ettim.

Ella durakladı ve benim küçük çatalı seçmemi bekledi, sonra o da aynısını yaptı. Ben öncülük ettim, kabuğundan sulu beyaz eti bir ısırık aldım ve ağzıma atmadan önce tereyağına batırdım. "Dene. Beğenirsen iyi. Beğenmezsen, sana başka bir şey sipariş ederiz. Senin ıstakozunu yemek benim duygularımı incitmez."

Ella boğuldu, gözleri yaşardı. Ne dediğimi ve onun bunu nasıl algıladığını anlamam biraz zaman aldı. O kendini toparlamaya çalışırken ben başımı geriye attım ve güldüm.

"Yemeği kastettim." Onun tabağını işaret ettim.

"Biliyorum, ama söylediğin şekilde..." Diğer misafirlere baktı, ama kimse bizimle ilgilenmiyordu.

"Bir ısırık al."

"Çok otoriter misin?"

"Oh, Ella, tahmin bile edemezsin." Ona sııttım. O anda onun düşüncelerini okumak için bir milyon dolar öderdim.

"Senin sürprizlerle dolu olduğunu hissediyorum." Çatalını ıstakozun içine batırdı, tereyağına batırdı ve ağzına attı. Göz kapakları kapanırken, baştan çıkarıcı bir inilti kaçtı. "Vay canına. Bu şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey." Çatalını masaya koydu ve mavi keten peçeteyle dudaklarının köşesini sildi. "Üzgünüm Sebastian. Akşam yemeğimi yiyemeyeceksin." Bana şakacı bir gülümseme attı.

Bir lokma daha aldı, yavaşça çiğnedi ve anın tadını çıkardı. "Bir dahaki sefere, senin için yemek yapmama izin vermelisin."

Çatalım havada durdu ve yanakları utançtan kızarıırken bakışlarım yumuşadı. Kaşlarımı kaldırdım ve gülümsememek için kendimi zorladım. "Yine çıkacak mıyız?"

Yüzü bir an için düştü. "Umarım." Dudaklarını büzdü. "Öyle demek istemedim, ne dediğimi unutalım."

Yüzünde kısa bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi, sonra gülümsemeye çalıştı.

Dikkatini masa örtüsüne verdi, vücut dili hoş bir sohbetle maskelemeye çalıştığı güvensizliğini ele veriyordu. Ama ben onun alıştırmış gülümsemelerinin ve küçük konuşmalarının ötesini gördüm. Onu gerçekten gören biri, yüzeyin altında yatanları anlamak için yeterliydi. Ella McCloud'da çok daha fazlası vardı ve ben her katmanı yavaşça ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

"Ella. Buraya bak." Dikkatini bana verene kadar bekledim, ses tonumdaki ince emri dikkate alarak, bakışlarımdaki samimiyeti görebildiğinden emin oldum. "Bunu kesinlikle tekrar yapacağız. Sen ve ben."

"Emin misin? Ben gerçekten bir şey varsaymıyordum. Sadece ağzımdan kaçırdım"

" Etrafına bakındıktan sonra dikkatini tekrar bana verdi, sanki diğer insanlar onu duymuş olabileceğinden endişeleniyormuş gibi. "Dürüst olmak gerekirse, pek fazla randevuya çıkmam. Aslında, bu uzun zamandır kabul ettiğim ilk randevu." Nazik kahkahası masanın üzerinde dans etti.

"Eminim." Beklenmedik kırılğanlığı beni etkiledi ve onu dünyadan korumak için içimi kaplayan güçlü bir dürtü hissettim.

Ella, birbirimizi görmeye karar verdiğimizde rahatlamış bir şekilde omuzlarını indirdi. Bu akşam için gergin olduğunu biliyordum, ama şimdiye kadar bunun ne kadar olduğunu fark etmemiştim. Bu gece boyunca benimle rahat ve güvende hissetmesini, kendisi gibi olmasını istedim.

Akşam yemeğinin geri kalanında birbirimiz hakkında daha fazla şey öğrenmeye devam ettik. Konu benim geleceğime geldiğinde, erken emeklilik ve dünya turu maceraları hayallerimi paylaştım.

Erken emeklilik ve dünyayı dolaşarak maceralara atılmak gibi hayallerimi paylaştım. O da bana doğru eğildi, gözleri gerçek bir merakla parlıyordu ve hatta kendi seyahat planlarından da bahsetti.

Ella'nın boş bardağından tiz *bir ses* çıktı, ardından karanlık ve tehditkar gökyüzüne doğru başını çevirdiği anda bir ses daha duyuldu. Ella, sanki görüşünü netleştirmek istercesine hızla gözlerini kırptırırken, ben de avucumu önümde açarak onu hayretle izledim. Yüzündeki ifade şaşkınlığa dönüştü ve kirpiklerinden bir su damlasını sildi.

"Sebastian, bak, yağmur yağmaya başladı."

Dolgun damlalar daha hızlı düşerek mavi masa örtüsüne çarptı. Ella, solgun tenine yağmur damlaları çarptıkça, kaygısız ve çılgın bir kahkaha atarak ayağa fırladı. Yağmur, zaten inanılmaz derecede koyu olan saçlarını gece yarısı kadifesine dönüştüren küçük akarsular halinde düşüyordu.

"Yemeğimizi bitirdiğimiz için şanslıyız!" diye kıkırdayarak haykırdı ve deri menüyü doğaçlama bir şemsiye olarak kullandı.

Diğer konuklar içeriye koştular, Ella ve beni geride bırakarak, yağmur yağarken birbirimize gülümseyerek ayakta kaldık. Saçlarımız ve giysilerimiz çoktan sıırılsıklam olmuştu. Ella, peri ışıklarının altında duran, parlak ve yaramaz bir orman perisi gibi görünüyordu. Elbisesi vücudunun her kıvrımına ve eğrisine yapışmıştı, yağmur ikimizi de sıırılsıklam ederken, damlalar göğüs dekoltesinin vadisine sızıyordu.

Dış mekan hoparlörlerinden akan klasik müziğin uğultusu, yağmur damlalarının ritmik sesi ve Ella'nın boğuk kahkahalarıyla karışıyordu.

O an, bu anı sonsuza kadar benimle kalacakmış gibi hissettim. Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Benimle dans et."

Bana baktığında yüzünde şaşkınlık belirdi. Birkaç saniye sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi ve elimi kabul etti. Onu kendime yaklaştırdım ve nazik bir dansla sallanmaya başladık.

"Sen delisin." Gülerek yüzünü yağmura doğru eğdi. Elimini uzattım ve yanağına dokundum, başparmağımla yumuşak teninden suyu sildim. Şakacı bir şekilde alt dudağını yaladı ve ıslak, dolgun dudaklarında birkaç damla topladı. "Hoşuma gitti," dedi ve dans ederken bana sokuldu.

Avuç içim çıplak sırtında nazikçe yukarı doğru kaydığını ve bana karşı titredi. "Seni burada uzun süre bekletmeyeceğim. Hastalanmanı istemem. Ama hastalanırsan, sana bakarım."

Gözleri yumuşadı. "Sana izin verebilirim." Sürpriz bir şekilde, dans etmeyi bıraktı ve çenesini kaldırdı. "Bütün akşam bunu yapmak istedim."

Ağzını yukarı doğru eğdi, dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi ve kucaklaşmamızı sonlandırmadan önce bir anlığına öylece kaldı.

Vücudumun her hücresi ona tepki verdi, ama daha da önemlisi, ilk adımı onun atmış olması hoşuma gitmişti.

Elini tuttum. "İçeri girelim. Hesabı ödeyeyim, ıslanmayalım."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir." Ani bir rüzgar yağmuru yana doğru savurup cildimize çarptığında çığlık attı. Masadan çantasını aldı ve güldü.

Onu mutlu görmek hoşuma gidiyordu.

Dikkatli ol, Romeo. Endişe göğsümü sıkıştırdı ve Ella ile benim zamanımızın sınırlı olduğunu hatırlattı. Gerçeği öğrenirse beni bir daha görmek istemeyebilirdi.

Bölüm 10

Ella

Donuyordum ama yağmurda Sebastian ile dans etmek, dişlerimin takırdamasını göze almaya değeri.

Beni yandan kucakladı ve restoranın girişine doğru yürürken ısınmam için kollarımı ovuşturdu.

"Özür dilerim," dedi. "Seni dışarıda bekletmemeliydim."

"Özür dileme. Eğlenceliydi. Küçüklüğümde beri yağmurda dans etmemiştim."

Annemin bana giydirdiği turuncu lastik çizme ve yeşil yağmurlukla ilgili anılar zihnimde canlandı. O zamanlar, aynı sıkıcı sarı yağmurlukları giyen çocukların arasında benzersiz olmak ve öne çıkmak istiyordum. Farklı olma isteğim gerçekleşti, ama umduğum şekilde değil.

Bu anı, saklamak için çok uğraştığım şeyi acı bir şekilde hatırlattı. Sebastian'la çıkmaya devam edersem, sonunda ona gerçeği açıklamak zorunda kalacaktım. Vücudumu bir titreme sardı ve bu fikri şimdilik rafa kaldırdım. Sadece onunla vakit geçirmek istiyordum.

Sebastian, yağmurda ıslanan herkese havlu dağıtan bir kadın personele yaklaştı. Birkaç tane aldı ve aptalca bir gülümsemeye bana döndü. Bir tane almak için uzandım ama o elini çekti. "Seni ben kurulaayım. Sonuçta seni ıslatan benim."

Islak saçlarımı nazikçe kaldırıp omuzlarıma havlu sardığında gülümsememi sakladım. Bir kolumu bir kolumu aldı ve büyük bir özenle cildimdeki su damlacıklarını nazikçe kuruladı. Onun bu özenli davranışına karnım kıpır kıpır oldu ve yatakta nasıl olacağını merak ettim. Şimdiye kadar bana davranışından yola çıkarak, önce zaman ayırıp benimle ilgileneceğini tahmin ettim. Heyecanla titredim.

Dizlerinin önümde çöküp ayaklarımla üstünü ve ayak bileklerimi kuruturken gözleri bir an olsun benimkilerden ayrılmadı. Yavaşça baldırlarıma doğru ilerledi ama durdu.

Elimi uzatıp saçlarına dokundum ve parmaklarım ıslak saç tellerini taradı. Boğazımdaki yumruyu yutarak, onu banyoya sürükleyip tuvalette beni deli gibi sikmesine izin vermemeye çalıştım. Bana bu şekilde dokunmaya devam ederse, orada yanıp kül olabilirdim. Görünüşe göre, ön sevişme onun lakabıydı ve ben aklımı kaçırana kadar her saniye onunla oynamak istiyordum.

Ayağa kalktı ve kulağıma eğildi. "Birlikte daha fazla zaman geçireceğimiz için mutluyum Ella. Sabırsızlanıyorum."

Nefesimi tuttum, mavi gözlerinde dilinden dökülmeyen sözleri aradım.

"Onları ben alayım," dedi genç bir bayan, bizi transımızdan çıkararak.

O uzaklaşmadan önce havlularımı ona uzattım. "Affedersiniz. Onun için birkaç tane daha lazım." Hâlâ sıırıslıklam olan randevumu işaret ettim.

"Tabii ki. Hemen dönerim."

"Teşekkürler."

Sebastian parmağını çenemin altına koydu ve bana bakmamı sağladı.

"Neden, Ella McCloud, sen istediğini elde eden türden bir kadın mısın?"
?

Aksanı her zamankinden daha kalındı ve evet dersem ne yapacağını merak ettim. Dudaklarını benimkilere değdirdi ve cevabımı boğazımda kalmaya zorladı.

"Efendim. İşte buradasınız," dedi kadın ve ona birkaç havlu uzattı. O da kadına başını salladı. "Ella, hemen dönerim."

O erkekler tuvaletine giderken dikkatim tamamen onda idi. Birkaç dakika sonra, bir elinde buruşuk havlu, diğer elinde takım elbise ceketi ile geri döndü. Beyaz gömleği tenine yapışmıştı ve kaslı göğsünden ve karın kaslarından gözlerimi alamadım.

"Arabada birkaç yedek gömlek dahil olmak üzere kıyafetlerim var. Oraya vardığımızda üstümü değiştiririm."

"Öyle mi?" Neden yedek kıyafetleri olduğunu merak ederek, onu takip ederek restorandan çıktım. Vale arabasını bulurken, biz de tentenin altında bekledik.

"Spor salonundan direkt bara gitmem gerekirse diye her zaman yanımda yedek kıyafetlerim vardır."

"Mantıklı. Sanki orada yaşıyormuşsun gibi bir izlenim edindim."

"Orası kesinlikle benim ikinci evim."

Arabaya bindiğimizde Sebastian ısıtıcıyı sonuna kadar açtı. Park yerinin diğer tarafına döndü ve restoranın yanında durdu. "Gömleğimi değiştirmek için bir dakika burada park edeceğim. Çantam koltuğunun arkasında." Uzanıp çantayı aldı. "Senin önünde giyinmemin bir sakıncası var mı?"

"Hâlâ sıırıslıklamsın. Benden izin almana gerek yok."

Çantadan beyaz, katlanmış bir gömlek çıkardı ve arka koltuğa attı. "İlk randevumuzda seni rahatsız etmek gündemde değil." Bana göz kırptı ve ben eriyip bir su birikintisine dönüştüğümünden emindim.

"Gömleksiz birçok erkek gördüm. Mesela, gölde." "Haklısın, ama o adamlar seninle ilk randevularında değiller."

Gömleğini çıkardı ve omzunun üzerine attı. Onun belirgin, geniş omuzları ince beline doğru daralırken, karın kaslarının hatları inanılmaz derecede çekici görünüyordu. İnce bir saç şeridi yol gösterirken, kot pantolonuna uzanan heykel gibi karın kaslarına doğru yalamak istedim. Kollarını hareket ettirirken kaslarını gerdi ve temiz gömleği giydi. Ön sıradaki koltuğumun keyfini çıkararak yerimi değiştirdim. Onu dikizlemiyormuş gibi davranırken uyluklarım gerildi, ama tanrım, dikizliyordum. Eve gittiğimde vibratörümle randevum vardı.

"Sebastian," dedim, vücudum mantıklı düşünceleri geride bırakan bir açlıkla doluydu. Bana döndü ve ben konsola eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım, ellerim göğsünde dolaştı, kıyafetlerinden yayılan ısıyı hissettim. O da hevesle karşılık verdi, elleri saçlarımda dolaşırken dillerimiz tutkulu bir dansa tutuştu. Daha yakınlaşmaya çalışırken boğazından bir inilti çıktı.

"Lanet konsol," diye homurdandı.

"Bu sorunu çözebilirim." Elbisesini uyluklarına kadar sıyırırken ona kötücül bir gülümseme attım, sonra onun koltuğuna sürünerek yaklaştım ve üzerine oturdum.

Onun penisi benim içime doğru itilirken, göz bebekleri arzuyla karardı. Sebastian'ın elleri belimi sahiplenircesine kavradı ve ben yumuşak bir inilti çıkarırken beni kendine çekti, aramızdaki sıcaklık gittikçe yoğunlaşıyordu. Elimi uzattım, parmaklarım pantolonunun üzerinden sertleşmiş penisine dokundu ve o benim dokunuşumla titredi.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım, eğilip dudaklarımı kulağına bastırarak, nefesim sıcak ve ağırdu. "Sana ihtiyacım var."

O inledi, göz kapakları titreyerek kapandı, elime doğru itti, kalçaları bana doğru sallandı.

"Ella," diye inledi, bedenlerimiz birbirine kaynaşırken. İçimdeki açlık daha da şiddetlendi ve arzumu ıslatan ıslaklık tangamdan sızmaya başladı.

Öne eğildim, meme uçlarım elbisenin kumaşı üzerinden göğsüne değiyordu.

Bir homurtuyla, beni eliyle uyluklarımın etrafına kaydırıp kıcımlı avuçlayacak kadar kaldırdı.

Yukarı doğru itti, bedenlerimiz birbirine sürtünürken dili benim dilimi yaladı. Sebastian parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırıp ve tangamın ince kumaşı üzerinden klitorisimi okşadı.

"Çok ıslaksın," dedi, sesi alçak ve boğuktu.

"Tanrım, bu çok iyi geliyor."

Daha fazlasını istemek için çaresizce onun eline doğru hareket ettim. Sanki aklımı okumuş gibi, tangamı kenara kaydırıp ve hassas tenimi dokunuşuna maruz bıraktı.

Yavaşça parmağını içime soktu, kalçalarımın ritmine uyarak. Bu his çok güçlüydü, beni ecstasy'nin eşğine getirdi.

Onun delici bakışları benimkilerle buluştuğunda nefesim kesildi.

O bir parmak daha ekleyip içimdeki gerilimi artırdığında, inlemelerimi tutamadım. Dudakları boynumdan aşağıya doğru kaydırıp ve nefes almamı zorlaştıran ateşli öpücükler bıraktı.

"Benim için uslu bir kız ol, Ella," diye boğuk bir sesle fısıldadı. "Benim için boşal ve gecenin geri kalanında beni kokunla işaretle." Onun emriyle vücudumdan bir titreme geçti.

Onun pazılarını tuttum ve tırnaklarımı kaslı kaslarına geçirdim. "Sebastian." Öne eğildim ve dudaklarım onun kulağına değdi, onun adını haykırmamak için kendimi zor tutarak patladım.

"Aferin kızım." Parmaklarını ıslak amımdan çıkardı, sonra yavaşça yalayıp temizledi.

Aptalca bir gülümsemeyle doğrulup pantolonunun düğmesine uzandım.

Cep telefonum çaldı ve beni hormonların yarattığı sisin içinden çıkardı. Konsoldan çantamı aldım. Cep telefonumu buldum ve ekrana baktım.

ekrana baktım ve kaşlarımı çattım. Arayan Cami'ydi. Sebastian'la dışarıda olduğumu biliyordu, bu da önemli bir şey olduğu anlamına geliyordu.

"Üzgünüm. Cevap vermem gerek." Garip bir şekilde koltuğuma geri tırmandım, dikkatim hala Sebastian'daydı, o pantolonunun arkasında sertleşmiş penisini düzeltirken, benim kemerimi bağladığından emin oldu.

"Sen işini yap." Sebastian vites taktı ve otoparktan çıktı.

"Hey, her şey yolunda mı?" diye sordum Cami'ye.

"Bebeğim, cevapsız aramalarını görmedin mi?" Cami burnunu çekti ve burnu tıkalı gibiydi.

Kahretsin. Ağlamış. "Ne cevapsız araması?"

"Ailen ve ben. Ella, baban yoğun bakımda. Mümkün olduğunca çabuk oraya git."

Midem ayak parmaklarıma kadar indi, görüşüm daraldı, her şey çok uzaklaştı. Cami'nin sessiz hıçkırıklarını, kulaklarımin içinde tiz ve uzak bir ses olarak duyabiliyordum, Sebastian'ın endişeli sorularını da, boğuk ve kısık bir ses olarak, ama sanki bunlar başka birine oluyor gibiydi. Nefesim boğazımda takıldı ve parmak uçlarımda karıncalanma başladığında soğuk, sert bir panik yükseldi. *Hayır. Bu olamaz.* "Cami, o... o mu?" Sözleri ağzımdan çıkaramadım.

"Bilmiyorum. Sebastian'dan seni St. Vincent'a götürmesini iste." "Tamam. Yola çıkıyorum."

Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu, yerinden fırlayacakmış gibi. "Ella, ne oldu?"

"Babam." Gözlerim doldu ve Sebastian'ın önünde duygularımı göstermiş olmaktan utandığım için gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı sildim. "St. Vincent Hastanesi'nde yoğun bakımda. Beni oraya götürür müsün lütfen?"

"Tabii ki." Sebastian şerit değiştirip otoyola girmek için sinyal verdi.

"Sana bir şey söylemeliyim." Ön camdaki yağmur damlalarını temizleyen silecekleri izledim. Keşke bu kadar kolay olsaydı ve acıyı da silip süpürebilseydi.

26 numaralı otoyola girdiğinde elimi tuttu. "Dinliyorum Ella, ama acele etme."

"O hasta. Nadir görülen bir kanser türü var ve yeni bir tedavi için masraflarını ben karşılıyorum. Bu onun tek umudu ve..." Omuzlarım titreyerek ağlamaya başladım. "Çok üzgünüm. Randevumuzun böyle bitmesini istemedim."

sana ondan bahsetmeyecektim. Bu çok zor bir durum. Onu kaybediyoruz diye düşündüğümüzde ben de çok zorlanıyorum." Çantamdan bir mendil çıkardım ve yanaklarımı sildim, umarım çok dağınık görünmüyordumdur.

"Özür dileme Ella. Bu, kimse için tek başına taşınamayacak kadar ağır bir yük." "Cami biliyor, ama o aileden biri. Başka kimseyle bu konuyu konuşmuyorum." "Bir dakika bekle. Yaklaşık kırk beş dakika uzaklıktayız.

Hızlandırabilir miyim bir bakayım."

Direksiyon simidindeki bir düğmeye bastı ve telefonun zili arabanın hoparlörlerinden duyuldu.

"Naber, Bass?"

"Selam, Zayne. Bir iyilik yapman lazım. Bu hafta sonu hala Portland'da mı çalışıyorsun?"

"Evet, Giselle ve ben birkaç haftalığına buradayız. Senin için ne yapabilirim?" "St. Vincent's'a polis eskortu lazım. Bana bir tane ayarlayabilir misin?"

"İyi misin?" Zayne'in sesi Sebastian için endişeyle doluydu. "İyiyim. Bu benim için..."

için."

"Ne yapabileceğime bir bakayım. Bu gece hangi arabayı kullanıyorsunuz?" Sebastian, aracın markasını, modelini ve plakasını hızlıca söyledi.

"Anladım. Hattı kapama."

Sebastian uzanıp elimi sıktı, yola odaklanarak bekledi. "Zayne'in Doğu Kıyısı'nda kendi güvenlik şirketi var, ama bazen bu tarafta da çalışıyor. Onu ve eşini bir akşam barda tanıştım. Son birkaç yıldır arkadaşsınız. Çok iyi bir adam."

Zayne geri döndü. "Memur Bexley yarım mil uzakta. Sağ şeride geç. Seni gördüğünde sirenini çalacak. Arkasına geç, seni içeriye kadar eşlik edecek."

"Sana borçluyum dostum. Teşekkürler."

Bexley... Bu ismi nereden tanıyorum?

Orospu çocuğu. Dün gece evime hırsız girdiğini bildirdiğimde gelen memurlardan biriydi. Kahretsin, umarım Sebastian'ın önünde bir şey söylemez. Sebastian'ın bir takipçim olabileceğini öğrenirse, ters yönde koşar kaçır. Kimse dram dolu bir hayat istemez.

Bölüm 11

Ella

Sebastian deli gibi araba sürerken dizim titriyordu. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler. Babamdan daha önce bahsetmediğim için özür dilerim. İlk buluşmada anlatılacak bir konu değil."

"Önemli değil, Ella. Hâlâ birbirimizi tanıyoruz, ama bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Sadece seni dramamla rahatsız etmek istemiyorum." Alnı kırıştı. "Öyle düşünme."

Polisin yardımıyla Sebastian rekor sürede acil durum park yerine girdi. Hastaneye bu kadar çabuk ulaşabildiğim için ne kadar minnettar olduğumu gerçekten anlayabileceğinden emin değildim.

Sebastian polis arabasının arkasındaki kaldırıma yanaştı ve Memur Bexley sürücü tarafındaki pencereye yaklaşırken nefesimi tuttum.

Lütfen beni tanımayın.

"Merhaba Sebastian, umarım her şey yolundadır..." Bana bakarken sözleri kesildi. Olası takipçim hakkında hiçbir şey söylememesi gerektiğini anlamasını umarak hafifçe başımı salladım. Daha fazla bilgi edinene kadar, Sebastian'ın benim tam bir pislik olduğumu düşünmesini ya da daha kötüsü, onu tehlikeye atmasını göze alamazdım.

Memur Bexley, arabadan inip kafamı tekrar içeri sokmadan önce boğazını temizledi. "İkinize de teşekkür ederim. Babamın durumunu öğrenir öğrenmez sana mesaj atarım, Sebastian."

"Seninle birlikte girmemi ister misin?" Sebastian'ın sesi yumuşak ve endişeliydi.

"Hayır. Yoğun bakım ünitesine sadece aileler girebiliyor. Ayrıca, haber almak için ne kadar bekleyeceğimizi bilmiyorum. Sonra konuşuruz." Arabanın kapısını kapattım ve girişe doğru koştum. Yavaşladım, sonra arabaya geri döndüm. Sebastian camını indirdi, ben de eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. "Her şey için teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım," dedi, ben ona el sallayıp ayrılmadan önce.

Birkaç dakika sonra Cami'nin yanına gittim. Yoğun bakım bekleme odası gerginlikle doluydu. Tavanın üzerindeki floresan ışıklar steril bir parıltı yayıyor, sağlık ve güvenlik önlemleri hakkında bilgilendirici posterlerin asılı olduğu kirli beyaz duvarları ortaya çıkarıyordu. Koltuklar kısa sıralar halinde dizilmişti ve Cami, başparmağını ısırarak koltukların arasında volta atıyordu.

"Hey, durum ne kadar kötü?"

"Tanrıya şükür buradasın." Cami beni kucakladı ve burnunu çekerek ağladı.

"Aile üyesi olmadığım için bana fazla bilgi vermediler, ama burada çalıştığım için, sen veya annen gelene kadar beklememe izin vermelerini sağladım."

Annemin orada olmadığını fark edince, "Annem nerede? Onunla konuştular, değil mi?" diye sordum.

Yüzümdeki korkuyu görmüş olmalı ki açıklamaya başladı. "Annen gayet iyi, Ella. Nefes al. İşi onu Seattle'a gitmeye zorladığı için, eve dönüş uçağına yetişemedi." Ellerini beline koydu ve bir süre durdu. "Onu kontrol etmek için eve uğradım ve vardığımda, aniden durumu kötüleşti ve nefes almakta zorlanmaya başladı. Kalp atışları çok düşmüştü, bu yüzden hemşiresi ona yardım etmeye çalışırken ben 911'i aradım. Ambulans geldiğinde, arabamla peşinden gittim ve sürerken anneni aradım."

"Siktir." Elimi alnıma bastırdım. "Ne öğrenebileceğime bakacağım. Orada olup annemi aradığın için teşekkür ederim." Cami'yi tekrar kucakladım ve onunla birlikte hemşire odasına koştum. Ellerimi sıkıca birleştirdim, yükselen paniği uzaklaştırmaya çalışıyordum. Her saniye sonsuzluk gibi geliyordu ve babamın acısını dindirmek için hiçbir şey yapamadığının boğucu korkusu beni yutmak üzereydi.

"Merhaba, ben Alexander McCloud'un kızıyım. Ambulansla getirildi. Durumu nasıl acaba?" Her çantamda taşıdığım babamın ek sigorta kartını çıkardım. Annem ara sıra iş için seyahat ettiği için, hastanenin bilgileri almasını sağlamanın en iyi yolu buydu. İlk başta annemin hala seyahat etmesine çok kızmıştım, ama seyahat etmezse ailem evlerini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Birisi ölümün eşliğinde olduğu için faturalar durmuyordu. Onun için tam zamanlı bir hemşire tutmak için ikimizin de katkıda bulunması gerekti, ama bu bize biraz huzur verdi. En azından bazen.

"Yoğun bakımda testleri bekliyor, tatlım. Onu görmek ister misin? 515 numaralı odada."

"Çok teşekkür ederim." En yakın arkadaşşıma döndüm. "Daha fazla bilgi aldığımda sana mesaj atarım, ama en azından uyanık olursa onunla konuşabilirim."

"Annemi bekleyeceğim." Koridorda kaybolmadan önce bana güven verici bir gülümseme attı.

Odasının önüne geldiğimde yavaşladım ve kapı numarasını izledim. Birkaç derin nefes alıp sakinleştikten sonra, gözlerimin altını sildim ve ağladığımı izlerini silmeye çalıştım. Babam için güçlü olmak istiyordum. Sonunda, aralık kapıdan kafamı uzattım.

"Baba, ben geldim."

"Ella?" Babam hastane yatağından yorgun yeşil gözlerini açarak sordu. "İçeri gel." Sesi gergin geliyordu.

Arkamdaki kapıyı kapattım ve hızla yatağının yanına gittim. "Doktor ne zaman gelecek?" Bir sandalye çekip, ayakları beyaz fayans zeminde sürtünerek ilerledim. Elini tutup yanına oturdum.

"Az önce testleri istedi. Denemenin kalbimi zayıflattığından endişeleniyor."

Elimi sıktım ve açtım. "Hayır. Lanet olsun, hayır. Başka bir şey deneyebiliriz. Seni dahil edebileceğimiz başka bir deneme olmalı. Daha iyi bir şey. Bu işe yaramıyorsa, işe yarayacak bir tane buluruz. Öylece bırakamayız..."

"Seni seviyorum, bebeğim. Ama mücadeleyi bırakmak zorunda kalabiliriz."

Onun kağıt kadar ince parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. Çenemi kararlılıkla sıktım ve gözlerimizi birbirine kilitledik. "Senin için savaşmayı asla bırakmayacağım. Asla. O yüzden benden bunu isteme."

Yorgun bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Bazen kader bizim için bu seçimi yapar, tatlım."

Kafamı salladım. "Hayır. Test sonuçları gelene kadar bunu kabul etmiyorum." Onun zayıf kolunu okşadım. Son on dört ayda babam o kadar kilo vermişti ki, onu her sabah spor yapan adam olarak hayal etmek zordu. 62 yaşında sağlıklı biriydi. Sonra, neredeyse bir gecede, hastalandı... ölmek üzereydi. Annem ona bakmak için işten tıbbi izin alırken, biz de agresif bir kemoterapi denedik, ancak olumlu bir sonuç alamadık. Yoğun seanslar nedeniyle cildi kağıt kadar ince ve solgun kalmıştı. Sonra, onun için bir klinik araştırma bulmak için çabaladım. Sonunda bir araştırmaya kabul edildi. Bu bizim son umudumuzdu.

Onun sağlığının bozulduğu anlar boğazımı sıkarken, endişeyle kalbimin çarpıntısı hızlanırken, üzerimde korkunç bir gölge dolaşıyordu. Onsuz kalma düşüncesi, sanki uçurumun kenarında durmak gibiydi, ayaklarımın altındaki zemin çökmek üzereydi. O her zaman benim dayanağım olmuştu.

"Dur," dedi.

"Neyi
durdurayım?"

"Ben ldğmde nasıl olacağını düşünmeyi. Sen glsn. İyi olacaksın. Seni buna hazırladım, tatlım. Akıllısın, iyi bir işin, harika arkadaşların ve annen var." Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Hayatında zel biri var mı?"

Gözlerimi devirdim. "Böyle bir zamanda bu ne biçim bir soru?"

"Yaşlı adamını memnun et ve cevap ver."

Sert plastik sandalyede kıpırdadım, popom yüksek sesle protesto etti.

"Belki. Henüz söylemek için çok erken." Bir an için vücudum gevşedi ve dudaklarımın köşesinde bir gülümseme belirdi. *Ama bu gece harikaydı.*

"Yüzündeki ifadeden, bu çocuğu gerçekten sevdiğin anlaşılıyor. Bana daha fazla anlat."

Babam gergin bir durum olduğunda konuşmayı yönlendirmenin bir yolunu her zaman bulurdu. Kontrolün dışında olan bir şey hakkında zaman kaybetmenin mantıklı olmadığını söylerdi. Daha neşeli bir konu ile zamanın geçmesine yardımcı olurdu. Onun bilgeliğini her zaman takdir etmişimdir, özellikle de şimdi.

"Adı Sebastian. Benden birkaç yaş büyük ama kariyeri sağlam. şu ana kadar dikkatli, nazık, eğlenceli ve çok yakışıklı." Birlikte olsak da olmasak da, bu adamın hızla ilgimi çekmesi düşüncesine gülümsemeden edemedim. Babama, bu adamın her santimetrekaresini yalamak ve okşamak istediğimi sylemememin en iyisi olacağına karar verdim. Babamın Sebastian'ın belirgin karın kaslarını ve heykel gibi kollarını bilmesine gerek yoktu. Yağmurun pantolonunu nasıl şekillendirdiğini ve çok etkileyici bir penise benzediğini.

"Ne iş yapıyor?"

Babamın, onun bir restoran ve kulüp sahibi olduğunu nasıl karşılayacağını merak ederek koltukta kıpırdanmaya başladım. Babam biraz eski kafalıydı ve emekli olana kadar bir şirkette çalışmanın doğru olduğuna inanıyordu. Ancak zaman değişmişti ve şirketler önce en yüksek maaşlı çalışanları işten çıkartıyordu. Güvenlik artık geçmişte kalmıştı. Ancak Sebastian'ın kendi işini kurması fikrine pek sıcak bakmasa da, Sebastian'ın parası olduğu ve kızına bakabileceği düşüncesi

kızına bakabileceği düşüncesi endişelerini yatıştırıracaktı. Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yoktu, ama benim güvenliğim onun için önemliydi.

"Bir restoranı ve kulübü var. Zengin, ama barmenlik yaptığı için bunu asla anlayamazsın. Böylece hayatın ilginç kalıyor diyor."

"İyi birine benziyor. İkinizin arasında bir şey olduğunu düşünüyorsan, onunla tanışmak isterim." Babam elimi sıktı, göz kapakları kapanmaya başladı.

Donakaldım, ölmediğini gösteren göğsünün hafifçe inip kalkmasını bekledim. Boğazımda bir yumru oluştu ve korkuyu yutmak için uğraştım. Çılgınca odayı aradım, hangi makinelere bağlı olduğunu görmek için. Kalp atışlarını izleyen monitörü görünce rahat bir nefes aldım. Duyduğum yumuşak bip sesi ondan geliyordu.

Babamın gözleri birden açıldı ve kıkırdadı. "Üzgünüm, tatlım. Sanırım uyuyakalmışım uyuyakalmışım."

Kapı açıldı ve bir hemşire bize katıldı. "Onu testlere götürmeye hazırız . Burada ya da bekleme odasında kalabilirsiniz." Bize nazikçe gülümsedi.

Ayağa kalktım, eğildim ve babamın alnına bir öpücük kondurdum. "Çabuk dön. Annem her an gelebilir."

"Ona baktığınız için teşekkür ederim," dedim odadan çıkmadan önce.

"Yaklaşık bir saat veya daha fazla sürer. Bir şeyler yiyip kahve içmeye çalış, canım." Hemşire bana nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Başımı salladım, sonra salona adım attım, topuklarım duvarların yankısını çıkararak bekleme odasına geri döndüm.

"O NASIL?" diye sordu annem, bize doğru koşarak. Genelde hayat dolu olan gözleri, yorgunluktan kızarmış ve gölgeli görünüyordu. Gözleri huzursuzca etrafta dolaşıyor, Cami ve bende umut verici bir işaret arıyor ya da belki de kötü habere hazırlanıyordu.

"Uyuyor." Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Birkaç saat önce testlere girdi ve o zamandan beri uyuyor. Birkaç kez kontrol ettim ama sen geldiğinde burada olmak istedim. Mesaj atıp indiğini haber verdiğin için teşekkürler."

"Tabii ki." Dönüp Cami'ye sarıldı. "Burada olduğun için teşekkürler."

"Her zaman. Sizi seviyorum."

Annem saçımı düzeltirken eli titriyordu. Kırk yaşından beri saçını doğal rengiyle boyuyordu ve simsiyah saçlarının arasından gri saçlar görünmeye başlamıştı. Yeşil gözlerimi babamdan, saçımı annemden almıştım.

Şanslıydım. Annemle babam sevgi dolu, şefkatli ve zeki insanlardı.

"Seni odasına götüreyim anne. Uyandığında seni gördüğüne sevinecektir."

"Bu iyi olur. Sonuçlar geldiğinde odada doktoru beklemek istiyorum." Annem Cami'yi tekrar kucakladı. "Birazdan görüşürüz."

Kolumu annemin omzuna doladım ve babamın odasına doğru yöneldik. Odaya vardığımızda kapı ardına kadar açıktı ve doktor babamın yatağının yanında duruyordu. Biz yanlarına geldiğimizde başını kaldırıp bize baktı.

"Merhaba, bebeğim." Annem babamın yanağına öpücük kondurdu ve babamın yüzü aydınlandı.

"Siz Bayan McCloud olmalısınız. Ben Dr. Coppinger. Tam da kocanıza test sonuçlarını vermek üzereydim."

"O zaman tam zamanında geldik," dedim annemin arkasından.

Dr. Coppinger ellerini önünde birleştirdi, yüzünde şefkat dolu bir ifade vardı.

Kahretsin. Bu hiç iyi değildi. Sandalyenin arkasını kavradım ve darbeye hazırlıklı olmak için kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Anladığım kadarıyla kanseriniz için deneysel bir tedavi görüyorsunuz, Bay McCloud."

"Evet. Lütfen bana Alexander deyin."

"Anladım. Alexander." Yüzünde nazik bir gülümseme belirdi. "Bu tür durumlarda, denenmiş ve kanıtlanmış tedavilere göre her zaman daha büyük dezavantajlar vardır. Korkarım ki deneme sona ermek zorunda kalacak. Devam edersek, kalp hasarı riskiyle karşı karşıya kalırsınız. Bunun duyulması inanılmaz derecede zor olduğunu biliyorum ve çok üzgünüm."

Başımı sallayarak doktorun sözlerini reddettim. Düşüncelerimi ifade etmekte zorlanırken çenemi sıktım. "Tedaviye devam etmezse kanser onu öldürecek."

"Anlıyorum, ama yapabileceğimiz başka bir şey yok. Hemşireniz varsa, babanızı eve gönderebilir ve gerektiği kadar rahat etmesini sağlayabilirim."

"Yani ölene kadar mı?" Sorumla sesim yükseldi, annemin boğuk ağlamaları odayı doldurdu.

"Onunla zaman geçirin ve kalıcı anılar yaratmaya çalışın. Bu zor süreci atlatmanıza yardımcı olacaktır. Ayrıca yas sürecini atlatmanıza yardımcı olacak bir danışman da önerebilirim."

Ellerim sıkılıp açıldı, öfke karnımın derinliklerinde kükredi. Onu deneye dahil etmek için çok uğraşmıştık. Babama en iyi bakımı sağlamak için birçok doktorla konuşmuştum. Son umudumuz nasıl bir anda yok olabilirdi?

"Karar onun seçimi olmamalı mı? Başka seçeneklere baktınız mı, yoksa babamdan vazgeçiyor musunuz?" Dişlerimi sıktım, keder beni düğümler halinde sarmalarken gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu.

"Tatlım, bunu biraz daha araştırabiliriz. Başka bir yol bulabiliriz," dedi annem, ikimizi de teselli ederek.

"Test sonuçları geldikten sonra dosyasını inceledim. Katılabileceği başka bir deneme yok. Acınızı anlıyorum, ama gerçekten elimden gelen her şeyi yaptım. Onunla çalışan diğer tıp uzmanları da öyle. Yarın sorularınız olursa ben buradayım."

O başını salladı ve odadan çıktı, beni babamın ömrünün sınırlı olduğu gerçeğiyle baş başa bıraktı.

Cep telefonum çantamda çaldı, ben de onu çıkardım. Sebastian:

■

Baban iyi mi? Sen iyi misin?

Acıdan gözlerimi sıktım. Onu görmek istedim. Hayatım tam bir felaket olsa da, birkaç dakikalığına yeni ve iyi bir şeye ihtiyacım vardı. Ona hiçbir borcum olmasa da, Sebastian'a babamla ilgili haberleri vermeli ve işler daha da karmaşıklaşmadan çekilme fırsatı vermeliyim.

Ben:

Yarın evde buluşabilir miyiz? Alarm sistemi taktırıyorum, bütün gün evde olacağım. O zaman konuşabiliriz.

Sebastian:

Saat kaçta?

Ben:

On bir uygun mu?

Sebastian:

O zaman görüşürüz, ama o zamana kadar bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at.

Ben

Öyle yapacağım, teşekkürler. Adresim 1072 Daisy Drive. Görüşmek üzere.

Bölüm 12

Sebastian

"Odaklan dostum." Dope'un yüzünde endişe dolu bir ifade belirdi. "Bu konu senin için en önemli şey olmalı."

Dope'un kameraları, video ekipmanları ve adını bile bilmediğim cihazlarla dolu küçük odada volta atıyordum. Oyun koltuğu dışında, odadaki tek mobilya duvara dayalı çirkin bir ekose desenli ikili koltuktu. Onun gizli zindanına her adım attığımda, teknolojideki zekası ve bilgisi beni hayran bırakıyordu. Dope beni tehlikeli hale getirecek kadar çok şey öğretmişti, ama onun beceri seviyesine yaklaşıyordum.

"İşe koyulmadan önce, konuşmamız gereken başka bir şey var." Dope parmaklarını başının arkasında birleştirdi.

"Neymiş o?"

"Kip, dostum. İşe gelmiyor ve çok tuhaf davranıyor."

Hareketsizce durup Dope'a bakarak söylediklerini düşündüm. Kip ile haftada bir çalışıyordum, ama birkaç günlüğüne aniden ortadan kaybolup bizimle hiç iletişim kurmaması çok garipti. "Sence yine uyuşturucu kullanıyor mu?"

"Hayır. Kullanıyor olsaydı gözleri kanlanır, bir şeyleri unutur, sinirli ve gergin olurdu. Beş yıl önce eroinden kurtulduğunda oradaydım. Belirtileri tanırım. Bu başka bir şey. Belki onunla konuşup ne olduğunu öğrenebilirsin."

"Evet. Öyle yapacağım. Sanırım o kadar meşguldüm ki, bunun kaç kez olduğunu fark etmedim." Ellerimi belime koydum.

"Kesinlikle bir terslik var."

Gerginliği gidermek için alnımı ovuşturdum. "Kip ile konuşup bana ne dediğini söyler misin?"

"Umarım bu sorun yakında çözülür." Dope ellerini birbirine vurdu, bu ses Kip konusunu kapatmış olduğumuzu gösteriyordu.

"Diğer önemli işlere geçelim. Senin burada olmana ve yaptığımız işe konsantre olmana ihtiyacım var. Kip ve bana her zaman söylediğin gibi, batırma lüksümüz yok. Birine ilgi duyduğun için mutluyum ama Ella kafanı tamamen meşgul ediyor dostum."

Onunla aynı fikirde olmadığımı belirtmek için inledim. "Onun için endişeleniyorum. Başında çok şey var. Babasıyla ilgili iyi haberler olsaydı, bana çoktan mesaj atardı. Eğer babası ölmek üzereyse, beni uzaklaştırıp bir daha görmek istemeyebilir. Umarım öyle olmaz, ama bu normal bir tepki olur."

Dope ofis koltuğunu geriye doğru kaydırды, bana öfkeyle baktı, kızıl saçları alnına düşmüştü. "Bunu kafandan atmalısın dostum. Biriyle ilişki kurmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun. Hayır. Kesinlikle hayır. Ne sen, ne Kip, ne de ben. Bir taahhütte bulunduk. Eğer yakalanırsak..." Dope kollarını göğsünde kavuşturdu, dişlerinin arasından hava emdi. "Yapma. Onunla ilişkini *hemen* bitir. Onu bir dahaki görüşünde. Senin ona ya da başka birine aşık olmanı göze alamayız. Onun kim olduğunu gerçekten biliyor musun? Onu araştırdın mı? Hayır. Araştırmadın, çünkü araştırmam için bana sorardın."

Parmağını kaldırarak, ona siktir git dememi engelledi.

"Merak etme. Zaten araştırmaya başladım." Dope bilgisayarının başına geçti ve parmakları tuşların üzerinde uçtu.

Onu korumak isteyen bir hisle itiraz ettim. "Siktir git. Onun geçmişini araştırmayacaksın." Beni görmezden geldi, ben de sandalyenin arkasını tutup çektim, Dope'un kolları kasırgada rüzgâr çorabı gibi sallandı.

Dope durakladı ve bana delici bir bakış attı. "Sana bir teklifim var. Bana derinlemesine araştırma yapmama izin ver, eğer o senin umduğun kadar muhteşem biriye, onunla çıkmaya izin veririm."

Ellerimi belime koyarak inledim. "Bu hiç hoş değil dostum."

"Biliyorum. Ama beni dinle. Eğer ondan hoşlanıyorsan, onu incelemeye başlayalım. Yani, eninde sonunda senin neyin peşinde olduğunu anlayacaktır. Uykunda konuşuyorsun ve tek bir itiraf hepimizi mahveder, hem de iyi bir şekilde değil." Hafif kırmızı kaşlarını kaldırarak bana baktı ve bekledi.

"Lanet olsun." Ellerimle yüzümü ovuşturdum, olabildiğince çabuk artıları ve eksileri tattım. Dope, birkaç gün düşünmemi beklemeyecekti.

"Ella ve benim ilişkimizin nereye varacağını bile bilmiyorum. Tek bildiğim, onunla birlikte olmaktan hoşlandığım. O özel biri." Ama o haklıydı. Onun bilmesi gerekmeyen şeyleri öğrenmesini tehlikeye atamazdım. En azından şimdilik.

Derin bir nefes aldım. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama devam et. Onunla ilgili endişe verici bir şey öğrenirsek, şimdi ilişkimizi bitirmek daha iyi olur. Ama o bir hukuk asistanı ve patronları geçmişini araştırır, bu yüzden eminim ki temizdir."

Dope sırtı ve parmaklarını kırdı. "O pislikler ne yaptıklarını bilmiyorlar."

"O lanet çeneni kapat da işine bak." Dope'un masasından siyah kalemi aldım ve o aramaya başlarken kalemin ucunu birkaç kez tıklattım.

"Adı?"

"Ella McCloud."

"İkinci adı?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Adres?"

Bilgileri ve çalıştığı yerin adını hızlıca söyledim.

Ayaklarımın üzerinde bir o yana bir bu yana sallanarak bilgisayar ekranının bilgilerle dolmasını izledim.

"Oh, lanet olsun. Ohh, lanet olsun. Kahretsin, dostum! Onları nasıl seçeceğini iyi biliyorsun." Dope bana dönüp baktı. "Evet, o gerçekten farklı birisi."

"Sinirlenmeden önce söyle lan," diye homurdandım.

Dope ellerini havaya kaldırarak teslim oldu. "Onu görmeyi bırakman gereken bir şey yok, ama öğrendikten sonra istemeyebilirsin..."

O başka bir şey söylemeden, kolunu tutup sandalyesinden kaldırdım. Oturdum ve okumaya başladım. Ella, işi, üniversitesi, en iyi arkadaşı, babasının kanser tedavisi veya yaşadığı yer hakkında yalan söylememişti. Hepsi doğruydı. Rahat bir nefes aldım ama sonra çok erken rahatladığımı fark ettim.

"Ne oluyor lan?" Ekrana daha yakın eğildim, okuduğuma inanmak istemiyordum. Omzumun üzerinden Dope'a baktım. "Bu bilgi karanlık web'de. Onu bu şekilde buldun, değil mi?"

"Evet. İnsanlar hakkında bilgi edinmenin en iyi yolu bu. Sadece buna hazırlıklı değildim..." Bir videoyu işaret etti. Ekran titreyerek canlandı ve ortasında bir üçgen bulunan sabit bir görüntü belirdi, bizi oynat düğmesine basmaya davet ediyordu. Ve orada tatlı, masum, kızaran Ella, bacakları genişçe açılmış, amcığı ortada, parmakları klitorisi üzerinde dans ederken, çıplak vücuduna su dökülüyordu. Çenem sıkıştı ve ellerim yanlarımda yumruk haline geldi, çelişkili duygular dalgalar halinde beni sardı. Öfke

ve tahrik içimde hakimiyet için savaşıyor, varlığımın her santimini tüketmekle tehdit eden ateşli bir cehennemi besliyordu.

"Çık dışarı. Bunu benimle izlemeyeceksin."

Dope'un yüzü düştü. "Lanet olsun. Ödeme olarak izlemeyi talep etmeliydim. Ayrıca, artık ona erişimim olduğunu biliyorsun."

İlkel bir öfke ve şiddetli bir koruma duygusu damarlarımdan akıp vücudumdaki her siniri ateşledi. Bulanık bir hareketle sandalyeden fırladım ve onu odanın öbür ucuna fırlattım. Dope ne olduğunu anlayamadan, gömleğini yakaladım, onu duvara çarptım ve yüzüne hırladım. Yaptığı hatayı fark edince yüzü dehşetle buruştu. "Eğer onun yetişkin videolarından herhangi birine bakarsan, seni kendi ellerimle parçalarım. Anladın mı?"

"Evet, dostum. Tabii ki. Sadece dalga geçiyordum. Büyükannemin mezarı üzerine yemin ederim, onu bir daha öyle izlemeyeceğim." Dope'un yanakları soldu. "Bass, seni her zaman koruyacağımı biliyorsun ve bunu bir şeyi kanıtlamak için yaptım. O sana uygun değil. Her ne sebeple olursa olsun, seni çok heyecanlandırıyor. İlkokuldan beri tanışıyoruz. Bana güveniyorsun, ama neredeyse hiç tanımadığın bir kız için beni duvara dayadın. Neden?"

Acı verici anılar zihnimde parladı. "Kadınlara saygısızlık konusunda ne düşündüğümü biliyorsun, Dope. Bu yüzden yaptığımız şeyi yapıyoruz."

"Anlıyorum dostum, ama geçmişinin seni kontrol etmesine izin vermeyi bırakmalısın. Hepsi bu." Gözünün köşesi seğirdi, bu hareket onun ne kadar stres altında olduğunu ele veriyordu.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve Dope'un haklı olduğunu anladım. Onu bırakıp uzaklaştığımda pişmanlık duyduğumu fark ettim. Belki de Ella ile bir ilişkiyi yürütemeyecek kadar yetersizdim.

Ama bu gerçek, onu tekrar dışarı çıkarmamı engellemezdi ve bunu biliyordum biliyordum.

"Lütfen çıkın da neler olduğunu görebileyim." Kapı Dope'un arkasından kapandığında sandalyeyi geri aldım ve oturdum. Fareyi yakaladım ve birkaç yetişkin videod ve oturdum. Fareyi yakaladım ve ok işaretini birkaç yetişkin videodan birine yönlendirdim. O düş alırken arka planda müzik çalıyordu, köpükler büyük göğüslerinin üzerinden akıyordu. Onu izlerken sikim canlandı. Tanrım, o çok güzeldi. O videoyu durdurup başka bir videoya, sonra bir başkasına tıkladım. Videoların hepsinde çıplak bir şekilde kamera karşısında kendini tatmin ediyordu. İçimde kıskançlık uyandı ve web sitesinden çıktım. Lanet olası sikim o kadar acıyordu ki, Dope'un

Tuvalete gidip mastürbasyon yapmaya karar verdim, ama binlerce erkeğin ona baktığını düşündükçe, sikim sönüverdi. Bu kadının, akşam yemeğinde bana utangaçça gülümseyip kızaran kadınla aynı kişi olduğuna inanamıyordum.

Dope'un bulduğu bilgilerin geri kalanını okumak için kendimi zorladım. "Kahretsin. Şimdi mantıklı geliyor," diye mırıldandım. Ella babasının astronomik miktardaki sağlık masraflarını ödüyordu. Harcadığı parayla başka bir ev satın alabilirdi.

Koltuğa geri çöktüm ve babasının teşhisi ile kamera işi arasındaki tarihleri karşılaştırdım. Tamamen uyuşuyorlardı. Midem düğüm düğüm oldu. Babasını kurtarmak için mümkün olan en güvenli şekilde vücudunu satıyordu. Kahretsin, bu cesaret isterdi ve beni ondan uzaklaştırmak yerine, ona doğru çekti. Diğer erkeklerin onu izleyerek tatmin olmasını sevmesem de, kararlılığına büyük saygı duyuyordum. Mantıklı açıklamalarla kendimi kaptırmadan önce, haklı olup olmadığımı görmek istedim, ama cevap almak zaman alacaktı. Ek bir sekme açtım ve babasının tedavi gördüğü hastanenin adını yazdım. Aradığımı bulduğumda, arka cebimden cüzdanımı çıkardım ve babasının tüm hastane masraflarını ödedim. Eğer bunu öğrenirse muhtemelen benden nefret ederdi, ama bu riski almaya hazırdım. Tek istediğim ona yardım etmek ve kamera işi yapıp yapmama konusunda bir seçenek sunmaktı.

"Dope! Gel içeri." O tekrar yanıma geldiğinde ayağa kalktım. "Babasının tıbbi masraflarını ödeyebilmek için, pisliklerin onu izlemesi için kamera işi yapıyor. Babası sinir sistemini etkileyen bir kanser hastası."

"Evet, birincil merkezi sinir sistemi lenfoması. Ya da CNS." Dope sandalyesine geri oturdu ve bana baktı. Muhtemelen yine sinirlenip patlayacak mıyım diye merak ediyordu.

"Alınma dostum, ama onu ilk gördüğünden beri öfken daha da artıyor. Dikkatini doğru yöne odakla dostum, o da ben değilim." Eğilip masadan otunu aldı ve kalın bir sigara sardı. "Sigara içmeni şiddetle tavsiye ederim." Dope sigarayı bana uzattı.

"Sigara içersen hiçbir şey yapamayacağımı biliyorsun, ama teşekkürler."

"O zaman senin için bir mola planlamalıyız. Keskin köşelerini yumuşatmalıyız. En son saklanmamız gerektiğinde, neredeyse..."

"Söyle," diye hırıldadım, ellerimi sıkıca yumruk yaptım.

"Neredeyse bize pahalıya mal olacaktın. Yakalanamayız. Sıkı çalışarak elde ettiğimiz her şeyi kaybederiz."

"Bize hiçbir şey kaybettirmedim, pislik."

"O orospu çocuğu seni gördü." Dope şaşkın bir şekilde başını salladı. "Uzun sürmedi." Ben sııttım.

"Bass, hadi ama dostum. Onu fena halde dövdün, hayatı pamuk ipliğine bağlı. *Bizim* yaptığımız şey bu değil."

Ağır bir sessizlik havayı kapladı.

"Belki de o adrenalinini atmak için tekrar yeraltı dövüşlerini düşünmelisin."

Fena fikir değildi. Kavgalardan besleniyordum, yumruklarımın kıkırdağa çarpması, kemiklerin kırılma sesinden zevk alıyordum. Acımasız ve vahşiydi ve yıllarca beni tüketmişti, ta ki bastırılmış enerjimi yönlendirecek yeni bir yol bulana kadar. Bu kadar çok çalışmamın bir başka nedeni de, lanet olası kıcıımı hapisten uzak tutmaktı.

"Ring'e son çıktığımda polisler ihbar almıştı." Çenemi sıktım, kalabalığın çığına dönmesini, insanların ezilip öldürölmesini yeniden yaşadım. Rakibim ve ben polisin geldiğini en son öğrenenlerdik ve neredeyse zamanında çıkamıyorduk. Kimsenin hapishane fahişesi olmayı reddettim, bu yüzden üç yıl önce dövüş günlerimi sonlandırdım. Ama özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. O süre zarfında, en azından diğer insanların yanında sert tavırlarımı yumuşatmak için çok uğraştım, ama Dope ve Kip hala tehlikenin sınırında yaşamayı seven tarafımı görüyorlardı.

Barda geçirdiğim uzun saatler ve ekstra gezilerimizden yorgun düşmüş bir şekilde alnımı ovuşturdum. "Yeter. Bu konuşma bitti. Vücudumun morluklarla kaplanma riskini göze alamam dostum. Bu çok fazla soruya yol açar." Artık sorunlarım hakkında konuşmak istemiyordum.

Dope bilgisayara geri döndü, parmaklarının altında klavyenin çıkardığı ses odadaki tek ses oldu. Bana yan gözle baktı, muhtemelen başka bir şey söylemeden önce öfkemi ölçüyordu.

"Tamam, Bass, dinle. Bandajı bir kerede çekip çıkaralım. En kötüsü kamera işi. Başka bir şey bulamadım. Tahminimce, sadece izlenmek için ekranda olduğu ve kamera için erkeklerle ilişkiye girmediği için kimse onunla ilgilenmiyor. Bu bir artı."

Öfkem göğsümü yumruklarken yumruklarım sıkılıp açıldı. "Sinirimi yatıştırmama yardım etmek mi istiyorsun? O zaman çeneni kapatmanı öneririm."

Bıktım artık. Yarın Ella'yı göreğim için zaten sinirlerim gergindi ve onun hakkında öğrendiklerimden sonra, sinirlerim

kırılmak üzereydi.

"Haklısın. Seni kızdırmak istemedim." Bana sırtıttı ve ben de gülmek zorunda kaldım. Bu orospu çocuğu hiç pes etmiyordu. Dope beni herkesten daha iyi tanıyordu ve ona hayatımı emanet edebilirdim, ama bazı günler beni deli ediyordu. Ama Ella ile çıkacaksam, Dope'a da Ella'nın hayatını emanet edebileceğimden emin olmam gerekiyordu.

"Şimdi iyi misin? Bir şeyler halletmemiz lazım, ama kafan yerinde olmalı." İki parmağıyla kafatasının yan tarafına vurdu. "Bize her zaman söylediğin gibi, hata yapmaya yer yok. Dışarı çok tehlikeli."

Gözlerimi kısaca kapattım, zihnimi sakinleştirdim ve bizi tehlikeye atabilecek her türlü düşüncüyü kafamdan attım. Arkasında durup kendimi odaklanmaya zorlayarak, "Hadi yapalım şunu" dedim.

"Duymak istediğim de buydu."

Dope'un parmakları yine klavyede uçtu ve Sarah Thompson hakkında bilgi çıkardı.

"Tamam, on iki ve dokuz yaşında iki çocuğu var. Bir erkek ve bir kız. Çok zenginler, bu da işleri zorlaştırabilir. Evin ve arazinin çevresinde kameralar var, ama harekete geçtiğimizde bu sorun olmayacak." Dope dişlerinin arasından hava emerek yumuşak bir ıslık sesi çıkardı.

"Görünüşe göre kocası yılda sadece birkaç kez seyahat ediyor. Ancak BioSync Tech'in yönetim kurulunda, bu yüzden ayda en az birkaç gece evde olmadığını biliyoruz." Dope bilgileri incelemeye devam etti. "Kahretsin, bu adam ailesinin yanında kalıyor."

Bu bilgiyle gözlerim kısıldı. "Bu işi kesinlikle zorlaştırıyor. Planı, onun geç saatlere kadar çalıştığı bir akşama ayarlamamız gerekebilir."

Dope omzunun üzerinden bana doğru baktı. "Toplantıların gece yapılması sana garip gelmiyor mu? Burada bir bit yeniği var, Bass."

"Ne bulabileceğine bir bak."

Küçük odada volta atarken, düşüncelerim Ella'dan Sarah Thompson'a atlıyordu. Videoları izledikten sonra kıskanç, sahiplenici bir pisliğe dönüşmüş ve onun izni olmadan bencilce tıbbi masrafları ödemiştim. Bunu Ella için yaptım, ama onu kendime saklama isteğim de bir faktördü.

"Sinsi piç," dedi Dope.

"Ne?" Ona doğru koştum ve ekrana baktım. Yönetim kurulu toplantısının ayrıntılarını okuduktan sonra güldüm. "Bingo, orospu çocuğu."

Elimin tersiyle Dope'un omzuna vurdum. "Hadi yapalım. Onun dünyasını mahvedelim."

"İşte şimdi konuşuyorsun."

Dope, bu fıkirden heyecanlanarak ellerini ovuşturdu. "Programını bir kontrol edeyim."

Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum.

"Oh, harika, bugün şanslı günümüz! İki gün sonra. Tam da yeterli zaman." "Mükemmel. Hazır olacağız."

Saatimi kontrol etmek için telefonumu arka cebimden çıkardım ve Ella'nın mesajını gördüm. Hemen cevap yazdım, sonra Dope ile sonraki adımlara odaklandım.

Bölüm 13

Ella

Bekleme odasında Cami'yi gördüğümde, babamı denemeden çıkardıklarını söyledim ve ikimiz de ağlayarak yıkıldık.

"Elimden gelen her şeyi yapacağım, bebeğim. İstersen hospis hemşirelerini kontrol ederim, her gün onu kontrol ederim ve gerekirse senin ailenin yanına taşınırım."

Gözyaşlarımla burnumu çekerek, "Biliyorum, yaparsın. Ben de öyle." Omuzlarım, geçen bir yıl boyunca taşıdığım yorgunluktan dolayı çöktü. Tıbbi faturalar, sürekli umutlanmalar ve neredeyse beni çaresizliğe sürükleyen yenilgiler, beni duygusal olarak neredeyse mahvetti. Yeni tedaviler başarısız olunca, bu kalbime defalarca bıçak saplanıyormuş gibi geliyordu. "Cami, sen olmasan, özellikle de geçen bir yıl boyunca, nasıl başarırdım bilmiyorum. Seni en iyi arkadaşım olarak gördüğüm için çok şanslıyım."

Yanaklarımdaki yaşları sildim. "Bence babam yorgun. Doktor bize denemeyi anlattığında gözlerini kapattı ve tüm vücudu gevşedi."

"Nasıl yorgun olmasın ki? Biz yorgunuz ve biz hasta değiliz." Cami parmak uçlarıyla yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Gidelim. Bu gece kendi yatağında uyuyacaksın. Ben seninle kalacağım."

Koridorda yürürken kolumu onun koluna doladım. "Bu fikri çok sevdim, ama alarm sistemi yarın kurulacak."

Çantasını okşadı ve sırtıttı. "Merak etme, bebeğim. Takipçi ortaya çıkarsa, kafasının ortasına bir kurşun sıkarım. Old Faithful yanımda."

"İznini aldığın için sevindim. Evi kontrol etmem gerekiyor ve uzun, sıcak bir duş almak cennet gibi geliyor."

"Senin evinde kıyafetlerim var, hadi gidelim. Açlıktan ölüyorum, yolda bir şeyler alalım." Gözlerinde bir anlık hüznü belirdi. "Kederimi sağlıklı karbonhidratlarla dindirmem lazım."

Saatime baktım. "Gece yarısından sonra açık olan tek yer fast food restoranları, yani şanslısın."

Asansöre ulaştık ve lobide indik. "Evet. Arby's mi, KFC mi, bebeğim?"

"Arby's. Çikolatalı milkshake çok iyi olur."

Sonunda yarının Pazartesi olduğunu ve işe gidecek durumda olmadığımı fark ettim. Saati kontrol ettim, patronumun cep numarasını aradım ve ona sesli mesaj bıraktım, babamla ilgili durumu ve bu hafta işe gelemeyeceğimi, ancak birkaç gün içinde onu arayacağımı bildirdim.

Cami yemeği almaya giderken ve sonra benim evime giderken sessiz kaldım. Doktorun verdiği bilgileri anlamaya çalıştım, ama söylediklerini kabul etmek istemiyordum. Bir yanımda pes etmeyi reddediyordu, ama mantıklı tarafım bana babamın deneyeceği başka tedavi kalmadığını hatırlattı. Olsa bile, yine aynı şeyi yaşar mıydı? Uzun zamandır çok mücadele etmişti. Mücadele etme isteğini kaybettiğinde, onun yerine ben bu görevi üstlenmişim.

Omuzlarım ve boynum, soğuk ve acı gerçeği kabul etmenin zamanının geldiğini düşünerek gerildi. Babamın ömrü kısıtlıydı. Hoşuma gitse de gitmese de, onunla geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmeliydim.

On dakika sonra evime girdik ve hemen ön kapıyı kilitledim.

"Etrafa bir bakayım. Sen burada kal." Cami tabancasını çıkardı ve tüm odaları, yatakların altını, pencere ve kapıların kilitlerini kontrol etti.

"Her şey yolunda görünüyor."

"Teşekkürler, bebeğim. Çok yorgunum, ama bu akşamki kötü haberler ve bölgede bir seri katil olduğunu bilmek yüzünden uyuyamayabilirim." Yorgunluktan omuzlarım çöktü.

"Kızım, çok yorgunsun. Uyumanı sağlayacaksa, güvenliğini sağlamak için uyanık kalacağım."

Cami ve ben, Arby's'in patates kızartması, peynir çubukları ve tavuk sandviçleri dolu poşetlerini elimizde tutarak mutfağa doğru yürüdük. İçeceğimden uzun bir yudum aldım. Zengin, kremsi çikolatanın lezzeti damak tadımı kapladı ve inlememe neden oldu. "Bu neredeyse orgazm gibi..." Kalın içeceği yutmaya çalışırken, daha önce orada olmayan bir şeye gözlerim takıldı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nefesim yavaşladı, granit tezgaha yaklaşırken attığım her adımla uyumlu olarak hızlanıp yavaşladı. Duyularım

, çantamı ve milkshake'imi yere koyarken, kalbim çarparken, yüksek alarımda bekliyordu.

"Birinin sana hediye gönderdiğini gördüm. Şu güzel altın rengi ambalaja bak. Kırmızı kurdeleyi istemiyorsan, ben alırım." Gözleri bana dikildi. "Bir dakika, benden bir şey saklıyorsun, kızım. Kim sana hediye gönderiyor?"

Sıkı bir korku düğümü sesimi esir aldı ve onunla konuşmaktan çekinmemeye neden oldu. Önümdeki zarif kutuya bakakaldım. Tehlikeyi işaret eden uyarıları görmezden gelerek, mantıklı düşüncelerim yoğun merakım tarafından bastırıldı ve kutuyu aldım. Belki de polisi aramalıyım. Belki de onlar gelmeden kutuyu açmamalıyım. Rahatsız edici bir tedirginlik hissine rağmen, titrek parmaklarımla büyük fiyonku nazıkçe çekerek çözdüm.

Cami'nin boynumdaki sıcak nefesi, onun da benim kadar meraklı ve endişeli olduğunu gösteriyordu. Kutunun içine baktığımda, şaşkınlık ve şokla kaşlarımı çattım. Kaşlarımı çatarak, hayal gücüne pek yer bırakmayan tasarımlı, şeffaf siyah iç çamaşırını çıkardım.

"Vay canına, Sebastian sana şimdiden seksi şeyler gönderiyorsa, sana fena aşık olmuş demektir. Aferin sana." Koluma dirsek attı ve sodasını yudumladı.

Soğuk bir korku dalgası beni sardı ve hediyeyle kutuya geri koydum. Rahatsız edici bir düşünce zihnimden geçti. Birisi evime nasıl girmişti? Cami'nin az önce söylediği sözleri hatırlayınca kalbim hızla çarpmaya başladı — tüm kapılar ve pencereler güvenli bir şekilde kilitliydi.

Ya Shadow Whisperer'dıysa? Seri katil? Sorularımdan kurtulamıyordum. Eğer katilse, neden ben? Zihnimde son zamanlardaki ceza davalarını taradım, sanıklardan biri beni mahkeme salonunda görüp bana takıntılı hale gelmiş olabilir mi diye düşündüm. Senaryolar kafamda kaotik bir şekilde dönüyordu, belirsizlik ve korkunun çalkantılı bir valsı gibiydi.

"Sebastian olduğunu sanmıyorum, Cami. Bunu bırakmak için evime girmezdi." Öfke damarlarımdan akıyordu ve hediyeyle çöpe attım. Ellerimi belime koydum, birinin iznim olmadan evime girip alanımı ihlal edecek cesarete sahip olmasına öfkelenmişim. *Beni ihlal etmişti. Siktir et.*

"Belki bir şeyi gözden kaçırmışımdır," dedi, bakışları açık planlı odanın içinde dolaştıktan sonra bana baktı. "Bana söylemediğin bir şey mi var, Ella? Bir terslik var."

"Geçen gece penceremin önünde duran adamla aynı kişi olma ihtimali yüksek." Birkaç kez yutkundum, sözlerimi toparlamaya çalışarak. "Sanırım bir takipçim var, Cami."

İtirafım Cami'nin yüzünden kanı çekilmesine neden oldu. "N-neden böyle söylüyorsun? Kim olursa olsun, sadece bir kez geldi... değil mi?"

Ona ikinci seferden bahsetmemiştim ve o gece ona anlatamayacak kadar üzgündüm. Zaten bir fark yaratmayacaktı. "Kahretsin, yemek yiyemiyorum. İştahım kaçtı." Tezgâhtan çantayı ve içeceği alıp buzdolabına attım. Sonra dolaptan votka şişesini alıp kendime iki shot doldurdum. Buz ve biraz su ekledim. Bu konuşma sert bir içki gerektiriyordu. "İster misin? İhtiyacın olabilir."

Cami başını salladı ve bar taburesine tırmandı, patates kızartmasını çiğneyerek bana delici bir bakış attı. Ona bir içki hazırlayıp yanına koydum. Birkaç yudum aldıktan sonra, keskin bir nefes aldım.

Cami'ye kamera işimden bahsetmeye hiç niyetim yoktu, ama Shadow Whisperer beni takip ediyorsa, o zaman o kontrolden çıkıp bana zarar verirse diye Cami'nin bunu bilmesi gerekiyordu. En azından tüm hikayeyi öğrenir ve polise anlatabilirdi.

"Beni açık fikirli bir şekilde dinlemeni istiyorum."

"Tabii ki dinleyeceğim." İçkisini aldı ve bir yudum aldı, yüzünü buruşturduktan sonra masaya koydu. "Alkol çok yumuşak, ama sanırım başka bir şey eklemem lazım. Kızılçık suyu var mı?"

İhtiyacım olan şeyi buldum ve Cami'nin içkisini doldurdum, saniyeler geçtikçe avuçlarım terden kayganlaşıyordu.

"Çok daha iyi." Dudaklarını şapırdatarak, "Üzgünüm, bu gece zaten berbat geçti ve birden fazla içkiye ihtiyacım olacak gibi hissediyorum."

"Sarhoşken hala hedefi vurabilirsen, sana içki doldurmaya devam ederim." Tezgaha yaslandım, dikkatim mutfağını ve oturma odasını taradı.

Sonraki birkaç dakika içinde, babamın sağlık masraflarını ödemek için kamera işi yaptığımı Cami'ye itiraf ettim. O hareketsizce oturdu ve Seattle'a Shadow Whisperer ile buluşmak için uçtuğumu ve o iptal ettiğinde yirmi beş bin dolar ödendiğini söyleyene kadar dinledi.

"Sen deli misin?" Çılgılı duvarlardan yankılandı ve ben kulaklarımı kapattım.

"Evet, ama bunu biliyordun, Cami. Borç batağında boğuluyorum. Faturalarımı zar zor ödüyorum ve babamın tek umudu bendim. Onu kurtarmak için her şeyi yapardım. Her şeyi. Ne kadar yakın olduğumuzu biliyorsun." Hayatımın boktan durumuna kızgın bir şekilde odada volta atıyordum. "Para başlangıçta elli bin dolardı ve Shadow Whisperer bana elini sürmeyeceğine söz verdi." Suçluluk duygusu beni sararken boğazım düğümlendi. Onunla buluşmayı kabul etmeseydim ve durumun daha kişisel hale gelmesine izin vermeseydim, belki de onu bu kadar köşeye sıkıştırmazdım.

Tabii oysa.

Cami omuzlarını öne doğru eğdi ve koltuğuna çöktü. "Keşke bana söyleseydin. Yanına taşınıp faturaları paylaşabilirdim. Hatta, onun tıbbi tedavisi için ekstra mesai yapardım, bebeğim. Güzel vücudunu yabancı erkeklere satmak zorunda kalmazdın."

"Bu yeterli olmazdı ve sen ailem olsan da, bu senin savaşın değildi. Yardım etmek istediğin için seni seviyorum. Ve beni yargılamadığın için teşekkür ederim."

"Sen çok inatçısın, ama şimdilik bunu görmezden geleceğim. Sana bu ürkütücü hediye kimin bıraktığını bulmalıyız."

İçimde bir tedirginlik belirdi ve ulaşamadığım bir düşünce zihnimi meşgul etti. Saçma sapan davranıyor olsam da, Sebastian'a mesaj atmaya karar verdim.

Telefonumu çantamdan çıkardım ve hala elbise ve topuklu ayakkabılarımı giydiğimi fark ettim. Parmaklarım klavye üzerinde uçarken ona mesaj attım.

Ben:

Bu gece ilk randevumuz olduğu için çılgınca bir soru olacak ama... bana bir hediye bırakmadın, değil mi?

Telefonu tezgahın üzerine koydum. "Daha rahat bir şey giyeceğim. Elbisenin temizlenmesi için de para ödeyeceğim. Restoranın çatısında yağmurda dans ettik ve ikimiz de sıırıslıkla olduk. Bundan kısa bir süre sonra beni aradın." Ona hüzünlü bir gülümseme sundum.

"Tanrım, bu çok romantik. Umarım evine giren o değildir, Ella. Gerçekten umarım."

"İkimiz de öyle düşünüyoruz." İçeceğimi ve telefonumu alıp yatak odama gittim. Rahatlatıcı bir sıcak duş beklemek zorunda kalacaktı. Çok yorgundum ve zihinsel olarak bitkin düşmüştüm. "Bu gecelik bu kadar."

"İyi fikir. Misafir odasının yolunu biliyorum." Gülümsedi ve bana küçük bir el sallayarak iyi geceler diledi.

Rahat pijamalarımı giydikten sonra, cep telefonum bir mesaj geldiğini bildiren ses çıkardı. Komodinden telefonu alıp Sebastian'ın mesajına baktım.

Sebastian:

■

Baban hastanede olduğu için seni neşelendirecek bir şey göndermek istemişim ama aklıma gelmedi.

Ben:

■

Düşüncen için teşekkür ederim. Sabah görüşürüz.

Sebastian'ın bana iç çamaşırı konusunda yalan söylemesi çok kolay olurdu, ama içimden bir ses onun yapmadığını söylüyordu. Tırnağımı ısırp, Shadow Whisperer'ın bana mesaj atıp atmadığını görmek için internete girdim.

Fareyi hareket ettirdim ve bilgisayarım açıldı. Web sitesine giriş yaptıktan sonra, bildirimlerin sayısına şaşırdım. İki yüz sekiz tane vardı ve hepsi Shadow Whisperer'dandı. Her birine tıklayıp kısa mesajları okudum.

Neredesin?

Neden bu gece çalışmıyorsun?

Bu gece senin çalışma gecen.

Konuşmak istiyorum. Benim paramı

harcıyor musun?

Ella! Evet, gerçek adını biliyorum. Başka erkeklerle yatıyor musun? Bu yanlış bir şey.

Sen tam bir sürtüksün Ella. Sana para verdim. Burada benimle olman gerekiyordu. Bana borçlusun kaltak.

Neredesin? Birinin sikini amına sokmuş, küçük bir sperm fahişesi mi oluyorsun?

Beni gerçekten sinirlendiriyorsun. Neredesin lan?

Her mesajı okudukça, daha da sinirleniyor, çaresizliğe yaklaşıyordu.

Boynumun arkasını kavradım, içimi endişe kapladı. Mesajlar endişelendiğim şeyi doğruluyordu. Shadow Whisperer'ın benim takipçim olduğuna şüphe yoktu. Bir an için kendimi onun yerine koydum. Bir yıldan fazla süredir konuşuyorduk ve o benim yayınladığım her videoyu izlemişti

Onun için beni zihninde idealize etmek, benim nasıl olmam gerektiğini şekillendirmek kolay olurdu, ama gerçekte durum bambaşkaydı.

İşim gereği, dengesiz erkeklerle çok zaman geçirmiştım ve her zaman kötü erkeklerden etkilenmiştım. Beni korkutmuyorlardı. Alnımı ovuşturdım, zihnimde düşünceler ve duygular fırtına gibi esiyordu. Belki de onun olduğunu bildiğim için biraz daha rahat nefes alabilirdim. Shadow Whisperer'ın öfkesi vardı, ama iş o noktaya geldiğinde, bana zarar vermeyeceğini umuyordum.

İnledim ve ellerimi yüzüme kapattım, neden korkudan deliye dönmediğimi merak ederek. Çoğu kadın korkardı, ama işim ve patronlarımın temsil ettiğı müşterilerim nedeniyle, bazı şüpheli tiplerle vakit geçirmiştım — katiller, hırsızlar, uyuşturucu satıcıları ve daha kötüsü. Mesajları tekrar okurken kollarım yanlarıma düştü, korkmaktan çok sinirlenmiştım.

"Ne kadar aptalım. Onun parasını kabul etmeseydim ve onunla buluşmasaydım, bunların hiçbirisi olmazdı. Şimdi saplantılı bir takipçim var," diye yüksek sesle söyledim.

Ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarımı kapattım ve yatağımın kenarına çöktüm, keskin dönüşler ve dik düşüşlerle dolu, öngörülemez ve yoğun bir roller coaster gibi olan tüm bu duygusal çalkantıdan dolayı uyuşmuş bir haldeydim.

Yorgunluğuma rağmen, beynimin uyumama izin vereceğinden ciddi şüphelerim vardı. Aklımda bir fikir belirdi ve içimde yeni bir kararlılık doğdu. Shadow Whisperer yanlışı kıza bulaşmıştı.

Bölüm 14

Ölüm

"Kuzu olan, onu yiyecek bir kurt bulur." ~ Vilfredo Pareto

Loş ışıklı odaya göz gezdirdim, masanın ortasındaki titreyen mum ürkütücü bir ışık yayarken, duvarlar üzerinde gölgeler dans ediyordu. Ella'nın bahçesindeki güllerin kokusu havayı ağırlaştırıyordu, ellerimde hâlâ kalan kanın metalik kokusuyla karışıyordu. Derin bir nefes aldım, fırtınadan önceki sessiz anın tadını çıkardım.

Pencereden içeri baktığımda, yüzüme çarpık bir gülümseme yayıldı. Ella oradaydı... benim Ella'm, mutfakta dolaşırken benim varlığımdan habersizdi. Hastaneden eve geldiğinde, karanlıkta sessizce ilerleyip gizli yerimi belirledim. Ona gönderdiğim hediyeği gördüğü anı izlemek istedim. Ama tepkisi beklediğim gibi olmadı ve kutuyu çöpe attığında öfkemi kontrol altına almak bir saatimi aldı.

"Merak etme, küçük kuzum. Beni hediyeğden kurtulduğun kadar kolay kurtulamazsın," diye karanlığa fısıldadım.

Ella yatak odasına çekilince, Cami misafir odasına gidip yatmaya hazırlandı. Kısa bir süre sonra Ella uyuyamayıp mutfığa geri döndü. Yemek hazırlarken hareketleri zarif, neredeyse hipnotik bir hal almıştı. Yukarıdan gelen yumuşak ışık, narin yüz hatlarını aydınlatıyor, koyu saçlarının etrafına bir hale oluştuyordu.

Ölüm meleği maskem takılıyken, konsantre bir şekilde kaşlarını çatarak sebzeleri dikkatlice doğradığını aç gözlerle izledim. Elindeki bıçak, narin ellerinde ölümcül bir dans partneri gibi parlıyordu.

Bıçağın bir sonraki kurbanının etini kestiğini hayal ederken, vücudumda lezzetli bir heyecan dalgası yayıldı. Ella yanımda dururken kan sıçrayıp porselen tenini lekeliyordu. Onu diz çöktürüp bana tapınmaya zorlarken çıplak vücudunu kırmızıya boyayacaktım.

Karşılaşmamızın her dakikasının tadını çıkaracaktım. Beni bu noktaya getiren karmaşık planı düşündükçe, sapkın bir gurur duygusu uyandı içimde. Bu sadece avın heyecanı ya da öldürmenin tadı değildi. Bu, sanatçılıkla ilgiliydi, onu basit bir şiddetten ölümle yapılan zarif bir dansa yükselten mükemmel bir icra.

Ella bir an durakladı, sanki bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibi yüzünde hafif bir kaş çatma belirdi. Nefesimi tuttum, kendimi dışarıdaki karanlığa karıştırmaya çalıştım. Ama sonra yemeğine geri döndü.

Zaman yaklaşıyordu. Damarlarımdan bir heyecan dalgası geçti. Yakında Ella benim olacaktı, benim başyapıtım haline getirecektim. Sonunda köşede gizlenen tehlikeyi fark ettiğinde gözlerindeki dehşeti hayal ederken kalbim hızla çarpmaya başladı. Babasının hastalığı nedeniyle inişli çıkışlı bir yıl geçirmişti, ama benim küçük kuzum hayatının ne kadar değişmek üzere olduğunun farkında değildi. Ellerim heyecandan titriyor, parmaklarımdaki kaslar seğiriyordu.

Ella dolaba doğru yürüdü, bir Tupperware kabı çıkardı ve sebzeleri içine koyduktan sonra kapağını kapattı ve kabı buzdolabına koydu. Lavaboya geri dönüp bıçağı ve kesme tahtasını yıkadı. Kağıt havluyu alıp ellerini kurularken, yorgunluktan omuzları çöktü ve boynunu çevirip gerindi. Ella o anda karanlığa alıştı ve dikkatini bana yönelttiğinde ağzı açık kaldı. Sessiz bir irade savaşına kilitlenmiş olarak birbirimize bakarken zaman dondu.

Yeşil gözlerinde korku parladı ve konuşmaya çalıştı. "Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı, sesi titriyordu.

Çarpık, tehditkar bir sırıtış yerini aldı, "Ruhunu," diye mırıldandım ve gecenin karanlığında kayboldum.

Bölüm 15

Sebastian

Dün gece Dope'un evinden ayrıldıktan sonra uyuyabileceğimi sanmışım, ama uyku beni terk etmişti. Ella'nın videosu zihnimde tekrar tekrar oynuyordu, ama onun mesajı beni hazırlıksız yakalamıştı. Başka bir adam ona hediyeler mi gönderiyordu? Bu beni ilgilendirmezdi, ama rakibim olup olmadığını bilmek istedim. En önemlisi, egomu bir kenara bırakıp, babasının sağlık sorunları nedeniyle zor bir dönemden geçtiğini hatırlamam gerekiyordu. Ebeveynlerin yaşadığı zorlukları en iyi anlayan kişi bendim. Onda beni rahatlatan bir şey vardı ve ben de onun yanında olmak istiyordum. Bana yardım etmesine izin verecek mi, yoksa beni başından savacak mı, görecektik.

Ertesi gün Ella beni yumuşak bir gülümsemeyle karşıladı. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve açık pembe bir tişört ile siyah koşu şortu giyiyordu. Çok çekici görünüyordu, ama neden burada olduğumu hatırlamam gerekiyordu, ve bu onu mutfak tezgahında deli gibi becermek için değildi, ama bu düşünmeyi engellemiyordu.

Yorgunluğun ağırlığı yüzünün her santimetresinde belliydi. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve bir zamanlar canlı olan bakışları donuklaşmıştı. Hiç uyumamış mıydı?

"Merhaba. Geldiğin için teşekkürler."

"Tabii ki." Elimi uzattım ve yanağından sarkan bir saç telini nazikçe çektim, sonra alnımı alnına dayadım. Kucaklamama yaslandı ve bana karşı gevşeyince vücudundaki gerginlik kayboldu.

Kucaklaşmamızı sonlandırdı ve bir adım geri attı. "Cami'yi az önce kaçırdın. Dün gece burada kaldı." Başını pencereye doğru eğdi. "Garaj yolumdaki kamyonundan da görebileceğin gibi, adamlar güvenlik sistemi kuruyorlar. Seri katil ortalıkta dolaşırken, bu akıllıca bir fikir olur diye düşündüm. Ayrıca bu hafta izin aldım, böylece babamla vakit geçirebileceğim." Sesi alçaldı ve yüzünde keder belirginleşti.

"Buna kesinlikle karşı değilim. Evine birden fazla acil durum düğmesi taktır. Kulüpte birkaç tane var. İstersen, iyi iş çıkardıklarından emin olabilirim?"

Ella kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Kurulum veya kamera açıları hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Sanki kötü bir ruhu uzaklaştırmak istercesine çıplak kollarını ovuşturdu.

Bir şeyler ters gidiyordu, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum... henüz. Belki erkeklerin yaptıkları işi kontrol edersem, bazı şeyleri bir araya getirebilirdim... mesela onun neden bu kadar korktuğunu.

"Tabii ki. Evinde olabildiğince güvende olmanı istiyorum." Onun pazı kaslarından birini nazikçe sıktım.

"Kahve ister misin? Biraz daha yapabilirim."

"Hayır, teşekkürler. Bana yönlerini gösterin, kameralara bir bakayım."

Şakaklarını ovuşturdu. "Sanırım yatak odama acil durum düğmesi takıyorlar. Koridorun sonunda, soldaki üçüncü kapı."

Son olarak alarm şirketinin işini iki kez kontrol etmeyi düşünmemiştim, ama bazı insanların işlerini ne kadar özensiz yaptığını bizzat görmüştüm. Bunun da onlardan biri olmadığından emin olacaktım.

Bir saat sonra, Ella'nın yanına kanepeye oturdum. Dizüstü bilgisayarını kapattı ve önümüzdeki sehpa koydu. "Nasil gitti?"

"İyi iş çıkarıyorlar. Onlara açılarla ilgili bazı ipuçları verdim ve bahçenizin ve evinizin neredeyse her santimetresinin kapsandığından emin oldum. Kör bir nokta var, ama çok kötü değil."

Ella elini benimkinin üzerine koydu. "Teşekkürler. Önerilerin için gerçekten minnettarım."

"Ella?" Teknisyenlerden biri olan Jonas sordu. "İşimiz bitti. Erkek arkadaşın çok yardımcı oldu ve erken bitirdik."

Ella, Jonas'ı düzeltmeye gerek duymadan kanepeden atladı. "Oh, iyi. Teşekkürler."

Ella'ya telefonundaki monitör uygulamasını nasıl kullanacağını ve tüm düğmelerin yerini gösterirken ben geri durdum. Otuz dakika sonra, o ve iş arkadaşları minibüsü yükleyip gittiler. Sonunda onunla yalnız kaldım, bu iyi de olabilir, kötü de.

Onun söyleyeceklerini dinlemeye hazır olarak, "Dün geceki mesajın hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Saçının gevşek bir tutamını kulağının arkasına koydu, ağzında hüznü bir ifade belirdi. "Bugün seni göreceğimi biliyordum, bu yüzden yüz yüze bir açıklama daha anlamlı olur diye düşündüm." Dudaklarını büzerek ayakta durmaya devam etti.

Koltuğumda kıpırdanarak ona baktım.

"Hastaneden eve geldiğimde, tezgahın üzerinde bir hediye vardı. İlk başta, biri eve girmiş sandım, ama Cami biz içeri girmeden önce tüm kilitleri ve kapıları kontrol etmişti. Her şey yolundaydı."

"O zaman hediye evine nasıl girdi?" Bu durumdan hiç hoşlanmamıştım ve alarm sistemi kurdurmuş olmasına sevindim. Aksi takdirde, tek başına yaşayan bir kadını korkutmanın komik olduğunu düşünen pisliği beklemek için kanepesinde kamp kurardım.

Omuzlarını hafifçe silkti ve küçük bir kahkaha attı. "Arkadaşım Alexa'nın yedek anahtarı olduğunu unutmuşum. Bir şey bırakmış, kimden geldiğini belirten kartı unutmuş ve ben de boşuna paniğe kapılmışım. Stresli bir hafta oldu." Dirseklerini kanepenin arkasına dayadı ve beni süzdü.

Endişe beni rahatsız etti. Ona inanmak istesem de, bir şeyler doğru gelmiyordu ve bana gerçeği söylemeye korkuyor olabileceğinden şüpheleniyordum. Her ne olursa olsun, yakında öğrenecektim. "Hayatında iyi insanlar olduğu için mutluyum."

"Ben de."

"Baban nasıl?" diye sordum, konuşmayı Alexa'dan başka bir konuya yönlendirerek.

Ella kanepeye çöktü ve bacağına altına çekti. Gözleri doldu ve yanaklarından gözyaşları süzüldü.

Eğildim ve başparmağımın ucuyla gözyaşlarını nazikçe sildim. "Konuş benimle Ella. Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Hiçbir şey." Burnunu çekip benden başka yere baktı. "Doktor, denemeye devam edemeyeceğini söyledi. Kanseri onu öldürmeden önce deneme onu öldürecek. Bir iki gün içinde taburcu edilecek. Cami, onu izlemek, ağrı kesici vermek ve o ölene kadar ona bakmak için bir hospis hemşiresini aradı..." Elleriyle yüzünü kapattı ve omuzları titreyerek hıçkırarak ağladı.

"Çok üzüldüm." Onu kollarıma aldım ve kucağıma oturtup, sanki küçük bir kızmış gibi salladım ve ona yas tutabileceği güvenli bir yer verdim.

Gözyaşları kuruduğunda, başını omzuma yasladı. "Beni bu halde gördüğün için üzgünüm. Hayatımdaki her şey şu anda çok karmaşık."

Kahretsin. İşte geliyor. Onun sonraki sözlerine kendimi hazırladım.

Parmakları titreyerek pazılarımı okşadı. "Bir dakika için yapışkan bir kız gibi davranabilir miyim?"

Göğsümden bir kahkaha yükseldi. "Gördüğüm kadarıyla kesinlikle yapışkan değilsin. Güçlü, kararlı, ama yapışkanlık listende yok."

"Şu anda hayatım berbat, ama sen karanlıkta bana bir ışık tutuyorsun. Buna ihtiyacım var. Babam... geçiş sürecindeyken, umutla bakabileceğim bir şeye ihtiyacım var." Yüzünü boynuma gömdü ve burnunu çekti. "Tanrım, bu çok saçma geldi. Seni neredeyse hiç tanımıyorum."

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim ve sekiz yaşındayken babam evi terk ettikten sonra annemi ağlarken yakaladığımda onun sözlerini hatırladım. Belki onlar Ella'ya da yardımcı olurdu. "En güçlü kadınlar bile bazen desteğe ihtiyaç duyar." Ona babasının sağlık masraflarını benim ödediğimi söylemeyi düşündüm, ama bunun akıllıca bir fikir olmadığını düşündüm. Şimdilik bunun isimsiz bir hediye olduğuna inanmasına izin vermek en iyisi olacaktı.

"Bana aileden bahset. Nerede büyüdün?" Ella kalkmak yerine bana sarılı kalmaya devam etti.

Sırtını okşadım ve uykuya dalıp dalmayacağını merak ettim. Uykuya dalarsa, benim için sorun yoktu. Duygusal ve fiziksel olarak bitkin durumdaydı.

"İlkokuldayken ailem Avustralya'dan Amerika'ya taşındı. Ondan sonra Minnesota'da büyüdüm. Annem öğretmen, babam ise sualtı kaynakçısıydı."

"Gerçekten mi? Çok havalı." Ella esnemesini bastırdı. "Üzgünüm. Çok yorgunum ve sen çok sıcaksın."

"Sorun değil. Uykuya dalarsan bunu kişisel olarak algılamam." Yanımda kendini güvende hissettiği için mutluydum ve gülümsedim. "Babam işinde çok iyiydi ve çok rağbet görüyordu. Özel işler de alıyordu ve çok iyi para kazanıyordu. Büyüdükçe, her gittiğinde endişelenmeye başladım, onu bir daha kucaklayabilecek miyim diye merak ediyordum. Döndüğünde, annemin odasında rahatlamaktan sessizce ağladığını duyardım. Ailemize verdiği yük, kazandığı parayla haklı çıkmıyordu. Annem o işi bıraktığında çok minnettardı. Ondan sonra eve çok daha sık gelmeye başladı."

Yumuşak bir horlama kulağıma ulaştı ve ben kahkahamı bastırdım. Dikkatlice, onu kollarımda tutarak yatak odasına taşıdım. Onu

yatağının ayak ucundaki battaniyeyle örttüm. En azından rahat hissedip uykuya dalmıştı. Bu da beni geçmişimin geri kalanını paylaşmak zorunda kalmaktan kurtarmıştı. Sonunda daha fazlasını öğrenecekti, ama o lanet hapi yutması için henüz çok erkendi.

Evini son bir kez dolaştıktan sonra, pencerelerin ve kapıların kilitli olduğundan emin oldum.

Telefonum arka cebimde titredi, ben de onu çıkardım. Ekranda Dope'un adı yanıyordu, ben de aramayı reddettim. Ella konuşmamı duyarsa uyanabilirdi ve onun uykuya ihtiyacı vardı. Sürpriz bir şekilde, saat neredeyse öğleden sonra ikiydi ve kulübe gitme zamanı gelmişti.

Sessizce mutfağında bir not defteri ve kalem buldum ve ona daha sonra arayacağımı belirten bir not bıraktım. Evden çıkıp arabama bindim. Kemerimi bağladıktan sonra motoru çalıştırdım ve Dope'u geri aradım.

"Ne haber?" Kaldırımdan ayrıldım ve şehir merkezindeki Velvet Vortex'e doğru yola çıktım.

"Yarın kim şehir dışına çıkıyor tahmin et?" Sesi heyecanla doluydu ve ellerini ovuşturduğunu hayal ettim.

"Lanet olsun, tahmin oyunu oynamak istemiyorum. Söyle gitsin." "Sarah'ın kocası."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, hızlıca U dönüşü yaptım ve arabayı ters yöne sürdüm.

"Harika. Yola çıkıyorum."

Bölüm 16

Ölüm

"Kuzular tatlıdır, ama aynı zamanda masum ve belki de naif birinin sembolüdür." ~ Bilinmeyen

Cami o sabah erkenden Ella'nın evinden ayrıldıktan sonra, onun gece yatmasını bekledim ve savunmasız olduğu anda harekete geçtim.

Benim küçük kuzum, evini güvence altına almak için gerekli tüm önlemleri aldığını sanıyordu ama gözden kaçırdığı bir ayrıntı vardı: En gelişmiş, yüksek teknolojili güvenlik sistemleri dahil, her türlü kilidi açabilirdim. Beni dışarıda tutabilecek hiçbir şey yoktu. Ölüm meleği maskemizi ayarladım, kumaş cildime uyum sağlarken gözlerim ve ağzım deliklerle hizalanmasını sağladım. Maskelerim ikinci bir deri gibi uyacak şekilde özel olarak yapılmıştı, bu sayede nefes alıp görmemde hiçbir sorun yaşamıyordum. Eldivenli parmaklarımı esnettiğimde, diz çöküp eski tambur kilidi incelemeye başladım. Kilit açma aletlerimle birkaç hassas hareketle, son pimin yerine oturduğunu hissettim ve mekanizmanın yumuşak bir tıklamasını duydum. Ayağa kalkıp mutfak kapısını açtım ve ses çıkarmadan evine girdim. Ella, sistemini kuran adamlardan biri de dahil olmak üzere, her yerde bağlantılarım olduğunu bilmiyordu. Alarminin devre dışı bırakmak çok kolay olmuştu. Benden asla güvende olamazdı.

Karanlık yatak odasına girdiğimde dudaklarımı yaladım. Yatağına doğru yürüdüm, uyurken göğsünün inip kalkışını dikkatle izledim. Derin bir nefes aldım ve masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarına döndüm. Fareyi çok nazikçe hareket ettirirken, ekranın ışığı karanlıkta siluetimi aydınlattı. Thumb drive'ı takıp, bilgisayar sistemine sinsi bir virüs gönderen birkaç hızlı komut yazdığımda, içimi heyecan dolu bir beklenti kapladı. Bu virüs, sık sık kullandığımız web kamerası sitesinden konuşmalarımızın tüm kanıtlarını silecekti. Beni kullanarak paçayı kurtarabileceğini sanmıştı, ama onu yine Velvet Vortex'ten o adamla yakalamıştım. Eğer benim küçük kuzum bu tehlikeli oyunu oynamak istiyorsa,

ben de her anın tadını çıkaracaktım. Ona bir ders verme düşüncesi dudaklarımın köşelerinde bir gülümseme oluşturdu. Onun yıkılmasını ve gözyaşları akarak affedilmesini dilemesini istedim.

Virüs işini bitirdikten sonra, flash belleği kot pantolonumun cebine koydum ve baldırıma bağladığım kılıftan bıçağımı çıkardım.

Onun yatağına doğru sessizce yaklaştım. Sırt üstü uyuyordu, nefesi yumuşak ve düzenliydi, benim onun üzerinde durduğumdan tamamen habersizdi. Vücudunu örten çarşaf kaymış, bronzlaşmış bacakları ortaya çıkmıştı. Tecrübeli ellerimle bıçağımla şortunun kumaşını kestim, parçalar yanlara düştü. Çıplak amına odaklandım, ama bunu ilk kez şahsen görüyordum. Onun tadının nasıl olduğunu hayal ederken, sikim kot pantolonuma acı verici bir şekilde baskı yapıyordu. *Yakında rahatlayacaksın.*

Hafifçe açılmış bacaklarının arasına parmağımı kaydırıp ve hassas düğmesini okşadım. Ben masajı yoğunlaştırdıkça o içini çekti ve kalçalarını bana doğru yaklaştırdı. Ella'nın vücudu zevkten titrerken, parmaklarım onun sıvısıyla ıslandı.

"Sebastian?" Göz kapaklarını açarken sesi uykudan boğuktu.

Yüzünde dehşet belirdi ve ben elimi amından çekip ağzını kapattım. İşler iyice kızışmak üzereydi.

"O güzel bacaklarını benim için açık tut."

O benim isteğimi görmezden gelerek bacaklarını birbirine vurdu ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Mücadeleci kadınları severim. Geçen yıl babanla uğraştıktan sonra hala bir şeylerin kaldığına şaşırdım." Söylediklerimi anladığında tsk yaptım. "Senin hakkında her şeyi biliyorum, Ella. Birkaç teknolojik hileyle dinlemek çok kolaydı. Ayrıca, ceza avukatları için çalışmayı sevdiğini de biliyorum ve eminim bir katille sevişmek fikri seni tahrik ediyordur. Merak etme, küçük kuzu, en karanlık fantezin gerçekleşmek üzere."

Bana bakarak, söylediklerimi sindirmeye çalıştı.

"O bacakları sen açabilirsin ya da ben kendim açarım." Bıçağımı kaldırdım ve bıçağın kenarında hala kurumuş kan lekesi olduğunu fark edince güldüm. "Ağzını kapalı tutup çığlık atmaz mısın?"

Elime çılgınca başını salladı. Yavaşça elimi çektim ve vücudunun üzerinden süründüm.

"Beni öldürecek misin?" Sorusu ile çenesi titredi.

Bıçağımın ucunu tişörtünün üzerinden aşağı doğru kaydırırken alaycı bir şekilde sııttım, kesilen tişört göğüs kafesini kayarak karnını ortaya çıkardı.

Gözle görülür şekilde yutkundu ve ben onun korkusundan beslendim.

Sessizce cevap verdim. "Gerçek hayatta daha da güzelsin." Bıçağı göğsünde gezdirdim, yüzeydeki yaradan ince bir kan çizgisi belirdi. Keskin uçlu bıçak ucu meme ucunu izledi ve soğuk metale tepki olarak meme ucu sertleşti.

Kesiklerin acısı serin gece havasıyla birleşince, inlemesi odada yankılandı.

İçimde öfke kaynıyordu ve ben onu kucakladım, onun peşinden gelen coşkuyu memnuniyetle karşıladım. "Sana dokundu mu?"

"Kim?" Çenesi gözle görülür şekilde titredi.

"Sebastian Fletcher. Göğsüne dokundu mu?" "H-hayır."

Gözlerimi ondan ayırmadan eğildim ve narin teninden kanı yaladım, her damgasını zevkle tattım. Acele etmeden, dilimi diğer göğsüne de gezdirdim, etinin tadını çıkardım.

"Kan beni çıldırtıyor Ella. Onu arzuluyorum, ondan besleniyorum. Kurbanlarımı öldürdükten sonra mastürbasyon yapıyorum. Son zamanlarda elim yetmiyor. Sen onun yerini gayet iyi dolduracaksın." Çılgın kahkaham evin içinde yankılandı.

Bacağının içini sıktım, acı çığlığı heyecandan sıkımı sertleştirdi. "Birlikte geçireceğimiz zaman için çok planım var." Bıçağı ters çevirip, sapıyla ıslak yarıkını ovuşturdum, sıvıları siyah deriden parıldıyordu. Vücudu tepki verirken, içimden ham bir güç akıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen yapma." Aşırı derecede yutkundu, yüz hatları dehşetle bükülmüştü.

Yatağından kalktım, adrenalın damarlarımdan akarken, komodininin önüne geçtim ve çekmecenin altında bulunan panik düğmesine erişimini engelledim.

"Ben adil bir adamım Ella, bu yüzden seninle bir anlaşma yapacağım. Evin diğer bölümündeki alarm düğmelerinden birine ulaşabilirsen, seni rahat bırakacağım. Benden kurtulacaksın. Artık mesaj yok, takip yok. Hayatıma devam edeceğim." Sanki böyle bir şey olabilecekmış gibi, ama umudunu elinden almadan önce ona umut vermek de oyunun bir parçasıydı. "Ve önündeki alarmı düşünme bile. Bu çok kolay olurdu."

Oturdu ve bacaklarını yataktan salladı. "Söz veriyor musun? Beni rahat bırakacak mısın? Bir daha senden haber almayacak mıyım?" Alnında küçük ter damlacıkları vardı, bakışları mutfığa doğru kayıyordu.

Ella'ya odaklandım; çıplak ve kanayan vücudu omurgamdan aşağı titremeye neden oldu. Zihnim tehlikeli bir yoğunlukla çalışıyordu, kontrol edilemez bir arzunun eşiğinde sallanıyordu. Onu görmek beni tüketti ve duyularım, bir kurbanı işkence etmenin verdiği heyecanla eşdeğer bir seviyeye yükseldi. İlkel bir arzuyla yutuldum, damarlarımdan, doyamayacağım bir uyuşturucu gibi akıyordu.

"Evet. Ama artık sohbet yok. Koş, Ella. Hayatın için koş. Sana bir avantaj bile vereceğim."

O odasından fırlayıp çıkarken, yüzünde panik ifadesiyle alaycı bir şekilde sırtıttım. Her bir düşmanın yerini bilsem de, o bilmiyordu.

Uzun bacaklarımla mesafeyi hızla kapattım ve o düğmeye basmak için uzanırken, mutfak tezgahının altındaki ilk düğmeye ulaşmasını engelledim.

Ella tezgahın etrafında koşturdu, gözleri korkuyla çılgına dönmüştü, banyoya ulaşmak için çaresizce çabalıyordu. Sonra bir an aklını başına topladı ve hatasını fark etti: oturma odasına gidip ön kapıya yönelmeliydi. Kaçmak için mobilyaların arasında zikzaklar çizerek döndü, ama ben daha hızlıydım. Gazlı şömine rafına doğru atılırken, onu kurtaracak düğmeye basmadan tekrar önünü kestim. Ön kapıya doğru koştu, tökezledi ve yere düştü.

O çılgınca kaçmaya çalışırken, ben tehditkar bir şekilde arkasında takip ettim.

Öne atıldım, bileğini yakaladım ve onu özgürlüğünden uzaklaştırdım. Korku içinde çılgılık attı, kurtulmak için çılgınca debelendi, ama onu kolayca alt ettim. Bıçağımın bıçağını boğazına dayadım ve onu anında susturdum.

"Bir kez daha çılgılık atarsan, kanın yere bulaşır. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye inledi.

Geri çekildim ve onu kolundan tutup yerden kaldırdım, bez bebek gibi yatak odasına sürükledim.

"Kimse bana karşı gelemmez, küçük kuzu. Savaşı kaybettin."

Beni tutan ellerime karşı kıvranarak, bir şekilde kurtulmayı başardı. Özgürlük için çaresiz bir girişimde, arka kapıya doğru koştu. Elleriyle çılginca kilitleri açmaya çalıştı, sonra kapıyı açıp dışarı koştu.

Bir, iki, üç, dört adımla verandasına çıktı. Onu dizlerinin üzerine çökertmeden önce ona biraz umut vermem gerekiyordu.

Elimi ağzına kapatıp onu hızla yerden kaldırdım ve eve geri sürükledim. Avucumun altında uludu ve çığlık attı, çaresizlik içinde bacaklarını salladı. Kapıyı gürültülü bir sesle tekmeledim ve onu yere attım. Sırt üstü hoş bir sesle yere düştü, ciğerlerindeki hava dışarı çıktı. Onun üzerinde dikildim, yüzünde dans eden korkuya gülümsedim.

"Neden ben? Web sitesi için çalışan herhangi bir kızı seçebilirdin." Çenesi sıkıldı ve yüzünde bir kıvılcım parladı - onun içinde olduğunu bildiğim kararlılık ve mücadele. Vücudumdaki her hücre onu evcilleştirmek, irademe boyun eğdirmek ve şekillendirmek için yanıyordu.

Kot pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açtım, zonklayan sikimi serbest bırakırken her hareketime dikkatini verdi. Boyutum karşısında irkildi. Öyle olmalıydı. Yakında onu bununla ikiye bölecektim.

Onun sorusunu görmezden gelerek, ona alaycı bir şekilde sııttım. "Dizlerinin üzerine çök ve bana doğru emekle. Sikimi iste, küçük sürtük."

Yavaşça, dediğimi yaptı.

Onu görünce boşalmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Seni duyamıyorum, sürtük."

Dili alt dudağının üzerinde kaydı. "Bana o büyük sikini ver." Sesi çatladı.

"Yeterli değil," diye homurdandım.

"Sana ne dememi istersin? Baba? Efendim?"

Gülmekten kendimi alamadım. Gerçek kimliğimi gizlemek için taktığım maskenin altında kim olduğumu bilmiyordu. "Ben Ölüm'üm, Ella. Bana adımla hitap et."

Gözlerini kapattı ve tekrar sürünmeye başladı. "O büyük, kalın sikiyle beni sikecek misin? Eminim Ölüm beni herkesten daha iyi sikebilir."

Yeterince yaklaştığında, saçlarını yumrukladım ve başını geriye doğru eğdim, onu ayaklarımın dibinde boyun eğmeye zorladım. Bana öfkeyle baktı, bakışları meydan okuma ve nefretle doluydu.

"Sikimi em, pis orospu." Parmaklarımı ağzına sokup ağzını açtım ve ağzına tükürdüm. "Yut."

O irkildi ama söyleneni yaptı.

"Şimdi sikimi al. Eğer beni ısıırırsan, seni sertçe sikerim ve senin içindeyken derini Halloween balkabağı gibi oyup parçalarım."

Çenesi gevşedi ve ben de boğazının arkasına kadar girip nefes almasını engelleyene kadar kendimi ağzına ittim. Saçını çekerek ağzını boynumun üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdim.

Tırnakları kot pantolonumun içinden uyluklarıma batıyordu ve ben kıkırdadım. "Benim küçük kuzum bundan zevk alıyor. Hakimiyet altına alınmayı seviyorsun. Eminim amın benim için sırılsıklam olmuştur."

Beni hayal edebileceğimden daha iyi emdi ve ben de onu itmeden önce kendimi sınırdan tutmaya izin verdim. Onu sikmek istesem de, bu gece olmayacaktı.

"Sırt üstü yat."

Yüzünde yine korku belirdi. "Neden ben?"

Sırt üstü uzandı, bakışları bir cevap arıyordu.

Kaçmaması için boğazından tuttum ve bıçağın sapını amına soktum. Şok, yüz hatlarını değiştirdi.

"Çünkü sen diğerlerinden farklısın. Ella McCloud, karanlık bir tarafı olan iyi bir kız. Ben senin hastalığımı ve seni ateşle enfekte edeceğim."

Ella'nın gözleri kapandı ve nefesleri kısa, düzensiz hıçkırıklara dönüştü, ben daha derine ve daha derine girerken titrek inlemelere dönüştü.

"Benim kirli kızım, onu öldürmek için kullandığım silahla sikmemi seviyor. Sandığımdan daha çok benziyoruz." Hızımı artırdım, o inlerken benim sikim boşalmak için yalvarıyordu ve tüm vücudu orgazmla titriyordu.

İlkel bir homurtuyla, üzerine süründüm, sonra zonklayan aletimi ağzına zorla soktum, o boğulup boğulurken vahşi bir coşkuyla ileri geri hareket ettim. Onun boğuk inlemelerinin sesi, ben doruğa ulaşip patladığımda, boğazını sıcak, zonklayan spermimle doldururken, arzumu daha da körükledi.

Çıkardım ve başparmağımla son birkaç damla spermi alıp dudaklarına sürdüm, sonra gözyaşlarını ve spermimi kızarmış yanaklarına sürdüm.

"Daha güzel bir sanat eseri görmedim."

Lanet olsun. Asla DNA bırakmam, ama o benim içime işlemişt, ona dokunduğum anda aklımı kaçırmamı sağlıyordu.

"İyi uykular, benim küçük kuzum."

Ona vahŖi bir gülümseme attım. "Yakında, beni ziyaret etmem için yalvaracaksın."
Karanlığın içinden kayarak, yeni bulduğum bir enerji damarlarımdan
akıyordu. ldreceğim bir sonraki kurbanımı seçme zamanı gelmiŖti.

Bölüm 17

Ella

Güneş pencereden içeri girerek bej renkli fayanslara ışık tutuyordu. Hareketsiz, uyuşmuş ve kaybolmuş bir halde dolaplara bakıyordum. Olanları anlamaya çalışırken dakikalar saatler gibi geçiyordu.

Yerden kalkarken, adrenalin, korku ve zorla orgazmın karışımı beni zayıflatmış, baştan aşağı titriyordum. Ayakta durmakta zorlanıyordum, dizlerim bu çabadan dolayı çatırdıyordu. Çıplak vücuduma baktım. Bacaklarım açık kahverengi morluklarla kaplıydı ve her iki göğsümde de kurumuş kan izleri vardı.

En-suite banyoya sendeleyerek gittim. Duygusal ve fiziksel olarak bitkin bir halde, duşu açtım ve ellerimi cama yumrukladım. Polisi aramalıydım, ama içimdeki bir şey... içimdeki çarpık, hasta, karanlık bir parça bunu istemiyordu. Çünkü o ahlaksız bir an için, tüm hislerimi kaybetmişim. Beynim kapandı, bedenim kendini Ölüm'e teslim etti, benimle istediği gibi yapması için. Babamın ölümünü, vedalaşmayı, hastane faturalarını ödemeyi, başımı su üstünde tutmayı düşünmek zorunda değildim. Boğulmakta özgürdüm. Derimi kesen bıçağın acısı bana hissettirdi... *hissettirdi*. Ölüm'ün sözleri zihnimde yankılanıyordu. *Ben senin hastalığının ve seni ateşle enfekte edeceğim*. Belki de haklıydı.

Kaynar sıcak suyun altında durdum, su kesiklerin üzerinden akarken acı veriyordu. Beynim kafa karıştırıcı bir dizi duygu ile çınılıyordu. Karşılaştığım iki Ölüm versiyonunu, yani internetteki ve şahsen tanıştığım versiyonunu, çaresizce uzlaştırmaya çalıştım. Ölüm tamamen yabancı birisi değildi. Onun bir versiyonuyla web sitesinde tanışmıştım, ama dün gece onun tamamen farklı bir yönünü görmüştüm. Acımasız ve korkutucuydu.

Düşüncelerim, geçen yıl yaptığımız konuşmalarla doluydu. Sesi, kullandığı bilgisayar tarafından her zaman gizlenmişti, bu yüzden Death'in sahip olduğu Pasifik Kuzeybatı aksanına sahip olup olmadığını bilmek imkansızdı. Ayrıca, Shadow Whisper olarak tanıdığım adam, hayatını

onu bir aziz gibi gösteren şeyler paylaşmıştı. Söyledikleri doğruysa, hayır kurumlarına bağış yapıyordu ve kötü bölgelerde yaşayan çocuklara mentorluk yaptığından bahsediyordu. Ama Death olarak tanıdığım adam beni damgalamış, ruhumu lekelemişti ve ne kadar ovarsam ovayım temizlenemiyordum. Onunla yüz yüze vakit geçirmeden onu tanıdığımı düşünmek aptallıktı. Ekranın arkasına saklanıp başka biri gibi davranmak kolaydı.

"Onun için bahaneler uydurmayı bırak. O lanet olası bir suçlu. Evine girip sana tecavüz etti," diye mırıldandım.

Çenemi sıktım ve gevşettim. Onu ihbar etmeliyim. Bana verdiği ipuçlarından, onun hayatları mahveden Portland seri katili olduğundan ve şimdi de benim takipçim olduğundan şüpheleniyordum. Kahkaha attım. *Nasıl bu hale geldim ben?*

Bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalıştım, kendimi mantıklı düşünmeye zorladım. Bu adam kimdi? Hukuk firmasının bir müşterisi miydi? Belki bir davada birlikte çalışmıştık ve bana takıntılı hale gelmişti. Korku, midemin derinliklerinde bir yılan gibi kıvrıldı. Derin bir nefes aldım, buhar ciğerlerimi doldurdu.

Alarm şirketinden birinin maskenin arkasında olması mümkün müydü? Bunu kesinlikle göz ardı edemezdim, ama Death ile olan bu berbat durum, sadece gölgelerde gizlenen birinden daha derin ve daha kişiseldi.

Vücudumu ovup saçımı yıkadıktan sonra duşu kapattım ve havluyu aldım. Birkaç dakika sonra kilitleri tekrar kontrol ettim, alarmin kurulduğundan emin oldum ve temiz pijamalarımı giydim. Saate bakıp rahat yatağıma uzandım. Death'in evime girme imkânı olduğunu, ancak karanlıkta ve onu göremeyeceğim zamanlarda geldiğini fark ettim. Görünüşe göre gündüzleri daha güvendedim. Yastığıma gömüldüğümde göz kapaklarım kapandı.

YATAKTAN KALKTIM, dijital saat sekizdi. Bütün gün uyumuştum, ama zihnim karışmıştı ve midem düğümlenmişti. Cami işe gitmişti, bu yüzden babamın hastalığı ve Ölüm'ün tehditleri hakkında karmakarışık düşüncelerimle yalnız kalmıştım. Tüylerim diken diken olmuştu ve patlamadan önce evden çıkmam gerekiyordu.

Bir saat sonra, havada hamburger ve patates kızartması kokusu yoğun olan Velvet Vortex'e girdim. Salı akşamı olduğu için dans pisti kalabalık değildi, ama restoran doluydu. Sebastian'ı aramak için bara doğru yürüdüm, ama onun geniş omuzlarını ve genellikle giydiği siyah tişörtünü görmedim. Başka biriydi.

Bar taburesine çıktım ve çantamı tezgahın üzerine koydum.

"Hey, sen Ella'sın, değil mi?" diye sordu barmen.

Kaşlarımı çattım, içimi endişe kapladı. Death evime girip bana zarar verdikten sonra kim olduğumu kimsenin bilmesini istemiyordum. "Kim soruyor?"

"Ben Kip, Bass'ın en iyi arkadaşlarından biri ve kulübün ortaklarındanım. Senin hakkında çok şey duydum. Seni de gördüm, ama kendimi tanıtmam gerektiğini düşündüm."

Rahatladığımı belli etmemeye çalıştım. "Tanıştığımıza memnun oldum.

Sebastian burada mı?" "Evet, ofiste. Arkaya geç."

Koltuğumdan kayarak, bana doğru yönü göstermesini bekledim.

"Mutfağı geçip 'Sadece Çalışanlar' alanına gir. Koridorda, sağdaki üçüncü kapı onun."

"Teşekkürler." Onun talimatlarını izleyerek ona hafifçe el salladım. Koridora çıktığımda Sebastian'ın ofisini gördüm. Kapı kapalıydı ama sesini duyabiliyordum.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım, ama elimi havada dondu. Arkama bakıp etrafta kimse olmadığından emin olduktan sonra kulağımı kapıya dayadım.

"Eve gelmeyeceğinden emin misin? Evi araştırmamız gerekirse..."

Ne halt ediyor bu adam?

"Evet, Britny belirlenen saatte orada olacak ve ben de malları oradan saklayacağım. Sen işini yap, güvenlik sistemini hackle ve görüntüyü döngüye al, böylece kendimizi koruyalım. Kimsenin hapishane fahişesi olmaya niyetim yok."

Siktir! Hapishane mi? Güvenlik sistemini hacklemek mi?

Zihnim düşüncelerle dolup taşıyordu ve Sebastian'ın maskeli adam olup olmadığını merak ediyordum. Bu yüzden mi akşam yemeğinde bana hukuk ve adalet sistemi hakkında fikrimi sormuştu? İçimdeki bir şey

ne olursa olsun, neler olup bittiğini öğrenmeye kararlıyım. Evde bekleyip cevapları bulmayı ummayı reddettim.

Gerçeklik, merakımı yatıştırmak için bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettiğimde göğsüme bir yumruk gibi çarptı ve gerçeği öğrenme dürtüsü kararımı etkiledi.

En iyisi onu takip edip neyin peşinde olduğunu öğrenmek olduğuna karar verince, topuklarımı döndürdüm ve koridordan koşarak geri döndüm.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Eğer kirli işler çeviriyorsa, benim işime bu kadar ilgi duymasına şaşmamalı. Yakınlaşırsak benim için bir tehdit oluşturup oluşturmadığımı belirlemeye çalışıyordu.

Restorana tekrar girdiğimde endişe beni sardı, kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu. Kip'in benim varlığımdan habersiz, esmer bir kadınla sohbet ettiği bara göz attım. Normal davranmam ve şüpheli görünmemem gerektiğini kendime hatırlattım, böylece beni fark edip çağırmasın diye.

Arabamın güvenliğine kaçmayı başardığımda, bir rahatlama dalgası beni sardı, ama bu kısa sürdü. Toyota'yı, çalışanların park ettiğini tahmin ettiğim binanın yanına sürdüm, gözlerim Sebastian'ın siyah BMW'sini bulana kadar etrafı taradı. Adrenalin patlamasını kontrol etmeye çalışarak, caddede biraz daha ilerledim ve park ettim, Sebastian'ın çıkmasını beklerken nefesim kesik kesikti.

Dakikalar geçti ve saat dokuz buçuktan hemen önce Sebastian çıktı, merdivenlerden aceleyle indi ve arabasına bindi. Nabzım hızlandı ve nemli avuçlarımı kot pantolonuma sildim. Daha önce kimseyi takip etmemiş olsam da, şüphe çekmemek için yeterince uzak durmam gerektiğini biliyordum.

Sebastian on dakika kadar sürdü, ben de onu gözümün önünden ayırmadan geride kaldım. Neredeyse terk edilmiş bir otoparka girdi, BMW'sini beyaz bir minibüsün yanına park etti ve minibüse atladı. Minibüs otoparkın arka kısmından bir yan sokağa çıktı, bu da onlara gizlice yaklaşmamı zorlaştırdı. On saydım ve sağa dönerken karanlıkta kırmızı arka lambaların yanıp söndüğünü izledim.

Sonunda, zengin bir mahallenin arka sokağında durdular. *Kahretsin! Bir ev mi inceliyor?* Hayal kırıklığı beni kapladı. Sebastian'ı gerçekten sevmiştim. Onun, ilgilendiğim diğer erkeklerden farklı olduğunu düşünmüştüm.

Saat neredeyse on olmuştu ki Sebastian minibüsten atladı, ama bu sefer alnına kadar indirilmiş siyah bir beyzbol şapkası takmıştı. Ayrıca bıyığı ve sakalı da vardı. *Kılık değiştirmiş.* O sokağın aşağısına doğru koşarken ben de çantamı arka koltuğun altına sakladım ve kimseyi uyandırmamak için kapıyı sessizce kapatarak arabadan atladım. Telefonumu kayda hazır hale getirip

ters yönde koştum. Mülkü çevreleyen bir dizi çit vardı, bu da benim için bir saklanma yeri olduğu anlamına geliyordu. Çömelip yeşilliklerin arasına sığındım. Dallar çıplak kollarımı çizdi ve sessizce küfrettim. Sabah kot pantolon ve kolsuz lacivert bluz giydiğimde, hırsızlığı engellemek için çalılıklara saklanmayı planlamamıştım, ama işte buradaydım.

Sebastian evin girişinde görüldüğünde, kapı zilini çalarken kaşlarımı çattım. *Sadece evin boş olduğundan emin mi oluyor?*

Nefesimi tutarak kayıt düğmesine bastım. Sürpriz bir şekilde, ön kapı açıldı ve uzun boylu, sarışın bir kadın kapıyı açtı. Etrafına bakındıktan sonra onu içeri aldı. Ne oluyordu böyle? Beklenmedik bir kıskançlık hissi göğsümü sıkıştırdı. İçeride ona yardım eden biri olmalıydı. Ev çok büyüktü ve tüm değerli eşyaları çalmak zaman alacaktı.

Birkaç dakika sonra, korkmuş kadınlar sırt çantaları ve yastıklarıyla iki çocukla birlikte dışarı çıktı, ardından Sebastian da elinde silahla çıktı. *Ne oluyor? Kaçırma mı? Eve girer girmez onlara silah mı doğrultmuştu?* Tenis ayakkabılarının kaldırımında çıkardığı ses bahçede yankılandı. Kadının onların annesi olduğunu düşündüm, ama Sebastian'la ne ilgisi vardı ve neden onun evi keşfetmekten bahsettiğini duymuştum?

Tüm bu olanlara akıl sağlığımı sorgularken, ayakta durup videoya devam ettim.

Sebastian ve diğerleri ortadan kaybolunca saklandığım yerden çıkıp kaydı duraklattım.

Arkamda yapraklar çıtırdadı ve dönüp baktığımda, bana doğru öfkeyle yürüyen bir adam gördüm.

"Hey! Benim mülkümde ne yapıyorsun?"

Kahretsin! Sebastian'a o kadar odaklanmıştım ki, araba yoluna giren arabayı görmedim. Omuzlarımı dikleştirdim ve siyah Cadillac'ın markasını not ettim. Ev sahibi olduğunu düşündüm.

"Özür dilerim! Köpeğim çalılıklardan kaçtı ve onu arıyordum. Onu gördünüz mü? O bir melez, kısmen labrador, kısmen collie." Ona bir gülümseme attım ve yalanıma inanmasını umdum.

"Burada olmaya hakkın yok. Mülkümden defol ve köpeğini başka bir yerde ara."

Ellerimi havaya kaldırarak itaat ettiğimi gösterdim. "Tekrar özür dilerim. Kimseyi kırmak istemedim."

Çalılıkların arasından geçip sokağa koştum ve Sebastian'ın çocukların gözlerini bağladığını ve bir kadının minibüsün arkasında yerde oturduğunu gördüm.

Tanrım. Bu çok kötü. Gerçekten çok kötü. O zavallı kadına ve çocuklara yardım etmeliydim. Göz yumabileceğim birçok suç vardı, ama çocuklara zarar vermek yoktu.

Hızla videoyu yeniden başlattım ve polisler için her şeyi kaydettim. Sebastian kapıları kapattı, sonra yolcu tarafına koştu.

"Dur!" diye bağırdım.

Sebastian döndü ve bana öfkeyle baktı.

"Bunu kaydettim. Onları bırak, yoksa doğrudan polise gidip seni tutuklatırım."

Sebastian gözlerini kısarak omuzlarını gerdi, sonra bana doğru atlayarak elimden telefonumu kaptı.

"Ne yaptığını bilmiyorsun," diye tısladı. "Kip, bara uğradığını ve seni ofisime gönderdiğini söylediğinde, hiç gelmediğin için bir sorun olabileceğinden şüphelendim." Bileğimi sertçe yakaladı ve benden uzaklaşarak beni arkasına çekti.

Arkamdan ayak sesleri geldi ve omzumun üzerinden arkama baktım.

"Köpeğini kaybetmedin, seni kaltak! Evimi soymaya çalışıyorsun." Adamın yumrukları sıkılıp açıldı.

"Lanet olsun." Sebastian minibüse doğru koştu ve ben de onunla gitmenin ya da geride kalıp arkamdaki çılgınla uğraşmanın artılarını ve eksilerini hızla tarttım. Gönüllü olarak gidersem, çocuklara yardım etme şansım daha yüksek olurdu. *Git!*

Sebastian kapıyı açarak beni diğerleriyle birlikte arkaya itti ve sonra yolcu koltuğuna oturdu.

"Git! Git! Git!" Şoföre bağırdı, ses tonu öfkeyle doluydu, sanırım öfkenin sınırında idi.

Sebastian'ın koltuğunun arkasına oturdum, içimde korku ve öfke karışımı bir duygu kabarıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Sanırım onun bu boktan yönünü en ön sıradan izleyecektim.

"Senin bundan daha iyi olduğunu sanıyordum, Sebastian. İnsanları kaçırıyor musun?" Minibüs keskin bir dönüş yaptı ve beni diğer tarafa, kadının üzerine devirdi.

"Üzgünüm." Göz bağını çıkarmak için uzandım.

"Ella, bunu yapma. Yaparsan pişman olursun," diye bağırdı.

Bölüm 18

Ella

Sebastian'ın tehditkar sözlerine tepki olarak ellerim titreyerek dondu. Onun böyle korkunç şeyler yapabileceğini hiç düşünmemiştim ve kadınları ve çocukları kaçırmaya fikri affedilemezdi. Onu daha fazla kışkırtmak, ihtiyacım olan son şeydi. Sakin ve mantıklı kalmalıyım.

Dün gece evime giren Ölüm'ün hatıraları vücudumu titretti ve tüylerim diken diken oldu. Ölüm'e kıyasla Sebastian çocuk oyuncağıydı. Bunu yapabilirdim.

"Ella, ne yaptığını bilmiyorsun. Sonra açıklayacağım, ama şimdilik bekle. O orospu çocuğu bizi takip ediyor." Şoföre baktı. "Lanet olsun Dope, onu atlatmalısın. *Hemen*. Onunla uğraşmak zorunda kalırsam, işler pek hoş olmayacak."

"Ben lanet bir minibüsteyim dostum. Saatte 145 km hıza çıkıp keskin virajlar alamam."

Sürücü Dope'u görmek için öne eğildim. Uzun parmaklarını kısa kızıl saçlarının arasına soktu ve sonra iki elini de direksiyona koydu. Dope direksiyonu o kadar sıkı tuttu ki parmak eklemleri beyazladı. Oturduğu yerden Sebastian'dan biraz daha uzun görünüyordu ama zayıf bir yapısı vardı.

"Tanrım, eğer gerçekten varsan, lütfen bizi kurtar," dedi kadın yumuşak bir sesle.

Elini tuttum. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yemin ederim sizi bu durumdan kurtaracağım ve size ve çocuklara yardım edeceğim."

Kadın başını salladı. "Anlamıyorsun. Sebastian bize yardım ediyor."

Kaşları havaya kalktı. "Yardım mı ediyor?"

"Evet, çocuklarım ve ben buraya kendi isteğimizle geldik. Herkesin güvenliği için nereye gittiğimizi göremiyoruz. Sebastian harika bir adam. Sana açıklaması gerekecek, eğer..." Yutkundu. "Eğer seni gören kişiden kurtulabilirsek."

"Uzun boylu, sarışın bir adam. Beni kendi mülkünde yakaladı... senin mülkünde."

"Kahretsin. Kocam gibi. Alnında küçük bir doğum lekesi var mıydı?"

"Bilmiyorum. Karanlıktı. Ama çok sinirliydi." "Anne?" diye sordu küçük kız.

"Evet, bebeğim?"

"O... babam bizi alacak mı?"

Küçük sesindeki titreme kalbimi göğsümden söküp aldı ve üzerinde tepindi.

Minibüs başka bir yöne döndü ve bir caddede hızla ilerledikten sonra durdu.

"Gözünü dört aç, ama sanırım onu atlattık," dedi şoför.

Küçük alanda ağır bir sessizlik hakim oldu, tek ses bizim nefeslerimizdi.

"Umarım bir şey olmaz." Araç yavaşça ilerlemeye başladı. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Bass. Az önce olanlar hiç hoş değildi. Bu işi uzun zamandır yapıyorsun, onun seni takip ettiğini fark etmeliydin."

"Ben buradayım," dedim, sesimde meydan okuma vardı. Sanki ben onların hemen arkasında değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyordu. "Ve insanları takip etmekte iyiyim." Burun kıvırdım. Hayatımda hiç kimseyi takip etmediğimi bilmelerine gerek yoktu. Sebastian'ın kafası muhtemelen başka bir yerdeydi.

Sebastian omzunun üzerinden baktı. "Rahat ol, Ella. Uzun bir yolculuk olacak ve gözlerini bağlayacak vaktim yok. Zaten çok şey gördün, artık bir önemi yok."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, cevaplar olmadan burada sıkışıp kaldığım için sinirlenmişim. En azından yanımdaki kadın Sebastian'ı savunmuştu. Sadece, penceresiz bir aracın arkasında, gözleri bağlı iki çocuk ve evli bir kadınla ne halt ettiğini bilmek istiyordum. Durum gerçekten kötü görünüyordu.

Motorun yumuşak uğultusu ve çocukların boğuk sesleriyle konuşmaları dikkatimi çekti.

"Adın ne?" diye sordum kadına.

"Söyleyemem, ama istemediğimden değil. Bana soru sormazsan daha güvenli olur."

Kahretsin. Sonuçta Sebastian'ı beklemek zorunda kalacaktım.

Gece yarısını ^{geçmişti}ki araç yavaşladı ve sonra durdu.

"Artık göz bağlarınızı çıkarabilirsiniz," dedi Sebastian araçtan atlamadan önce. Omuzları daha rahat görünüyordu ve ses tonu öfkeyle keskin değildi. Arka kapılar tıklayıp açıldı ve ben derin bir nefes alarak temiz havayı ciğerlerime çektim. Görünüşe göre, medeniyetten kilometrelerce uzaktaydık ve önümüzde sadece sonsuz bir deniz gibi uzanan tepeler vardı. Lanet olası bir hiçliğin ortasındaydık.

Önümüzde farları açık koyu renkli bir araba bekliyordu. Bacaklarımı uzatmaya ihtiyacım olduğu için minibüsten sendeleyerek indim. Kapılardan biri kapandı ve ses beni irkitti. Çok gergindim.

Sebastian çocukların önüne diz çöktü. "Bunun korkutucu olduğunu biliyorum, ama ikiniz de çok cesursunuz. Sizinle gerçekten gurur duyuyorum. Korktuğunuzda, hatırlamanız gereken en önemli şey güvende olduğunuzdur. O artık size zarar veremez." Çocuklar ona sarıldıklarında, neredeyse onu yere düşüreceklerdi, mavi gözleri yumuşadı. Onun şefkatine duygularım kabardı ve boğazım düğümlendi, onların cesareti kalbimi parçaladı.

İnce, güzel bir sarışın bize yaklaştı. "Taşınmamız gerekiyor."

Sebastian ayağa kalktı, çocuklar hala ona yapışık duruyordu.

"Sarah," dedi anneye. "Bu Britny. O benim yolcularımdan biri ve aileleri eyalet dışına taşınmalarına yardım ediyor. Seni ve çocukları ülke çapında arabayla götürecek. Yeni kimlikler, sosyal güvenlik numaraları ve ehliyetler hazırladı. Ayrıca ihtiyacın olduğu sürece bir işin ve geçici bir evin olacak. Britny, soruların için irtibat kişinin olacak."

Britny aileye tatlı bir gülümsemeye baktı. "Bunun zor olduğunu biliyorum, ama her adımda size yardım edeceğime söz veriyorum. Hayatınızı yeniden kurabilir ve bir daha asla endişelenmenize gerek kalmayacak."

Hâlâ kafam karışık, ama konuşmadan anladığım kadariyle Sarah bana karşı dürüst olmuştu. Sebastian ve Britny yardım ediyorlardı.

"Teşekkürler, Sebastian. Çok korkuyorum ve kendimi yüzlerce kez sorguladım, ama gitmek zorundaydık. Senin yardımın olmasaydı bunu başaramazdım. Sana borcumu asla ödeyemem."

Sebastian ellerini beline koydu. "Sana ve çocuklara iyileşmelerinde yardım ederek borcunu öde. Hayatını yeniden kur, sonra ihtiyacı olan başka birine yardım et." Sarah ona yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Anlaştık." Onu kısa bir süre kucakladı.

sonra oğluna ve kızına döndü. "Gidelim."

Sebastian, aile Britny'nin arabasına binerken hareketsiz kaldı ve Britny ona el salladı. "Seni haberdar ederim patron." Sürücü koltuğuna atlayıp arabayı sürerken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Sebastian derin bir nefes alırken kalbim gırtlığıma kadar çıktı. derin bir nefes aldığında kalbim ağzıma geldi.

"Ella, neredeyse onların hayatına mal olacaktın. Ne halt ediyordun düşündün?" Ses tonu çelik gibi sertleşmişti ve bana doğru hesaplı adımlarla yaklaştı. Ben de minibüsün kapalı kapısına kadar geri çekildim.

"Ben... Ben... İlk başta, onları satmak için götürdüğünü sandım. Onlar daha bebek."

Avuç içleri başımın iki yanına kondu ve beni hapsetti. Onun yakınlığı midemi bulandırdı.

"Ne yaptın?" diye bağırdı.

Geri çekilmeye çalıştım ama nafile, kalbim deli gibi atıyordu. "Seni görmek için kulübe uğradım ve bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Bir eve giriyormuşsun gibi geliyordu. Kim olduğunu öğrenmek için seni takip ettim."

Sebastian'ın göğsünden bir kahkaha sesi yükseldi.

"Kimseyi soymama gerek yok. Duyduğun şey, Sarah'ın kocası Stephen'ın, onları evden çıkarırken ortaya çıkmadığından emin olmak için yaptığım şeydi."

"Bizi takip eden adam mı?"

"Aynen öyle. Stephen, Sarah ve çocukları ele geçirseydi ne olurdu biliyor musun?" Sesi alçaldı.

"Hayır, ama çok kızgındı, tahmin edebilirim."

"Stephen karısını düzenli olarak dövüyordu. Karısı kırık kaburgalar, akciğer sönmesi, kırık kol ve daha fazlası için acil servise kaldırıldı. Ama bu iyi kısmı." Sebastian başını eğdi, nefesi kulağıma değdi. "Çocuklara da saldırdı, ama en kötüsünü küçük kıza yaptı. Onu incitti. Hiçbir erkeğin on iki yaşındaki bir kıza dokunmaması gereken bir şekilde ona dokundu."

"Ne?" O tatlı kızın, kendi lanet babası tarafından bile olsa, istismara uğradığını düşününce boğazıma bir yumru geldi. "O hasta piç kurusu ölmeyi hak ediyor," dedim, her kelimesinde ciddiydim.

"Birçok kişiden biri. Benim işim bu. Ekibim ve ben, istismara uğramış kadın ve çocukların yer değiştirmesine yardım ediyoruz. Onlara yeniden başlamak için güvenli bir yer, yeni kimlikler veriyoruz ve başarılı olmaları için gerekli koşulları sağlıyoruz. Bu tehlikeli ve yasadışı bir iş, kimsenin kimliğimizi açığa çıkarmasına izin veremem."

Onun itirafıyla şüphe ve kuşkularım ortadan kalktı ve kalbim büyük bir minnettarlıkla doldu. Ardından bir suçluluk duygusu geldi. Sebastian'dan otomatik olarak en kötüsünü düşünmüştüm.

"Akşam yemeğinde, başkalarına yardım etmek için yasayı çiğneyen birine karşı ne düşündüğümü sormuştun." Gözlerine baktım ve bir anlığına kendimi kaybettim. "Kendin hakkında soruyordun."

"Evet. İşimi tehlikeye atabilecek kimseyle ilişki kuramam, Ella. Hayatlar bizim takdirimize bağlı. Stephen bizi yakalasaydı, ya öldürülürdü ya da ailesini geri alırdı. Her iki senaryo da ideal değildi. O bir yolunu bulur, ama benim yüzümü görmedi. *Senin yüzünü* gördü." Boğazını temizledi. "Yanlış zamanda yanlış yerde olduğun için tehlikede olabilirsin."

Sinirli ve kızgın bir şekilde başka yere baktım. *Kahretsin*. Şimdi peşimde iki psikopat olabilir. Nasıl kendimi sürekli bu tür durumlara sokuyorum?

"Çok üzgünüm, Sebastian. Seni kötü bir adam sandım."

"Peki şimdi?" Ateşli bakışları ağzıma odaklandı ve ben bir ayağımdan diğerine geçtim, o bana yaklaşırken berbat akşam dağıldı.

"Kadınlara ve çocuklara yardım etmeni seviyorum. Onları güvenli bir yere götürmek için yasaları çiğnemek kadar cesur olmanı harika buluyorum." Alt dudağımı ısırdım ve sonraki sözlerimi tarttım. "Bana yardım etmene izin ver."

"Hayatta olmaz. Aklından bile geçirme. Bu tehlikeli. Stephen, karşılaştığımız ilk sorun değil. Bu, dahil olabileceğin tek sefer. Karışma."

İçimde öfke kabardı ve homurdandım. "Ya yapmazsam? Seni bir kez takip ettim, yine yapabilirim."

Sebastian'ın çenesi gerildi. "O zaman insanları tehlikeye atmış olursun. Bununla yaşayabilir misin?"

Yenilgi damarlarımdan akıyordu. "Hayır," diye fısıldadım.

"Senin için sürekli endişeleneceğimden bahsetmiyorum bile. Sorun yaratma sevgilim, yoksa bir daha görüşemeyiz."

Bir yanım, kurtardığı aileleri koruma konusundaki tutumunu çok seviyordu, ama o beni de aynı kategoriye sokmuştu. Sebastian beni korumak için gitmeme izin vermeye hazırdı.

Göğsüm onun göğsüne değerek inip kalkıyordu. "Bunun benim için işe yarayacağını sanmıyorum."

"Bunu söylemeni umuyordum."

Onun vücudu beni minibüse bastırırken kalbim göğüs kafesime karşı kontrolsüzce çarpıyordu. Ölümün acımasızlığından sonra, daha yumuşak bir şey arzuluyordum. Aklım bir an durdu ve Sebastian ile ilk randevumuzda kendimizi bulduğumuz ateşli ve yoğun öpüşme seansına geri döndü. Saniyeler sonra, karanlığa olan ihtiyacımı ışığa olan ihtiyacımla uzlaştırmaya çalışırken düşüncelerim çöktü.

Onun talepkar ağzı benimkini yuttu, içimde daha parlak ve daha sıcak yanmak isteyen bir ateş yaktı. Ellerini araca sıkıca dayadı, sanki onlarla kendini dengeliyormuş gibi.

Ben inledim, dillerimiz ateşli anlarda birbirine dolandı. Ve sadece birkaç saniye için, kendimi Sebastian'ın dokunuşunda kaybetmeme ve Ölüm'ü ve onun acımasızlığını unutmama izin verdim — aptal, aptal ben.

Bölüm 19

Sebastian

Orada durup bütün gece Ella'yı öpmek istesem de, gitmemiz gerekiyordu.

"Gitmemiz gerek. Bin. Ben arkada oturacağım." Ella ön koltuğa atlarken ben de binip kapıyı kapattım.

"Ella, bu Dope. Dope, Ella ile tanış. Arkadaş olun. Konuşun. Birbirinizi tanıyın. Dope, kulübe döndüğümüzde ona gizlilik sözleşmesi imzalatacağım, bu yüzden onun tüm sorularını cevapla. Hadi, anlat ona. Ben biraz dinleneceğim." Ella'nın yüzündeki ifadeye gülmek üzereydim. Onun için neredeyse üzülüyordum, ama tam olarak değil. Burnunu sokmaması gereken bir işe sokmuştu ve bu da başına bela açmıştı. Hemen sonuca varmış olması için onu kolayca affedebilirdim, ama o öğrenecek kadar akıllıydı ve bir daha böyle bir şey yapmayacaktı.

Ella, Dope ile sohbet etmeye çalışırken ben uyuyormuş gibi yaptım. O, işimizle ilgili sorularını kısa ve kesik cevaplarla yanıtladı. Onun buzları eritmesi için lanet olası bir minibüste birkaç saatten fazla zaman geçmesi gerekecekti, ama ben bunu biliyordum. Dope, beni ve yardım ettiğimiz aileleri aşırı derecede koruyordu.

Koltukların arasına yaslandım. "Dope, Ella'nın arabası hala Sarah'nın evinin arkasındaki sokakta. Oraya dönmemesini tercih ederim. Eminim Stephen şu anda çok öfkeli. Sen halletsen daha iyi olur; benim onunla karşılaşmam kimsenin yararına olmaz."

Dope'un kaşları kalktı, dudakları ince bir çizgiye dönüştü ve bakışları Ella'ya kaydı. "Anahtarını ve adresini vermene ihtiyacım var. Sabah işe gitmeden önce sana bırakırım."

"Yarın çalışmıyorum. Bu hafta izin aldım çünkü..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Çünkü babamın ölümcül bir hastalığı olduğunu öğrendik ve bunu sindirmek ve yas tutmak için zamana ihtiyacım var. Günü onunla geçirmeyi planlıyorum, bu yüzden arabamı saat on bire kadar getirebilirsen çok sevinirim."

Dope'un yüzü onun sözleriyle düştü. "Bu çok kötü. Üzgünüm."

"Teşekkürler." Sessizce pencereden dışarı baktı.

Minibüsün yan tarafına yaslandım ve gözlerimi kapattım. Bu haberi verdikten sonra, Ella'nın Dope ya da başka biriyle konuşmak isteyeceğini sanmıyordum. Onu suçlamıyordum.

Yüzümü ellerimle ovuşturarak kendimi neşelendirmeye çalıştım, ama Sarah ve Ella ile yaşadığımız heyecandan sonra kığım yorgundu. Velvet Vortex'e uğradık ve Ella'yı bırakmadan önce gizlilik anlaşmasını imzaladı.

Bacaklarımı uzattım ve ayak bileklerimden çaprazladım, Dope'un klavyesinin tuş sesleri odayı dolduruyordu. Portland'a dönmüştük, onun boktan koltuğunda yatacaktım, ama daha kötü yerlerde de uyumuştum.

"Ella'nın arabasına baktığın için teşekkürler, Dope. Neden bizi takip etmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdi ki? Orospu çocuğu, beni takip ettiğini bile bilmiyordum. *Siktir.*"

Dope ofis koltuğunda dönerek bana öfkeyle baktı. "O senin kafanın içinde. Üç yıldır ailelere yardım ediyoruz ve sen bir kez bile bu kadar batırmadın. Senin için birkaç telefon görüşmesi yapıp birkaç kavga ayarlamam gerekmediğinden emin misin? Bu senin kafanı boşaltabilir."

Dudaklarımı büktüm. "O konuyu açmana gerek yok dostum, o konuyu açmayı bırak. Nedense ona güveniyorum, yoksa ona yaptığımız işi anlatmazdım. Bize katılmak istedi, ben de kesinlikle olmaz dedim. Onu tehlikeye atmayacağım."

Dope alaycı bir şekilde güldü. "Zaten tehlikeye attın. Onu becerdiğin anda, işin bitti."

Başımı çevirdim, çenemi sıktım ve bakışlarımı Dope'a diktim. "Sana onun hakkında böyle konuşma demiştim."

Dope alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterdi, gözleri şaşkınlık ve özür dolu bir şekilde açıldı, sonra kollarını indirdi ve bilgisayarına geri döndü. "Bir süre ortadan kaybolman gerektiğini biliyor mu?"

"Hayır. Onu tekrar gördüğümde söyleyeceğim. Muhtemelen bu gece ya da yarın." Esnedim. "Önce biraz uyumam lazım. Kip bu gece kulübü idare edecek, onu sonra ararım. Sarah'yla olanları sindirmek için biraz zamana ihtiyacı var zaten."

"Eve dönerken arabada konuştuğumuzda sorun yokmuş gibi görünüyordu, ama onu o kadar iyi tanımıyorum." Dope kavisli monitörüne yaklaştı.

"Sadece emin olmak istiyorum."

Dope sandalyesine yaslandı. "O zaman, bunu bu gece yapmanı öneririm. Ekip yarın akşam aileyi taşıma hazırlığı yapıyor. Ama biz oradayken iki aile daha var. En az birkaç hafta yok olmayı planladım."

"Kahretsin. Düşündüğümüzden daha uzun sürecek." Ayağa kalkıp gerindim, parmak uçlarım Dope'un zindanının alçak tavanına değdi. "Eve giderken Ella'yı arayacağım. Biraz uyumaz ve yemek yemezsem kimseye bir faydam olmaz." Dope'un omzuna vurdum. "Ben gidiyorum."

"Görüşürüz dostum."

"Görüşürüz." Dope'un evinin ana katına çıkan merdivenleri tırmandım ve dışarı çıktım. Parlak güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı, elimle gözlerimi gölgeledim. Arabama binerken, taşınma programını ne kadar süre devam ettireceğimi merak ettim. Yıllardır ilk kez, farklı bir hayatın nasıl olabileceğini merak etmeye başlamıştım.

Dope'un evinden uzaklaştım ve direksiyonumdaki arama düğmesine bastım. Ella'nın adı ve numarası ekranı aydınlattı.

"Merhaba," yumuşak sesi arabamı doldurdu. "Merhaba. Dün geceden sonra nasılsın?"

"Yorgunum ama iyiyim. Ne zaman uyumaya çalışsam, aklıma Sarah ve çocuklar geliyor. Onlar nasıl?"

"İyiler. Britny, aile yeni hayatlarına alışırken seninle iletişimde kalacak, bu yüzden onların emin ellerde olduğunu bil, ama artık yeni kimlikleri var ve seninle daha fazla konuşamam." Boynumun arkasını ovuşturdum.

"Anlıyorum."

"Birkaç haftalığına şehirden ayrılmam gerekiyor. Gitmeden önce bu akşam seni görmeyi umuyordum?"

"Birkaç hafta mı?" Sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Evet. İş için..."

"İstersen şimdi gel."

Gülümsedim. "Çok isterim. Ama duş alıp kıyafetlerimi değiştirmem lazım."

"Benim duşumu kullan. Sen temizlenirken ben geç bir öğle yemeği hazırlarım."

Sikim birdenbire sertleşti, acaba yetişkinler için olan web sitesinde çektiği videolardaki duşu mu kullanmamı teklif edecek diye merak ettim. Onu altımda ezip tecavüz etmek ne kadar istesem de, bunun için beklemem gerekecekti.

Saate baktım. "On dakika sonra görüşürüz."

"Bekliyor olacağım."

Onun evine varmam sadece dokuz dakika sürdü ve arabasını garaj yolunda gördüm. Zili çalana kadar Ella kapıyı açtı.

Yumuşak gülümsemesi yüzünü aydınlattı, elimi tutup beni içeriye götürdü. Gözlerim vücudunu süzerken sikim pes etmeyi reddetti. Saçları omuzlarından aşağıya sarkıyordu, tişörtü göğüslerine yapışmış, koşu şortu ise kalçalarının kıvrımlarını zar zor örtüyordu. Şortunu indirip onu hemen orada tatma isteğine direndim.

"Burada olduğun için mutluyum." Bana döndü.

"Ben de. İki hafta çok uzun bir süre." Dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce saçlarını kulağının arkasına ittim. "Bütün gün seni öpmek istesem de, gerçekten temizlenmem gerekiyor. Bana doğru yolu gösterir misin?"

"Benim banyomu kullan. Tezgahta senin için temiz havlu ve el bezi var. Salata ve hindi sandviçi olur mu?"

"Harika olur." Onu tekrar öptüm ve yatak odasına gittim. Masasının önünden geçerken, tıbbi faturaları gördüm ve borcun ödendiğini fark edip etmediğini merak ettim. Bahsetmediği için içgüdülerim hayır diyordu. Hastaneye ve kliniğe ona bunun isimsiz bir kişi olduğunu söylemelerini istediğim için, bunun ben olduğumu asla bilemezdi.

Onun banyosuna doğru ilerlerken, kendime sakın olmayı ve birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmayı hatırlattım. Belki ailelerin taşınması için programı öne alabilirdim. Ama bu, onların güvenliğini tehlikeye atmayacaksa tabii.

Bölüm 20

Ella

Sonraki hafta boyunca Sebastian bana nerede olduğunu söylemedi, ama birkaç mesaj attı ve her gün izlenemeyen bir kontrollü telefonda aradı. Tanımadığım numarayı sorguladım, ama yardım ettiği aileleri korumak için kullandığını açıkladı.

Onu ne kadar özlediğimi ve mesajlaşmalarımızla, ailelerle yaptığı iş, barda çalışmayı sevdiği şeyler ve hatta yeraltı dövüşçülüğü günleri hakkında yaptığımız derin sohbetlerle nasıl bağ kurduğumu görmek garipti. Muhtemelen şok olmam gerekirdi, ama bu adam yasaları çiğniyordu ve hayatta kalmak için yumruklarını kullanmak zorunda kaldığı durumlara düşmüştü. En kötüsü, on iki yaşındayken anne babasının öldüğünü söylediğinde kalbim parçalandı. Telefonda bile bunun kapalı bir konu olduğunu anlayabiliyordum, bu yüzden fazla soru sormadım.

Seyahat hayallerimiz, gitmek istediğimiz yerler ve hatta taşınmak istediğimiz yerler hakkında sohbet ettiğimiz anları çok sevdim. Bu düşünceleri birbirimizle paylaşmak beni mutlu etti.

Alt dudağımı ısırarak, Sebastian'la yağmurda dans ettiğimizi hatırladım. O kadar güçlü ve güvenli hissettirmişti ki. Daha önce kimseyle böyle bir şey yaşamamıştım ve bu beni ona çekti. Şaşkınlıkla, onu özlediğimi fark ettim.

Aklım o ana geri döndü ve derin bir nefes aldım. Babamla geçirdiğim günün ardından, duygusal ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm. Babamın hayatı sona ererken Sebastian'la tanışıp yeni bir şeye başlamamın ironisi gözümünden kaçmamıştı. Bir kahramanı başka bir kahramanla değiştireceğim bir zaman gelecekti ve bu düşünce beni mahvediyordu.

Yoğun ama iyi geçen bir iş haftasının ardından, cuma olduğu ve dinlenebileceğim için mutluydum. Arabamı garaj yoluna park ettikten sonra, çöp bidonunu alıp evin yanına yuvarladım. Pijamalarımı giyip

Pijamalarımı giyip, uyumadan önce iyi bir kitap okuyarak kıvrılmaya hazırdım. Arka kapıya ulaştığımda, çantamdan anahtarımı çıkardım ve kilide soktum.

Soğuk metal şakağıma bastırılırken, güçlü bir el ağzımı kapattı. O kişinin nefesi kulağıma değince, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Tek kelime etme Ella, yoksa kafana bir kurşun sıkarım. Plakan sayesinde seni bulmak çok kolay oldu, seni kurnaz sürtük. Şimdi kapıyı aç ve içeri gir."

Tanıdığım sesin kim olduğunu anladığımda kanım dondu. Ses Death'e ait değildi, Sarah'ın şiddet uygulayan kocası Stephen'a aitti. En azından Sarah ve çocuklar Sebastian ve ekibi sayesinde güvendeydiler... ama ben değildim.

İçeri girerken, Stephen hemen arkamdaydı ve onun çılgın kahkahası kulaklarıma ulaştı.

Aklım bu durumdan kurtulmanın bir yolunu arıyordu, ama o iğrenç piç bana silah doğrultmuştu. Sebastian'ın sözleri kafamın içinde yankılanıyor, Stephen'ın günahlarını hatırlatıyordu. Ağzımı kapalı tutmalıyım. Kızına ve ailesine yaptıklarını bildiğimi anlarsa beni öldüreceğinden şüpheleniyordum.

"Arkanı dön ve bana bak."

Emrine uydum, silahının namlusundaki ışık parlaması dikkatimi çekti. "Bunu yapma Stephen," diye yalvardım, sesim titriyordu. "Ben buna değmem."

"O kaltak nerede?"

"Üzgünüm. Neden bahsettiğini bilmiyorum." "Sarah!

Nerede o? Çocuklarım nerede?"

Dişlerimi sıktım. "Bilmiyorum."

"Yalancı!" Yoğun bakışları daraldı, göğsü öfkesiyle inip kalkıyordu. "Diz çök."

Bacaklarım titriyordu, tamamen onun merhametine kalmıştım. Bana saldırmak için çok uzaktaydı ve ona yaklaşması için bir neden vermem gerekiyordu. Kusmuk boğazıma kadar geldi ve acı safrayı yuttum.

Stephen önümde volta atıyordu. "Neredeler, Ella? Küçük köpeğini kaybettiğini söyleyerek kaçmalarına yardım ettin. Ama biliyor musun? Senin köpeğin yok. Evinde hayvan beslediğine dair hiçbir işaret yok. Bekar bir kadın olarak bu aptalca bir hareket."

"Tavsiyen için teşekkürler," diye mırıldandım ve silahla beni tehdit eden adama söylediğim sözler için hemen kendimi azarladım. Korku, baskı altında

çılgın şekillerde kendini gösterdi.

Stephen bana doğru sert adımlarla yürüdü, siyah botları parke zeminimde ve kalbimde gürültüyle yankılandı.

Silahı bana doğrulttu. "Diz çök." Silahı şakağıma dayadı ve parmağını tetiğe götürdü.

Başını geriye attı ve güldü. "Bir dakika durup bunu düşünmeni istiyorum. O orospu için ölmeye razı mısın? O benim sorunum, senin değil, ve kesinlikle ölmeye değmez. Ama senin büyük bir arka bahçen var ve seni oraya gömmekten hiç çekinmem."

Sarah ve çocuklar hakkındaki düşünceler korkumu bastırdı, ardından Sebastian'ın çocukların önünde diz çöküp onları cesaretlendirdiği nezaketi geldi. Onlar için güçlü olabilirdim. Olmak zorundaydım.

Hareketsiz kaldım, zihnimi elimden geldiğince boşalttım. O küçük kız kurtarılmaya değerdi. Ölmeye değerdi. O lanet olası piç ona bir daha asla zarar veremeyecekti. Korkum karanlık, neredeyse kör edici bir nefrete dönüştü ve Sarah'yı ve ailesini koruma kararlılığım tüm gücüyle geri döndü. Yavaşça, elindeki silahtan öfkeyle dolu sert bakışlarına baktım.

Bir sonraki hamlemi planlarken dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı. Boyun eğmektense, isyan ederek ve masum çocukları koruyarak ölmeyi tercih ederdim.

"Seni aptal sürük!"

İleri atılırken zaman durmuş gibi geldi ve kafamla tam hayalarına vurdum. Kollarını indirirken bağırdı ve silah yere düştü.

Vuruşumun ivmesi beni silaha doğru savurdu ve o tepki veremeden parmaklarım silahı kavradı. Tek bir akıcı hareketle döndüm ve silahı ona doğrulttum. O donakaldı, ben tetiği çekmeye hazır olarak horozu geri çekerken yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Ama artık çok geçti.

"Merhaba Ella. Bana gömmek için yeni bir ceset verdiğin için teşekkürler," dedi Ölüm, Stephen'ın arkasından.

Stephen'ın boynuna dayadığı bıçağın parıltısı dikkatimi çektiğinde donakaldım.

Ölüm'ün gri gözleri maskesinin arkasından bana baktı ve göğsümde bir minnettarlık dalgası yükseldi. "Sana zarar verdi mi?" Sesi duyugudan yoksun, soğuk ve hesaplayıcıydı.

"Hayır," Stephen'ın beni neredeyse öldürdüğünü ve Ölüm'ün evime gizlice girip beni *kurtardığını* fark edince, boğazım düğümlenerek bu kelimeleri çıkardım.

"Bu adam senin için kim?" diye sordu Ölüm.

"Birkaç gece önce ondan kaçan ailesini arıyor. Karısını ve oğlunu istismar etti, ama daha da kötüsü... kızına cinsel tacizde bulundu. O, insanlık adına korkunç bir örnek." Silah hala elimdeyken ayağa kalktım.

"Bu yalan!" Stephen korkuyla titreyerek bağırdı.

"Bir ses daha çıkarırsan, boğazından kasıklarına kadar seni keserim. Kendi kanında boğulursun ve son nefesini verirkenki halini izlemekten büyük zevk duyarım." Death, silahın keskin ucunu Stephen'ın boynuna dayadı ve gömleğine kırmızı bir sıvı damlamaya başladı. "Küçük kuzu, hemen yatak odana git ve kapıyı kilitle.

Ben izin verene kadar dışarı çıkma. Polisi arama. Anladın mı?"

Odamın kapısına koşarken, korku buz gibi su gibi damarlarımdan akıyordu. Ellerim titreyerek kapıyı kapattım ve kulağımı kapıya dayadım, diğer tarafta neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ölüm'ün sesi mırıldanıyordu, ama Stephen'ın yalvarışları çan gibi netti. Varlığımın her zerresi, Ölüm'ün ailesine zarar verdiği için o lanet olası piçi öldürmesini istiyordu. Dinlemeye devam ederken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu.

Konuşmanın sesi azaldığında başparmağımı ısırdım ve birkaç saniye sonra yere düşen bir lambanın sesi sessizliği bozdu. Stephen'ın yatak odamın kapısını kırıp bana zarar verip vermeyeceğinden emin olamadığım için, korkarak silahı tekrar kavradım. Eğer yaparsa, ateş etmeye ve öldürmeye hazırdım.

Evde başka bir çarpma sesi yankılandı, nefesimi tuttum ve onun cevabını bekledim. Bunun yerine, sadece evimin duvarlarına çarpan camların sesini duydum. Silahı sıkıca kavrayarak, kendimi savunmaya hazır olarak gerildim. Başka bir sağır edici çarpma sesi duyulduğunda kalbim birkaç kez atlamadı.

Sonra hiçbir şey olmadı.

Ekstra sesler duymak için kulaklarımı kabarttığımda dakikalar saatler gibi geldi, ama sadece ürkütücü bir sessizlik vardı. Kendimi hazırlayarak yavaşça kapı kolunu çevirdim ve kapıyı araladım. Stephen'ın beni ne zaman yakalayacağını merak ederek mutfığa parmak uçlarında girdim, ama onu görmedim. Gözlerimle etrafı taradım ve çılgılık atamadan önce, büyük bir el ağzımı kapattı.

Kan. Mutfak zemini kanla kaplıydı. Stephen sırt üstü yatıyordu, görmeyen gözleri tavana bakıyordu. Boğazı kesilmişti ve hala kan fışkırıyordu.

Midemden safra fışkırdı ve kusarken Ölüm'ün elini itekledim. Ayaklarımın üzerine sıçrayan ses beni tekrar öğürttü ve kokudan burun deliklerim genişlerken karnımı tuttum. İş yerinde korkunç suç mahalli fotoğrafları görmüştüm ama bunu ilk elden görmek benim kaldırabileceğimden fazlaydı.

"Dalga mı geçiyorsun?" Yanımda duran adama bakmaya zorladım kendimi. Beynim, yüzündeki siyah ölüm meleği maskesini ilk kez fark etti. Stephen hayatta kalsaydı bile, Ölüm'ü asla tanıyamazdı.

"Onu benim evimde mi öldürdün? Zemindeki lekeleri nasıl çıkaracağım?" Sesim titriyordu, çünkü inanamıyordum ve adrenalin kalbimin hızla atmasına neden oluyordu. Dikleşerek, elbette Stephen'ı öldürmesini istedim

... ama benim evimde değil. Ne berbat bir durum.

Lavaboya doğru sendeledim. Çılgına dönmüş ve öfkeli bir şekilde suyu açtım ve tezgahın üzerine atlayarak ayaklarımla paslanmaz çelik lavaboya bastım. Kusmuk parçalarını ve kan lekelerini yıkadım, kalıntılar giderden aşağı akarken izledim. Ölüm'ün bana cevap vermesini sabırsızlıkla beklerken, ona öfkeyle baktım. Bakışlarım kaşlarını çatmaya dönüştü. O anda onun kanadığını fark ettim. "Yaralanmışsın." Stephen'ın kanıyla kaplı uzun kollu siyah gömleğindeki yaraya başımı salladım. Garip bir şekilde, bir anlık bir farkındalık düşüncelerime sızdı. Benim yüzümden yaralanmıştı. Benim için.

"Sadece bir sıyrık." Sol kolundaki kesik üzerine elini koydu, parmaklarının arasından kırmızı sıvı sızıyordu.

Pasifik Kuzeybatı aksanıyla birlikte düşük ve boğuk homurtusunu tanımlamak için uğraştım, ama nafileydi. Beynim, maskenin arkasında kimin olduğunu anlamak için çok karışık olabilirdi.

"Benim evimde o piçi öldürdüğün için daha kötüsünü hak ediyorsun, Death." Onunla bu kadar cesurca konuştuğum için içimde korku kabardı, ama görünüşe göre şoktaydım ve ağzım kendi başına hareket ediyordu.

Şokun sisinden sonra, birden farkına vardım. O benim hayatımı kurtarmıştı. En çok ihtiyacım olduğunda beni korumuştı. Mantık ve duygularım arasında bir çekişme başladı ve düşüncelerimin aldığı yön değiştirmelerden dolayı titredim. Bu gece, bana farklı bir yönünü göstermişti.

farklı bir yönünü göstermişti. O bir katildi, karanlık ve soğuktu, ama... Ayaklarımı yıkarken çılgın bir kahkaha patlamadan önce burnumdan soludum. Kafam allak bullak olmuştu. Varlığımın her zerresi ondan nefret etmeliydi. Davetsiz bir şekilde evime adım attığında polisi aramalıyım, ama yapamadım. İçimden bir şey beni ona çekti. "Hayatımı kurtardın."

Death homurdandı. "Ve onun ailesinin de."

Kaşlarımı çatarak, lavabonun yanındaki bulaşık bezini aldım ve ayaklarımı kuruladım. Cesede bakarken omuzlarım çöktü. *Kahretsin! Yerde bir ceset var.*

"Demek sen insanları kurtaran seri katillerden birisin?" Bu sefer homurdanma bile duymadım. Sadece sessiz kaldı.

Tezgahın üzerinden atladım, yerdeki kusmuk birikintisine dikkat ederek. Önümde uzun bir gece vardı, yerleri fırçalayacak ve ağartacaktım.

Kolunu işaret ettim. "Bir bakayım." Ona yaklaştım ve siyah gömleğinin kesik kısmından yarasını inceledim. Kumaşı nazikçe kenara çekince gri gözleri eğlenceyle parladı.

Çenemi kaldırdım ve omuzlarımı dikleştirdim, gözlerim onun gözlerine takıldı. "Bu pisliği temizlememe ve cesedi evimden çıkarmama yardım edeceksin. Her yeri kanla kirletmene izin veremem. Beni takip et." Belki de bana tecavüz eden adama sırtımı dönerek aptallık ettim. Ama öte yandan, o benim için birini öldürdü.

Onu banyoma götürdüm ve ışığı açtım. Odanın kenarında durup yaptığım her hareketi izliyordu. Belki lavabonun altında bir silahım olduğunu düşünüyordu. Olmalıydı. Kesinlikle dikkate alınması gereken bir şeydi.

Dolapta ilk yardım çantasını buldum, tezgahın üzerine koydum ve kapağını açtım. "Otur." Kafamı tuvalet koltuğuna doğru eğdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, benimle tartışmadı.

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle. "Stephen'a baktığın için." Bir cevap beklemiyordum. "Kolunu gömleğinden çıkar ve bana ver." Yarayı temizlerken kendimi meşgul ettim. "Seni nasıl kesti?"

"Benim emirlerime karşı yatak odasından çıktığını sandım ve avantajımı kaybettim."

Gözlerim onun gri gözlerine kayd. "Yani bu benim hatam mı?" "Evet."

Telefonumun komodinde çınlaması beni irkitti. O anki okla, başka hiçbir şeyin ya da kimsenin varlığını unutmuştum.

"Harika. Sanırım benim evimde bir adamı öldürmen de benim hatam." Burun kıvırdım. "Doğru anladığımdan emin olayım. Beni öcülerden kurtaracaksın, ama seni kurtaracak kimse yok."

"Bunu anladığın için sevindim."

Kafamı sallarken koluna birkaç kelebek bandaj yapıştırdım. "İşte. En azından yerimde başka birinin kanı olmayacak." Ellerimi yıkamak için döndüm. "Bana temizlikte yardım edeceksin. Beni terk etmeyi aklından bile geçirme."

Ölüm tuvalet koltuğundan fırladı, beni döndürdü ve beni duvara sertçe çarptı, ciğerlerimden hava ıktı.

"Yerini bil, küçük kuzu. Sen bana hizmet edersin, tersi olmaz." Parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi.

Korkumu yuttum ve çenemi sıktım. Adrenalin vücudumu sardı ve bıçağının sapıyla beni işaretlediği anılarla içim burkuldu. *Lanet olsun, vücudum beni hâlâ ihanet ediyor.* "O halde sizden rica ediyorum, efendim, lütfen hizmetkarınıza yardım edin." Dudaklarımı yaladım, vücudum bana baskı yapan ona tepki verdi.

O geri adım attı ve aramızda başını eğip uyku tankımın üzerinden meme ucumu ısırarak için yeterli boşluk bıraktı.

Göğsümü sertçe avuçlayıp daha fazla acı verdiğinde bir çığlık attım. Doğrulurken güldü, burnu yanağıma değdi. "Benim yanımda o akıllı ağzını tutmayı öğreneceksin, Ella."

Göğsüm inip kalkıyordu, nefesim kısa nefesler halinde geliyordu ve külotum ıslanmıştı.

"Bana olan arzunu kokluyorum. Rol yapma, küçük kuzu. Vücuduna kirli, akıl almaz şeyler yapmamı istiyorsun. Merak etme. Benden kurtulamazsın." Eli yanımdan aşağıya, şortumun bacak açıklığına doğru kaydı. Parmağını şortun altına soktu, iç amaşırımın kumaşını okşadı.

"İşte benim kirli sürtüğüm, benim için bu kadar ıslak." Hassas düğmemi masaj yaptı ve ben iniltiyi bastırdım.

Vücudum bana ihanet etti, ama ona ne kadar arzuladığımı bilmesinin verdiği tatmini ona vermek istemedim. "Beni korkutuyorsun. ıslanmamın tek nedeni bu. Bu doğal bir korku tepkisi."

"Kendine istediğın yalanı söyle. Buna inanan tek kişi sensin." Eli külotumun içine girdi ve parmağı yarıklarımın üzerinde gezdirdi.

O ustaca benimle oynarken ben nefes nefese kaldım. O parmağını içime sokup beni sertçe siktiğinde gözlerim kapandı.

"Geçen bir yıl boyunca, kamera için kendini tatmin ettiğini izledim, ama bu gece... bu gece, Ella, sen benimsin. İnkâr etme. Ben yokken kendine dokunuyor muydun?"

Sıcaklık karnımın derinliklerinde dönüyordu, beni doruğa yaklaştıırken vücudumda lezzetli bir karıncalanma hissettim.

Dişlerimi sıktım, ona orgazmımın tatminini yaşatmayı reddettim. "Bana tecavüz ettin. Neden bunu tekrar düşünmek isteyeyim ki?" Ağzım beni zor durumda bırakmadan önce özür dilemek istedim, ama Stephen'ın beni neredeyse öldürmesinin stresi ve mutfağımın zemininde yatan cesedi, ağzımı durdurmamı imkansız hale getirdi.

Death elini çekerken karanlık bir kahkaha attı. "Küçük kuzu, zaten bana ait olanı alamam."

Korku ve heves göğsümün içinde savaşıyordu. Bir parçam onu istiyordu. Bu sapkın, hasta, psikopat adamın beni akılsızca sikmesini ve beni hiç deneyimlemediğim bir dünyaya çekmesini istiyordum.

"Giysilerini çıkar."

Tartışacak bir şey olmadığını anlayınca pijamalarımı çıkarıp yere attım. Ölüm bileğimi yakaladı ve beni mutfığa sürükledi. Beni kaldırıp granit tezgahın üzerine koydu, soğuk taş popomu dondurdu. Yerdeki ölü adama odaklandım. Kırmızı lekeler pıhtılaşmaya başlamıştı.

"Ruhunun benimki kadar karanlık olduğunu inkâr etme." Ölüm geri çekildi ve beni hayranlıkla seyretti.

Stephen'ın yanına diz çöktüğünde midem gerildi. Bacağındaki kınından bıçağını çıkardı ve Stephen'ın göğsüne sapladı. İzlemeye korkarak gözlerimi kapattım ve işini bitirmesini bekledim. Birkaç dakika sonra, yanımda olduğunu hissettim ve silahını bacağındaki kılıfına koyarken ona gizlice baktım. Ağzımı elimle kapatarak, Ölüm Stephen'ın kalbini lavaboma koyarken çığlığını bastırdım. Parmak uçlarını organın üzerinde ve damlayan kanın içinden geçirdi.

Ölüm, bana dönmeden önce organı avucunun içine aldı. "Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacaksın, değil mi küçük kuzu?"

"H-hayır." Aptal değildim. Ona sırtımı dönersem aynı şeyin bana da olabileceğini anlıyordum. Cansız kalbe bakarken, kalbim Mach hızında atıyordu.

Stephen'ın kırmızı, yapışkan maddesiyle göğüslerimi ve karnımı boyarken bana çılgın bir gülümseme attı. Stephen'ın kızıl yaşam gücünü parmak uçlarıyla sürmeye devam ederken dikkatimi ondan ayıramadım. Önümdeki korkunç manzara karşısında göğsüm dehşetle inip kalktı.

"Sana onun karanlık kalbini bir ganimet olarak verirdim, ama arkamda kanıt bırakamam."

Tiksinerek, gözlerimi bu kabustan kaçırdım. "Gözlerini aç, küçük kuzu. Çoban seni katliama getirdi."

katliama getirdi."

Gözlerimi zorla açtım, cildimde onun kaygan parmaklarının hissini nefretle hissettim.

"Benim dünyamda, en değerli kişi ile birlikte öldürmeyi kutlarsın."

Onun söylediklerini anlamaya çalışarak birkaç kez gözlerimi kırptım.

Ben onun için en önemli kişiydim.

"Geriye yaslan."

Sersemlemiş bir halde, dediğini yaptım. Parmaklarını uyluklarıma geçirdi ve sertçe ayırdı, sonra kendini aralarına yerleştirdi, maskesi ağzını açarak dilini dışarı çıkardı ve bacağımın hassas iç kısmını ısırdı. Ağlamam odayı doldurdu, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

"Zevkten önce acı, Ella." Isırık izini yaladı, sonra dilini düzleştirip yavaşça bacaklarımın arasından geçirdi.

Boğazından gırtlaktan gelen bir homurtu çıktı. "Hayal ettiğimden daha lezzetlisin."

Klitorisimi emdi, dişleriyle çekti. Hassas cildimi yatıştırırken ben nefes nefese kaldım. Onu tekmelemeli, durdurmalıydım. Ama dili ruhu kadar kötüydü. O beni yalarken başım geriye düştü, ağzım gevşedi. Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık dalgası yükseldi ve o devam ederken amım kasıldı. Ecstasy'nin eşiğinde sallanarak, çaresiz bir çılgınlıkla yüzüne doğru sallandım.

Parçalanmadan saniyeler önce, ayağa kalktı ve beni ayağa çekti. Beni eğdi ve yanakımı tezgaha dayadı, fermuarının sesi odayı doldurdu. Protesto etmeden önce, kaya gibi sert sikinin ucunu amımın üzerinde yukarı aşağı sürttü ve sonra o kadar güçlü bir şekilde içime girdi ki çığlık attım.

"Ne kadar dar bir amcık, ve şimdi benim."

Başımı tuttu ve önümdeki iğrenç manzaraya bakmamı sağladı. Stephen'ın cansız bedeni. Kan, mutfak zemini üzerinde korkunç bir tablo gibi sıçramıştı. Ölümün eli vücuduma süründü, parmakları bir tasma gibi boynuma sıkıca dolanırken, diğer eli acımasızca meme ucumu çimdikledi. Doyumsuz bir açlıkla içime girerken, sözleriyle benimle alay etti.

"Sen benimsin. Ve seni kurbanımın kanıyla yıkayacağım."

Vücudum, onun sapkın itirafıyla zevkten titredi, her sinirim canlanırken gerçeklik kayboldu. Beni tüketen karanlık arzuları kucakladım.

"Küçük kuzum bu fikri çok sevdi." Dilini boynumdaki atan damarı takip ederken karanlık bir kahkaha attı.

Saçımı sıkıca kavrayarak içimden çıktı ve beni Stephen'ın cansız bedeninin yanına götürdü.

"Uzan," diye emretti.

Yere çöktüm, bu ahlaksız eyleme karşı çılgılık atmakla, Ölüm'ün beni bir kez daha tahrip etmesini dilemek arasında kalmıştım. Bu karanlık, sapkın ritüelde, sonsuza kadar birbirimize bağlı kalacağımızı anladım.

Ölüm'e itaat ederken, Stephen'ın kanı sırtımı ve kıçımı kapladı, kendimi eylemlerim üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan bir kukla gibi hissettim.

Ölüm, acımasız bir gülümsemeyle bacaklarımın arasına yerleşti ve büyük penisiyle bana girdi, onu içine alabilmem için beni gerdi. Güçlü bir şekilde itti, vücudu zevkten titreyerek memnuniyetle inledi.

Bacaklarımı onun etrafına doladım, o bana vurmaya devam ederken kot pantolonuna ve cildine kırmızı lekeler bıraktım. Göğüslerim gömleğine sürtündü ve tüm vücuduma lezzetli bir titreme gönderen yoğun bir his yarattı. Her sinirim yanıyordu ve daha fazlasını istiyordum.

Sanki arzularımı hissetmiş gibi, Death yuvarlandı ve ben onun üzerine çıktım, artık ritmi ben kontrol ediyordum.

"Bunu başından beri istiyordun, Ella," diye homurdandı ve sırtımdan baştan çıkarıcı bir ürperti geçti. "Senin en derin, en karanlık fantezini uyandırdım. Sen dünyadan saklanıyorsun, ama ben seni görüyorum."

Kalçalarını kaldırdı ve göğüslerimi kavrayarak sıkıca sıktı. Destek için ellerimi göğsüne koyarak, onu hevesle sürdüm,

sadece onun sağlayabileceği eşsiz duygu kombinasyonunu arzulayarak - acı ve zevk mükemmel bir uyum içinde iç içe geçmişti.

Ölüm'ün sert elleri kalçalarımı kavrayıp beni penisine çektiğinde, kan ve seks kokusu havada ağır bir şekilde asılı kaldı. O kulağıma aşağılayıcı sözler fısıldarken, nefesi cildime sıcak bir şekilde değdiğinde, vücudum arzu ve korkuyla titredi. Önümdeki Stephen'ın cansız bedeni, yaptığımız ahlaksızlığı bana hatırlattı.

"Amin sıırıslıkılam olmuş. İçinde benim sikimi seviyorsun, değil mi, benim yaramaz fahişem? Stephen'ın kanında sikilmeyi seviyorsun." Death kıkırdadı ve vücudum onun sikini sımsıkı kavradı.

Ölüm'ün dokunuşuyla kıvrandım, kaygan duvarlarım onun etrafında sıkılıp gevşerken, o acımasızca içime girmeye devam etti. Parmakları bacaklarımın arasına kayd, içime daha derine dalarken klitorisimi ustaca okşadı. Zevk çok yoğundu, beni giderek daha da uçurumun kenarına sürüklüyordu.

"Ona bak," dedi Death, sesi alçak ve tehditkardı. Başımı çevirip Stephen'ın cesedine baktım, içimi korku ve tahrik karışımı kapladı.

"Onun cesedine bakarken benim için boşal," diye homurdandı Death, beni daha da sert bir şekilde doruğa doğru iterek. Ve son bir itişle, zevk ve tiksinti içinde çığlık atarak milyonlarca parçaya ayrıldım.

Ölüm'ün nefesi hızlandı ve boğazından bir homurtu çıktı. "Doğum kontrolü kullanmıyorum!" diye bağırdım.

"Biliyorum." Son bir çarpışmayla, vücudu sarsıldı ve tohumları içime döküldü.

Hareketsiz kaldı, sonra çekildi ve ayağa kalktı. Death kolumu yakaladı ve beni ayağa kaldırdı. Beni tezgaha götürdü, kaldırdı ve soğuk granitin üzerine koydu. Bacaklarımı açtı ve amıma odaklandı.

"Amından damlayan spermimle çok güzel görünüyorsun." Parmak uçlarını içinde döndürdü, sonra tohumunu tekrar içime itti. Ağız köşeleri seğirdi ve kötü bir sırıtış yerini aldı, sıvılarımızı karıştırdı.

Çenemi yakaladı ve parmaklarını dudaklarımın arasına soktu. "Em." Spermi dilimde patladı ve boğazımı kapladı, her saniye beni büyüleyici ve aynı zamanda korkutucu bir hale getirdi.

Onun tüm izlerini temizledikten sonra geri çekildi. "Kıpırdama."

O temizlik malzemelerini toplamaya başladığında parmaklarım sıkılıp açıldı. Gerçeklik, karışık ve tamamen sikilmiş beynimin çatlaklarından sızarken yanaklarımdan rengin kaçtığını hissedebiliyordum. Death mutfağımdaki her şeyin yerini tam olarak biliyordu.

Bölüm 21

Ella

Oturma odamdaki kanepede kıpırdanarak tavana bakıyordum. Kalbim ağırlaşmıştı ve zihnim olayların yarattığı duyguların girdabında dönüyordu. Ölüm'ün Stephen'ı alt edip boğazını kestiği, sonra da beni deliye çevirene kadar becerdiği yeri izledim. Stephen'ın cesedinin yanında yaşadığım akıl almaz seksi hatırlayarak akıl sağlığımı sorguladım. Ama bunu istemiştim. Ölüm'ü istemiştim. İçimdeki bir şey ondan uzaklaşmak yerine ona doğru kaymıştı.

Aynanın önünde çıplak ve kanlar içinde durduğum anı hatırlayınca titredim. Derimden ve saçımdan her bir damla kırmızı günahı temizlemek bir saatimi almıştı. İşimi bitirince, Ölüm Stephen'ın çıplak bedenini küvete sürükleyip içine attı. Bana tam yüz maskesi uzattı, ben de ona inanamadan baktım.

Midem kasıldı. "Düşündüğüm şeyi yapmayacaksın, değil mi?" "Tak şunu." O kendi maskesini takarken bekledi.

"Bunları nereden buldun?" Küvetimin yanındaki yere dizilmiş bidonları işaret ettim.

O benim sorumu görmezden geldi ve cesede odaklandı.

Dehşete kapılmış ve tiksinişmiş bir şekilde, Death'in Stephen'ın cesedinin üzerine birkaç şişe kimyasal madde döktüğünü izledim. Ne kadar uğraşsam da, Stephen'ın cesedinin dakikalar içinde eriyip giderden kaybolmasını izlemekten kendimi alamadım.

"Küvetini temizleyeceğim ve vantilatörleri açık bırakacağım. En az sekiz saat buraya gelme. Diğer banyoyu kullan."

Ölüm'e ve en karanlık arzularıma kendimi açmış olsam da, bir canavarın beni bir canavardan kurtardığını inkar edemezdim. Bunu nasıl uzlaştıracığımı hiç bilmiyordum. Terapistime anlatmalıyım, ama Ölüm hakkında kimseye güvenemezdim, çünkü yasal olarak bir katili yetkililere bildirmekle yükümlüydüler. Ve onun kurbanının kanında tecavüze uğradığımı nasıl açıklayabilirdim ki, onunla birlikte tutuklanmamak için?

Duygularım yine altüst oldu ve onun beni hareketsiz kalmaya zorlayıp tohumunu bedenimde bırakmasını hatırladığımda, bir korku ve öfke dalgası beni sardı. O ayrılır ayrılmaz, yatak odama koştum ve komodin çekmecemi açıp, çılgınca ertesi gün hapımı aradım, ama yoktu.

Eczaneye hızlıca bir telefon görüşmesi yaparak sorunu hallettim ve ilacı alır almaz ilk dozu aldım. Bir seri katilin bebeğini taşımayı reddediyordum.

Son on iki saat içinde Sebastian'dan üç mesaj gelmişti ve ben hiçbirine cevap vermemiştim. Spotify'da gezinirken, "kızgın" çalma listemi buldum ve Violet Orlandi'nin "Desire" şarkısı Alexa hoparlörümünden çalmaya başladı.

Ölüm'ün vücuduma dokunuşunu ve ağzını düşünürken, korku, heyecan ve özlemin garip bir karışımıyla boğuşuyordum. Onu istememeliydim. Sebastian, benim peşinden koşmam gereken türden bir adamdı. Güçlüydü, kadınlara ve çocuklara yardım etme konusundaki inançlarında sağlamdı. İyi bir adamdı. Onu düşünürken kalbim hızla çarpmaya başladı, keşke burada benimle olsaydı diye düşündüm. Sebastian'ın varlığı güven verici ve rahatlatıcıydı ve bir parçam ona kapılmak, yaşadığım çılgınlıktan kaçmak istiyordum.

Beynimi bulanıklaştıran kara bulutları temizlemek için başımı salladım, ama hem meleği hem de şeytanı düşündüğümde kalbimin hızla attığını inkar edemedim. Böylesine çelişkili duygulara sahip olmaya cesaret ettiğim için utanıyordum, ama ikisi arasındaki çekime direnemiyordum. Yüzümü ellerimle kapattım, aptalca hissediyordum ama sınırları zorlamanın verdiği heyecanı durduramıyordum.

Ama Death hayatımı kurtardı. Bu, onun tamamen öldürme dürtüsüyle tüketilmediğinin kanıtıdır. Death'in zihninde, cinayetlerinin bir mantığı ve sebebi olduğunu tahmin ediyordum. Sadece bunun ne olduğunu henüz bilmiyordum.

Ramsey'nin "I Put Something in Your Drink" şarkısı evin içinde yankılanırken, bir plan oluşmaya başladı. Death, namı diğer Shadow Whisperer'ın kim olduğunu hiç bilmiyordum. İki farklı kişiliğini tanıyordum, biri kamera önündeki, diğeri evimdeki, ama onu karanlıkta ya da kafasında ölüm meleği maskesi olmadan hiç görmemiştim. Daha fazlasını öğrenmek istedim. Daha fazlasını bilmem *gerekiyordu*. Merakım her zaman başımı belaya sokmuştu ve bu durum da farklı değildi.

Sağlam bir plan yaptıktan sonra, rahatlamaya çalıştım ve sonunda Sebastian'ın mesajlarını okudum.

SEBASTIAN:

Seni özledim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

BİRKAÇ SAAT SONRA:

Meşgul olduğumu biliyorum, ama fırsatın olunca bana mesaj at.

İÇİMİ ÇEKİTİM Mutfağımın zemininde bir ceset varken, deli gibi sevişmekle meşgul olduğumu kesinlikle söyleyemezdim.

SON MESAJ:

Umarım iyisindir. Genelde daha çabuk cevap verirsin. Stephen yüzünden endişeleniyorum. Yarın öğlene kadar senden haber almazsam, birini gönderip seni kontrol ettireceğim.

Gözlerimi kapattım ve telefonu göğsüme bastırdım, sözleri kalbimi ısıttı. Onunla birlikte olmak isterken, aynı zamanda Ölüm'e de çekilebilirdim. Derin bir nefes alıp Sebastian'a mesaj attım.

BEN:

Üzgünüm! İyiyim, söz veriyorum. Babamla birlikteydim, sonra eve geldim ve yorgunluktan bayıldım. Uzun ve yorucu bir gün oldu. Ben de seni özledim. Kendine dikkat et.

Ona yalan söylediğim için suç luluk duygusu beni kemiriyordu, ama ona gerçeği söyleyemezdim ... bir seri katil beni takip ediyordu ve Stephen'ı mutfağında öldürmüştü. Korkunç durumdan düşüncelerimi uzaklaştırarak, Sebastian'ın kadınların ve çocukların istismar durumlarından kaçmalarına yardım ettiğine odaklandım.

Telefonum Cami'nin özel zil sesiyle çaldı ve ben cevap verdim.

"Sürtük! Babanın durumu iyi olmadığını biliyorum, ama iki gündür senden haber alamadım. Ne oluyor lan? Beni çok korkutuyorsun."

Cami bana bağırmaya devam ederken ben utanç içindeydim.

"Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim. Sadece..." Sebastian ve işini Cami'ye nasıl açıklayabilirdim ki, özellikle de Sarah'yı bıraktıktan sonra gizlilik sözleşmesi imzalamışken? "Keşke sana anlatabilseydim Cami, ama gizlilik sözleşmesi imzaladım."

"Ne?" Sesi alçaldı, sözlerinde merak vardı. "Neden?" "Sana söyleyemem. Birçok hayatı tehlikeye atar."

"Yani işinle mi ilgili? Bir ceza davası gibi mi?"

Bingo! Bu cevabı kabul edelim. "Evet. Oldukça büyük bir olay ve beni çok strese sokuyor, ama başka bir şey daha var. Burada konuşamam."

"O zaman ne bekliyorsun? O sevimli kışını buraya getir."

"Görüşürüz." Telefonu kapattım, evden çıkacağım için rahatlamıştım.

Giyinip saçımı taradıktan sonra, Death'in bir sonraki ziyareti için ihtiyacım olan şeyleri toplamak için dışarı çıktım.

Cami'nin kapısını ÇALDIM, endişeyle ayağımı yere vurarak. Stephen hakkında bazı ayrıntıları paylaşma kararı beni endişeden duvarlara tırmanacak hale getirmişti, ama bunu tek başıma halledemezdim. Babam her zaman bana, yardım istemek kendi başına üstesinden gelmekten daha fazla güç gerektirdiğini söylerdi. Gözlerim yaşlarla dolarken boğazım düğümlendi. Yakında, o bilgelik dolu sözlerini söylemek için yanımda olmayacaktı ve onsuz nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Kapı açıldı ve beni yutmaya çalışan yıkıcı gerçeklikten kurtardı.

Cami bileğimi tutup beni dairesine çekti ve sıkıca sarıldı. Sonra ayrıldı ve omuzlarımı tuttu. "Bir daha

böyle korkutma, yoksa kışını tekmelerim ve babanın ne kadar kolay olduğunu övünerek anlatırım."

Sessizce birbirimize baktık, sonra kahkahalara boğulduk. Onu tekrar kucakladım. "Özür dilerim. Sana anlatabileceğim şeyleri anlattığımda anlayacaksın. Ayrıca, yardımına ihtiyacım var."

Cami arkamızdan kapıyı kapattı, sürgüyü çekti ve zinciri taktı.

"İçki ister misin? Mimosa yapabilirim, ya da bu gerçekten büyük bir meseleyse, Jack şişesini dolaştırabiliriz."

Saatime baktım. "Henüz öğlen bile olmadı."

"Ne demek istiyorsun?" Erkek arkadaşının kot pantolonunun ön cebinden bir saç tokası çıkardı ve saçlarını topladı. "Bunun senin takipçinle ilgili olduğunu hissediyorum. Eğer haklıysam, sadede geleceğiz ve ben iki pipet ve bir şişe viski alacağım."

Onu işaret ettim. "Muhtemelen öyledir, ama biraz yemek yemem lazım, yoksa içki içince midem bulanır."

"Üniversite günlerimizden sonra bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bana mutfağa gelmem için işaret etti. Parmak sandviçleri, krakerler, et ve peynir tabaklarda hazır bekliyordu, biz de yemeye hazırдық.

"Konuşmaya başla, bütün gün vaktim yok. Neredeydin sen? Hâlâ bu gizemli gizlilik anlaşması hakkında daha fazla bilgi istiyorum, ama iş içinse, konuşamayacağını anlıyorum." Parmak uçlarına yükseldi ve iki bardak buldu.

Siyah deri bar taburesine tırmandım ve birkaç kraker ile et ve peynir parçaları aldım.

Cami bardağıma bir shot doldurdu ve bana uzattı. Tezgahın karşı tarafına yaslandı, dirseklerini dayadı ve beni delici bir bakışla süzdü. "Konuş."

Omuzlarımı dikleştirdim, ona dün gece olanları anlatmaya hazırlandım.

Emin misin? O benim yerimde olsaydı, onun için endişelenir ve bana takipçisi tarafından tecavüze uğradığını ve bundan hoşlandığını söylese polisi arardım. Bu sağlıklı bir durum değildi, özellikle de benimle vakit geçirmek isteyen harika bir erkek varken. O bir kahramandı, katil değil.

"Bir vaka var ve sana ayrıntıları veremem, ama bu davaya karışan adam dün gece peşimden geldi."

Cami'nin ağzı açık kaldı. "Ne oluyor? Tatlım, iyi misin?"

"Travma geçirdim, ama bana zarar vermedi. Denedi, ama şey..." Viskiye kapıp bir dikişte içtim, geri kalanını anlatmadan önce biraz sıvı cesarete ihtiyacım vardı.

"Vay canına, bunu su gibi içtiğine göre, çok yoğun bir şey olmalı." Bardağımlı aldı ve bana bir shot daha doldurdu.

"Adam geldiğinde eve yeni gelmişim." Titredim, Stephen'ın gözlerindeki saf nefretin hatırası sinirlerimi altüst etti. *O gitti. Artık sana zarar veremez.* "Kafama silah dayadı ve zorla eve girdi."

Cami ayağa kalkarken gözlerini kısarak bana baktı. "Ne oluyor lan? O orospu çocuğu şimdi nerede? Peşine düşeceğiz."

"Gerek yok," diye fısıldadım. "Beni tehdit etti, ama onu sakinleştirdim ve sonunda gitti."

Cami, aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. Öyleydim. "Pardon, ne? Bu çok tuhaf, Ella. Bana her şeyi anlatmıyorsun."

Başımı salladım. "Biliyorum. Anlatamam. Ama gitti ve ben güvendeyim. Önemli olan bu."

Cevap vermeden önce bana hızla göz kırptı. "Ella, eğer başın beladaysa, benim de başım belada demektir. Birbirimizi koruruz. Bunun bir vaka olduğunu anlıyorum, ama başına gelenler korkunç." Omuzları çöktü ve avuçlarını tezgahın üzerine koyarak ona yaslandı.

İçimde minnettarlık hissettim. "Teşekkür ederim. Bunun için seni seviyorum, bu yüzden sana söylemek ya da söylememek arasında kaldım. Ama sen benim için endişeleniyordun ve durum tersine dönseydi ben de bir cevap beklerdim."

"Kızım, acil serviste çok çılgın şeyler duyuyorum. Bunları kaldırabilirim, ama en yakın arkadaşım söz konusu olduğunda o kadar kolay değil." Göğsüne vurarak sırttı. "Yardım etmek için bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum, ama ne yapacağımı bilmiyorum. Polisi aradın mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Ben hallettim, patronuma söyleyeceğim." *Ölüm halletti.* Midemde bir duygu seli oluştu. Takipçim ve seri katil hayatımı kurtarmıştı ve ben ona farklı gözle bakmaya başlamışım. Bu çok saçmaydı. *Ben saçmalıyım.*

Cami şakaklarını ovuşturdu. "Tabii ki, korktun ve pencereden dışarı çıkıp polisi aramak yerine tehlikeye doğru gittin. İstersen polis arkadaşım ile konuşabilirim."

Jeans giydiğim uyluklarımı avuçlarımla ovuşturdum. "Hayır, sana söz veriyorum, ben iyiyim. Artık müşterinin sorun olacağını sanmıyorum. Olursa, arkadaşınla konuşmanı isteyeceğim." Cami'nin polisle olan ilişkisinin Sebastian ve Death için ileride sorun yaratıp yaratmayacağını merak ederken endişe içimi kemiriyordu. *Kahretsin! Sanki başımda yeterince sorun yokmuş gibi.*

Cami bana şüpheyle baktı, ama sessiz kaldı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana delici bir bakış attı. "Sebastian'a bir şey söyleyecek misin?"

Onun soru tarzını beğenmediğim için koltuğumda kıpırdanmaya başladım.

"Sanmıyorum, ama henüz emin değilim. En son ihtiyacım olan şey Sebastian'ın endişelenip başımın etrafında dolanması." Parmak uçlarımla bardağımın kenarını okşadım, hayatımın nasıl bu kadar karmaşık hale geldiğini merak ederek.

"Sebastian bir hafta daha şehir dışında olacak, bu da bana durumu çözmek için biraz zaman kazandıracak. Onu gerçekten seviyorum ve dramamla onu korkutup kaçırmak istemiyorum."

"Anlıyorum. Sebastian'ın bir süreliğine gitmiş olmasına ben de sevindim. Bu sana kafanı boşaltmak için zaman verecektir."

Sonraki bir saat boyunca Cami ile hayatı hakkında sohbet ettik. Onun söylediklerine odaklanmaya çalışsam da, aklım sürekli Death'e gidip geliyordu. Onun gerçek kimliğini öğrenmem gerekiyordu. Planımın artılarını ve eksilerini zihnimde tartarken beynim çalışmaya başladı.

Death'in de kendi planı olduğunu bilmiyordum.

Bölüm 22

Ölüm

*"Kurtlarla dolu bir dünyada, kuzu cesur olmayı öğrenmelidir." ~
Bilinmeyen*

Stephen'ı öldürmek iştahımı kesmek yerine daha da kabartmıştı. Ella'ya silah doğrulttuğunda, öfke içimde vahşi bir hayvan gibi dolaşmaya başladı. Başka bir durumda, hedeflerimin acısını uzatmaktan zevk alırdım, ama bu seferki farklıydı. Ella için her şeyi yapmaya hazırdım ve her erkeğin korkması gereken bir öfkeyi serbest bırakmaya hazırdım.

Daha önce, o günün ikinci kurbanı olan Morris'i öldürmüştüm. Normalde, cinayetlerimi birkaç hafta arayla gerçekleştirirdim, ama içimdeki öfke beni tüketmişti ve listemden bir ismi daha silmiştim. Stephen gibi, Morris de pisliğin tekiydi. Karısını ve oğlunu dövüyordu, ama çocuğunu taciz etmek yerine onu seks için satıyordu. Aylardır onu izliyor, işkence ve ölümünü planlıyordum.

Ne yazık ki, Ella kafamın içine yerleşmişti ve ben dikkatsiz davrandım. Polislerin onu bulmasını engellemek için cesedi ortadan kaldırmak yerine, o pisliği depodaki bir et kancasına astım. Geri dönmek için çok geçti, ayrıca geride kanıt bırakma riskini göze alamazdım.

Kurbanlarımın üzerinde veya çevresinde kim olduğuma dair hiçbir iz bırakmamak için her zaman titiz bir çaba sarf ederdim. Yakalanırsam, tüm emeklerim boşa giderdi. Pislikleri temizlemek kirli bir işti, ama bunu yapmaktan büyük zevk alıyordum.

İki gece üst üste Ella'nın evine vardığımda, mutfak tezgahında amından benim spermlerim sızarkenki hali gözümün önüne geldi ve sikim bu lezzetli görüntülere tepki gösterdi. Onu sikmemiş olsaydım, Morris'le işimi batırmazdım, ama ona takılıp kalamazdım

Onu tekrar görmem gerekiyordu. Ella benim takıntımdı ve dikkatli olmazsam, aynı zamanda zayıflığım da olacaktı.

Bulutlu gece gökyüzünün örtüsü altında arka bahçesine gizlice girdim ve ölüm meleği maskemi düzelttim. Ay bile görünmüyordu, bu da kızımı görmemi çok kolaylaştırdı. Alışkanlıktan, mutfak kapısının kolunu salladım, ama kilitli olduğunu görmek yerine, kapı açıldı. *Garip*. Dikkatli bir şekilde kapıyı yavaşça açtım ve evine girdim. Sessizlik evi kaplamış, onu yutmak üzereydi. Banyosundan duş sesi geldiğini duyunca kulaklarım dikildi. Ella'nın orada olduğu bir video izleyeli epey zaman olmuştu. Odasına girdim, kapının ardına kadar açık olduğunu fark edince sııttım. Ella'nın kıvrımlı silueti dikkatimi çekti. Küçük kuzumun benim bebeğimi taşıyıp taşımadığını merak ederek sikim seğirdi. Eczaneye koşup vücudunu benim girişimlerimi reddetmeye zorlamak için daha fazla hap aldığından şüphelendim. Bu bir hataydı, ama önemi yoktu. Sonunda ben kazanacaktım.

Duş kapandı ve o dışarı çıktı, tuvalet koltuğundan bir havlu alıp kendini kuruladı. Bitirdiğinde, sonunda başını kaldırdı. Geriye doğru sendeleyerek, çığlık attı ve kendini kapattı.

"Beni hoş karşıladığını sanmıştım, küçük kuzum. Arka kapın kilitli değildi ve bana oldukça gösterişli bir gösteri sunuyordun. Keşke daha erken gelseydin, ama... planlarım vardı."

"Beni çok korkuttun. Uğrayıp uğramayacağından emin değildim, ama bir şey söyleyebilirdin, burada olduğunu bana haber verebilirdin."

Başımı geriye attım ve güldüm. "Yüzündeki dehşeti görmek çok daha eğlenceli iken neden bunu yapayım ki?"

"Adi herif," diye mırıldandı ve havluyu duş kapısının üzerine astı.

"Dikkatli ol," diye tehlikeli bir şekilde homurdandım.

Gözlerim onun büyük göğüslerine ve kalçalarının kıvrımlarına kilitlendi. O, benim soyumu devam ettirmek için yaratılmıştı.

Ella, göğsünde pembe çiçekler olan siyah bornozunu tuttu ve belindeki bağı bağladı. "Burada ne yapıyorsun? İsteddiğini verdim sana." Sanki dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yanımdan geçip gitti. Azı dişlerimi gıcırdattım. Ona bir tane verecektim.

Omuzları dik bir şekilde mutfağa doğru yürürken, dikkatim onun dolgun, kıvrımlı kalçalarına takıldı. Küçük kuzum benim yanımda kendinden emin hissediyordu.

"Sanırım bir süre kalacaksın. Bir şey içmek ister misin? Viski? Su?" Tavana baktı ve düşünceli bir şekilde parmağını çenesine koydu. "Çamaşır suyu?" Bana tatlı bir gülümseme sundu, bakışları meydan okurcasına parlıyordu.

Siyah eldivenlerimi giydim ve ona şeytani bir gülümseme attım. Bana tavrı takınıyordu. Bırakın takınsın, çünkü ona karşılık verdiğimde benim tavrımı beğenmeyecekti. "Bir shot viski."

Bana sırtını dönmüşken, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve her hareketine odaklandım. Onun amının benim sikimi sardığı düşüncesi sikimi zonklattı. *Yakında.*

Ella içkilerimizi doldurdu, sonra benimkini bana uzattı. "Şerefe."

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" Şimdi bana baktığı için, gözlerinin şiş ve kırmızı olduğunu fark ettim. Benim küçük kuzum bir maskenin arkasına saklanıyordu.

Bardağı tezgahın üzerine koyarken, dudaklarının köşesinde hafif bir seğirme fark ettim. "Neden ağlıyordun?"

İçkisini yudumlarken, bakışları benimkilere dönmeden önce yere baktı. "Neden bilmek istiyorsun? Umursamadığın halde."

"Dene bakalım."

"Bütün günü babamla geçirdim. Tedavi işe yaramıyor," dedi, itirafında ağır bir keder vardı.

"Başka seçenek yok mu?"

"Hayır. Bu son umuttu. Web sitesi için çalışarak onun deneme tedavisini ödüyordum. İyi para kazanıyordum, ama sanırım bu gelirin en az yarısı senden geliyordu."

Ona yaklaşırken şeytani bir gülümseme attım. Yumuşak yanağına parmak eklemlerimi sürterek kulağına eğildim ve fısıldadım, "Ben senin *tek* gelir kaynağımın."

Vücudu kaskatı kesildi ve uzaklaşmaya çalıştı, ama ben daha hızlıydım. Eldivenli elimle onun güzel küçük boynunu kavradım ve boğmaya başladım. "Yanakların kızarıırken ve bana nefes vermem için yalvarırken, sikim şu anda çok sertleşiyor." Kıkırdayarak onu bıraktım ve geri çekildim.

"Ne demek benim tek gelir kaynağımsın?" Boynunu ovuşturdu, gözleri nefretle parlıyordu.

"İlk birkaç videon çok popülerdi, bu yüzden gelecekte yayınlayacağın videoları yönlendirmesi için birine para ödedim. Seni izleyen tek kişi bendim, küçük kuzu. İlk dört videondan sonra kazandığın tüm para benim cebimden çıktı, başka kimseden değil."

başkasının. Sohbet etmeye başladığımızda, sen benimsin. Sadece henüz bunun farkında değildin."

Yüzünde şok ve öfkeyle karışık bir ifade belirdi. "Hayatımın ne kadarı senin arkadan yönlendirmelerinle şekillendi?"

İçkisini elinden alıp benimkinden uzak, karşıdaki tezgaha koydum. Eldivenlerimden birini çıkarıp arka cebime soktum, sonra onu buzdolabına dayadım. Elim bornozunun eteğinin altına kayd ve onu çılgık attıracak kadar sertçe amını sıktım.

"Babanı ve başarısız olan davayı biliyorum. Patronlarını ve üzerinde çalıştığın davaları biliyorum. Ne zaman uyuduğunu, duş aldığını, gece yarısı uyanıp babanın öldüğünden korkarak telefonunu kontrol ettiğini biliyorum." Bornozunun eteğini kenara çekip amını nazikçe açtım. "Benim küçük kuzum benim için çoktan ıslanmış bile." Parmağımı amına soktum ve o nefesini tuttu. "En karanlık sırlarını biliyorum, seni uçurumun kenarında dans etmeye iten şeyi biliyorum. Ben bu ateşi körüklemek için buradayım. Seni yok edip yeniden bir araya getirdiğimde... benim küçük kuzum benim için yanacak."

Dili dolgun alt dudağının üzerinde dolaştı, bakışları arzuyla doluydu. "Benim sırrım yok. Ben açık bir kitabım."

"O güzel ağzından ne kadar çabuk yalanlar dökülüyor." Bir parmağımı daha içine soktum, son on iki ayda hayatını manipüle ettiğim gibi vücudunu da manipüle ettim. Eğlenceliydi, ama artık bir sonraki aşamaya geçme zamanı gelmişti.

Orgazm yaklaşırken göğsü inip kalkıyordu. Onu boynundan tutup bana bakmaya zorlamadan önce çekildim. "İçkime ilaç kattığını biliyorum, küçük kuzum."

Ella başını sallamaya çalışırken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Yine yalan. Sen babanın elini tutarken, ben burada seni bekliyordum. Uyku haplarını pek iyi saklamamışsın. Merak ediyorum, bana ilaç vererek tam olarak neyi başarmayı umuyordun?"

Yutkundu, gözlerinde dehşet parladı. "Maskeni yırtıp kim olduğunu görmek aptalca bir girişim olurdu. Elim boynuna ulaşmadan önce beni alt ederdin. Parmak izlerini istiyorum. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

Zeki, kurnaz, taç giymeye layık bir kadın. "Sana zaten söyledim. Ben Ölüm'üm."

"Maskenin altında, perdenin arkasında kim var?" diye sordu, eli titreyerek.

Beni gafil avlamaya çalışıp başarısız olduğu için öfke ve hayranlık damarlarımdan akıyordu. Onu dizlerinin üzerine çöktürdüm, sonra ayağa kalkıp odanın diğer tarafına geçtim. Yemek masasından bir sandalye çekip oturdum, siyah pantolonumun içinden sikimi düzelttim. "Sana kim olduğumu söyleyeceğim, ama bunu hak etmelisin, benim küçük sperm fahişem." Yüzünde korku belirgin olsa da, sözlerimle eridi. Ella McCloud aşağılanmayı seviyordu. Bu onu tahrik ediyordu. Sırıtarak diğer eldivenimi çıkardım ve masanın üzerine attım. "Gerçekte kim olduğumu bilmek ister misin?"

"Evet." Kollarını ovuşturdu, yüzünde heyecanla parıldayan bir ifade belirdi.

Bacaklarımı açtım, pantolonumun içinden sikimin hatları belirgindi. Ona yaklaşmasını işaret ettim. İyi bir fahişe gibi, başı eğik, boyun eğerek bana doğru süründü. Hızlı öğreniyordu. Ella önümde diz çöktü ve ben pantolonumun düğmesini açtım. Yavaşça inen fermuarım odadaki tek sesiydi. Parmaklarımı kalın sikimin etrafına doladım, eğildim ve çenesini yukarı kaldırdım. "Sana kim olduğumu söyleyeceğim, küçük kuzu. Seni kırmaya izin verilen tek adam benim. Ben senin tanrınım ve sen bana boyun eğip tapınacaksın."

Küçük bir inilti kaçtı ağzından ve bu, karanlık ruhumu harekete geçirdi. "Kime hizmet ediyorsun?"

"Sana." Ella'nın meme uçları bornozunun saten kumaşına bastırdı.

Ben sikimi okşamaya devam ederken saçlarını yumrukladım. Ayağa kalkarak onu yeniden konumlandırımdım ve yüzüne oturmadan önce başını sandalyenin koltuğuna geri ittim. "Aç."

Küçük kuzum ağzını açtı ve ben de sikimin ucunu onun alt dudağına sürttüm. Ön sıvısını yaladı ve başını kaldırdı, yeşil gözleri açlıkla parlıyordu. Bana olan açlığı. Kendini kaptırmaya çok korktuğu en karanlık fantezisine olan açlığı. Dişlerinin arasından geçtim ve dili sikimin alt kısmına bastırınca inledim.

"Bana tapın, Ella. Eğer iyi yaparsan, yargı eksikliğini affederim. Hatta seni ödüllendirebilirim."

Elleri hızla yukarı uçu ve pantolonumu uyluklarıma kadar indirdi. Tırnakları etime batarak kan attı, çaresizlik ve ihtiyaçla penisimi okşadı. Penisimin etrafında inleyerek omurgamdan aşağı yukarı ısı yaydı. Elini penisimin etrafına dolayarak

beni doruğa ulaştırmak üzere olan bir ritimle okşayıp emdi. Vahşi bir arzu beni tüketti ve ben onun ağızından çıktım. Onu ayağı kaldırırken odayı hırıltım doldurdu. Sandalyede oturdum ve onu aşağı çektim, sikimi ıslak deliğıne o kadar sert soktum ki çığılık attı. Kalçalarını sertçe kavradım ve beni tamamen içine almasını sağladım. Onu önceki gece aldığımda, ona her santimimi vermemiştim. Bir şey kazanmak istiyorsa, efendisine hizmet etmek zorundaydı, bu da benim irademe boyun eğıceğı anlamına geliyordu.

Tek elimle bornozunu yırttım, arzusu onu sararken dolgun göğüsleri zıplıyordu ve beni sertçe beceriyordu. Dikkatim, hala iyileşmekte olan göğüslerindeki kesiklere, *yani* onun derisindeki izlerime yöneldiğinde sırtımdan bir sıcaklık yükseldi. Eğildim ve gergin meme ucunu dişlerimle çektim, ona acı vereceğini anlayana kadar çektim. Onu ağızıma aldım, emdim ve acısını yaladım.

Ella'nın inlemesi kulaklarıma ulaştı ve ona baktım. Dudakları, yukarı aşağı zıplarken açıldı.

"İşte bu. Benim küçük kirli kuzumun beni tamamen kabul edebileceğini biliyordum. şimdi içine boşalacağım."

Parmaklarımı kalçalarına gömdüm ve kalçalarımı sallayarak onun en iç kısımlarına vurdum. Testislerim gerildi ve tohumumu onun içine derinlemesine fişkırttım. Etrafımdaki dünya kayboldu. Var olan tek şey bu muhteşem kadın ve benim penisi saran ıslak amının hissiydi. Ben savunmasızken bana saldırma şansı bulamadan, ellerimi onun altına koydum ve ayağı kalktım.

"Ne yapıyorsun?" Ben onun odasına doğıru yürürken, dengede kalmak için kollarını boynuma doladı ve çığılık attı.

Yarı kapalı kapıyı tekmeledim, sonra onu yatağına yatırdım ve bir elimle bileklerini tuttum. Komodinin çekmecesini açıp kelepçeleri aldım ve onu yatak çerçevesine hızlıca bağladım.

Gözlerinde ateşle onları çekti. "Ne yapıyorsun?" Nazikçe alnındaki saçlarını geriye doğıru taradım. "Seni hamile bırakıyorum."

Bölüm 23

Ella

Kendimi bu duruma düşürdüğüm için öfkelenerek, gevşemiş olabileceği ihtimaline karşı, aptal kelepçeleri onuncu kez çektim. Tabii ki gevşememişti. Duşun sesi beni daha da sinirlendirdi. O orospu çocuğu beni kelepçeledi, sonra sanki evin sahibiymiş gibi dolabıma doğru yürüdü ve giysi ve tuvalet malzemeleriyle dolu bir spor çantası çıkardı. Her şeyi planlamıştı.

Cep telefonum çaldı ve odayı aradım, sonunda masamın üzerinde buldum. Onu da oraya koymuş olmalıydı, benim ulaşamayacağım kadar uzağa.

Korku içimi kapladı. Plan B hapını alamayayım diye beni kendi evimde tutsak mı tutacaktı? O zaman bile hamileliği sonlandırabilirdim. Kendimi bu senaryoyu düşünmeye ve bir plan yapmaya zorladım. Bana biraz olsun huzur veren tek düşünce, ortadan kaybolursam ailem ve Cami'nin beni aramaya geleceği idi. Sebastian da Stephen'ın bana zarar vermesinden endişelendiği için beni arayacaktı.

Banyo kapısı açıldı ve Death, kot pantolon giymiş, üstsüz bir şekilde dışarı çıktığında etrafında buhar bulutları dönüyordu. Ölüm meleği maskesini takmıştı.

"Kraliçem nasıl hissediyor?"

Hızla göğsünde kim olduğunu belirlememe yardımcı olabilecek herhangi bir iz var mı diye baktım, ama hiçbir yara izi veya dövme görmedim. Belki de kimliğini ele verebilecek herhangi bir iz bırakmamak için cildini temiz tutmuştu. Kapı çerçevesine yaslanarak sırtıttı.

"Harika. Sen?" diye mırıldandım.

O da alçak bir kahkaha ile cevap verdi. Yatağa doğru yürüdü, bacaklarımı ayırdı ve merkezime bakakaldı.

Konuşmadan önce boğazımda bir düğüm oluştu. "Asla senin bebeğini doğurmayacağım. Vaktini boşa harcıyorsun." Sesim titriyordu, ama kendimi tutmaya çalışıyordum.

"O kadar emin olma." Başını eğdi ve dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Bana karşı koymazsan, adım haykırıncaya kadar seni defalarca orgazm edeceğim."

Titrek bir nefes verdim, onun dokunuşunu ve bacaklarımın arasında oluşan sıcaklığı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Neden ben? Yani, benimle ilgili neydi ki, beni es geçemedin?"

"Güzelliğin dışında mı? Zekan? İyi kalbin?" Dişlerini iç uyluklarıma geçirdi, bu da benim çığlık atıp yatakta kıvranmama neden oldu. "Hiçbiri değildi. Diğerlerinden çok iyi sakladığın karanlık tarafın. Ama ben onu gördüm, Ella. Tek ihtiyacın olan biraz eğitim, sonra benim yanımda olacaksın."

"Ben kimseyi incitmem. Senin gibi bir katil değilim."

Klitorisimi emdi, sonra dilini gezdirdi.

"Oh, Tanrım." Kalçalarım kendi iradeleriyle hareket ediyordu ve o beni öldürürken, beni kendi iradesine göre şekillendirirken, utanmadan ağzına sürtündüm.

"Ben senin gibi karanlık değilim. Benim bir ruhum var," diye ciyakladım. "Beni kaç kez sikersen sık, senin bebeğini taşımayacağım." Bu doğrudu, ama yine de onun beni sikmesine tamamen razıyım.

Başını kaldırdı ve gözlerinde daha önce görmediğim bir şey parladı. Parmakları girişime bastırdıktan sonra kıcıma kaydıldı.

"Tutamayacağın sözler verme." Her iki deliğe de birer parmağını soktu. deliğe birer parmak soktu.

Ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avuç içlerime batarken, zihnimde beni boşaltması için yalvardım.

Elini çekti ve beni bir kez daha çaresiz bıraktı. İnlememek için dudaklarımı sıktım. Banyoya geri döndü ve gri bir tişört giyerek tekrar ortadan kayboldu. Birkaç dakika sonra, sanırım taze bir içeceklerle geri döndü. Benimkini komodinin üzerine koydu.

"Nasıl içeceğim?"

"İstersen sana veririm." Ofis koltuğuma oturdu ve bana döndü.

"Beni ne kadar süre yatakta kelepçeli tutacaksın?"

"Ne kadar istersem o kadar, ama bu sana bağlı. Birkaç saat sonra gitmem gereken bir yer var. Kelepçeleri çıkarırım ya da çıkarmam. Bakalım nasıl gidecek."

Ona alaycı davranmamak için dişlerimi sıktım. Neden korktuğumda ağzım kendi başına hareket ediyordu, anlamıyordum. "Eğer

Birlikte güzel vakit geçirecekseniz, bana kendinizden bahseder misiniz?" Belki konuşmak ruhumu rahatlatırdı, ama bundan şüpheliydim.

O güldü. "Bunu bana karşı kullanırsın."

Ona bakarken odak noktam değişti ve kendini tamamen karanlığa teslim etmemiş bir adam gördüm. Ceza avukatlarıyla çalışmak, ofisimizin kapısından giren erkek ve kadınları incelememe olanak sağladı. Belki ona hala ulaşabilir ve hayatları kurtarabilirdim. İçimde de karanlık olduğunu söylediğinde kısmen haklıydı, ama biz aynı değildik. Uzun zamandır daha karanlık bir varoluşa çekilse de, başkalarına yardım etme arzum bundan üstündü. Kartlarımı doğru oynarsam, belki onun için de umut vardı. Ya da belki de ben deliydim.

"Ben cinayete ortak oldum, yoksa Stephen'ı unuttun mu?" "Tabii ki hayır. Öldürdüğüm tüm kişileri takip ederim."

"Seri katillerin her olaydan bir hatıra sakladığını duydum. Bu doğru mu?" Bacaklarını çaprazladı ve elini uyluğuna doğru kaydırды.

"Çoğu öyle yapar. Ben yapmam, öldürdüğüm yerlere de geri dönmem, senin evin istisna. Çoğunlukla, ben senin ders kitaplarındaki suçlu değilim, küçük kuzu. Beni diğerleriyle aynı kefeye koyma."

O konuştukça, benim sorularım da arttı. Patronlarımla mahkemede temsil ettikleri suçluları sorguladıkları birçok davaya katıldığım için, Death'in bana dışlarımla geçirebileceğim ve kim olduğunu öğrenebileceğim bir ipucu vermesi sadece an meselesiydi. *Peki, bunu yaptığında ne olacak?* "Başka yönlerden de farklı mısın?"

"Öldürmek ve bağlanmadan uzaklaşmak için eğitildim."

Vay canına. Eğitildim mi?

Alnım kırıştı. "Bir akıl hocan mı vardı?"

Death başını geriye attı ve güldü. Sertçe. Derin, zengin sesiyle tüylerim diken diken oldu. Ondan sonra, konuşmalar ve tezahüratlarla dolu kalabalık bir futbol stadyumunda bile onun kahkahasını tanıyabilirdim. Bana kırıntılar bırakıyordu ve ben de onları alacaktım. Çıplak ve kelepçeli olduğum, içimde bir seri katilin spermi olduğu gerçeğinden başka bir şey düşünmek için minnettar olarak zihnimi sakinleştirdim. Benden bebeğini doğurmamı isteyebilirdi, ama birlikte geçirdiğimiz zaman onun için büyük bir hataydı.

Parmaklarını esnetti ve ben onun kaslı, tonlu vücudunun ve geniş göğsünün her hareketini inceledim. Görünüşe göre, akıl hocası hakkında bana cevap vermeyecekti.

"Stephen'ı bana tehdit olduğu için öldürdün, ama onun ailesine zarar verdiğini de söylemiştim... ölmeyi hak etmişti. Kurbanlarını rastgele mi seçiyorsun, yoksa?"

Öne eğildi, dirseğini dizine koydu ve sessiz kaldı.

Teklifi karşısında kaşlarını kaldırdım. "Beni kelepçelerden kurtardığında buradan kaçıp polise gitmeyeceğime bu kadar emin misin?"

"Evet. Çünkü az önce cinayete ortak olduğun için kaçmayacağını söyledin."

Omuz silktim. "Bu, bana güvenip kurbanlarını nasıl seçtiğini açıklamak için yeterince iyi bir neden değil mi?"

Sandalyesine yaslandı. "Hayır. Ve ne kadar çok konuşursam, o kadar tehlikeli olursun. Polislere konuşursan, onlara her şeyi anlattırırın."

"İkimizi de tehlikeye atmış olurum."

"Aslında hayır. Birkaç gün içinde adını temize çıkarabilecek güçlü adamlar için çalışıyorsun. Stephen kafana silah dayadı; bu meşru müdafaa olarak kabul edilir. Ve kızına yaptıklarının kanıtı yargıcın eline geçtiğinde, dava mucizevi bir şekilde ortadan kalkar. Stephen'ın idam cezası haklı çıkar."

Onun sözlerini sindirerek ona baktım. "Sen kimsin ki bir yargıcı etkileyebiliyorsun?"

Geniş göğsündeki kaslar, bardağını kaldırıp bir yudum alırken gerildi. "Daha güçlü bir adam. Saldırmadan önce rakibini tanıyın, küçük kuzu."

Bu tür bir etkiye sahip tanıdığım birini bulmak için beynimi zorladım. Patronlarım çok saygın kişilerdi ve biraz şüpheliydim, ama Death gibi değillerdi.

"Kurbanlarımı özenle seçerim. Pedofil olan, seks ticareti yapan, karılarını döven veya çocuklarına tecavüz eden adamlar. Onların kanıyla dünyayı yıkarım."

Kalbim güm güm atıyordu, itirafıyla göğsümde çarpıyordu. "Sen dengesiz bir kurtarıcısın." Anlayamadığım ve tam bir düşünceye dönüştüremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde zihnimden bir anlık bir fikir geçti. İçgüdülerim bana bir şey söylemeye çalışıyordu, ama henüz ne olduğunu bilmiyordum.

"Ne dersen de." Yatağa doğru yürüdü ve kenarına oturdu, ağırlığıyla yatak çöktü. Saçlarını okşadı ve bir anlığına, onun dokunuşunda kendimi kaybettim.

"Sen canavar değilsin," diye fısıldadım.

"Kendini kandırma, küçük kuzu. Ben kesinlikle bir canavarım."

İçimde korku kabardı, ama onu bastırdım. Potansiyel olarak aptalca bir şey yapmak üzereydim.

"Buraya gel." Sesim yumuşaktı ve özlemle doluydu.

Bakışlarımız kilitlendi ve boğazım korkudan sıkıştı, ama yapmak üzere olduğum şey riske değirdi. Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Sanki onu yakmışım gibi geri çekildi, ama ben bir şey söyleyemeden dudakları tekrar benim dudaklarıma çarptı. Dokunuşu, binlerce iğne cildimi deliyormuş gibi, tek bir hızlı hareketle beni ele geçirip tüketiyordu. Ona tamamen açıldığımda, acımasız bir kararlılıkla kontrolü ele geçirirken gücün değiştiğini hissettim. Sırtımı kavisledim ve inledim, beni domine etmesini arzuluyordum. Bu canavar beni içten dışa çeviriyordu ve tek yapabildiğim daha fazlasını istemektir.

Öpüşmeyi bıraktı ve burnunun ucunu çene hattımdan kulağıma doğru kaydırıldı. "Dikkatli olmazsam, benim ölümüm olacaksın."

Kendimi tutamayıp gülümsedim.

"Bu gece bir şey kazandın, küçük kuzu. En derin arzularını gerçekleştirecek güce sahibim."

Hüzün dalgası özlemle savaşıyordu. Ne kadar güçlü olursa olsun, kimsenin bunu yapamayacağından korkuyordum. Düşüncelerimi kaçınılmaz olarak gittiği yönden uzaklaştırıp tekrar öpücüğüne odakladım. "Orgazm mı?"

"Hayır. Ömür boyu sürecek bir şey."

Ağzı boynumu okşadı ve tüylerim diken diken oldu. Sözleri dudaklarından dökülürken, dünyam durdu, ciğerlerimdeki hava boşalırken ekseninde sallanmaya başladı. Keskin bir nefes alarak, onun sözüne sarıldım.

Bölüm 24

Ella

Arabama binip hukuk bürosundan ailemin evine doğru yola çıktım. Dört gün önce Ölüm'ün babamı kurtarabileceğini söylediğinde içimi kaplayan şoku hatırlayınca kalbim göğsümde çarpıyordu. Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe ve dış görünüşünün altında parıldayan insanlığını gördükçe, içimde çarpık bir çekicilik büyümeye ve derinleşmeye devam etti — onun karanlık tarafına karşı çekici bir hayranlık. Hem yargıç hem de kurbanlarının celladı olarak sınırda yaşadığını bilerek, Ölüm'e yaklaşmak yerine ondan uzaklaşmam gerekirdi.

Yirmi dakika sonra, ailemin evinin kapı zilini çaldım ve kapıyı nazikçe açtım. Taze pişmiş kabak ekmeğinin rahatlatıcı kokusu havayı sarmış, yüzüme anında bir gülümseme getirmişti. Çantamı tanıdık askıya astım ve telefonumu kot pantolonumun arka cebine koydum. Arkamdaki kilidi kapattığımda, bir nostalji ve güvenlik dalgası beni sardı.

Yıllar boyunca, ailem her odayı yenilemişti. Koyu renkli, cilalı parke zeminler ayaklarımın altında parlıyordu ve sıcak kahverengi duvarlarla mükemmel bir uyum içindeydi. Duvarlar aile fotoğraflarıyla süslenmişti, her bir çerçeve bir anı, bir hatırayı, ailemizin birlikte yaşadığı bir macerayı yansıtıyordu.

Mutfaktan gelen sesleri takip ettim, annemin pişirdiği lezzetleri düşünerek karnım gurulduyordu.

"Merhaba," dedim, odaya girip unla kaplı kadına gülümseyerek.

Annem, bir zamanlar siyah olan, minik elmalarla süslenmiş önlüğüne ellerini sildi, sonra beni sıcak bir şekilde kucakladı.

"Merhaba tatlım. Stres atmak için pasta yapıyorum." Paslanmaz çelik kasedeki karışımı karıştırdı ve bana baktı.

"Yardıma oluyor mu?" Kahverengi granit tezgaha yaslandım ve o hamuru çırpmaaya devam ederken yoluna çıkmamaaya çalıştım.

Annem bana döndü ve elinin tersiyle alnını sildi. "Hiçbir şey yardımcı olmuyor, ama sen de biliyorsun." Sesi, durumun ağırlığıyla kırıldı. "Hayatımın aşkını kaybediyorum ve sen de babanı kaybediyorsun." Gözleri yaşlarla doldu ve omuzları çöktü.

"Anne, bu yüzden bugün ikinizi de görmek istedim. Uyanık mı?"

Aynı odada olmadığında babamı izlemek için kurduğu kameraya bakmak için mutfak masasına doğru yürürken yüzünde şaşkınlık belirdi.

"Sanırım, ama önce bana neler olduğunu anlatır mısınız?"

"Tabii, ama kötü bir şey değil, endişelenme. Aslında aradığımız cevap olabilir." Ona içten bir gülümseme sundum. "Birkaç gün önce, bir arkadaşım bana test aşamasında olan yeni bir klinik deneye erişimi olduğunu söyledi. Henüz piyasada bile yok, ama başarısı astronomik. Ayrıca, tedavinin sürecini yavaşlatan bazı siyasi ve finansal sorunlar da var, ama yan etkileri minimum düzeyde ve gerçekten çok iyi sonuçlar veriyor."

Annem hareketsiz kaldı ve bana baktı. "Arkadaşın babanı bu deneye dahil edebilir mi diyorsun?"

"Evet. Bana doktorun adını verdi ve pazartesi günü ona ulaştım, ama bana cevap vermesi birkaç gün sürdü. Güzel bir sohbet ettik. Ona babam ve yaşadıklarını anlattım. Dr. Magna, onu Kaliforniya'ya getirebilirsek, onunla çalışabileceğini söyledi. Babamın kanseri yenme şansının yüksek olduğunu düşünüyor, anne."

Şaşırtıcı bir şekilde, annem gözyaşlarına boğuldu, ince vücudu hıçkırıklarla titriyordu.

"Bu harika bir haber. Neden ağlıyorsun?" Mutfağın karşısına geçtim ve onu kollarıma aldım.

"Umut etmekten korkuyorum. Çok şey denedik, tatlım."

"Biliyorum. Duygusal olarak çok çalkantılı bir dönem geçirdik. Umut görüyoruz, sonra yine her şey altımızdan kayıp gidiyor. Bu sefer içimden iyi bir his geliyor. Onu da ikna etmemiz gerekiyor."

Kucaklaşmamızı sonlandırdı ve yüzündeki yaşları sildi. "Bunun ona yaşama şansı vereceğini düşünüyorsan, gerekirse onu bayılatıp arabaya atarım."

Gülmemi engelleyemeyerek, ona tekrar sarıldım. "Bir kaçırma olayına karışmak isterdim." Keşke benim çok daha fazlasının suç ortağı olduğumu bilseydi.

"Pişirme işine ara verebilir misin, babamla birlikte konuşabilelim diye?"

Mutfak adasında dağılmış malzemelere bir göz attı. "Evet, şimdi uygunum, sonra bu muzlu ekmeği bitireceğim. Cami'ye de kabaklı kek yapacağıma söz verdim. Haftada birkaç kez uğrayarak çok tatlı davranıyor. Taze kekler ve süt varken babana bir tencere brownie vereceğim." Bana gülümsedi. "Hayatım boyunca babanı kafayı buldurmaktan mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız."

"İşler yolunda giderse, bu durum çok uzun sürmeyecek. Onun için olabildiğince olumlu kalalım. Sen ve ben özel olarak konuşup, söylememiz gereken her şeyi söyleyebiliriz."

Annem derin bir nefes aldı. "Arkadaşına teklifini kabul etmek istediğimizi söyleyebilir misin?"

"Tabii ki. Onunla konuştuğumda sana haber veririm, işten izin alıp Kaliforniya'daki Mount Shasta'da kalman için plan yapabiliriz. Parayı hallederiz." Tekrar çevrimiçi çalışmak zorunda kalacağım düşüncesi midemi bulandırdı, ama sonra Death'in sözleri aklıma geldi. Başka kimse onları görmüyordu. O buna son vermişti.

Kahretsin! Tıbbi masrafları karşılamak için başka bir yol bulmam gerekecekti. İçimden titredim. Hâlâ babamın diğer faturalarını ödüyordum. Evimde yeterli sermaye olup olmadığını görmenin zamanı gelmişti. Eğer öyleyse, belki denemeyi karşılamak için yeterli olurdu. Onun hayatını kurtarmak için her şeyi yapardım.

Yorgunluktan bitkin bir halde evime girdim ve alarmı kurdum. Artık neden uğraştığımı bilmiyordum. Ölüm beni görmek istediğinde onu hiçbir şey engelleyemezdi.

Çantamı kanepeye attıktan sonra mutfağa gidip kendime viski ve kola doldurdum. Öğleden sonranın geri kalanı iyi geçmişti ve babam duruşma konusunda umutlu görünüyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı için, son bir denemeye değerdi. Ölümü görür görmez, gerekli düzenlemeleri yapacaktım.

Kanepeye çöktüm ve duygularımı düzenlemeye çalışırken şakaklarımı ovuşturdum.

"Hayatım mahvoldu," diye mırıldandım. "Bir seri katile aşık oluyorum ve onun kim olduğunu hiç bilmiyorum." Yoksa biliyor muydum? Yatağıma kelepçelendiğimde ve Ölüm konuştuğunda, tavırlarında bir şey ilgimi çekmişti. Ne yazık ki, bu düşünce aklıma gelir gelmez, hemen kayboldu.

Çantamdan telefonumun sesi geldi ve çantanın dibinden çıkarmak için karıştırdım. Ekranda "bilinmeyen" bir arama görünüyordu, ama kim olduğunu bildiğime dair içimde bir his vardı.

"Alo?"

"Merhaba, ben Sebastian. Uygun musun?"

Sesi göğsümü ısıttı.

"Hayır. Az önce ailemin evinden döndüm ve kanepede bir içkiyle oturdum. Sen nasılsın? Ne zaman eve geliyorsun?"

Telefonun diğer ucunda iç çekişi duyuldu. "Yorgunum. Normalden daha fazla, ama bu iş beklenenden daha zordu. Beni çok yordu ve Portland'a dönmeden önce bir işim daha var."

"Neden daha zordu?" Sormamayı bilsem de, alt dudağımı ısırdım. "Üzgünüm. Ayrıntıları anlatamayacağımı biliyorum, ama yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" İçeceğimi yudumladım, sodanın kabarcıkları burnumu gıdıkladı.

"Sadece sesini duymak bile yardımcı oluyor." Sesindeki sıcaklık ve kırılganlık, içimi bir özlem dalgası kapladı.

İçimdeki her şey buna tepki verdi ve onunla birlikte olma ihtiyacıyla boğuldum. Nasıl iki erkek arasında kalabilirdim?

"Sebastian," diye nazıkçe başladım, "Hâlâ birbirimizi tanıma aşamasındayız, ama aklında başka bir şey olduğunu hissediyorum. İşinin ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum. Gördüklerin seni zihinsel olarak yıpratılabilir. Konuşmak istersen ben buradayım, bunu bilmeni isterim."

Aramızda ağır bir sessizlik çöktü ve saniyeler geçip gitti.

"Bu hayat artık bana göre değil diye düşünmeye başladım, Ella. Sürekli yokum ve bu tehlikeli. Kadınlara ve çocuklara yardım ettiğim için sorun etmiyorum ama... İşleri Dope ve birkaç kişiye devretmeyi düşünüyorum

başkalarına devretmeyi düşünüyorum. Projelere hala finansal destek sağlayabilirim, ama sahada değil, daha çok arka planda çalışabilirim."

İtirafını duyunca kaşlarını kaldırdım ve bu değişikliğin nedenini merak ettim. "Bunu bir süredir mi düşünüyorsun?"

"Arada sırada, ama yalan söylemeyeceğim. Seni özledim, Ella. Seninle vakit geçirmeyi kaçırmışım gibi hissediyorum ve bundan hiç hoşlanmıyorum. Daha önce kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Böyle değil."

Ait olma duygusu beni bir battaniye gibi sardı, Death ve Sebastian'ı derinden önemseyişimi fark ederken, sıcaklığı beni tamamen yutacakmış gibi hissettim. Sebastian'a olan duygularımın, kendimi ikisine de sorunsuzca çekildiğimi, iyilik ve kötülüğün manyetik çekimine kapıldığımı fark ettiğim için ortadan kaybolacağından şüpheliydim.

"Gerçekten mi?" Alt dudağımı ısırdım, onu daha sık görebilme fikri hoşuma gitmişti.

"Evet. Benim için farklı. Kırk yaşındayım, birçok kişiyle çıktım, ama yakın zamana kadar kimseyle yerleşik bir hayat kurma ihtimalim olduğunu hiç hissetmemiştim. Kaçıp evlenelim ya da başka çılgınca bir şey yapalım demiyorum, sadece zamanımı farklı bir şekilde geçirmek istiyorum... ve seninle."

Gözlerimi kapatıp, akşam yemekleri, uzun yürüyüşler, Sebastian'ın güçlü kollarına sarılmış film maratonları ve tembel öğleden sonraları düşüncesiyle hayal kurmaya başladım. Onu özlemiştim ve eve gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

"Sebastian, seni daha sık görmek isterdim, ama yaptığın işten vazgeçmene neden olamam. Dünyanın sana ihtiyacı var."

"Ve *benim* de seninle vakit geçirmem lazım. Hala perde arkasında çok iyi işler yapabilirim."

Onun açık sözlülüğüne karşılık olarak, ona benim de ona ihtiyacım olduğunu söyleme dürtüsüyle mücadele ettim. O an kendimi kaybettim, nabzım bileğimle hızla atarken derin bir nefes aldım.

"Seninle tanıştığımdan beri, Ella, bara geldiğinde seni görmek için sabırsızlanıyorum. Bana yeni bir bakış açısı kazandırdın ve aramızda neler olabileceğini merak ediyorum."

Sebastian ve Death'e karşı gelişen duygularımı tartarken, kalbim ve zihnim arasında bir çekişme yaşandı. İkisi tamamen farklı adamlardı. Biri karanlığımı besliyordu. Diğerisi ise ışığı. İçimden inledim. Sandığımdan daha büyük bir belada olduğumu fark ettim.

"Ben de isterim. Seni düşündüğümünden daha çok özledim. En azından arayabildin."

"Güzel, senin de aynı şeyi istemene sevindim. Mümkün olduğunca çabuk arayacağım. Bana kalırsa, tek kullanımlık telefonlar cennetten bir armağan. Seni aramak için bir tane kullanacağım, sonra onu ezip atacağım. Bana ulaşamayacağını biliyorum Ella, ama bir şeye ihtiyacın olursa, barda Kip'i gör. Bu sefer o burada kaldı. Ayrıca, Stephen'ın gelmeyeceğinden emin değilim. Bu beni rahatsız ediyor."

Ses tonundaki keskinliği fark ettim, ama ayrıntılara girmediği için bunun Kip mi yoksa Stephen mi ile ilgili olduğunu anlayamadım.

"Stephen'ı görmedim, ama aklımda tutacağım. Teşekkürler."

Yalancı!

"Gitmem gerek. Benim için uslu bir kız ol."

Omuzlarım çöktü. Onun için iyi bir kız olmaktan çok uzaktım. Bir seri katille yatmıştım, bunun dışında da bir sürü şey yapmıştım. "Lütfen kendine dikkat et."

"Olacağım. Görüşürüz."

Ekrandaki kırmızı düğmeye basarak görüşmeyi sonlandırdım. Sebastian'ın bana olan ilgisi karşısında kalbim eridi. Her hakkı vardı, ama bana baskı yapmıyordu ya da beni sıkıştırmıyordu. Koruyucu, ama aynı zamanda bana alan tanıyan bir adam gibi görünüyordu.

İçimde öfke uyandı. Nasıl oldu da Ölüm'ün pençesine bu kadar kapıldım? Sebastian'ı benim karmaşımın ortasına sürüklemek istemiyordum. Ama aynı zamanda ondan uzaklaşamıyordum da. O, kötü çocuk tarafı olan iyi bir adamdı ve bu çok seksi bir şeydi. Birlikte potansiyelimiz vardı ve onunla tekrar çıkmak istiyordum. Ölüm ile olan ilişkim en iyi ihtimalle zehirliydi. Beni hiç düşünmeden, hasta, boktan dünyasına çekmişti. Yaptıklarından pişmanlık duymuyordu ve ben onun için gerçek bir insan değildim. Ben sadece onun dünyasında manipüle edebileceği bir oyuncak bebektim. Evet, bazı kısımlarını çok sevmiştim. Seks bu dünyadan değildi ve bir parçam aşağılanmayı seviyordu. Ama hep kaçak hayatı yaşıyorduk. Hayatta sürekli arkamı kollamaktan daha fazlasını istiyordum.

Sebastian, hayal ettiğim her şeyi sunabilirdi: derin bir bağ, birbirimizin kollarında geçirdiğimiz tembel öğleden sonraları, seyahatler ve çok daha fazlası. Eve gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum, böylece daha fazla zaman geçirebilecektik.

Gerçeklik beni zihin sisimden çıkardı ve vücudum gerildi. İçeceğimi cam sehpayla koydum ve kanepeden atladım. Artık

Biraz araştırma yapıp maskenin altında kim olduğunu bulmalı ve onu hayatımdan sonsuza kadar ıkarmalıydım.

Bölüm 25

Ölüm

"Kurtlar ne zaman sessiz kalacaklarını bilir, kuzular ise bilmez, ve o sessizlikte vahşi doğa dinler." ~ Anonim

Son birkaç gün, küçük kuzumu görememek cehennem gibiydi, ama yapmam gereken işler vardı. Bir sonraki kurbanım Kanada sınırına yakın Washington eyaletindeydi. O orospu çocuğu evimin yakınında saldırmıştı ve intikamım kişiseldi. Görevim beni zengin bir memnuniyetle kaplamalıydı, ama tek düşünebildiğim, sonrasında beni bekleyen dayanılmaz yalnızlıktı.

Mülkün ağaç sınırının yakınında durdum, siyah giysilerim ve ölüm meleği maskesi karanlığa kolayca uyum sağladı. John Bordeaux oturma odasında oturuyordu, televizyonun ışığı üzerine uğursuz bir parıltı düşürüyordu. En sevdiği burbonla dolu bardağı elinin altında, sadece boxer shortu ve beyaz tişörtüyle bronz deri koltuğunda rahatça oturuyordu. İğrenç piç, benim onu izlediğimin tamamen farkında değildi.

Televizyondaki hareketler dikkatimi çekti ve daha yakından bakmak için ağaçların arasından geçtim. Ekranda bir kız belirdi, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Hepsi gençti ve başları eğikti. Hepsi de boyunlarından çıplak ayaklarına kadar uzanan aynı ince, sıkıcı elbiseler giiyorlardı. Videoyu duraklattı, eli boxerının içine kaybolurken yüzünde zevk dolu bir ifade belirdi. Umarım orgazmının tadını çıkarmıştır, çünkü bu onun son orgazmı olacak.

Ses çıkarmadan evine girdim ve beklenmedik bir durumla karşılaşırsam hemen kaçabilmek için arka kapıyı aralık bıraktım.

Benim için şanslıydım, ama John için pek öyle değildi, çünkü satın almak istediği bir sonraki kızı aramak için çok seyahat etmişti, bu da benim evde vakit geçirmemi ve bazı eğlenceli aletler kurmamı kolaylaştırdı.

Elimi ceketimin cebine sokup küçük uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastım. Uzun, lacivert perdeler kapanmaya başladı.

"Ne oluyor?" Ağır perdeler tavandan tabana pencereleri tamamen kapattığında, sandalyesinden fırlayarak bakakaldı.

Evi kalın ormanlarla çevrili olduğu için kimse onun faaliyetlerini göremeyeceğini düşünerek kendini beğenmiş bir hale gelmişti. Hesaba katmadığı şey, benim bir yıldan fazladır onu izliyor olmamdı. Bu özel cinayet beklemeye degecekti, ama diğer kurbanlarıma göre onun için çok daha fazlasını hazırlamıştım.

Uzaktan kumandadaki başka bir düğmeye bastım ve televizyon birkaç kez açılıp kapandı.

Sonraki birkaç dakika boyunca, o giderek daha da çılgına dönerken, koltuğunu ve ışıkları oynayarak kafasını karıştırmaya devam ettim.

John hareketsiz kalırken yüzünde dehşet belirdi.

"Merhaba? Burada biri olduğunu biliyorum. Ortaya çık."

Belki de görüldüğü kadar aptal değildi, çünkü benim evinde olduğumu fark etmişti, ama bundan şüpheliydim. O orospu çocuğu, perdeleri açıkken oturma odasının ortasında küçük kızlar arıyordu. Bu bok seni... öldürür.

Bir düğmeye basarak tüm cihazların ışıklarını kapattım ve yerini zifiri karanlık aldı.

"Kimsin sen?" diye sordu, sesi kısık ve fısıltıdan biraz daha yüksek bir tonda.

Bir hayalet gibi sessizce ona doğru yaklaştım, kulaklarımda kalp atışlarımla sesi yankılanıyordu. Onun cansız bedeninin masanın üzerinde uzandığını, yaralarından kanın akıp yere döküldüğünü hayal ederken, adrenalin damarlarımdan bir uyuşturucu gibi akıyordu.

Onun arkasına yaklaştıkça, derimin altında tanıdık bir kaşıntı on katına çıktı ve içimi yakıcı bir güç hissi kapladı. Eldivenli parmaklarımı esnettiğimde, elimi boğazına doladım ve nefes almasını engelledim. O piçin hayatı için yalvarmasını istedim.

"En kötü kabusuna hoş geldin, John. Kendimi tanıtayım." Sağ kulağına yaklaştım. "Ben Ölüm."

Boşuna bir çabayla koluma tırnaklarını geçirdi, ama işe yaramadı. Yıllar boyunca parmaklarımda olağanüstü bir güç geliştirmiştim. Serbest elimle ceketimin cebine uzanıp iğneyi bulduğumda, nabızı başparmağıma çarpıyordu. Dişlerimle kapağını çıkardım ve boynunun yan tarafına sapladım.

boynunun yan tarafına batırdım. Birkaç saniye içinde, sert bir gürültüyle yere düştü ve tamamen bayıldı.

Nefretle kaşlarımı çattım ve botlu ayağımı onun yan tarafına vurdum, kaburgalarının kırılmasının mide bulandırıcı sesini hissettim. Sırtarak, sağ bacağını yakaladım ve yana doğru çektim, eklemlerinin kırıldığını duydum. Sonra botumu dizine sertçe indirdim, kemik ve kıkırdağı duyulabilir bir çatırtıyla ezdi. Eğer o anda parçalamamış olsaydım, yakında parçalayacaktım. Eğer o orospu çocuğu uyanırsa, artık kaçma şansı sıfırdı.

Zafer dolu bir sırtıyla çenemi sıkarak, evin içinde dolaşmaya başlamadan önce onun gerçekten baygın olduğunu iki kez kontrol ettim.

Bir elimle güvenilir mini el fenerimi tutarken, diğer elimle her odaya John'u takip etmek için yerleştirdiğim tavan lambalarını ve küçük kameraları metodik bir şekilde söküp attım. Bu sırada, onun ani hareketlerine karşı tetikte kaldım.

Yumuşak bir sürtünme sesi dikkatimi yaptığım işten uzaklaştırdı ve hareketsiz kalarak dikkatle dinledim. *Ne oluyor lan?*

Sesin geldiği yere, yatak odasına doğru koştum. Dolabına yaklaştıkça ses daha da yükseldi.

"Lanet olası piç kurusu. Ya dev sıçanlar var ya da..." Asılı kıyafetleri kenara itip el fenerimle duvarı aradım.

Işığı dişlerimin arasında sıkıştırdım ve baldırıma takılı kınından bıçağımı çıkardım. Bakışlarım, eğitimsiz bir gözün zor fark edebileceği beyaz sıvadaki ince çatlağa odaklandı. Çatlak, bıçağımı sokacak kadar genişti ve gıcırdayarak geçici kapıyı açtı. O orospu çocuğu, onu gizlemek için büyük çaba sarf etmişti.

Yavaşça duvarın bir bölümünü hareket ettirdim ve karanlığa ışığımı tuttum, bıçağım atlayabilecek her şeyi kesip doğramaya hazırды. Önümdeki kabusa odaklanırken dişlerimi sıktım.

"Bize zarar verme." Kirli, zayıf bir genç kız, başka bir kızın önüne sürünerek onu korudu.

İçimde kaynayan bir öfke yükseldi, tüm vücudumu tüketmek üzereydi. Evinde kızları köle eden o aşağılık adamı düşünürken yumruklarımı sıktım. Onu parça parça etmekten zevk alacaktım.

Konuşabilmek için ağızımdan el fenerini çıkardım. "Size zarar vermeyeceğim. Çıkın." Sesim onları korkuttu, ama bir şey olmayacaktı. Onlar itaat edip delikten çıkıp dolaba girerken ben kenara çekildim.

"Buraya nasıl geldiniz?" diye sordum.

Ayakları üzerinde hızla doğruldular ve büyük olanı küçük olanın elini tuttu. "Bilmiyorum. Bir dakika önce arkadaşlarımla parkta takılıyordum. Tuvalete gittim ve ondan sonrasını hatırlamıyorum."

Küçük olan başını salladı, sarkık saçları yüzüne düştü. "Okuldan eve yürüyordum, bir araba durdu ve beni kaçırdı."

Onlara zarar verip vermediğini sormama gerek yoktu. Çok zayıf, kirli ve korkmuşlardı, başka türlü düşünmeme imkan yoktu.

"Yatağa yatın."

Büyük olanın yanaklarından gözyaşları akıyordu. "Lütfen bize zarar verme."

"Zorlamayacağım. Küçük kızları sevmem." Ama hasta piçleri işkence etmekten hoşlanıyordum ve bu herif sadece bu kızlara yaptıklarının bedelini ödemekle kalmayacaktı...

Titrek bacaklarla yürüdüler, elbiseleri kışkılarını zar zor örtüyordu.

"Yorganın altına girin ve ısıyın." John'un komodini açtım ve televizyonun uzaktan kumandasını buldum. Televizyonu açtım ve bir kanalda çocuk filmi buldum. Film yeni başlamıştı, bu da bana bir buçuk saat zaman kazandıracaktı.

"Bu gösteri bittiğinde, o telefonu kullan ve 9-1-1'i ara. Anladın mı?

Daha önce değil. Polis gelene kadar bu odadan çıkmayın."

Küçük kız arkadaşına sokuldu. "Bizi bırakacak mısınız?"

"Evet, ama güvende kalmak için kurallara uymalısınız." Ben de öyle. Eğer çok erken yardım isterse, ben de boku yerdim.

"Uyacağız. Peki

bayım?" "Ne?"

"Teşekkürler."

Onlara homurdandım ve odadan hızla çıktım. Zamanım yarı yarıya azalmıştı ve o piçi yolun yukarısında park ettiğim arabama taşımam gerekiyordu. En azından o pislik şişman bir herif değildi, omzuma atıp bir süre taşıyabilirdim.

Evde hiçbir iz bırakmadığımı kontrol ettikten sonra, John'un yanına gidip derin bir nefes aldım ve içimdeki karanlığın, çarpık varlığımın her parçasını tamamen yutmasına izin verdim.

Bölüm 26

Ella

Birkaç gündür postaları kontrol etmediğimi fark edince, kutudan yığını aldım ve koridor masasına attım. Tıp şirketinin logosu diğerlerinin arasından görünüyordu ve ben inledim. Bugün faturalarla uğraşmak istemiyordum. Zaten birkaç hafta daha vaktim vardı, bekleyebilirdi. İş yerinde zor bir vakayı düşünmekten ve akşamımı ailemle geçirmekten çok yorgundum. Anneme Kaliforniya'ya gitmek için hazırlıklarında yardım edeceğime söz vermiştim.

Ayrıca, bir parçam her an ölümün evime gelmesini bekleyerek gergindi. En son görüldüğünden bu yana sekiz gece geçmişti ve belki de bana olan ilgisini kaybetmiş olduğunu inanmak istesem de, içten içe gerçeği biliyordum. Yakında geri dönecekti.

En iyi arkadaşım ile buluşmak için kulübe giderken RAYNE'in "My Strange Addiction" şarkısı çalıyordu. Garip bağımlılığımın çarpık ve sapkın olması ironik geldi ve gülmeye başladım. Aklımı tamamen yitirmemiş ve seri katil değil, harika bir adama karşı normal duygular beslemiş olduğum için minnettar olmam gerektiğini düşündüm.

Birkaç dakika sonra, Velvet Vortex'in arkasına park ettim ve Cami'ye içeride buluşup bir masa ayırtacağımı mesaj attım. Arabadan indim, kapıyı kapattım ve kilitledim. Girişe doğru aceleyle yürürken, siyah ayak bileği botlarımın tabanları asfaltta sürtündü.

Sebastian'ın orada olmayacağını fark edince kalbim sıkıştı, ama bir yanım onun gelip beni şaşırtmasını umuyordu. Sebastian'la çıktığımdan beri ne kadar değiştiğim komikti. Artık flört etmeyi bilmeyen, sürekli kendinden şüphe duyan utangaç, beceriksiz kadın değildim. Bu değişimin ne zaman gerçekleştiğini bilmiyordum, ama daha güçlü, daha dirençli ve kendinden emin bir kadındım.

Sebastian ayrılmadan önce verdiği öpücüğün sıcaklığı hala tenimde hissediliyordu, ama sözleri fısıldayan bir hayalet gibi etrafımda yankılanıyordu. Onun

iyi kız olmak istiyordum, ama gerçeği öğrenirse ne olacağından çok korkuyordum. Bu olasılığı düşündüğümde midem düğümleniyordu ve kararlarımı sorgulamama neden oluyordu.

Kahkaha sesleri beni hayallerimden uyandırdı ve içerideki bir grup insanı takip ettim. Konuşan kalabalığın arasından geçip odayı tararken Kip'i aradım. En azından merhaba diyebilirdim.

Bar taburesine tırmanırken hoparlörlerden Bobi Andonov'un "Guilty" şarkısı çalıyordu. Barda aradım ama sadece bir kadın gördüm.

"Merhaba, ne alırsınız?"

İsim etiketine baktım ve bunun Sebastian'ın bahsettiği Riley olduğunu fark ettim. "Emin değilim. Uzun bir gün oldu, neyin iyi olacağına karar vermeye çalışıyorum." Sebastian'la tanıştığım ilk akşam Riley'yi barın arkasında görmüştüm, ama selam verme fırsatım olmamıştı.

Bana geniş bir gülümseme attı. "Seni daha önce kadın arkadaşınla burada görmüştüm, değil mi?"

"Evet, Cami. Birkaç dakika sonra benimle buluşacak."

Bir bardak alıp içki hazırladı, sonra dört sandalye ötedeki adama uzattı. "Sen de Bass'ın arkadaşı değil misin?"

Sesi sıcak ve dostçaydı, ben de zıplayan dizimi sakinleştirmeye çalışarak, beni sevecek mi diye merak ettim. Umarım severdi. Burada çalışıyorsa, Sebastian için önemli biri olduğunu tahmin ediyordum. "Ben Ella."

"Ah, senden çok bahsediyor." Gülümsemesi genişledi.

En azından beni geçiştirerek bahsetmiş olmasına sevindim ve başımı salladım. "Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum."

Tezgaha yaslandım. "Ben de."

Omzuna beyaz bir havlu attı ve bana yaklaştı. "Bass'ı tanıdığım yıllar boyunca, onu bir kıza bu kadar bağlandığını hiç görmemiştim. Birçok kadın denedi, ama şansları yaver gitmedi. Sonunda birine ilgi duyması çok güzel." Bana gülümsedi.

Yanaklarımın kızarmaması için kendimi zorladım, ama onlar bana "siktir git" dediler.

Riley güldü. "Bu arada içkiler müesseseden. Bass burada hiçbir şey ödemene gerek olmadığını açıkça belirtti."

Alnımı kırıştırdım. "Hayır, sorun değil. Kendime bakabilirim."

"Üzgünüm. Bass öğrenirse, kafamı bir tepside sunar ve bu benim için iyi olmaz."

"Peki, o zaman sana çok iyi bahşiş vereceğim." Ellerimi tezgahın üzerine koydum ve ne istediğimi düşündüm, ama her zamanki siparişim tek çekici gelen şeydi.

"Anlaştık."

"Jack ve kola," dedi yanımdaki bir ses.

Cami yanımdaki koltuğa otururken ona döndüm. "Onun en sevdiği içki bu." Beni işaret etti. "Ben Long Island buzlu çay alacağım."

"Hemen geliyor." Riley işine koyulurken ben de en yakın arkadaşşıma döndüm.

"Hey, gelebildiğine sevindim." Ona hızlıca sarıldım. Cami, vücudunun her kıvrımını saran koyu renkli kot pantolonuyla muhteşem görünüyordu ve erik rengi bluzunun ince askıları zarif omuzlarını ortaya çıkarmıştı. Ben uzaklaşırken, uzun saçlarını geriye attı ve gülümsedi, duruşu rahatladı.

"Ben de. Hastanede hasta insanlarla birlikte olmak beni çok yordu." Ellerini kucağında birleştirdi ve tüm dikkatini bana verdi. "O dar siyah elbiseyle ve uzun bacaklarınla çok seksi görünüyorsun. Onu daha önce giydiğini hiç görmemiştim. Kahretsin, saçlarını bile kıvrırmışsın." Gözleri bana dikildi. "Sebastian şehirde olsaydı, senin seviştiğini düşünürdüm. Senin bir..." Eli önümde titredi. "Işığın var."

Kahretsin. "Dolabımda duruyordu. Henüz giymemiştim. Son zamanlarda olan biten her şey yüzünden kendim gibi değildim ve güzel görünmek istedim."

Cami bana yaklaştı. "O ofiste bir sürü suçlu varken iş yerinde onu giyme, Ella. Şeytanı kışkırtma."

Ona gülümsedim, beni bu kadar koruduğu için minnettardım, ama şeytanı çoktan kışkırtmıştım.

"Giymem. Zaten bu profesyonel bir kıyafet değil. Kalem etekler, boynuma kadar uzanan bluzlar veya takım elbiseler giyilir."

Riley içeceklerimizi önümüze koyduktan sonra, başka bir müşteriyle ilgilenmek için barın diğer ucuna koştu.

"Evet, sıkıcı kıyafetler. Sen kesinlikle sıkıcı biri değilsin. Her zaman tehlikenin sınırında dans etmekten hoşlanmışsındır. Üniversiteden mezun olduktan sonra ancak kendini toparlayabildin."

"Mecburdum. İçki içip, kötü çocuklarla yatıp, bütün gün uyuyarak iyi bir iş yapıp ciddi bir kariyer başlatamazdım." Jack ve kola içmeden önce dudaklarıma hafif bir gülümseme kondu.

Kaşları kalktı. "Özlüyor musun? Anlıyorum. Bütün gün içip uyumayı değil, sana bok gibi davranan pislikleri özlüyorsun."

"Neden böyle bir şey söylüyorsun? Sebastian harika bir adam."

Omuzlarını hafifçe silkti ve içkisini karıştırmadan önce pipetini çiğnedi. "Sadece içgüdüsel bir his." Cami bana sırtıttı. "Ama belki Sebastian içindeki canavarı evcilleştirebilir."

Ağzımın köşesi seğirdi. Cami'nin sözleri, onun fark ettiğinden daha fazla etkileyiciydi, ama ona Ölüm ve ona olan çekiciliğimden bahsedemezdim. O benim çarpık, karanlık sırrımdı... Belki de sonsuza kadar.

Konuyu değiştirmek için, "Seksi polis nasıl? Son zamanlarda işyerine geldi mi?" diye sordum.

Burnunu kırıştırdı ve sırtıttı. "Adı Ryan ve bugün bana çıkma teklif etti."

"Ne? Neden bunu en başta söylemedin?" Şakacı bir şekilde omzuna vurduğum. "Şimdi kim saklıyor?"

Cami güldü. "Daha on dakikadır buradayım."

"Peki, onunla çıkacak mısın?" Polis memuruyla çıkabileceğini fark edince midemde bir ekşilik hissettim. Ya Sebastian ve benim hakkımda bir şeylerden şüphelenirse ya da ben Ölüm hakkında bir şey ağzımdan kaçırırsam?

"Evet. Yarın akşam ikimiz de işten çıktıktan sonra. Eve gidip duş alıp hazırlanacağım, sonra o beni alacak. Beni yemeğe çıkaracak."

"Umarım seni güzel bir yere götürür. Şımartılmayı hak ediyorsun."

"Aslında, beni nereye götüreceğini bilmiyorum, ama onunla onunla hastanenin dışında vakit geçirmeyi sabırsızlıkla bekliyorum." "En azından, yemek yiyip gezintiye çıkarsın." Ona göz kırptım.

"Oh, sadece onun manuel vitesini denemek için gezintiye çıkmayı planlıyorum. Çok uzun zaman oldu."

Aynı şeyi söyleyemem. "Ben de." Nabzım bir kademe yükseldi. En iyi arkadaşıma yalan söylemekten nefret ediyordum. Ancak, çift hayat yaşamaya devam edeceksem, buna alışmam gerektiği bir gerçektir.

Cami inledi, sonra telefonunu çıkarıp ekrana baktı. "Kahretsin. İşten mesaj geldi. Beni hastaneye geri çağırdılar."

"Ne? Gitmek zorunda mısın?" diye sordum, sesimde hayal kırıklığı belirgindi. "Daha yeni geldin."

Koltuğundan kayarak Long Island buzlu çayını bana uzattı. "Ya iç ya da at. Sakın sarhoş araba kullanma." Cami eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, kaltak."

"Ben de seni. Dikkatli ol."

Cami kulübün önüne doğru ilerlerken el sallayarak veda etti ve ben derin bir nefes aldım. Cami'nin polis memuru dışında başka birini bulmasını gizlice umarken, düşüncelerim hızla akıyordu. Onunla ve polis erkek arkadaşıyla vakit geçirmek, tam bir kabus gibi geliyordu. Sebastian ve ben, ağızımızdan çıkan her kelimeye dikkat ederek, diken üstünde yürüyor olacaktık. Düşüncelerimi kontrol altına aldım. İlişkisi ilerlerse, o zaman karmaşıklıklarla başa çıkardım.

"Gitti mi?" diye sordu Riley, Cami'nin içkisine başını sallayarak. "Evet. O bir hemşire ve acil servise çağrıldı."

"İçkisini ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, almayayım."

Riley bardağı aldı ve içindekileri lavaboya döktü, sonra yıkamak için rafa koydu.

"Kip bu gece çalışıyor mu?"

Riley başını salladı. "Yakında gelir. Cuma olduğu için ikimiz de kapanışta çalışıyoruz."

"Ona selamımı söyle." Patates kızartması sipariş ettim ve onlar pişerken Jack ve Coke'umu bitirdim. Tezgahın üzerine parmaklarımla ritim tutarak, yalnız kalacak zamanım olduğunu fark ettim. Siparişim hazır olduğunda Riley'e iyi geceler diledim ve otoparka koştum. Ofise gitmem gerekiyordu.

Patronlar çoğu hafta sonu evden çalışırlardı, bu yüzden biraz mahremiyetim olacaktı. Anahtarım olduğu için biraz araştırma yapıp bazı müşteri dosyalarını inceleyebilirdim. Maskenin arkasındaki Death'in kim olduğunu bilmek istememin yanı sıra, onunla ilgili beynimi kurcalayan bir şey vardı ve ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

Araba sürerken birkaç patates kızartması yedim ve son on iki ay içinde şirkete gelen potansiyel erkekleri gözden geçirdim. Üçü aklımda kaldı, özellikle de biri. Bir yıl geçtiği için dosyasını tekrar görmem gerekiyordu.

On dakika sonra, arabayı ofisin yanındaki karanlık sokağa sürdüm ve binanın arkasına park ettim. Ay dolunaydı ve arabadan atlayıp kapıları kilitledikten sonra binaya giden merdivenlere koştuğumda yolumu aydınlatıyordu. Mahalle güzeldi ama geceleri tek başıma dolaşmayı alışkanlık haline getirmek istemiyordum.

Ön kapıyı açıp kilitledikten sonra masama doğru yürüdüm. Işığı açtım ve yerime oturdum. Monitörümün altında bir yapışkan not gördüğümde içimden küfrettim. Babamın hastane faturasını ödemek üzereydim.

Bilgisayarı açtığımda, odadaki sessizliği bozan bir vızıltı duyuldu. Tarayıcıyı açtım, web sitesine giriş yaptım ve fatura ödeme seçeneğine tıkladım.

"Ne? Bakiye sıfır mı? Bu doğru olamaz. Sistemleri çökmüş olmalı."

Etrafı araştırdım, ama diğer tüm çevrimiçi seçenekler normal görünüyordu. Şüphe zihnimin içinden sessizce geçip gitti ve ardında ürperti bıraktı. Ölüm, babamın benim için yargılanmasını ayarlamıştı. Ayrıca, yetişkin web sitesinde benim tek gelir kaynağım olduğunu da itiraf etmişti. Faturayı o mu ödemişti?

Derin bir nefes aldım, kafamda onun kim olduğunu anlamaya çalışırken düşüncelerim hızla dönüyordu. Ayağa fırladım, sandalyemi küçük odanın kenarına yuvarlayarak cep telefonumu aldım ve kütüphanedeki kilitli dosya dolaplarına koştum. Müşterilerimiz suçlu olduğu için patronlarım hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu, onların gitmemeleri gereken yerlerde dolaşmaları da dahil. Her şey kilitli ve gizliydi.

Barnaby ve Smooch için çalıştığım ilk yılın ardından, kasaların nerede olduğu ve onlara nasıl erişileceği konusunda bana güvenildi. Telefonumu dolabın üstüne koydum, sonra okyanusun manzaralı bir resminin arkasında bulunan şifreli kasada saklı bir anahtar buldum. İlk çekmeceyi açtım ve klasörleri karıştırdım.

"Buldum."

Sonra, diğer iki adamın dosyalarını çıkardım, cep telefonumla birlikte topladım ve masama döndüm.

Dikkatlice ilk dosyayı açtım, Barnaby ve Smooch'un notlarını okurken kalbim hızla atıyordu. Görünüşe göre, kötü şöhretli ceza avukatı patronlarım, şehrin en zengin ve güçlü kişilerinden bazılarının avukatlığını yapıyordu ve hepsi de şüpheli para aklama ve dolandırıcılık planlarına karışmış ya da bu suçlarla itham ediliyordu. Üçüncü dosyanın üzerindeki isme odaklanırken alнімda ter damlaları belirdi. Son dosyayı yavaşça açıp sayfaları çevirirken, korku buz gibi parmaklarıyla boğazımı sıktı.

İnanamadan bakakaldım. Her bir kağıt parçası boştu. Bir şeyin köşesi merakımı çekti ve başka bir kağıda yapıştığı yeri buldum. Fotoğrafi sayfadan ayırdım ve dehşetle bakarken ağzım açık kaldı, gördüğüm ismin doğru olduğunu doğruladım. "Lanet olası piç kurusu." Gözlerime inanamadan bilgileri iki kez kontrol ettim. "Bunların hepsi nasıl birbirine uyuyor?"

Bölüm 27

Ölüm

"Bilge bir kuzu ne zaman melemesi gerektiğini, ne zaman sessizce yürümesi gerektiğini bilir, tıpkı bilge bir kurtun ne zaman avlanacağını, ne zaman izleyeceğini bilmesi gibi." ~ Anonim

Barnaby ve Smooch'un ofisinin içindeki ışık, binanın yanına sessizce yaklaşp pencereden içeri baktığımda zar zor görünüyordu. Oradaydı, burnunu sokmaması gereken yerlere sokan benim güzel küçük kuzum. Eğer çok derine inerse, beni zaten tanıdığı insanlarla ilişkilendirecekti ve bu olmamalıydı. Tabii ki, bir resmin arkasına anahtar saklamayı düşünen kişi... öldürülmeliydi.

John'u lanet olası bir yerin ortasındaki terk edilmiş bir depoya taşıyarak geçirdiğim uzun bir günün ardından, ayaklarına demiryolu çivileri çaktım ve onu yere sabitledim. Acı dolu çığlıkları duvarlardan yankılandı ve sikim o kadar sertleşti ki boşalacağım sandım. Küçük kuzumu çığlık atana kadar becermem ve sıkı amıyla sikimi kurutması gerekiyordu. Onu görmek için sekiz saatlik yolu heyecanla sürdürdüm.

Hayal kırıklığına uğradım, Ella olması gereken yerde değildi... evde beni bekliyor olmalıydı. Arabasına takip cihazı takmakla kalmamış, telefonuna ve kamerasına da dinleme cihazı yerleştirmiştim. Söylediklerini duydum, gördüklerini gördüm.

Ofiste, kimliğimi ortaya çıkarmak için boşuna bir çabayla dosyaları karıştırdığını fark ettiğimde, öfke midemde denizdeki şiddetli bir fırtına gibi çalkalandı. Sınırı aşmıştı ve cezalandırılacaktı. Bıçağımın sapını sıktım, kör edici öfke midemde kaynarken parmak eklemlerim beyazlaştı ve zihnimde karanlık düşünceler doğdu. Ella, daha derine inmeye karar verdiği anı pişman olacaktı. Onu kanatmak için vücudumdaki her hücre yanarken, yok edici bir yıkım ihtiyacına teslim oldum ve deliliğin eşğine geldim.

"Ah, küçük kuzu, korkmalısın," diye fısıldadım.

Ön kapı açıldı ve Ella merdivenlerden inip kaldırıma çıktı, dar elbisesi ve siyah topuklu ayakkabılarıyla tamamen sikilebilir görünüyordu. Camry'sinin park edildiği binanın köşesini döndüğü sırada adımlarını saydım. Bir, iki, üç... Bana sırtı döner dönmez, arkadan yaklaşıp eldivenli elimle ağzını kapattım. Donakaldı, onu vücuduma bastırırken nefes alışı hızlandı. Kıvrımlı kalçaları sert penisime bastırdı ve ben homurdandım.

"Görünüşe göre ben yokken meşgulmüşsün."

Sesimi tanıdığında omuzları çöktü — başka bir hata.

"Küçük kuzu, bir kurtun yanında rahatlamaman gerektiğini bilmelisin."

Onu arabasına doğru yürümesi için zorladım. "Arabanın anahtarını ver, sonra çantayı ve dosyalarını yere bırak."

Bana anahtarlığı uzattı, ben de kapıları açıp anahtarlığı ön cebime attım. Titreyerek, eşyalarının asfalta çarpma sesi otoparkta yankılandı, korkusu havada o kadar yoğun ki, lanet olasıca tadını alabiliyordum.

Bıçağın keskin ucunu göğüslerinin arasından karnına doğru kaydırdım ve elbisesinin kumaşını ikiye ayırdım. Hızlı hareketlerle kumaşı omuzlarından sıyırdım ve yere düşerken güldüm. Ella, sütyen ve külotuyla titreyerek ayakta duruyordu.

"Korkuyor musun, küçük kuzu?" Dilimi çenesine sürttüm ve bıçağı boynuna dayadım. "Bir noktada, kime boyun eğdiğini unuttun. Şimdi..." Göğsümden karanlık bir kahkaha yükseldi. "Topuklu ayakkabılarını çıkar."

Onları çıkardı, çıplak ayakları otoparkın asfaltına değdi. "İyi dinle, Ella.

Bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Sesim keskin ve soğuk ve ölümcül bir tondaydı. "O dosyaları asla karıştırmamalydın. Sana güvenebileceğimi sanmıştım, ama şimdi bunun sonuçlarını görmenin zamanı geldi. Bu sefer kurban Stephen değil."

Vücudu şiddetle titriyordu, burnunu çekiyordu ve ağladığını fark ettim.

"Ormanı görüyor musun? Oraya koşacaksın ve eğer seni yakalarsam..."

Gülerek, onun hayal gücünün benim onun için planladığım şeyi ele geçirmesine izin verdim. "Sana bir avantaj vereceğim, ama bağırırsan, bir daha asla konuşamayacağından emin olacağım. Stephen'ın kalbini oyduğum gibi dilini de oyacağım." Bıçağın kenarını boğazına dayadım.

"Koşabildiğin kadar hızlı koş, küçük kuzu. Bu kurt seni avlayıp yutmak üzere," diye kulağına fısıldadım.

Bıçağı indirdim, onu ittim ve o sendeleyerek ilerlerken alaycı bir şekilde sırttım. Ella omzunun üzerinden arkasına baktı, ben de bıçağımın kenarını dilimle yaladım.

"Koş," diye homurdandım ve ona doğru ilerledim. Gözlerindeki korku içimde şiddetli bir şehvet ateşi yakmıştı, bu ateş onun tamamen benim irademe boyun eğene kadar ona sahip olmamı istiyordu.

"Bir, iki, senin için geliyorum," diye mırıldandım. "Üç, dört, yere diz çök. Beş, altı, eski numaralarımı yapacağım. Yedi, sekiz, beklemede kal. Dokuz, on, bir daha asla görülmeyeceksin."

Ella benden asla kaçamayacağını biliyordu, bu yüzden elinde kalan tek şeye başvurmak zorundaydı: ağaçların arkasına saklanmak ve onu avlarken yaklaşan kaderinden kaçmaya çalışmak. Ama Ella aptal değildi. İçten içe, nereye saklanmaya çalışırsa çalışsın benden kaçamayacağını biliyordu.

Bıçağımı baldırıma takılı kınına sokarken, çıplak ayaklarıyla otoparkın asfaltını geçip yanındaki ormana doğru koşarken, öfkeyle yanlarında sallanan kollarını izleyerek gözlerimi kısmıştım. Onun hareketlerinin zarafetine büyülenmiş, ilkel bir açlıkla onu takip ettim. Avımı kovalayalı epey zaman olmuştu. Ella'yı yakaladığımda onu yok edecektim. Onu benim yanımda hüküm sürecek bir kraliçeye dönüştürmek istiyordum, ama ancak benim irademe tamamen boyun eğerse.

Karanlığa doğru koştum, ayaklarını parçalayan kalın çalılarının arasında acı çekmesi için ona zaman tanıdım. Kovalamacanın heyecanını tadını çıkararak, saklandığı yeri bulmak için en ufak bir ipucunu bile hevesle dinledim. Hızımı kesip ağaçların arasına girdiğimde, yüzümde çarpık bir gülümseme belirdi, zaferimin tadını adeta damağımda hissediyordum.

Ella'nın korkusu o kadar yoğunlu ki, sis gibi havada asılı kalmıştı. "Çaresizliğini kokluyorum, Ella. O kadar güçlü ki tadını alabiliyorum." Onun dehşetinin kokusuyla beslendim ve onu altıma aldığım, bana zarar vermemem için yalvarıp yakardığında, cesaretini ve gerçekte kim olduğum hakkındaki gerçeği öğrenme ihtiyacını elinden alacaktım. Gözlerindeki ışığın sönmesini izlerken, hayatını bağışlamam için bana yalvaracaktı.

Bir çığlık kulağıma ulaştı ve onun yerini çabucak tespit ettim. Ayaklarının altındaki yaprakların çıtırtısı beni ona yönlendirdi.

"Bunu çok kolaylaştırıyorsun Ella. Senin daha zorlu olacağını düşünmüştüm." Çürümüş bir kütüğe takılıp ters yöne doğru keskin bir dönüş yaptım ve

Onu aramayı hızlandırmak istedim, ama aynı zamanda eğlencenin çok çabuk bitmesini de istemedim. Çılgın kahkahamı bastırırken adrenalin vücudumu kapladı. Onu büyük bir ağacın arkasında çömelmiş olarak gördüm.

Beni görür görmez gözleri fal taşı gibi açıldı ve dehşet onu ters yöne doğru koşturdu. İlkel içgüdülerim beni ileriye itti ve onun tüm çabalarına rağmen, ben acımasızdım ve kolunu yakalamayı başardım. Onu dengesinden koparıp yere fırlattım, o yere düşerken ve ciğerlerindeki hava acı bir nefesle dışarı çıkarken ben güldüm.

Onu ayağa kaldırıp bir meşe ağacına ittim. Eldivenli elimle boğazını sıkıtiğında, yüzünde dehşet ifadesiyle büküldü. "Beni hayal kırıklığına uğrattın," diye tükürdüm. "Sana güvenmiştim, küçük kuzu, ama meğer sen benim bir sonraki kurbanımmışsın." Kulağını ısırdım, kan boynunun yanından akarken gülererek. "Seni kanatmayı seviyorum, seni sinsi küçük sürtük."

Benim tutuşumdan kurtulmak için çabaladı ve parmakları boynuma ulaşmadan önce ellerime gömüldü. Tırnakları etimi çizdi ve arkasında kan izleri bıraktı.

Onu bıraktım ve boğulup öksürürken ayaklarımın dibine düşmesini izledim. Tam da ait olduğı yere.

Kontrol edilemez öfkem, pis sperm fahişeme bakarken yavaş yavaş yatıştı. Bacağımyı kaldırdım ve botumla onu ağaca doğru ittim. Dört ayak üstüne çöktü ve kaçmaya çalıştı. Saçını tutup geriye doğru çektim. Tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü, tatlı kıcı benim sikime bastırıyordu. Parmaklarımı G-stringinin yanından geçirip külotunu yırttım. Pis fahişem direndi ama bana karşı koyamadı. Bir dizimi bacaklarının arasına sokup bacaklarını ayırdım ve zonklayan sikimi serbest bıraktım. Arkadan ani bir hamle ile sikimi amının içine soktum.

"Amin sırlsıklam, seni sikmem için hazır, küçük kuzu. Benim sikime çok azgınsın."

O inlerken, vücudu benimkine tepki verirken, ben de ona sertçe giriyordum. Kalçalarını ayırdım ve sıkı küçük deliğine tükürdüm. Ben hazır olduğumda kimliğımyı açıklamama güvenmediğinde bana verdiği acıyı anlayacaktı. Onun amından çıktım ve sikime tükürdüm. Sikimi ovuşturarak, kendimi bizim sıvılarımızla kapladım. Uçumu onun göt deliğine bastırarak, onun inlemelerini ve itirazlarını görmezden geldim. "Seni öldürecektim, küçük kuzu, ama bu daha iyi bir ceza." Onun içine girdim,

altımda titreyip ağlarken vücudunu ele geçirdim. Ben ona tekrar tekrar girerken sıkı kıcı etrafımda sıkılaştı.

"Söyle, Ella. Bir daha kimliğimi araştırmayacağına söz ver," diye talep ettim.

"Özür dilerim. Beni affet," dedi, gözyaşlarıyla boğulurken. "Artık kim olduğunu öğrenmeye çalışmayacağım."

"Aferin benim küçük sürtüğüm." Affetmenin acı tadı, unutulmuş bir zehir gibi dilimde kaldı, duyularımı ve anılarımı yakıp kül etti. Ekşiliği bana yapıştı, onun yaptıklarının sürekli bir hatırası olarak izini bıraktı.

"İyi bir kız gibi davranıyorsun, ama ben gerçeği biliyorum. Sen benim sikim ve sadece benim gerçekleştirebileceğim karanlık fanteziler için aç bir orospudan başka bir şey değilsin."

O, inleyerek cevap verdi.

Ona sertçe girerken testislerim gerildi. Boynuna uzandım ve parmaklarımı boğazına doladım, içimde patlarken sıkıca sıktım.

O, eldivenli ellerimi tırmaladı, nefes almak için mücadele etti.

Öne eğildim, sikim bir kez daha onun içine daha derine girdi, sonra çekip kalktım.

Pantolonumu düzelttikten sonra onu kollarımın arasına alıp ormandan çıkardım. Dikkatlice arabanın kapısını açtım ve gevşek vücudunu arka koltuğa yatırdım. Yerdeki eşyalarını topladım ve onları yer döşemesine koydum, sonra bagajında bulduğum battaniyeyle onu örttüm.

Bölüm 28

Ölüm

"Kuzu, kurtla yaşamayı öğrenmeli, ama ona asla güvenmemeli." ~

Anonim

Küçük kuzum eve dönerken sessiz kaldı ve ben onun dersini aldığını düşündüm. Eve vardığımızda onu banyoya taşıdım ve küvetteki suyu açtım. Karanlıkta ormanda koşmaktan çiziklerle ve kanlar içinde önümde duruyordu. Saçındaki dalları ve yaprakları nazikçe çıkardım, sonra saçını taradım. Onu öldürmeye ne kadar yaklaştığımı biliyor muydum acaba? Ama bir şey beni durdurmuştu ve ne kadar uğraşsam da, ona olan duygularım, ona zarar verme arzumdan daha ağır basmıştı.

Parmaklarımla boynunu okşayarak, omuzlarından battaniyeyi çıkardım. O itaatkar bir şekilde durdu ve ona dokunmama izin verdi.

"Küçük kuzu, benim yanımda kaderini kucaklarsan, sana hayal bile edemeyeceğin şeyler verebilirim. Bana karşı koymayı bırak. Zamanı geldiğinde, sana kim olduğumu açıklayacağım, ama henüz değil." Omzuna nazikçe bir öpücük kondurdum.

"Neden kim olduğunu söylemiyorsun?" Sesi çatladı, konuşurken yorgunluktan ağırlaşmıştı.

Banyosunun sıcaklığını kontrol ettim. Sonuçtan memnun kalınca suyu kapattım.

"Gir içeri."

Ella uzattığım eli tuttu. Banyoya girmeden önce, yaralarının acısıyla yüzünü buruşturarak ayak parmağını banyoya daldırdı. Mümkün olduğunca rahatladığında, küvetin yanına diz çöktüm.

"Saçını ıslat."

Bana baktı, muhtemelen onu boğacak mıyım diye merak ediyordu. Ella çenesini kaldırdı, burnunu tuttu ve başını suya daldırdı. Tekrar su yüzüne çıktı ve yorgun yüzündeki suyu sildi.

Şeftali ve vanilya kokulu şampuanından avucuma biraz döktüm ve uzun saçlarını köpürttüm. Parmaklarımla saç derisini ovuşturarak, bir saat önce ona verdiğim acıyı masajla gidermeye çalıştım.

Ben devam ederken, o inledi ve gözlerini kapattı.

"Seni yok edeceğim, sonra beni yakışır şekilde yeniden bir araya getireceğim, küçük kuzum."

Gözleri benimkilere takıldı, göğüsleri her nefes alışında hareket ediyordu. "Durulayın," emrettim.

Sabun gittiğinde, saç kremi sürdüm.

Sonraki birkaç dakika boyunca vücudunu köpürttüm, omuzlarını masaj yaptım ve kraliçeme özen gösterdim. Zor bir ders almıştı ama kimliğini araştırmayı bırakacağına söz vererek ödülünü hak etmişti.

Temizlendikten ve saçları durulandıktan sonra, tapayı çekip suyu boşalttım. Havlu askısında asılı duran büyük, yumuşak kahverengi banyo havlusunu aldım ve onu dikkatlice sardım. Onu kucağıma alıp yatağa taşıdım. Yatağın kenarına oturup onu kollarıma aldım.

Gömleğimin önünü tuttu ve yavaşça gözlerimin içine baktı. Bazen o lanet maskeyi nefret ediyordum, ama bu bir zorunluluktur. Aramızdaki bir bariyerdi ve tıpkı onun iradesi gibi, yakında ortadan kalkacaktı.

"Neden bir parçam senin yaptığın her şeyi seviyor?"

Çenesini sertçe kavradım ve ona bakışlarımı daralttım. "Neden böyle hissettiğini biliyor musun? Çünkü bir parçan, seninle benim aynı olduğumuzu biliyor. İkimiz de karanlıkta dans ettik ve şimdi sonsuza kadar birbirimize bağlıyız."

Ağzını açıp bana karşı çıkmak istedi, ama onu kesip sözünü kestim. "Artık yalan yok. Senin evinde senin için birini öldürdüm, ama sen polise haber vermedin ya da beni ihbar etmedin. Bu ne anlama geliyor?"

Dudaklarım açgözlü bir sırtışla kıvrılırken, alnımı alnına dayadım. "Sana hatırlatayım: Bu konuşmayı daha önce de yaptık ve şimdi her şeyi inkar etmek istiyorsun. Artık olmaz. Söyle bana Ella, seni bu hale getirmek için ne yaptılar?"

Korku, stoik bir ifadeyle gizlemeden önce yüzünde beliriverdi. Yanaklarından akan gözyaşlarıyla mücadele ederken çenesini sıktı. "Nereden biliyorsun?"

Ağzımı onun ağzına yaklaştırdım ve fısıldarken cildimde nefesinin sıcaklığını hissettim. "Benden saklayacak hiçbir sırrın yok, Ella. Artık gerçek kimliğini kabul etmenin zamanı geldi. Utandığın şeyi yüksek sesle itiraf et ve kabullen."

Hâlâ çılgınca başını sallarken, hıçkırıklar arasında üç kelimeyi zorlukla çıkardı. "Yapamıyorum."

Ağzımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştığımda, sırtışıım yırtıcı bir gülümsemeye dönüştü. "Söyle, Ella. Bana en karanlık sırrını ver. Sana istediğin her şeyi verebilirim. Aramızda duran tek şey, gerçeği söylemek ve onu tamamen kabullenmek. Sana ne yaptılar, küçük kuzu?"

Geri çekilmek yerine, yüzünü boynuma gömdü, gözyaşları acısıyla tenime izler bıraktı. Çıplak sırtını okşadım.

"Onlar kimdi?"

Onun konuşmasını beklerken odayı sağır edici bir sessizlik kapladı.

"Aile dostlarımız."

Vücudu titremeye başladı ve ben onun ıslak saçlarını omzundan çektim.

"Nasıl başladı?" Kollarımı ona doladım, anılarında gizlenen canavarlardan onu korumak için.

"Yeni bir kamera satın aldı ve aileme, fotoğraf karesine çok yakıştığım için harika bir model olacağımı söyledi. Onlar onu yıllardır tanıyorlardı ve niyetini hiç sorgulamadılar. Portland'a yeni taşındığımız için pek arkadaşım yoktu, bu yüzden ailem isteyken çoğu zaman onunla vakit geçirirdim. Onlara göre o harika bir bakıcıydı, güvenilirildi." Konuşmaya devam etmeden önce dilini alt dudağına değdirdi. "Onunla yalnız kaldığımda, bana firfırlı kıyafetler giydirip ne kadar güzel olduğumu söylerdi."

Boynunun arkasını ovuşturarak, avucumun sıcaklığıyla onun korkusunu ve gerginliğini emdim.

"Bu birkaç ay sürdü, sonra o..." Burnunu çekip mendiliyle sildi. "Beni ikna edip gömleğimi çıkarmamı istedi. Sekiz yaşıyaydım, henüz gelişmemiştim ama o umursamadı. Kimseye söylemeyeceğime dair söz verdirdi, yoksa annemi öldürüp bana izletecekti. Onun bir pedofil olduğunu anlayacak yaşa geldiğimde, beynim o kadar yıkanmıştı ve o kadar korkmuştum ki ne yapacağımı bilemedim."

"Artık güvendesin, küçük kuzum." Sanki hala bir çocukmuş gibi saçlarını okşadım, ama o hasta piç kurusunun yanında değil, benim yanımda güvende olduğunu hissettim.

"On iki yaşımdayken bana dokunmaya başladı. Ama tek kurban ben değildim. O zamanlar benden birkaç yaş küçük başka çocuklar da vardı. Beni kamera önünde poz vermeye zorlarken, daha iyi bir açı için bacaklarımı nasıl açmam gerektiğini onlara izlettiriyordu." Sesi giderek azaldı. "Annemi öldürmekle tehditleri babama ve köpeğimize de uzanmıştı. Her zaman yanlış bir şey yapacağımdan korkuyordum. Sonunda, o

Yedi yaşında bir kız çocuğu getirdiğinde içimde bir şeyler kırıldı. Onu durdurmam gerektiğini anladım." Burun kıvırdı. "Keşke öyle olsaydı."

Düzgün nefes almaya çalışırken onu izledim.

"Bir gün, evinin üst katında telefonla konuşmak için bizi birkaç dakika yalnız bıraktı. Onun kullandığı VCR kasetlerinden birini çaldım. Tüm çocuklar o kasetteydi. Kaseti, kayıt cihazındaki başka bir kasetle değiştirmeden önce sırt çantama koydum. Onun kasetleri ne sıklıkla kontrol ettiğini bilmiyordum, ama planladığım şeyi yapmak için sadece birkaç saate ihtiyacım vardı. O gün işimiz bittikten sonra, küçük kızı evine kadar götürdüm, çünkü yaptığım şeyi fark ederse evime gitmeye korkuyordum. Hava erken kararıyordu, bu yüzden birkaç blok ötedeki karakola arka yoldan gittim. Yaklaştığımda, bir kağıt parçasına bir mesaj yazdım ve onlara videoyu izleyip çocuklara zarar veren kötü adamı yakalamalarını söyledim. Adımı yazmadım, sadece kaseti ve notu öğle yemeği için kullandığım kahverengi çantama koydum. Binaya fark edilmeden girip, resepsiyonist uzaklaştığında kanıtı masasına bırakmak için cesaretimi toplamam çok uzun sürdü.

O, yaşadığı korkunç olayları anlatmaya devam ederken, vahşi öfkem karanlık ruhumun içinde bir apse gibi iltihaplanıyordu.

Ella hıçkırarak ağlarken ve yanaklarından daha fazla gözyaşı akarken, kalbim ve zihnim sessiz bir savaşa girdi. Küçük kuzumun acı dolu geçmişinden kurtulup huzur bulması gerekiyordu ve ben ona bunu sağlayabilirdim. Ama önce bana geri kalanını anlatması gerekiyordu.

"Yakalandı mı?"

"Hayır." Ağlamaktan burnu tıkanmış gibiydi. "Evinde polisleri görmüş olmalı ve kaçmış, çünkü kimse onu bir daha görmedi."

"Adı ne?" Sesim yumuşaktı. Onun mücadele ettiği karanlık, artık tek başına savaşılamayacak kadar ağırdı.

Korku ve morbid bir merakla gözleri fal taşı gibi açılmış, birden dikleşti.

"Onu bulacak mısın?"

"Bana adını söyle."

Aşırı derecede yutkundum, kafasında benim sorduğum şeyi işlerken düşünceleri dönüyordu.

"Sanırım tek kurban ben değildim, Death. Gittiğinde, muhtemelen incitecek yeni çocuklar bulmuştur. Hiç aramadım ama eminim videolar karanlık internette dolaşıyordur."

Ayağa kalktım ve onu ayağa kaldırdım. Havluyu yakaladı, yerinde tuttu ve bana baktı.

"Bana onun adını söyle," diye homurdandım.

Yüzünde bir duygu seli geçince çenesi titredi. "Söylersem onu öldürecek misin?"

"Ona işkence edeceğim, sonra affedilmeyi dilerken onu yavaşça öldüreğim ve sonra da iğrenç ruhunu bedeninden koparacağım. Ona ne yapacağımı düşünmek bile boşalmamı sağlıyor." Bu, içimdeki şiddetli fırtınayı körükledi ve beni dünyayı bir başka iğrenç canavardan daha kurtarmaya itti.

Ella havlusunu yere düşürdü. Dikkatim, dolgun göğüslerinden karnına ve kremsi uyluklarına kaydı. Elini uzattı ve pantolonumun üzerinden sertleşmiş penisimi avuçlayarak masaj yapmaya başladı.

Onun bileğini sertçe tutup elini uzaklaştırdığımda, şok ve reddedilme duygusu yüzüne yansıdı.

"Adını söyle," diye bağırdım, öfkeyle.

Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Saniyeler geçti ve sonunda konuştu. "Onu öldürmeden önce ona acı çektireceğine söz ver." Sanki yüzleşmeyi reddederse geçmişini ve geleceğini değiştirebilecekmiş gibi gözlerini kapattı.

"Söz veriyorum, küçük kuzum." Ella için dünyanın yükünü üstlenirdim. Onun acısını omuzlarıma yükleyip cehennemin dibine taşır, ona zarar verenlerden intikamımı alırdım.

Çelik gibi bakışları benimkilerle buluştu. Sonra onun adı güzel dudaklarından döküldü.

Bölüm 29

Ella

İçimde o kadar çok duygu dolaşıyordu ki, ne hissettiğimi anlayamıyordum. Ölüm'e bana zarar veren kişinin adını itiraf ettikten sonra, bir adamın cinayetinden potansiyel olarak sorumlu olduğum gerçeğiyle boğuştu. İlk başta pişmanlık ve suçluluk duygusuyla mücadele ettim, ama çabucak atlattım. Birkaç saat sonra, onu ele verdiğim için tek bir damla pişmanlık bile duymuyordum. Bu beni özgürleştirmişti.

O iğrenç piçin bana ve diğer çocuklara yaptıklarının hesabını vereceği düşüncesi, duygularımı coşturmuştu. Ancak Ölüm intikam yemini ettiğinde, hormonlarım hızlandı ve vücudum onu tekrar arzulamaya başladı. Bana baktığı için Death'i becermek için hazırdım, ama o benim yaklaşımlarımı reddetti ve beni yatağa yatırdı. Ben battaniyenin altına kıvrılınca, o da yanıma girip uyuyana kadar beni kucakladı. Bir daha kim bana zarar verecek diye korkarak uyanmadım. Küçükken beri ilk kez kendimi güvende hissettim ve yıllardır taşıdığım utancı atabileceğime dair umutlandım.

Nemli çarşaflarım terli tenime yapışmış, bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum. Görünüşe göre Death gece yarısı bir ara gitmişti ve aklım olasılıklarla dolmaya başladı — şimdi neredeydi? Canavarı mı takip ediyordu? Ölüm'ün tacizcimi öldürdüğünü düşünmekten zevk aldığım gerçeğinin beni rahatsız etmesi gerektiğini fark ettiğimde içimi bir ürperti kapladı, ama bunun yerine Ölüm'le garip bir bağ hissettim. Birinin hayatını sonlandıran ben olmasam da, onu adalete yönlendirmekte yardımcı oluyordum. Bu beni rahatsız etmeliydi, ama kalbim beklentiyle daha hızlı atıyordu.

Çıplak ayaklarımla halının üzerine basarak, parmaklarımı yumuşak, bej renkli kumaşa gömdüm. Ayağa kalkıp gerindim, önceki akşamki kovalamaca ve yakalama sırasında çektiğim acılardan inleyerek. Vücudum ağrıyordu ve ayaklarımla altındaki kesikler hassastı. Nabzım hızlandı, kovalamacayı zihnimde yeniden yaşayarak.

Derin bir nefes aldım ve vücudum yeniden korkuyla titremeye başladı. Ölüm'ü hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Zihnimin bir köşesinde, onunla birlikteyken her zaman güvende olduğumu düşünüyordum. Çok yanılmışım. Öfkesinden dolayı, Ölüm'ün birdenbire beni öldüreceğinden korkmuştum, ama Tanrı'ya şükür henüz beni bırakmaya hazır değildi.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım ve iyi tarafına odaklandım: sert seks akıllara durgunluk vericiydi. O, en karanlık fantezilerimin bazılarını sezgisel olarak biliyordu ve kendisine uygun olduğu şekilde onları gerçekleştiriyordu.

Komodinin üzerindeki telefonuma bakarak, dün geceki iki cevapsız mesaj ve bir aramayı görünce kaşlarımı çatarak ona baktım. Ekran dokundum, Sebastian'ın adı parladı.

Sebastian:

■

Birkaç gün içinde evde olacağım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

SEBASTIAN:

■

Konuşmak istemişim. Birbirimizi kaçırdığımız için üzgünüm.

Stephen'ın peşimden geldiği için paniğe kapılmasını istemediğimden, hemen ona mesaj attım.

BEN:

■

Üzgünüm. Dün gece erken uykuya daldım. Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Hayatımdaki erkekler konusunda bir kez daha iki farklı yönde bölünmüş olarak inledim. Bir yanımda Sebastian'ın nezaketini, bir yanımda Death'in kötü muamelesini arzuluyordum. O bana bir hayat, bir aile, güvenlik sunabilirdi. Ben de ona aynısını sunabilirdim. Death ile bir gelecek kurmanın imkanı yoktu. O pisliğin neye benzediğini, kim olduğunu bile bilmiyordum, ama daha da önemlisi, o dengesiz ve delinin tekiydi.

Kahve yapmadan önce siyah bir yoga pantolonu ve gri bir kapüşonlu sweatshirt giydim. Ailem, Kaliforniya'ya gitmek için havaalanına giderken

ve vücudumdaki kesik ve morlukları saklamam gerekiyordu. Babamı son kez göreceğimi düşünmek beni çok korkutuyordu, ama bu denemenin tedaviyi tamamlamış kanser hastaları için iyi sonuçlar verdiğini kendime hatırlattım.

Kapı zili çaldı, kahve fincanımı bırakıp aceleyle kapıya gittim. Kapıyı açıp annemi selamladım.

"Merhaba, uğradığınız için teşekkürler." Onlara katılmak istediğimi söyleyerek ona sarıldım, ama annem kalmamı, evlerine göz kulak olmamı, çiçeklerini sulamam ve ışıkları açık bırakmamı istedi. Ayrıca her gün bana haber vereceğine söz verdi.

"Tabii ki. Önce sen ve babam birkaç dakika baş başa kalmadan gitmem. Seni her zaman görmemek garip olacak. Seyahat etmediğim için bu benim için güzel bir avantajdı." Yanağımı okşadı ve bana sıcak bir gülümseme gösterdi.

Düşüncelerim Ölüm'e yaptığım itirafa kaydı, annem ve babamın benim hakkımdaki gerçeği öğrenecekleri düşüncesi kalbimi parçaladı. Arkadaşları hakkındaki gerçeği. Ailem için ben asla yanlış yapmazdım ve onların sevgisi ve desteği sayesinde, bir pedofilin yalanlarına kanarak onları hayal kırıklığına uğratmaya dayanamazdım. Yetişkin olarak bunun benim hatam olmadığını anlıyordum, ama bu duygu ortadan kalkmıyordu. En yakın arkadaşlarımdan birinin kötü, sapkın bir adam olması onları mahvederdi. Dün gece Death ile paylaşana kadar bu yükü kendim taşımayı seçmiştim.

Düşüncelerimi bir kenara iterek, annemin koluna girip arabaya doğru yürüdüm. Babam ön koltuğa oturmuştu.

"İşte benim kızım." Bana zayıf bir gülümseme gösterdi.

Yolcu kapısını açtım ve kenarına oturarak ona sarıldım. "Merhaba. Yolculuğa hazır mısın? Bu denemenin doğru deneme olduğuna inanıyorum ve bittiğinde, burada seni bekliyor olacağım." Başımı göğsüne dayayarak, kalp atışlarının düzenli ritmini dinledim ve bu anı hayatımın geri kalanı boyunca hafızama kazıdım. Gözlerim yaşardı, ama gözyaşlarımı geri tuttum. Sonra ağlayabilirdim. Onunla geçireceğim birkaç dakikayı ağlayarak boşa harcamak istemedim.

"Tıbbi helikopterle uçacağım, Ella. Hep bir helikopterle uçmak istediğimi biliyorsun. Tabii ki tıbbi nedenlerle değil, ama neyse. Şimdi benim şansım." Yumuşak kahrkahası kulaklarıma müzik gibiydi. "Ambulansla bir kez daha gitmek isterdim, ama kızımı görmem için durmayacakları için reddettim. Zaten o lanet şeylerden nefret ediyorum. Pencereleeri yok."

"Ambulansla gitmeliydin baba. Bir yerde buluşup vedalaşabilirdik. Kalbini sürekli izlemeleri ve evde olmadığın zamanlarda gerekli tıbbi bakımı almanı sağlamaları gerekiyor. Bu yüzden Kaliforniya'ya uçuyorsun, hatırladın mı?"

"Babanı tanıyorsun. Aptalca bir fikir olsa bile kendi bildiğini okumaya kararlıdır," dedi annem arkamdan.

"En azından annem araba kullanmak zorunda kalmayacak ve birkaç saat içinde Kaliforniya'da sana katılabilecek. Belki uçakta dinlenebilir."

Babamın kaşları çatıldı. "Onu benimle helikoptere bindireceklerini mi sanıyorsun?"

"Yeterli yerleri yok ve genellikle bu tür uçuşlarda aile üyeleri kabul edilmez."

Kabul ederek mırıldandı.

Ayağa kalkıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Ne olursa olsun, benim kahramanım olduğunu bil. Bana inandığın için teşekkür ederim baba."

"Bu, yaptığım en kolay şeydi." Gözlerinde bir ışıltı belirdi. "Ve tatlım?"

"Evet?"

Kemikli parmağını çenemin altına koyup kaldırdı. "Yakında görüşürüz." Veda etmeden önce alnıma şefkatle bir öpücük kondurdu.

Annemi kucakladıktan sonra, annem SUV'larına binip uzaklaştı. Arabayı caddeden kaybolurken izlerken içime sızan yalnızlığı gidermek için kollarımı ovuşturdum.

Midem ağzıma gelmiş halde eve girerken, slip-on Ugg botlarım kaldırımda sürtündü.

Kapıyı kilitledim, ama alarmı kurmadan önce siyah botlar dikkatimi çekti. Artık çok iyi tanıdığım botlar.

"Gündüz vakti buradasın," dedim Ölüm'e.

"Babanı uğurlamak istedim. Eve yeni bir adam olarak dönecek, Ella. Söz veriyorum."

Onun yanından geçip mutfağa gittim ve kahvemi tekrar buldum. Tezgahın üzerine atlayarak, sıcak sıvıyı üfledim ve bir yudum aldım.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Babama yardım ettiğin için."

Ölüm bana yaklaştı, sonra elimden fincanımı aldı ve masaya koydu. Bacaklarımı ayırdı ve beni kenara çekti. Konuşmasını bekledim, ama onun ağzı benimkine çarptı. Bir sıcaklık dalgası

içimi kapladı ve kollarımı boynuna doladım ve onu kendime yaklaştırdım.

Öpücüğü o kadar yoğundu ki, mantıklı düşünme yeteneğimi kaybettim. Hızlı hareketlerle Death beni geriye itti, yoga pantolonumu çıkardı ve yere attı. Ne olduğunu anlayamadan dizlerinin üzerine çöktü ve ağzını benim merkezime koydu.

Dili klitorisimin üzerinde dolaşırken omurgamdan aşağı kıvılcımlar sıçradı. Zevke teslim olurken gözlerim geriye devrildi. Vücudumdaki her sinir onun dokunuşuyla çılgılık attı ve titredi, hassas cildimi yaladığı yerden mutluluk verici bir sıcaklık yayıldı. Boğazımın derinliklerinden inledim, sırtım onun altında erirken kavis yaptı.

Bir tapınmacı gibi saygıyla vücudumu keşfetti, gizli zevkleri ortaya çıkardı ve her okşamasıyla içime arzu şokları gönderdi. Death iki parmağını içime soktu ve ben iç geçirdim.

Elleri uyluklarımı morartacak kadar sertçe kavradığında nefes nefese kaldım.

Ayağa kalkıp hızla kot pantolonunu çıkarırken ağzını amımdan çekti. Kendini merkezime hizalarken dudaklarında benim sıvılarım parıldıyordu. Bana sertçe girmeyip, yavaşça girişimi aştı. Onun her santimini içime alırken nefesim kesildi.

"İşte böyle, küçük kuzu. Sikimin tamamını al." Çenem boyunca öpücükler yağdırdı ve ben başımı eğerek ona erişim sağladım.

Saf zevk dalgası beni sardığında titredim. Vahşi homurtusu odada yankılandı ve vücudumda elektrik şokları yayıldı. İhtiyacı hissedilebilirdi, vücudundan orman yangını gibi yayılıyor ve benim arzumu ateşliyordu. O ritmini bulduğunda inlemem kaçtı. Ben ona doğru hareket ettikçe, daha fazlasını talep ederek, itişleri daha hızlı ve daha derin hale geldi. Kalçalarının acımasız her hareketiyle, daha önce hiç yaşamadığım bir unutkanlık sarmalına giriyordum.

O kadar ıslaktım ki, sıvılarım uyluklarımı kayganlaştırıyordu ve korktuğum bu adamdan doyamıyordum.

Death elini aramıza soktu ve klitorisimi doğru miktarda baskı uygulayarak masaj yaptı. "Oh, lanet olsun."

Gözlerinde açlık ve tehlike karışımıyla bana bakarak, amım onun penisi etrafında kasılana kadar içime girip çıktı. O başını geriye atıp boşalırken, ben de kalçalarımı ona doğru ittim ve vücudum onun penisinin her damlasını emerek boşaldım.

Sonra, daha önce hiç duymadığım, zevk ve yenilgiyle dolu sahiplenici bir homurtu çıkardı.

Birkaç kez gözlerimi kırptıştırarak, ona odaklanırken görüşümdeki bulanıklığı giderdim. Aramızda ne olmuştu?

Bölüm 30

Ella

Az önce seks yaptığım adam, önceki akşam kaçtığım adamla aynı değildi. Bunu inkar edemezdim. Aramızda bir değişiklik vardı - ne kadar hafif olursa olsun, içimde bir şeyi uyandıran bir şefkat. Onun karmaşık ve tehlikeli olduğunu bilsem de, nazik öpücüğünün küçük jestini görmezden geledim. Canavarımın, dün gece beni eve getirip yıkayana kadar görmeme izin vermediği bir yanı vardı.

Penisi yumuşamaya başladı ve içimden çıktı. Ani bir boşluk beni sardı ve ben buna karşı mücadele ettim.

Telefonumun titremesi o anı böldü. Death beni tezgahın üzerinde bırakıp yatak odama kayboldu. Birkaç saniye sonra, tehditkar bir bakışla kapı çerçevesine yaslandı.

Tek kelime etmeden arka kapıdan çıkıp gitti. Kemiklerimi bir ürperti sardı — bir şeyler ters gidiyordu, ama ne olduğunu bilmiyordum.

İç çekerek, yalnız kalıp iyi bir kitapla kıvrılmakla, Cami'nin gece vardiyasından önce birkaç saat takılabilir mi diye bakmak arasında gidip geldim. Onun ve bu polis memuru hakkındaki dedikoduları öğrenmek istiyordum. Bir seri katille gizlice dolaşıp Sebastian'ı koruyacaksam, düşmanlarımızın tam olarak nerede ve kim olduğunu bilmeliydim.

C_{AMI} bir saat sonra peynir ve sucukla dolu bir pizza ile evime _{geldi}. Evimi saran o muhteşem koku

evimi kaplayana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

Ben mutfak dolabından tabakları çıkarırken o pizzayı tezgahın üzerine koydu.

"Bu sabah babama veda ettim. Çok zordu." Kutunun kapağını açtım, bir dilim alıp tabağıma koydum.

Cami de aynısını yaptıktan sonra en sevdiği tabureye atladı ve bana odaklandı.

"Eminim zor olmuştur. Dün onu gördüğümde ben de ağlamıştım." Pizzasından bir ısırık aldı, peynir ağzından hamura kadar uzanan bir ip bıraktı. Parmağıyla onu silip yaladı.

Gülmekten kendimi alamadım. "Eminim annem ve babam yerleştikten sonra beni arayacaktır. O zamana kadar endişelenmenin bir faydası yok. Ayrıca, son gelişmeleri öğrenmem lazım. Yarınki büyük randevuna hazır mısın?"

Kafasını salladı, dudaklarını büzdü. "Hayır, çok korkuyorum Ella. Bu çocuğu gerçekten seviyorum."

"Öyle mi? Onun nesi bu kadar özel?"

"Öncelikle, Portlandlı değil. Connecticutlu." Ağzında yemek varken bana sırtıttı. "Ayrıca." Bana doğru eğildi. "Sır tutabilir misin?"

Keşke benim sakladığım karanlık sırları bilseydi.

"Tabii ki." Sanki bana sorduğu en aptalca şeymiş gibi elimi salladım. Öyleydi de.

"Kimseye söyleme, Ella. Ryan, Portland seri katil davasında çalışıyor."

Telefonum yere düştü ve damarlarımdan buz akmaya başladı, bir an için hareket edemez hale geldim.

"İyi misin? Ne dedim ki?"

Göğsümde korku kabardı. "Ryan'a takipçimden bahsettin mi, Cami?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır, bir daha bahsetmedin, bu yüzden ilk düşündüğümüz kadar önemli bir şey olmadığını düşündüm."

Zihnimde rahat bir nefes aldım, ama endişelerim bitmemişti. "Öyle değildi. Onu sadece bir kez gördüm ve dürüst olmak gerekirse, bence sadece mahalleden geçiyordu ve giderken beni korkutmaya karar verdi." Yalanımla birlikte nabzım hızlandı. Cami'nin erkek arkadaşı etrafta dolaşıyorsa, Ölüm'ü nasıl koruyabilirdim? Onu gerçekten koruyacağımı fark ettiğimde kalbim bir an durdu.

. O benim hayatımı kurtarmıştı ve benim için tekrar cinayet işleyeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Olan biten her şey yüzünden, bunu tamamen unutmuştum. Sana onun geri dönmediğini daha önce söylemeliydim."

"Evet, garipti, ama artık ortalarda olmadığına sevindim. Açıkçası, seni korkutan adamla seri katilin aynı kişi olduğunu sanmıyorum. Öyle olsaydı, sana karşı çok garip davranışlar sergilenirdi."

Ne kadar isabetli bir yorum yaptığının farkında değildi. "Hadi canım." Boynumu ovuşturarak, bu durumu nasıl ele alacağımı düşünmeye çalıştım. "Ryan sana davayla ilgili herhangi bir ayrıntı verdi mi? Yani, haberlerde bazı şeyler duyuyoruz, ama bunlar sadece bilmemize izin verilenler."

Cami pizzasını çiğnedi, sonra yuttu. "Kimseye söylemezsin. Hayatın üzerine yemin eder misin?"

"Kime söyleyeceğim ki, bebeğim? Sen benim en iyi arkadaşımsın ve bana bilgi veriyorsun, bu da kime söyleyeceğim kişilerin sayısını oldukça azaltıyor." Güldüm.

Bir an düşündü. "Evet, haklısın." Sanki çok önemli bir sırrı varmış gibi ellerini ovuşturdu. Belki de vardı ve ben de ne olduğunu bilmeliydim.

"Kesinlikle bir erkek. Ama kim olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadılar. Katil temizlik delisi falan gibi, çünkü bir kez hariç hiçbir iz bırakmamış. Cinayet mahallinde kısmi bir bot izi vardı. Bu ipucundan, yaklaşık 1,90 metre boyunda ve 90 kilo ağırlığında olduğunu tahmin edebiliyorlar."

Panikle boğulmak üzereydim ama bunun yerine Cami'nin adamın nasıl görüldüğüne olan ilgisini kullandım. Ben de maskenin altında Death'in kim olduğunu merak ediyordum. "Hm, belki geniş omuzları ve sağlam kasları vardır. Yani, birini öldürmek için güçlü olman gerekir, değil mi?" Pizza dilimimden sarkan peyniri çektim ve ağzıma attım.

"Onun yaptığı şekilde, evet." Cami uzun saçlarını omzunun arkasına attı.

Kaşlarımı çatarak bir ısırik daha aldım ve "Ne demek istiyorsun? Haberlerde onun yöntemleri hakkında hiçbir şey söylemediler." dedim. Death da söylememişti. Stephen dışında, onun nasıl ve kimi öldürdüğünü bilmiyordum. Ayaklarıma baktım ve Cami'nin Stephen'ın öldüğü yerden sadece birkaç metre uzakta oturduğunu fark ettim. Onun cansız, kanlı hali gözümün önüne geldi ve

o zavallı piç kurusu hakkındaki duygularım, uyuşturucu almış bir kanguru gibi içimde zıplıyordu. Sonuçta, o pisliğin öldüğüne seviniyordum.

"Kızım, Ryan Bend yakınlarındaki gölde bir ceset bulduklarını söyledi. Suyun yüzeyine çıkmasını önlemek için midesine taşlar dikilmiş."

Burnumu kıvırdım. "İğrenç, ama etkili."

"Adam da küçük değildi, yani bunu yapan kişi kurbanlarını yakalayıp taşıyacak kadar güçlü." Bir an çenesine dokundu, derin düşüncelere dalmış gibi yaptı. "Acaba Ryan beni taşıyacak kadar güçlü mü?"

Ben burnumu çektim, Death beni birkaç kez taşımıştı, ama çoğu kadının istediği şekilde değil. "Belki öğrenirsin."

Cami bana sırttı.

"Ryan başka bir şey söyledi mi?" diye sordum, konuşmayı tekrar ana konuya getirerek.

"Hayır. Hepsi bu kadar. Şu anda, hiçbir şüpheliye yaklaşamadılar, yani katil hala serbest." Bir dilim daha alıp tabağına koydu. "Baban dışında, senin hayatında neler oluyor?"

Parmaklarımdaki peyniri yaladım ve en iyi arkadaşımı kızdırmak için parmaklarımı yüksek sesle şapırdatarak yedim.

"Artık yetişkinler için olan web sitesinde çalışmıyorum."

Cami'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Bu harika!"

"Belki. Hala yeni duruşmasının masraflarını nasıl karşılayacağımı bulmam lazım, ama..." Avuçlarımı mutfak tezgahına dayadım ve arkadaşıma baktım. "En azından şimdilik faturalar ödendi."

"Vay canına! O denemeler binlerce dolar olduğu için web sitesinde popüler olmalısın."

Başımı eğdim, ona söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmek için bekledim. "Ben değildim."

Kaşlarının arasındaki pürüzsüz ciltte bir kırılganlık belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, faturayı başka biri ödedi."

Cami'nin ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapandı. "Bekle. Belki seni doğru anlamadım. Anonim bir kişi babanın tıbbi faturalarını mı ödedi?"

"Evet." Ekstra vurgu yapmak için *p* harfini belirgin bir şekilde telaffuz ettim.

"Sence Sebastian mıydı?" Sanki etrafımız meraklı insanlarla dolu kalabalık bir odadaymışız gibi, sorusunu neredeyse fısıldayarak sordu.

"Hiçbir fikrim yok. O şehir dışında olduğu için ona sormadım. Açıkçası, eğer bunu isimsiz olarak hallettilerse, kimliklerinin bilinmesini istemiyorlardır herhalde."

"Harika, ama *ben* bilmek istiyorum."

Ona gülümsedim. "Ben de. Öğrenirsem, ilk sana söylerim." "Hmm, hala Sebastian olabileceğini düşünüyorum, ama bir barmen için

"

Ona Sebastian'ın Velvet Vortex'in sahibi olduğunu söylemeli miyim diye düşündüm. Muhtemelen herkesin bildiği bir şeydi, yani büyük bir sorun olmazdı. Görünüşe göre, sır saklamaya ve ağzımdan laf çıkmadan önce her şeyi tartmaya alışıyordum. Sadece Sebastian'ı ve kulüp dışındaki işini korumak istiyordum.

"O sadece bir barmen değil. Velvet Vortex'in sahibi, bizim oraya gittiğimizde barda çalışan başka bir ortakla, Kip ile birlikte."

"Vay canına, demek adam zenginmiş. Velvet Vortex her zaman dolup taşıyor. Eh, onlar için iyi." Tezgâhın üzerindeki yığından bir peçete alıp ağzını sildi. "Ben de senin emeklilik umudu olmayan, meteliksiz yaşlı bir adamla çıktığını sanıyordum."

Aşırı dramatik bir inilti çıkararak sııttım. "Hayır, öyle değil."

"Kip de oldukça çekici. Belki Ryan ile işler yolunda gitmezse, Kip hakkında daha fazla bilgi edinebilirim." Güldü. "Bir kız seçeneklerini açık tutmalı."

"Kip'le ilgileniyorsan, ara sıra çiftler buluşması yapabiliriz. Erkekler yakın arkadaş, biz de öyle, yani hepimiz iyi anlaşıyoruz. Bu fikir hoşuma gitti." Onun bir polisle çıkıp benim çift hayatımı öğrenmesinden çok daha iyiydi.

"Evet, haklısın. Şu an için Ryan'dan heyecan duyuyorum. Seri katil davasında çalışırken güvenliğinden endişe duyuyorum, ama sanırım bununla başa çıkmayı öğreneceğim."

"Bu zor olur." Anlıyordum. Ben de Death ve Sebastian'ın güvenliği konusunda sürekli endişeliydim.

Umarım Death bu gece gelir de, polis onun peşinde olduğu için izlerini saklamasını söyleyebilirim. Kimliğini öğrenirlerse beni onunla ilişkilendirirler. Böyle bir şey olmamalı.

Bölüm 31

Death

"Koyun sürüsünde bile, kalbinde kurt olan biri olabilir ve kurtlar arasında da kuzu kadar nazik biri olabilir." ~ Bilinmeyen

John'u tuttuğum terk edilmiş depoya girerken, küçük kuzumun düşünceleri kafamda dönüp duruyordu. Onu bir süre hayatta tutmak için yanına biraz yiyecek ve su bırakmışım. Ella'ya, ona zarar veren adamı esir aldığımı söylememiştim. Ella onun adını söylediğinde, onu kaçırdığımı söylemek üzereydim. Ella haklıydı, onun evine gitmeden önce, John'un karanlık ağda Ella ve diğer çocuklarla yaptığı faaliyetleri tesadüfen görmüştüm.

John'un tutulduğu binanın arkasına doğru yürürken "London Bridge is Falling Down" şarkısını ıslıkla çaldım. Şarkı neredeyse benim kadar karanlıktı, ama tam olarak değil. Bir teoriye göre şarkı, on birinci yüzyıldaki Viking saldırılarına atıfta bulunuyordu. Bir diğeri ise, köprülerin yıkılmaması için canlı çocukları köprülerin temellerine gömmekle ilgili olduğunu açıklıyordu. Canlı canlı gömülmek... Ne berbat bir ölüm şekli. Yürümeye devam ederken, şarkı sözleri o piçi nasıl öldürebileceğime dair hayal gücümü harekete geçirdi, ama henüz karar vermemiştim.

Paslı kapıyı açtığımda gıcırdadı ve nemli ve karanlık odaya girdim. Işık düğmesini açtım ve gözlerimin alışmasını bekledim.

"Beni özledin mi?" diye sordum John'a, o köşede, hala iç çamaşırı ve boxerıyla kıvrılmış dururken. Ona daha sıcak giysiler vermeyi düşünmüştüm, ama yakında ölecek birine giysileri boşa harcamak istemedim.

"Kas krampın oldu mu?" Güldüm, çarpık mizah anlayışımın tadını çıkararak. Geldiğimde ayaklarını yere çivilediğim için, etrafta dolaşp esnemesi mümkün değildi. Bu oda ofis olarak kullanılıyordu ve ahşap zemini vardı. Orospu çocuğunu çivilemek için mükemmeldi.

John göz kapakları yarı kapalı halde bana homurdandı. Acısı dayanılmaz olmalıydı ve dizi asla iyileşmeyecekti, ama zaten bir daha ona ihtiyacı olmayacaktı.

"*Arkadaşlarından* biriyle tanıştım." Diz çöküp maskemi düzelttim ve onun yozlaşmış ruhuna doğrudan baktım.

"Öyle mi?" Elini kırık bacağına koydu ve yüzünü buruşturdu. Zayıf ve bitkin bir halde duvara yaslanmıştı. Boxer şortu işlemeye bulaşmıştı ama daha kötüsünü de koklamıştım.

Cevap vermeden önce dişlerimin arasından hava çektim. "Ella McCloud."

O, çarpık bir gülümsemeyle kıkırdadı. "Güzel bir kızdı. Sonu nasıl oldu?"

Elimi uzatıp boğazını sıktım. "Güzel ve güçlüydü, ama sen *benim* olan şeye dokundun."

Onun hakkında söyledikleri için bu orospu çocuğunu öldürmeye hazır olarak, ben onu sıkıca tutarken yuvarlak yanakları kızardı, ama yapamadım, henüz yapamadım.

"Seninle birlikte çalışan ve iğrenç fotoğrafların ve videoların için çocukları bulan başka kim vardı?" O boğulup öksürürken elim düştü.

"Sana söyler miyim sanki. Beni öldürmenin bunu durdurmayacağını bil yeter. Birisi benim yerimi alacak ve sanatımıza devam edecek."

Kör edici bir öfke beni sardı ve kaçınılmaz bir gazap ateşini ateşledi.

"Sanat mı? Çocuklara cinsel istismarda bulunmayı sanat mı diyorsun? Sandığımdan daha da kafayı yemişsin." Yaklaştım, çirkin suratına sadece birkaç santim uzaklıkta durdum. "Ben de boktan bir insan olmasaydım, şu anda boynunu kırıp seni bu ıstıraptan kurtarırdım, ama senin için başka planlarım var."

Ayağa kalktım ve diğer dizine bastırdım. Küçük odanın duvarlarından yankılanan acı çığlıkları ve küfürleri, Ella'nın amının içinde olmak kadar zevk verdi bana.

Sanki piyangoyu kazanmışım gibi dışarı çıkarken, arkamdan kapıyı kilitleyip çıktım.

Bölüm 32

Ella

Oturma odamda dolaşıp, tavşan havuç çiğner gibi tırnağımı ısırıyordum. Ölüm'ün ziyaretinden bu yana dört gün geçmişti ve onun bir hata yapıp polisler tarafından tutuklandığından korkuyordum. Ellerimi yüzüme kapattım ve onu burada istememekten, bir manyak için hisler beslemeye başlamış olmaktan dolayı inledim. Sanki o, sıkıcı hayatıma yeni bir soluk getirmişti. Bu ironik durumdan kaçamadım. Kalbim beni yine ihanet etti ve Sebastian'ın geri dönmesiyle güvenli ve rahat olmasını istemeye başladı. Gideli neredeyse üç hafta olmuştu ve onu görmek, öpmek için can atıyordum. Ölüm ve Sebastian'ı aynı anda idare etmenin ne kadar zor olacağını hatırladıkça içime korku sızdı. Sadece zor değil, aynı zamanda tehlikeli de.

"Sevdiğin herkese yalan söylüyorsun," diye mırıldandım kendi kendime. "Merak etme, küçük kuzu. Alışırısın."

Topuklarımı döndürdüm ve mutfağımdaki maskeli adama koştum. Kollarımı boynuna doladım, bacaklarımı beline sardım ve yanağımı göğsüne gömdüm. "İyi misin?"

Vücudu gerildi ama birkaç saniye sonra beni kendine çekti. "Her zaman." Beni sıkıca sarıldı.

"Polisin seni tutukladığından endişelendim." Onu bıraktım ve ayaklarım yere basana kadar kaslı vücudunda aşağı kaydardım.

Parmağıyla saçlarımdan bir tutam aldı ve başımı geriye doğru çekerek gözlerini kısarak baktı. "Ne oluyor?"

"Konuşmamız lazım." Beni bıraktı ve ben onu kanepeye götürdüm, sonra meraklı komşuların içeriye görmesini önlemek için hızla perdelerimi kapattım.

Yanına oturup bacaklarımı altına çektim ve ciddi bir ifadeyle ona döndüm. "Cami, en iyi arkadaşım bir polisle çıkıyor.

Polis senin peşinde ve kısmi bir bot izi buldular. Daha dikkatli olmalısın."

Sağ elini sıkıca yumruk yaptı. Endişelendiğinin tek görünür işareti buydu. "Başka ne var?"

Şişkin pazı kaslarından birini tutup hafifçe sıktım. "Idaho sınırında midesinde taşlar bulunan bir cinayet kurbanı buldular." Panik göğsümü sıktı. "Sen miydin?"

Death kötücül bir gülümsemeyle cevap verdi.

"O adamın midesini açıp vücuduna taş dikip göle atmadan önce iyi bir nedenin vardı herhalde."

Ölüm koltuğunda kıpırdadı ama ne onayladı ne de yalanladı. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

"Ama yakalanırsan, Stephen'in cinayetini benim kapıma kadar izleyecekler! Şimdiye kadar mutlaka biri onun kaybolduğunu bildirmiştir. Haberleri izlemeyi bıraktım, o yüzden bilmiyorum."

"Ben hallederim, küçük kuzu. Polisler yüzünden kafayı yemene gerek yok."

Kanepeden fırladım, tüm bu berbat durumdan öfkelenmiştim. "Aklımı kaybetmemek mi? Şu anda buna ihtiyacım yok. En yakın arkadaşımın gerçeği saklıyorum ve tanıdığım herkese yalan söylüyorum. Sen beni soğuk, çarpık dünyana sürükleyene kadar iyi bir insandım." Ona yaklaştım. "Bırak beni. Eğer beni gerçekten önemsiyorsan ve ben senin yerine koyabileceğin bir takıntı değilsem... Bırak beni."

Death o kadar hızlı ayağa kalktı ki neredeyse geriye düşüyordum. Elini uzattı ve kolumu tuttu, tüm vücuduma acı yayıldı. Kurtulmaya çalıştım ama tutuşu çok sertti.

"Durumu ne kadar çabuk anlarsan, senin için o kadar kolay olur, Ella. Sen bana aitsin ve geri dönüş yok." Vücudunu benimkine bastırdı, çelik grisi gözleri içimi delip geçti. "Ben seni koruduğum gibi sen de beni koruyacaksın, yoksa..." Maskesinin arkasından alaycı bir gülümseme belirdi. "Öleceksin. Anlaşıldı mı?"

Sertleşmiş penisi belime bastırdı ve vücudum onun karşısında titredi. "Kim olduğunu bilmezsem seni nasıl koruyacağım? Bana tüm sırlarını ne zaman emanet edeceksin?" diye sordum, sesim neredeyse benim kadar titriyordu.

"Onları hak ettiğinde." Death kıpırdamadı. Sadece bana bakakaldı ve tehdidi midemi düğümledi.

"Tek bilmek istediğim, kime aşık olduğum."

Ona hislerimi itiraf ettiğimde Ölüm'ün ifadesini görmek için dünyayı yerinden oynatırdım.

Kollarını koruyucu bir şekilde bana doladı. "Kim olduğumu zaten biliyorsun, Ella."

Cesaretim bir anda alevlendi. "Beni parçalayıp yeniden bir araya getirecek adam mı? İntikam peşinde olan bir katil mi? Büyük servet ve güce sahip bir adam mı? Evet, bunları daha önce de söyledin, ama daha fazlasını istediğimi, daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Boğazından sahiplenici bir homurtu çıktı. "Sana yakında daha fazlasını vereceğim, küçük kuzu. Söz veriyorum." Evime sessizce girdiği gibi, yine sessizce çıktı.

Sonraki bir saatimi, Death'in yakalanamazlığı yüzünden çok sinirli geçirdim. Derin bir nefes aldıktan sonra, telefonumun titrediğini duydum ve bu beni kendime acıma partimden uzaklaştırdı. Belki annemdi.

Cep telefonumu ararken, sonunda mutfaktaki lavabonun yanında buldum. Numaraya bakarken kaşlarım kalktı. "Selam,"

dedim gülümseyerek. "Nasılsın?"

"Ev. İlk aradığım kişi sensin," dedi Sebastian.

Granit tezgaha parmaklarımla vurarak, sanki aklımı kaçırmışım gibi sırıtarak gülümsedim. Onun yatıştırıcı sesini ve aksanını duyana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bu ses, pürüzlü kenarlarımı yumuşattı, yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı ve beni yeniden bir araya getirdi.

"Seni ne zaman görebilirim?"

"Şimdi mi?" Sıcak kahkahası telefonu doldurdu ve tüm vücudum sıcaklıkla titredi.

"Çok isterim."

Bölüm 33

Sebastian

Ella'yı bu kadar çabuk göreceğimi beklemiyordum, ama bir saat sonra benim evimde buluşmak istemesine çok sevindim. Onu görmek, öpmek ve nasıl olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Ayrı kaldığımız haftalar boyunca göğsümdeki boşluk daha da büyümüştü.

Ona adresimi mesaj attıktan sonra, müziği açtım ve Freya Ridings'in "Face in the Crowd" şarkısı arka planda yumuşak bir şekilde çalmaya başladı.

Sekize birkaç dakika kala duştan çıktım, kurulandım ve bir kot pantolon ile siyah bir polo tişört giydim. Kapıcı Ella'nın yukarı çıktığını haber verdi ve birkaç dakika sonra kapı zili çaldı. Onu görmek için sabırsızlanarak kapıya doğru yürüdüm.

"Merhaba," dedi, bana gülümseyerek, gözleri heyecanla parıltıyordu.

"Merhaba." Onu kendime doğru çektim, saçlarına burnumu gömdüm ve şeftali ve vanilya kokusunun sarhoş edici kokusunu içime çektim. İçimdeki her şey, onun bütün gece benim yanımda kalmasını istiyordu.

"Seni özledim," dedim ve konuşurken sırtını okşadım.

"Mesafe kalbi daha çok sevdiren derler, sanırım bu doğru. Ayrıca endişelenmiştim. Geçen hafta aradığında sesin pek iyi gelmemişti."

Kucaklaşmamızı sonlandırıp omuzlarını sıktım. "Telefonda da söylediğim gibi, bu yolculuk birçok nedenden dolayı çok daha zordu." Gardımı indirmek zordu, ama bir değişiklik yapmaya hazırdım. Sadece onun da hazır olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Elimi tuttu, bakışlarında endişe vardı. "Bana bundan bahsedebilir misin bana anlatabilir misin?"

"Biraz, ama önce bir şey içmek ister misin? Senin En sevdiğin Jack ve kola var." Ona sıcak bir gülümseme sundum. "Harika, teşekkürler."

Elimi ona uzattım. "Hadi, sana etrafı gezdireyim."

Elini elime koydu. "Penthouse'da yaşadığını söylememiştin. Bina muhteşem."

Onu, daha önce gazlı şömineyi yaktığım oturma odasına götürdüm. "Güzel bir yer. Ayrıca, ben yokken kimse fark etmiyor. Postalarım birikmiyor ya da çimler uzamıyor. Burada yaşamak istememin nedenlerinden biri, çok seyahat ettiğim için bakım masraflarının az olmasıydı."

"Mantıklı."

Oturma odasına bakındı, duvarda asılı olan Dope, Riley, Kip ve benim fotoğraflarımıza göz attı. Fotoğrafların önünde dururken yüzünde hüzne benzer bir ifade belirdi. Kip'in kırmızı ceketine dokundu, sonra elini hızla çekti. "Üzgünüm, cama parmak izi bırakmak istemedim."

Onun güzel zihninde neler olup bittiğini bilmiyordum, ama merak etmek de istemiordum.

"Hepimiz yıllardır arkadaşız. Riley bara ve gruba daha yeni katıldı, ama o da Safe Horizon Society'nin bir üyesi."

"Oh, onun da üye olduğunu bilmiyordum. Yani, bu beni ilgilendirmez, ama yemin ederim kimseye tek kelime etmeyeceğim, Sebastian."

"Sana güveniyorum."

Bana şüpheyle baktı. "Nasıl? Benim korkunç şeyler yapan kötü bir insan olmadığımı nereden biliyorsun? Sen sadece birkaç kişinin bildiği bir çift hayat yaşıyorsun. Benim farklı olduğumu nereden çıkardın?"

Onu nazikçe bana doğru çevirdim ve parmağımı çenesinin altına koydum. "İçgüdülerim. Birisi hakkında nadiren yanılırım, Ella. Sarah'ı taşıdığımız gece beni takip ederken, gözlerindeki bakışı, hayatını riske atmak anlamına gelse bile yardım etme arzusunu kaçırmadım. Geri kalan detaylar, yol boyunca senin hakkında öğreneceğim eğlenceli şeyler."

Başını sallarken bakışları yumuşadı ve ben kendimi vazgeçirmeden önce eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Penisim uzarken vücudumu sıcaklık kapladı. Dudaklarını ayırdı ve ben dilimi ağzına sokarak tadına baktım. Beni hazırlıksız yakalayan bir şefkatle beni öptü. Tek kelime etmeden bu kadar çok şey ifade eden bir tepki beklemiyordum.

Parmaklarımla uzun saçlarını okşadım. Kollarını belime dolarken yumuşak bir inilti kaçtı. Son birkaç haftadır onu özledikten sonra vücudunu vücuduma değdirerek hissetmek cennetti.

Sonunda, ondan uzaklaştım ve alnına hafif bir öpücük kondurdum. "Sana evin geri kalanını gezdireyim, sonra sana bir içki getireyim."

Bana tatlı bir gülümseme attı. "Kulağa hoş geliyor."

Şehri gören büyük pencereleri ve Mount Hood'un nefes kesici manzarasını sunan penthouse'da yürürken ağzı hayranlıkla açıldı. Ona misafir banyosunu, ek yatak odasını ve mutfağı gösterdim.

"Çatı katı mı var?" diye sordu, yukarı bakarak.

"Ofisim. Gel." Merdivenlere çıktım ve tırmanırken elini tuttum. "Buradaki manzara da hoşuma gitti." Pencereden dağın farklı bir açısını gösterdim.

"Zaten kar yağmış. Acaba kayak sezonu iyi geçer mi?" Ona döndüm.

"Kayak yapar mısın?"

"Hayır, ama hep yapmak istemişimdir."

"Seni uzun bir hafta sonu için kayak merkezine götürmem gerekecek." O zamanı benimle yalnız geçirmek isteyip istemediğini anlamak için onu yokluyordum. Tercihen yatakta ve çıplak olarak, ama bunu ona henüz itiraf etmemiştim.

Küçük avucunu göğsüme koydu. "Çok isterim." Yüzünde tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir ifade belirdi ve bir kez daha ona ne olduğunu merak ettim. Belki yakında bana söylerdi.

Onu mutfağa götürdüm, ona bir içki hazırladım ve kendime de soğuk bir içki aldım, sonra onu oturma odasına götürdüm ve kahverengi deri kanepeye oturduk. "Senin için bardak altlığı var." Önümüzdeki sehpayı işaret ettim.

"Seyahatinden bana anlatabileceğin her şeyi anlat." İçkisini yudumladı ve güldü. "Sebastian Fletcher, beni sarhoş edip araba kullanamayacak hale getirmeye mi çalışıyorsun?"

"Biraz daha kola ekleyelim mi?"

"Hayır, gerek yok. Sadece dalga geçiyordum." Ciddi bir ifadeye büründü. "Bu iş gezisi neden bu kadar zordu? Bir şey mi oldu?"

Boğazımı temizledim ve dokunmadığım birayı masaya koydum. "Dışarıdayken birçok şey ters gidebilir. Komşular evi gözetliyor olabilir. Eş eve gelebilir, tıpkı Stephen'ın Sarah ve çocukları taşırken seni yakaladığı gibi."

Vücudu gerildi, ama tek kelime bile etmedi. O oradaydı ve o hiçbir şey söylemedi mi? *Kahretsin. Orada olup onun güvende olduğundan emin olmalıydım.*

güvende olduğundan emin olmalıydım.

"Ella, bana gerçeği söyle," diye emrettim. "Stephen'ı gördün, değil mi?"

Yüzü dondu, paniğe kapıldı. "Sorun yok. Artık endişelenecek bir şey yok."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Yaklaştım. "Ella, eğer seni tehdit ediyorsa, ben halledebilirim. Sana söz veriyorum, bir daha seni rahatsız etmeyecek."

Kafasını salladı. "Onu haftalardır görmedim. Evime uğradı, ama beni rahat bırakmazsa polisi arayacağımı söyledim." "Onun gibi bir adamı korkutmak için bu yetmez. Sana bir

"

Çenesini sıktı. "Gerek yok. Ayrıca, bazı müşterilerimiz bir koruma olduğunu fark ederse, sorun çıkabilir. Sana yemin ederim ki ben güvendedim ve o da geri gelmedi." Elimini eline aldı. "Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim. Bu benim için çok önemli."

"Seni önemsiyorum Ella. Benim yüzümden başına bir şey gelirse, kendimi asla affetmem."

O eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırdı. "Gördüğün gibi, karşıdayım ve gayet iyiyim." Ella geriye yaslandı ve koltuğun koluna dayandı. "Sıra sende, bayım. Neler oluyor?"

Göğsümde güçlü bir dürtü patladı ve onu kucaklayıp, boktan dünyamızdaki tüm kötülüklerden saklamak için içimdeki her şeyi kullanmam gerekti. Ama bu gerçek değildi. Ella güçlüydü ve kimsenin onu şımartmasına izin vermezdi.

Derin bir nefes aldım, düşüncelerim ilk yerleştirdiğimiz aileye geri döndü. Ella benim yaşadıklarımı ilk elden deneyimlemişti, bu yüzden ona olanları anlatabileceğimi biliyordum.

"Erkek arkadaşı kısa süre önce hapisten çıkmıştı ve kadın bir yıl önce ondan ayrılmış olsa da, adam onu bırakmaya niyetli değildi. Serbest kaldığı gün, kadının evine gidip altı yaşındaki oğullarının gözü önünde onu dövdü. Çocuğu, annesi için 911'i arayan kişi oldu."

Ella'nın elleri ağzını kapattı ve gözleri yaşlarla doldu. "Aman Tanrım. Zavallı bebek. Bir yetişkin için bile bunu sindirmek çok zor."

"Öfkesini kadınlara ve çocuklara yönelten pisliklerden nefret ediyorum." Kulaklarımda kalp atışlarım gümbür gümbür çalıyordu ve kendime ailenin güvende olduğunu hatırlattım.

Gözlerinde öfke kaynıyordu. "Ben de. Keşke o adamı suçüstü yakalayıp suratını dağıtsaydın."

Gülümsedim. "Onu bağlasaydım, sen onu döverek öldürecek miydin?"

Gülüştü. "Bu garip bir soru, ama evet. Teklifini kabul ederdim. Onu öldürmezdim, sadece eski sevgilisine verdiği acıyı ona da tattırırdım." Bana yaramaz bir gülümseme attı. "Ben fırsat eşitliği savunucusuyum." Ella bir yudum aldı ve kolunu kanepenin arkasına dayadı, bardağının kenarından bana baktı.

Kendimi tutamayıp ona baktım. "Çok güzelsin."

Yanakları iltifatımla kızardı. Onu utandırmak istememiştim, ama sonunda övgülere alışacaktı.

"Teşekkürler. Ama hikayeye dönelim." Elini ağzına kapatarak kıkırdadı.

"Evet, o." Çenemi ovuşturdum. "Hastanedeysen ona ulaşabildik ve ona ve çocuğa güvenli bir yer ayarladık. Taburcu olduktan sonra, Dope ve ben onu tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarıp araçlara binme şeridine götürdük, ama o adi herif onu bekliyordu. Kılık değiştirmiştik, ama onu fark etti. Geri dönüp binadan koşarak kaçmak zorunda kaldık, Dope polisi ararken onu atlatabileceğimizi umuyorduk. Polisler birkaç saat aradı ama onu bulamadılar. Minibüse ulaştıktan sonra, Dope bir arkadaşında kalan oğlunu almak için deli gibi sürdü. Biz hastaneden çıkmaya çalışırken eski kocasının çocuğun peşine düştüğünden çok korkuyordu. Anlaşılan, daha önce de oğlunu kullanarak onu manipüle etmiş, hatta çocuğun boynuna bıçak dayamıştı."

Ella'nın ağzı açık kaldı. "Bu korkunç. İnsanların nesi var lan?"

Kahretsin, bu kızdan hoşlanıyorum. Birçok konuda aynı fikirdeydik, ama bu... Gerektiğinde zarar verme yeteneği olan koruyucu yapısı, hem kalbimi hem de sikimi ona yalvartıyordu.

"Oğlunu aldık, ama evden uzaklaşırken o ortaya çıktı. Çocuğunu aldığımızı fark edince peşimizden geldi. İkinci sefer onu atlatmak zor oldu, ama Dope o minibüsü kimseye benzemeyen bir şekilde sürebiliyor. Kesinlikle yetenekli biri."

Gözlerinde merak parladı. "O zaman neden daha küçük bir araba kullanmadınız?"

"Bir tane var, ama işe göre değişir. Bu durumda, onu hastaneden almadan önce, onun ve oğlunun giysileri, tuvalet malzemeleri ve oğlunun en sevdiği oyuncakları gibi bazı eşyalarını toplayabildik."

. Yardım hattını aradığında bize bir liste vermiş ve yedek ev anahtarının yerini söylemişti. Birkaç kitaba, fotoğrafa vb. çok bağlıydı. Her şeyi arabaya sığdıramadık. Eskiden kişisel eşyaların alınmasına izin vermezdik, ama kadınlar her şeylerini kaybettiklerinde yas süreci çok zorlu oluyordu. Yanlarında birkaç şey olması onlara yardımcı oluyordu.”

"Anlıyorum. Bunların sadece eşya olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda o kişinin bir parçası da. Şimdi güvendeler mi?" Koltuğunda yer değiştirip bacaklarını önüne uzattı.

Ayakkabılarını çıkardım ve ayaklarını kucağıma koydum, sonra kot pantolonunun üzerinden baldırlarını ve dizlerini ovuşturdum.

"Aman Tanrım. Bu çok iyi geliyor." O inledi ve benim penisim acı verecek kadar uzadı. Bacaklarını ovuşturarak ona orgazm yaşatabilir miydim? Denemeye hazırdım. O biraz daha inerken, odada kahkaham yankılandı.

"Senin ellerinde hamur gibiyim Sebastian. Ama konuşmaya devam et." Gözleri kapandı, sonra tekrar açtı.

"Bizi yakalasaydı, sonu kötü olurdu. Ayrıca, ailelere yardım etmeye devam edebilmek için polisin radarına yakalanmamaya çalışıyorum. Bu sefer aklım başka yerdeydi. Ben böyle hatalar yapmam. Onun hastanede onu bekleyeceğini bilmeliydim." Bu benim için büyük bir dönüm noktası olmuştu. "Her gece seni düşündüm, Ella. Tek istediğim buradaydı." Başparmağımla ayak kemerini okşadım.

Göz kapakları ağırlaştı. "Uykuya dalmadan önce durmalısın."

Onu görmezden gelerek, baldırına doğru ilerledim ve gergin kaslarını masaj yaptım. "Uslu bir kız ol ve benim için rahatla. Babanla durumun zor olduğunu biliyorum. Nasıl gidiyor?"

Bana baktı ve alt dudağını yaladı, bu beni neredeyse çıldırtıyordu. Onu tatmak ve altında hissetmek, o benim adımları haykırırken ona girip çıkmak istedim. Ama henüz çok erkendi ve o yavaş ilerlemeye değermişti. Onun muhteşem vücudundan daha fazlasını istiyordum. Onun kalbini istiyordum.

Bölüm 34

Sebastian

"Babam dayanıyor. O ve annem yeni bir kanser tedavisi için Kaliforniya'dalar."

Kaşlarım kalktı ve yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bu iyi haber, değil mi?"

"Umut etmekten korkuyorum, ama görünüşe göre bu ilaç mükemmel sonuçlar vermiş. Belki babam eve yeni bir adam olarak döner."

"Öyle olacak. Bana anlattıklarına göre, o bir savaşçı ve sanırım bu özelliğini senden almış." Onun için sonucu bilmesem de, onu rahatlatmak istedim.

Ayaklarını ovmaya devam ederken, sessizlik havada asılı kaldı.

"Sebastian?" Adım dilinden döküldü, sesi ihtiyaçla doluydu.

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğu anda iradem parçalandı. Onu tüketmek için hayvani bir arzu içimi kapladı.

Ayağını elimden çekip kasıklarına doğru hareket ettirdi. Dişlerini alt dudağına batırdı, ayak parmakları kalınlaşan penisimin belirgin hatlarını okşarken, bakışları aç ve ateşliydi. Ella penisime daha fazla baskı uygulayarak beni çılgına çevirdi.

"Ne istiyorsun, Ella?" diye homurdandım.

Uzun kirpikleri titredi, arkasında yoğun bir özlem ortaya çıktı. Gözlerimiz kilitlendi ve ikimiz de hiç düşünmeden, karşı konulmaz bir güçle birbirimize çekildik. Avucumla başının arkasını kavradım, parmakları saçlarıma dolanırken onu kendime doğru çektim. Her dokunuş kıvılcımlar çaktı, arzuyu besledi, ta ki bizi tamamen tüketene kadar. Öpücüklerimiz ateşli ve acelemliydi, dişlerimiz birbirine çarpıyordu. Her hareketimizde vücutlarımız birbirine dolanırken, yatak odama doğru sendeleyerek ilerledik. Yatağa yığıldığımızda, Ella'nın kahkahası odayı doldurdu, sonra gözlerimiz tekrar buluştu.

Onun yanındaki kral boy yatak üzerine süründüm.

"Emin misin, Ella?"

Başını salladı, sonra yatağından başını kaldırıp beni öptü. "Seni özledim. Bir şekilde kalbime girmeyi başardın ve daha fazlasını istiyorum." Parmak uçları çene hattımı izledi, gözlerindeki duygular yüksek sesle konuşuyordu.

Avuç içimi kalçasına koyarak, elimi mavi gömleğinin eteğinin altına kaydırırken gözlerine baktım. Elimi yavaşça yukarı doğru hareket ettirerek sağ göğsüne ulaştım.

"Gömleğini çıkar benim için."

O oturup üstünü çıkardı ve yere attı.

Dolgun göğüsleri pembe dantel sütyeninden dışarı çıkmıştı ve ben onun yumuşak tenine öpücükler yağdırmak için sabırsızlanıyordum. Elini hafifçe hareket ettirerek ön kopçayı açtı ve tekrar yatağa uzandı.

Kupayı kenara çekip, soğuk havada sertleşen meme uçlarını izledim.

Başımı eğip göğüslerinin dolgunluğunu öptüm. Sonra parmak uçlarımla tenini okşadım, arzu içimde birikirken damarlarımdan elektrik şokları geçiyordu. Onun ağzını derin bir öpücükle ele geçirdim, kendimi ona bastırarak vücudundan yayılan ısıyı hissettim.

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Neredeyse. Daha fazla lütfen." Dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi.

Ellerim onun her santimini keşfederken, boynuna doğru öpücüklerimi indirdim, dilim köprücük kemiği boyunca kayarken onun yumuşak inlemelerini sevdim. O benim altımda kıvranıp daha fazlasını isteyene kadar meme uçlarını okşadım.

"Vücudun benim için yaratılmış, Ella. Sana layık olduğun şekilde tapınmama izin ver."

Göğüslerinin arasında ısırıp yaladım, her bir baştan çıkarıcı tomurcuğu yavaşça okşadım, sonra da onun saf mükemmelliğini okşayıp ısırdım. Karnına öpücükler yağdırarak, belinin üstüne geldim.

"Devam et, Sebastian."

Duymam gereken tek şey buydu. Kalbim hızla çarpmaya başladı, kot pantolonunu açıp aşağı çektim. Kalçalarını kaldırdı ve ben de pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdim.

Tereddüt ettim, yatakta önümde çıplak duran görüntüsünü içime çekerek. "Sen benim iyi kızım mısın, Ella?"

"Evet."

Uylukları açıldı ve bana tam bir görüş sağladı, ben de pembe tangasının ortasındaki nemli noktaya odaklandım. Bacaklarını nazikçe kapatarak, tonlu bacaklarından aşağı doğru sıyırdım ve yere attım.

Bacaklarındaki izlere ve kesiklere kaşlarımı çattım. Endişelenerek, çorabını çıkarmak için uzandım, ama o bacağını hareket ettirdi.

"Ayaklarım üşüyor." Yumuşak bir gülümsemeyle, "Ne oldu?" diye sordu.

Elinin avuç içiyle alnını ovuşturdu. "Bahçede çalışıyordum ve ne kadar süredir bacaklarımın üzerinde oturduğumu fark etmedim. Çok geç olana kadar bacaklarımın altındaki taşları hissetmedim."

"Acı verici görünüyor." Uyluklarının içini öptüm, yavaşça amına doğru ilerledim.

"Öyleydi, ama şimdi daha iyi." Ben amının dudaklarını ayırırken o derin bir nefes aldı. Başparmağımla klitorisini yavaş, tembel daireler çizerek okşarken gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"İşte böyle. Çok ıslaksın Ella. Seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

Parmaklarını siyah yatak örtüsüne geçirdi ve ağzı hafifçe açıldı.

Başımı eğdim ve uyluklarının kremi tenine yumuşak öpücükler kondurdum, amına doğru ilerlerken kokusu beni sarhoş etti. Yavaşça dilimi yarıklarına doğru kaydırdım. Ella bu hissi hissedince irkildi ve dilimi onun içine derinlemesine gömdüğümde sıvıları çenemi kapladı.

Zevk dalgaları ikimizi de sararken, parmakları saçlarıma dolandı. Ben devam ederken, o nefes nefese kaldı ve tırnaklarını omuzlarıma geçirdi.

Hassas tenini okşarken iki parmağımla onun içine soktum, her itiş ve çekişte çığlıkları ağzından kaçırıyordu. Parmaklarımı kıvırdım ve Ella, orgazm olmasını sağlarken çılgınca kıvrandı. Kaygan duvarları etrafımda sıkılaştı ve ben, o çılgınca altımda kıvrınana kadar klitorisini emip ısırdım.

"Sebastian... Tanrım. Bana ne yapıyorsun?"

Üst vücudu kavisliydi, dolgun göğüsleri hareketleriyle zıplıyordu ve boşalması ağzımı ve elimi kapladı. O titrerken tatlı amından akan sıvıları yaladım.

Yanakları kızardı ve tembel gülümsemesi kalbimi hoplattı.

"Bu harikaydı."

"Keyif aldığın için mutluyum." Yatağın üstüne çıktım, burnunun ucunu öptüm ve yanına yattım.

"Ben çıplakken sen neden giyinikisin?" Onun yumuşak kıkırdamasıyla göğsümde bir sıcaklık yayıldı.

Yuvarlandım, üst vücudunu benimkinin altına sıkıştırdım ve ağzını ele geçirdim. Parmakları boynumun arkasına doğru kayd ve ben kalçalarımı ona bastırdım.

"Neden şu anda içimde değilsin?" Bakışları benimkileri aradı ve ben alnımı alnına dayadım, başparmağımla yumuşak yanağını okşadım. "Çünkü senin içine girdiğimde, seni sahipleneceğim. Geri dönüş yok, Ella. Sadece bedeninin değil, kalbinin de hazır ve istekli olduğundan emin olmalıyım."

Memnuniyetle iç çekerek beni öptü ve doğru kararı verdiğimi onayladı.

Ona küçük, kötücül bir gülümseme attım. "O zamana kadar, bir akşamda kaç kez orgazm oldun?"

Kaşları havaya kalktı. "İki," diye fısıldadı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Seni bütün gece orgazm edemeyen hiçbir erkek sana layık değildir."

Ağzımı onun ağzına yaklaştırdım, sonra çenesini ve kulağını ısırdım. "Bu gece sana ben bakayım."

"Peki ya sen, Sebastian?" Eli yanımdan aşağı kayd ve belimin altına kondu.

"Bir dahaki sefere, bebeğim. Bir dahaki sefere."

Bölüm 35

Ella

Ertesi sabah saat altıda eve döndüm ve yüzümde aptalca bir gülümsemeyle yatağımın ortasına uzandım. Küçük bir kız gibi çığlık attım, sonra kıkırdamaya başladım. Kahretsin, gülmek ne güzeldi. Gerçekten mutlu olalı çok uzun zaman olmuştu. Babamın hastalığı ve Ölüm'ün takıntısı yüzünden hayat cazibesini yitirmişti. Sebastian, iyi insanların ve şeylerin hâlâ var olduğunu hatırlatıyordu bana.

Sebastian beni davet ettiğinde, geceyi orada geçirmeyi planlamamıştım, ama güneşin ilk ışıkları görüldüğünde, sabahın geldiğini fark ettim. Gökyüzünün kenarları, altın rengi ışığın en hafif fısıltılarıyla renklenmişti. Sebastian'ın kollarında kıvrılmış yatarken, pembe ve turuncu çizgiler yeni günün dokusuna karışıyordu. Hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti. Birkaç dakika sonra, endişe ve korku düşüncelerime sızdı. Ölüm, Sebastian'la geceyi geçirdiğimi öğrenirse ne yapardı? Kafamı salladım. Sebastian'ı Ölüm'den gizlemeyi başarmıştım, o da beni. Bunu yapabilirdim.

Esnerken, işe hazırlanmam gerektiğini görmezden gelerek, Sebastian'ın ilgisinin ardından gelen düşüncelerin tadını çıkardım. Tamamen baştan çıkarılmış ve tapılmıştım. Hiçbir erkek bana onun gibi bakmamıştı. Artık orgazm olamayacağımı anladıktan sonra, beni kollarına sardı ve uykuya daldık. Cennet gibiydi, tam bir mutluluktu. Ölüm ile kendimi içine soktuğum berbat durumun aksine, Sebastian hakkında Cami ile konuşabilirdim. Bu ilişkiyi sıkıcı bulur muydum? Bunun olacağını hiç sanmıyordum, çünkü onun pek çok kişiyle paylaşamadığı gizli bir hayatı vardı. Bu tek başına bile son derece seksi bir şeydi.

Belki hormonlarımın etkisiyle duygusal bir çamur havuzuydum, ama kesinlikle Sebastian'a aşık oluyordum. Hem de çok. O, Death'in tam zıttıydı. Death ile karanlıkta dansımın uzun sürmeyeceğini ben bile fark etmiştim. Polisler

Ölüm'ün peşindeydi ve onun düşüşünü izleyemezdim. Ama düştüğünde, kalbim kırılabilirdi. Aynı zamanda, ondan kurtulmuş olacaktım.

Cep telefonum gelen bir mesajla titredi ve onu bulana kadar yatağın üzerinde elimi gezdirdim. Sebastian'ın adı ekranı aydınlattı ve heyecandan midem kelekler uçu. Sebastian:

■

Hala ağızmda tadını hissediyorum. Seni şimdiden özledim. Bu akşam kulübe uğrar mısın?

Akşamlarımı en iyi şekilde değerlendirmeye ve Sebastian'la geçirmeye karar verdim. Evde olmazsam, Ölüm kendini davet edemezdi. Onu görmeye henüz hazır değildim.

BEN:

■

Saat kaçta?

SEBASTIAN:

■

Sana uygunsa, saat sekiz civarında bir ara vermeye çalışırım.

■

Ben:

■

O zaman görüşürüz.

Ona birden fazla öpücük emojişi ^{gönderdim}, bacaklarımın arasında onun yetenekli ağzını hatırlayarak bacaklarımın içini sıktım. Tüm vücudum onun dokunuşunu bekleyerek titriyordu. Ona boşalmasını teklif etmeme rağmen, o reddetti. Bir parçam onun acı çekmeyi seven biri olup olmadığını merak ediyordu. Tahrik olup da kendini reddetmek zor olmalıydı.

Karnımın üstüne dönerek Cami'ye mesaj attım.

BEN:

Sebastian'la geceyi geçirdim. Az önce eve geldim.

CAMI bana çok sayıda şaşkın emoji gönderdi, yanında su, şeftali ve patlıcan da vardı. Kıkırdadım.

BEN:

Randevun nasıldı?

CAMI:

Harikaydı. LOL. Çok iyiydi. Bu akşam tekrar görüşeceğiz. Kesinlikle copunu nasıl kullanacağını bildiğini söyleyebilirim.

BEN:

Ne? Deneme sürüşü mü yaptın?

CAMI:

Kızım, evet. Ve çok harikaydı. Kelime oyunu kasıtlı.

BEN:

Senin adına sevindim. Sebastian ve ben seks yapmadık ama bana çok iyi baktı.

Yalama emojisi ekledim.

Cami:

■

Ve? Beni merakta bırakamazsın.

Parmaklarım klavyede uçarken burnumdan soludum.

BEN:

■

Ondan fazla. Adam işini biliyor.

CAMI:

■

Güzel. İkimiz için de zamanı gelmişti. Bebeğim, gündüz vardiyasına gitmem lazım, sonra Ryan beni alacak. Yarın görüşürüz?

Cami'nin ona gerçekten ilgi duyduğunu fark edince DURDUM. Ne derlerdi? *Dostlarını yakın tut, düşmanlarını daha yakın.* Kahretsin, bunun akıllıca bir fikir olup olmadığından emin değildim, ama Ryan'la biraz zaman geçirebilirim, Sebastian ve Güvenli Ufuk Derneği'ni güvende tutabilirdim. *Ve Ölüm'ü.* Her iki adamı da korumak istemem sağlıklı bir şey değildi, ama kendimi durduramıyordum. Ayrıca, hepimiz birlikte takılmazsak şüphe uyandırır. Durumu kontrol etmek, durumun beni gafil avlamasına izin vermekten daha iyiydi.

BEN:

■

Hayır. İkiniz soyunduktan ve tabii ki tekrar giyindikten sonra, Velvet Vortex'e uğrayıp beni görmenizi umuyordum, böylece çocuklar birbirleriyle tanışabilirler. Ayrıca, işten sonra dinlenmek için bu zamanı değerlendirebilirim. Kızım ağrıyacak, ama adrenalinim devreye girecek diye umuyorum. LOL.

CAMI:

Düşünme şeklini seviyorum. Öncelikler. Önce çıplaklık, sonra arkadaşlık. LMAO. Seni seviyorum bebeğim.

BEN:

LOL Ben de seni seviyorum. Sebastian saat 8 civarında molaya çıkacak, o yüzden o saatten önce veya sonra herhangi bir zaman olabilir.

Tanrıya şükür, işten sonra ve Cami ile buluşmadan önce biraz kestirme zamanım oldu.

CAMI:

Harika. Görüşürüz.

Cami ve Ryan ile planlarımı yaptıktan sonra, babamı kontrol etmek için anneme mesaj attım. O da başparmağını yukarı kaldırarak cevap verdi ve doktorun az önce içeri girdiğini, yakında bana haber vereceğini söyledi.

Aklım, sağlık faturalarına ve web kamerası işinden Death'in yardımı olmadan bunları nasıl ödeyeceğime gitti.

Dürüst olmak gerekirse, bu sabah eve geldiğimde beni beklemiyor olmasına şaşırdım. Sebastian'a o kadar dalmıştım ki, şimdiye kadar aklıma gelmemişti. Belki Death başka bir avdaydı.

Velvet Vortex'e girdim ve terli avuçlarımı koyu renk kot pantolonumla sildim, dikkatim doğrudan bara yöneldi. Galli J'nin "Silence" şarkısı hoparlörlerden yankılanarak kulüpteki enerjiyi yükseltiyordu. Daha önce Çarşamba akşamı Sebastian'ı ziyaret etmemiştim, bu yüzden

Bu gece nispeten sakın görünüyordu, ama belki Sebastian da o kadar meşgul olmayacaktı.

Onu Kip ile sohbet ederken gördüğümde midem düğümlendi. Barda sadece birkaç kişi vardı, gördüğüm kadarıyla hepsi erkekti. Deri çantamın sapını tutup sıktım, sinirlerim sıcak tavada patlamış mısır taneleri gibi dans ediyordu.

Sebastian'a yaklaşırken omuzlarımı dikleştirdim ve avuçlarımın terlemesini durdurmaya çalıştım. Beni gördüğü anda vücudumdan bir sıcaklık dalgası geçti. *Kahretsin, çok yakışıklı.* Yüzünde muhteşem bir gülümseme belirdi ve ben neredeyse o anda eriyip gidecektim. Bar taburesine çıktım ve çantamı yanıma koydum. "Selam, güzelim." Sebastian bara eğildi ve beni öptü. Bana göz kırptı, sonra "Bu, seninle bir şansları olduğunu düşünen aptal herifler için," dedi.

" dedi.

Yorumum beni kızdırmalıydı, ama tam tersi bir etki yarattı. Çok seksi bir yorumdu.

"Teşekkürler. Yakında molaya çıkacak mısınız?"

Kip gülümseyerek bize doğru geldi. "Selam Ella. Seni tekrar görmek güzel."

Gözlerimiz buluştu ve içimi küçük bir elektrik akımı sardı. İlk kez Kip'in kontakt lenslerinin dış kenarını fark edecek kadar yakındım.

"Kontakt lens taktığını bilmiyordum."

"Evet, aslında kahverengi kontakt lensler. Göz albinizmim var, bu da iris ve retinadaki pigmentasyonu azaltıyor. İnsanları korkutma eğiliminde. Bu, sorunu çözmüş gibi görünüyor. Artık seks yapabiliyorum." Kip kaşlarını kaldırdı ve sırıttı.

Kafamda ölüm görüntüleri belirdi ve Kip'i baştan aşağı süzdüm, beynim bana inanmak istemediğim olasılıkları fısıldıyordu. Nefes almayı hatırlatırken avuç içlerim terleşti.

Kahretsin. Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Benzerlikler gözümün önündeydi: ellerin boyutu, geniş omuzlar, ağzın şekli. Tanrım, hayır. Hayır! Hayır! Hayır! Bu olamaz. Kip Ölüm ise, bu demek oluyor ki Sebastian'ın en iyi arkadaşıyla yatıyordum. Yanılmış olmalıyım.

Midem bulandı ve nefesim kesilince dünyam bir anda durdu. Kip ve Ölüm aynı kişi olamazdı, ama benzerlikler çok fazlaydı. *Kahretsin. Sebastian'la olan ilişkim, Kip'in kimliği hakkında bir hata yapmama bağlıydı.*

Ellerimi tezgahın üzerine koydum ve duygularımın yüzüme yansımaması için kendimi zorladım. Eğer haklıysam, o zaman neden bizim etkileşimimiz hakkında bu kadar sakın ve kayıtsız davranıyordu? "Sen de. Nasılsın?"

Beyaz bar havlusuyla Sebastian'a vurdu. "Meşgul. Bu adam beni çok çalıştırıyor."

Sebastian'ın bakışları yana kaydı. "Evet, bu gece *çok* meşgulüz."

"Kız arkadaşınla biraz ara ver, böylece sen geri döndüğünde ben buradan gidebilirim. Beni bekleyen bir kız arkadaşım var."

"Öyle mi? Adı Dolly mi?" diye sordu Sebastian.

Kahkaha attım, sonra teslim olarak elimi kaldırdım, beynimde şişme bebek görüntüsü canlandı. "Detayları bilmeme gerek yok çocuklar. Dolly'ye anlatın." Kip'e sııttım, sonra hepimiz kahkahaya boğulduk. Kip'in gerçekte kim olduğunu kesin olarak öğrenene kadar, hiçbir şeyden şüphelenmiyormuş gibi davranmak zorundaydım.

Sebastian ve Kip birbirlerine iyi niyetli bir şekilde sataşırken ben de güldüm. İyi arkadaş oldukları belliydi, bu da benim bir hata yaptığım anlamına geliyordu... ya da Sebastian, Kip'in sakladığı şeyi bilmiyordu.

İçimde bir kararlılık filizlendi ve omuzlarımı dikleştirdim. Ne olursa olsun, Ölüm'ün kim olduğunu öğrenecektim.

Bölüm 36

Ölüm

*"Kuzu kurdu tanımayabilir, ama onun varlığındaki tehlikeyi hisseder." ~
Bilinmeyen*

Velvet Vortex'in arkasındaki sokak, şehrin geri kalanı gece hayatıyla hareketlenirken, sabahın birinde huzurluydu. Kendime güzel, gizli bir yer bulmuştum. Parmaklarımı direksiyona vurdum, öfkem bir kez daha yüzeye çıkmaya başladı. Küçük kuzum bir süreliğine gittiğimi düşünmüş ve oynamak için gizlice dışarı çıkmıştı. Onun benim olduğunu açıkça belirtmişim, bu yüzden köpekbalıklarıyla dolu sularda yüzmeye kalkışması hayal kırıklığı yaratmıştı. Bunun bedelini ödeyecekti. İkisi de ödeyecekti.

Ella'yı göreceğim için duyduğum heyecan, dün gece telefonunun konum geçmişini kontrol ettiğimde bir anda tersine döndü. Şüphelenmek başka bir şeydi, ama onun başka bir erkekle olduğunu doğrulayan kanıtların yüzüme çarpması başka bir şeydi. Sadece kahve içmek ya da akşam yemeği yemek değil, bütün geceyi onunla geçirmek.

Burun deliklerim genişledi, direksiyonu o kadar sıkı tuttum ki parmak eklemlerim beyazladı. O orospu çocuğu eve dönmüştü ve Ella onu görme riskini almıştı. Şimdi, yavaş ve işkence dolu bir ölümle ölecekti. Ona acı çektirmek için planladığım tüm yolları düşündükten sonra, onu canlı canlı derisini bir parça bir parça yüzmeye karar verdim. O acıdan bayılacaktı ve ben ona adrenalin enjekte ederek bilincini kaybetmemesi için zorlayacak ve gülecektim. Ağzımın köşelerinde kötücül bir gülümseme belirdi. Ella'nın oyununu iki kişi oynayabilirdi.

Birkaç dakika sonra, Sebastian'ın siyah BMW'si çalışan otoparkından çıktı ve sağa döndü.

Yavaşlayıp sola döndüğünde, arka lambaları karanlıkta yanıp söndü. Nereye gittiğini merak ederek gözlerimi kısarak baktım. Evine gitmiyordu.

"Ella'nın evine gidiyor," diye homurdandım, Sebastian'ı parçalamak yerine çabucak öldürme ihtiyacı duyarak. İşkence edecek başka kurbanlarım da vardı, ama Sebastian listemin en başında yer alıyordu ve o anda o orospu çocuğunu ortadan kaldırma fırsatım vardı. Zaman yönetimi 101 — daha çok değil, daha akıllıca çalış.

Elm Sokağı'ndan Ella'nın evine doğru dönecek mi diye beklerken, zamanımı bekledim. Nereye gittiği konusunda yanlış olma ihtimalim az da olsa vardı, ama bundan şüpheliydim. Beni şaşırtan şey, Ella'nın onu evine davet edecek kadar cesur olmasıydı.

Beynim olasılıklarla doluydu, öfkem derimin altında milyonlarca küçük böcek beni içten içe yiyip bitirir gibi kaynıyordu. Dişlerimi sıktım ve önümdeki araca odaklandım.

Gaz pedalına bastım ve araba ileriye doğru sıçradı. Çarpmanın sesi kafamı yarıp açtı. Önümdeki göreve odaklanmak için birkaç kez gözlerimi kırptım.

Arabayı geri vitese alıp gaza bastım ve tekrar ona çarptım. Araba birkaç kez takla attıktan sonra, birinin bahçesinin ortasındaki ağaca sarılan fiberglasın çıkardığı ses, sırtımda tatmin edici bir ürperti yarattı. "Hoşça kal, Sebastian Fletcher."

Bölüm 37

Ella

Telefonum çaldı ve huzurlu uykumdan uyandırdı. Bulanık gözlerimi ovuşturarak, komodinin üzerindeki dijital saate baktım. Sabahın yedi buçukunda kim beni arıyor olabilir ki?

Babam!

Telefonu kaptım, ama elime tutuştururken düşürdüm ve telefon yerden kayarak uzaklaştı. Nedense çarşaflar bacaklarıma dolanmıştı ve aramayı kaçırmamak için öfkeyle tekmeledim. Sonunda, sert zemine gürültüyle düştüm ve telefonuma sürünerek ulaştım. Nefes nefese ve korkmuş bir halde telefonu açtım.

"Alo?"

"Bebeğim? Ben Cami."

Omurgam gerildi ve kalbim korkuyla çarpmaya başlamasına rağmen sakin kalmayı başardım. Cami bu saatte beni sadece acil bir durum varsa arardı. "Ne oldu? İyi misin? Babam mı? Benden önce bir şey mi duydun?"

"Bildiğim kadarıyla baban iyi, ama sen bir an önce hastaneye gitmelisin."

"Ne? Neden?" Hâlâ yarı uykulu halde, kendimi kaldırıp banyoya doğru sendeledim.

"Sebastian. Birkaç saat önce çok kötü bir trafik kazası geçirdi. Onu az önce hastaneye getirdiler."

Onun sözlerinin gerçekliği beni sarsarken, kanım dondu. Nefes alamıyordum, hareket etmek ya da mantıklı düşünmek bir yana.

"Henüz başka bir ayrıntı bilmiyorum, ama Ryan ve ortağı arabayı bulmuşlar. Bir şey biliyor mu diye bakacağım. Biraz kahve al ve buraya gel. Durum çok kötü görünüyordu, bebeğim."

Ağlamamak için burnumun köprüsünü sıktım. Daha fazla bilgi edinene kadar, aceleci kararlar vermek bir işe yaramazdı. "Yola çıkıyorum"

geliyorum, Cami. Yeni bir gelişme olursa beni ara." "Görüşürüz. Dikkatli sür, lütfen."

Telefonu kapattım, elim titriyordu, telefonu banyo tezgahına koyup yüzümü yıkadım. Tuvalete gittikten ve kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giydikten sonra, yanıma büyük bir fincan kahve alıp hastaneye giderken patronumu aradım. Babamın kanseri ve şimdi de *amcamın* kazası hakkında daha ayrıntılı bilgi verdikten sonra, bana ihtiyacım olan kadar zaman almamı, ama arayıp durumumu bildirmemi söyledi. Çantamı alıp kapıdan çıktım ve Sebastian'ın ölmemesi için dua ettim.

Beyaz fayanslı koridorda volta ^{atarak}, tırnaklarımı kanayana kadar çiğnedim. Sinirlerim paramparçaydı. Sebastian'ın kafasından yaralandığını ve akciğerinin delindiğini biliyorduk, şu ana kadar bildiklerimiz bunlardı.

Cami o öğleden sonra vardiyasını bitirdikten sonra, acil servis bekleme odasında bana katıldı. Cami'nin elini sıkıca tutarken, gözyaşları yanaklarımdan akıyordu. Sebastian'ın ameliyattan sağ çıkabilmesi için bir mucize olması için sessizce dua ederken, kalbim göğsümden sökölüp alınmış gibi hissediyordum. Etrafımızda hastane hareketliydi, ama ben sadece üzerimde giderek artan bir korku ve umutsuzluk hissediyordum.

Dışarıdaki dünya, bulunduğum yerden kilometrelerce uzakta, yardım edemeyen ve müdahale edemeyen bir yer gibi görünüyordu. Sanki onu sadece irademle kurtarabileceğim gibi, umuda umutsuzca sarıldım.

Yavaşladım ve Portland'ın kalabalık sokaklarına bakan koridor pencerelerine baktım.

"Ryan yakında burada olacak. Araba kazasıyla ilgili bazı resmi olmayan cevaplar alabiliriz. Sebastian'la ilgili bir gelişme olmadığını biliyorum, ama yeni bir bilgi için hemşireleri sıkıştırmaya devam edeceğim." Cami kolunu omzuma doladı ve omzumu sıktı. "Derin nefes al. Bu kadar stresli olduğumuzda, beynimizin oksijene ihtiyacı olduğunu unuturuz."

Gerginlikten boynum tutulmuş, yüzümü ellerimle kapattım. "Cami, Sebastian ve ben birbirimize ilişkimizin nereye varacağını görmek istediğimizi söylemiştik. Onunla uzun vadeli bir ilişki kurabilirdim."

Cami'nin yüzü soldu. "Gerçekten mi? Sence çok erken değil mi?"

Kafamı salladım. "Hayır. Bazen bilirsin işte. Ayrıca, acele etmiyoruz, çıkıyoruz, vakit geçiriyoruz, birbirimizi tanıyoruz. Nişanlanmış değiliz ki."

"Bu daha mantıklı." Cami sırtımı ovuşturarak beni sakinleştirmeye çalıştı.

Göz yaşları yanaklarımdan süzülürken, öfkeyle onları sildim. Eğer Sebastian'ın kazasıyla Ölüm'ün bir ilgisi olduğunu öğrenirsem, *benden* kaçmak zorunda kalacak olan Ölüm olurdu. Belki Cami daha fazla bilgiye sahipti.

"Başka bir arabanın kazaya karıştığını veya başka birinin yaralandığını biliyor musun?" Cami'ye takipçimin artık ortalıkta olmadığını ve o gece mutfak penceresinden bana bakmasının sadece tuhaf bir tesadüf olduğunu söylemiştim, bu yüzden sorumun şüphe uyandıracığını sanmıyordum.

Cami'nin alını kırıştı. "Hiçbir fikrim yok. Ryan'a sorabiliriz. Normalde kazaya karışanları acil servise geldiklerinde görürdüm, ama Sebastian'a yardım etmek için acele ettim, bu yüzden bilmiyorum."

"Teşekkürler, Cami. Sebastian'a yardım ettiğin ve beni aradığın için teşekkürler." Gözyaşları arasında hıçkırarak, eğer sorumlu oysa, Ölüm'ü yakalayıp işkence etmek için yollar arayarak yaralı ruhumu yatıştırmaya çalıştım. İçimdeki her şey onun yaptığını haykırıyordu. Beni en çok şaşırtan şey, araba kazasının onun çalışma yöntemi olmamasıydı. Avını öldürmeden önce onunla oynamayı severdi. Stephen'ı mutfağında çabucak öldürdüğünü hatırlayınca içim burkuldu. O zaman da normal yöntemini izlememişti. Ama benim hayatımı kurtarmıştı. Aklımda bir fikir oluştu ve olası bir yapboz parçası yerine oturdu. Arkamızda ağır ayak sesleri duyuldu ve ben omzumun üzerinden bekleme salonuna baktım. Uzun boylu, kaslı, siyah saçlı bir polis yaklaşıyordu.

"Cami," dedi derin sesiyle. "Buradayım."

Cami dönüp ona sarıldı. "Merhaba, uğradığın için teşekkürler."

Ryan, Cami'nin başının üstüne öpücük kondurdu. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, ama böyle bir kazayı rapor etmek ve ayrıntılarını kaydetmek zaman alıyor."

"Anlıyorum." Cami, hala Ryan'a sarılmış halde bana döndü. "Bu benim en iyi arkadaşım, Ella McCloud."

Ryan elini uzattı. "Seni tekrar görmek güzel. Sanırım evine başka takipçiler uğramamıştır."

Oh. Kahretsin. Cami, Memur Bexley ile çıkıyor! En iyi arkadaşıma baktım. "Siz ikiniz tanıştırıyor musunuz?" diye sordu Cami şaşkın bir şekilde.

"O adam benim mülkümde dolaşırken 911'i aradığımda evimi kontrol etmeye gelen memurdu." Ryan'a baktım. "Aynı kişi olduğunuzu bilmiyordum. Cami sürekli sizden bahsettiği için sizi zaten tanıyordum gibi hissediyorum."

Bana nazik bir gülümseme attı. "Erkek arkadaşın için üzüldüm." Sebastian resmi olarak erkek arkadaşım değildi, ama onu düzeltmeye niyetim yoktu

"Teşekkürler. Şu anda ameliyatta. Umarım yakında haber alırsınız haber alırsınız."

"Hayatta olduğu için şanslı. Yolda fren izleri vardı, yani fren yapmaya çalışmış ve bu da aracın savrulmasına neden olmuş. Ağaç onu durdurmadan önce birkaç kez takla attı. Araba ağacın etrafına dolandı ve onu çıkarmak için hidrolik kesici kullanmak zorunda kaldık."

Elimi ağzıma götürdüm ve kalbim durdu. Panikledim ve kusacak gibi oldum.

"Başka bir araba da kazaya karışmış mı?" Sesim soruyla titriyordu, gerçeği duymaktan korkuyordum, ama öğrenmem gerekiyordu.

"Soruşturma bitene kadar başka bir şey söyleyemem. Bu rutin bir işlem, ama mümkün olan en kısa sürede size haber vereceğim."

Lanet olsun! Ya Ölüm onu yoldan çıkarmışsa? Kanıtlar olurdu, değil mi? İlle de öyle olmak zorunda değildi. Ölüm, izlerini örtbas etmekte ustaydı. Belki gece yarısı yolun ortasında durmuş ve Sebastian'ı korkutmuştu. Böyle bir şey yapmışsa, Sebastian'ın arabasını takip etmek zorunda kalmıştı. İçimde bir sürü duygu karışmıştı —korku, öfke ve kafa karışıklığı. Kafamda pek çok düşünce —ve daha da fazla soru— dolaşıyordu.

"Yani bu sadece şans eseri bir kaza mıydı?"

Cami bana şüpheyile baktı. Beni yeterince tanıyordu ve bir şeyin peşinde olduğumu anladı. Öyleydi, ama ona Death'ten bahsedemezdim. Ağır bir battaniye beni yalnızlıkla sarmıştı. Bu karmaşa, Death ve benim asla birlikte olamayacağımızın bir başka nedeniydi. Ailem ve en iyi arkadaşımın tamamen farklı bir dünyada yaşayacaktım, Death'in yakalanmaması için sessizliğe mahkum olacaktım ve onu kızdırmamak için sürekli korku içinde yaşayacaktım.

"Hâlâ tam raporu bekliyoruz, ama başka bir şey öğrenir öğrenmez Cami'ye haber vereceğim." Ryan başını salladı, sonra dikkatini Cami'ye çevirdi ve ayrılmadan önce ona şefkatle baktı.

Onun adına mutluydum, ama bir polisle ciddi bir ilişki kurarsa, bu kesinlikle sohbetlerimizi değiştirecekti. Sebastian'ın kanunları çiğneyip kadın ve çocukları tehlikeli durumlardan kurtardığını asla öğrenemezdi. Cami onun yaptıklarını destekliyor olsa da, Ryan'a bir şey söylemesi durumunda Sebastian, bu işe karışan diğer herkesle birlikte tutuklanacaktı.

Dope ve Kip neredeydi ki? Etrafı aradım ama hiçbir yerde göremedim. Bu garipti. Dope ve Kip, Sebastian'ın en yakın arkadaşlarıydı, bu yüzden orada olmamaları mantıklı değildi. Nerede olduklarını, özellikle de Kip'i merak ederken şüpheler içimi kemiriyordu.

Birkaç dakika sonra, koridora açılan bir çift kapı hızla açıldı ve Dope ile Kip ortaya çıktı.

"Sebastian'ın arkadaşları geldi. Ne bildiklerini öğreneceğim." Dope'a koştum ve kolunu çektim. "Merhaba."

Dope döndü ve bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Selam. Geldiğine sevindim."

Kip'e hafifçe el salladım ve o da başını sallayarak varlığını kabul etti.

"Burada olduğunuzu bilmiyordum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve umarım benim bilmediğim bazı bilgilerleri vardır diye düşündüm.

"Kip ve ben yoğun bakım ünitesinin bekleme odasındaydık, kahve almaya ve senin burada olup olmadığını görmeye çıktık. Aslında Sebastian'ı getirdikten kısa bir süre sonra geldik. Doktorla konuştuğumda, Sebastian'ın kardeşi olduğumu söyledim, böylece onun tıbbi ihtiyaçlarını benimle görüşebilirdi."

Cesaretimi toplarken içim titriyordu. "Yeni bir gelişme var mı? Sebastian yaşayacak mı?" Kalbim güm güm atarken sordum.

Bölüm 38

Ella

"Hayatta, Ella. Az önce ameliyatın hala devam ettiği, ama bitmek üzere olduğu mesajını aldım. Ameliyat sırasında bana gelişmeleri düzenli olarak bildiriyorlar."

Derin bir nefes aldım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. "Ölememesi lazım, Dope. Ölemez, lanet olsun."

Dope beni sıcak bir kucaklamayla şaşırttı, sonra çekildi. "O sert bir adam. İyileşecek. Bekle ve gör."

Dope'un sözleri sesindeki korkuyla uyuşmuyordu, ama olumlu kalmaya çalışmasını sevdim.

"Olay yerinde bulunan polislerden biri burada. Az önce onunla konuştum, ama kazayı hala soruşturuyorlar. Öncelikle bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Kip boğazını temizledi. "Barda uzun bir gece geçirmişti. Bass inatçı biridir ve biraz dinlenip hayatın tadını çıkarmak için ara vermesi gerekir, ama o her zaman gece gündüz çalışır. Sanırım direksiyon başında uyuyakalmıştır."

Kollarımı ovuşturarak, tüyler ürpertici bir soğuğu uzaklaştırdım. Hukuk bürosundaki dosyaların görüntüleri zihnimde parladı ve düşüncelerimi hızla gizledim. Şimdilik uyanık kalmalı ve bilinçaltımın bana ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışmalıyım.

"En iyi arkadaşım Cami benimle birlikte. Hepimiz beklerken bize katılmaya ne dersin?"

"İyi fikir," dedi Kip.

Dope, kabul etmeden önce elini kot pantolonunun cebine soktu.

Onları Cami'ye götürdüm ve tanıştırdım. Sonraki birkaç saat boyunca, Dope ve Kip Sebastian ile eski günleri yad ettiler ve ben de bu çocukların ortaokulda nasıl tanıştıklarını ve birlikte nasıl büyüdüklerini biraz daha öğrendim. Dope wasn't shy about sharing hilarious stories about the

bir gece annesinin arabasını yarışmak için çalıştırmak da dahil olmak üzere, yaptıkları yaramazlıklar hakkında.

Anlattıklarına göre, annesinin arabası sıfır beygir gücünde bir Pinto'ymuş ve dayak yemişler. Görünüşe göre, Dope ve Sebastian sürekli başını belaya sokan ikiliymiş. Kip de onlara katılmış ama çoğu zaman onların pislğini temizlemiş.

Kip'e gizlice baktım, şüphelerimi bir araya getirmeye çalışırken zihnimde düşünceler dönüyordu. Onun gerçekte kim olduğunu veya Death ile nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyordum, ama ortaya çıkarmam gereken gizli sırlar vardı. Sebastian'ın hatırı için. Sebastian'ın en iyi arkadaşıyla yatmış olma ihtimali hala ruhumu sarsıyordu, ama şu anda bunu destekleyecek hiçbir kanıtım yoktu, sadece kötü bir his.

"İkinizin de burada olmasına sevindim. Sebastian'la geçirdiğiniz güzel zamanları dinlemek içimi rahatlatıyor. Daha fazlasının olacağına inanmak zorundayım." Söylediklerim doğrudu, ama aradığım başka önemli bir faktör daha vardı ve ikisi birlikte olduğu için bunu bulmak daha kolaydı. Ancak, henüz bununla başa çıkmaya hazır değildim ve şimdilik bunu aklımdan çıkardım.

Dope kollarını bacaklarının üzerine koydu ve yere bakarak, havayı güzel anılardan kalp kırıklığına çevirdi.

Yerimde kıpırdadım ve başımı Cami'nin omzuna yasladım, tam o sırada yeşil önlüklü uzun boylu bir adam odaya girdi. "Hal Whitney?"

Dope sandalyesinden fırladı ve elini kaldırdı. Kip ve ben de Sebastian hakkında bilgi edinebilmek umuduyla onu takip ettik.

Doktor bize bir bakış attı ve Dope'a döndü. "Ben Dr. Roggins, Sebastian'ın cerrahlarından biriyim." Kip ve bana baktı ve sakallı çenesini ovuşturdu. "Sadece aile üyeleri, üzgünüm."

"Hepimiz kardeşiz," diye açıkladı Dope.

"Yarı kardeş," diye ekledim. "Bu yüzden birbirimize benzemiyoruz. Ama hepimiz aynı evde büyüdük." Eklediğim yalanın yardımcı olmasını umuyordum.

"Ah, tamam. Sebastian ameliyatı atlattı. Akciğeri delinmiş, kafa travması ve iç kanama vardı. Karaciğer kanamasını durdurduk. Kafa travmasının ciddiyetini ise uyanana kadar bilemeyeceğiz."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor? Hafıza kaybı mı yaşayacak yoksa hayatının geri kalanını komada mı geçirecek?" diye sordu Kip, telaşlı ses tonunu gizleyemedi.

"Kalıcı hasar belirtisi görmedik, ama durumu tam olarak değerlendirmek için uyanmasını beklememiz gerekiyor. Henüz daha fazla bilgi veremediğim için üzgünüm. Ama hayatta. Olumlu tarafa odaklanmaya çalışalım. Şimdi ne olacağını görmek sadece zaman meselesi."

Doktor Roggins'in az önce söylediklerini sindirmeye çalışarak burnumun köprüsünü sıktım. Sebastian hayattaydı. "Onu ne zaman görebiliriz?"

"Az önce özel bir odaya nakledildi. Hepiniz geri gelebilirsiniz. Ama uyanması için ona biraz zaman tanıyın ve onu sorularla boğmayın. Alışmasına izin verin."

"Söz veriyoruz," dedim.

Dope ve Kip de aynı fikirdeydi. Sandalyelerin yanında duran, ellerini birbirine kenetlemiş olan Cami'ye baktım.

Ona başparmağımı kaldırdım ve omuzları düştü.

"Sana mesaj atarım," diye dudaklarımla söyledim.

Doktorun ardından Kip, Dope ve ben kilitli kapının arkasında kaybolduk. Antiseptik ve ölümün ezici kokusu beni karşıladı ve içimden geri çekildim. Babamla birlikte yaptığımız tüm hastane ziyaretlerinden sonra buna alışmış olacağımı düşünmüştüm, ama her seferinde aynı tepkiyi veriyordum.

Sessizce koridorun sonuna kadar yürüdük, sonra Doktor Roggins 502 numaralı odanın önünde yavaşladı. Kapıyı itip açtı ve bize içeri girmemiz için işaret etti. "Hemşire birazdan gelip onu kontrol edecek. Oturun ve onu uyandırmayın."

"Tamam," diye fısıldadım. "Ona baktığınız için teşekkür ederim." "Tabii ki," dedi Doktor Roggins ayrılmadan önce.

Kapıda durup Sebastian'ın uyuyan halini izledim. Şişmiş yüzünün sağ tarafında kahverengi ve siyah morluklar vardı. Kalp atışını izleyen makinenin yumuşak bip sesi odayı dolduruyordu. Yatağının yanında, kanca ile asılı iki torba bulunan bir serum askısı duruyordu, ağrı kesici ilaçları veriyor ve onu susuz bırakmıyordu.

İçimde kör edici bir öfke yükseldi. Ölüm hakkındaki şüphelerim doğruysa, bunun bedelini ödeyecekti. Dikkatim, en iyi arkadaşlarının yanına sandalyelerini çeken Dope ve Kip'e yöneldi. Panik göğsümü sıkarken, ikisinin de her santimini inceleyerek ipucu aradım. Sebastian'a yaklaşıırken kendimi nefes almaya zorladım.

Nazikçe alnındaki bir tutam saç kenara çekip yanağına öptüm.

"Buradayım bebeğim," diye fısıldadım. Dope bana bir sandalye getirdi ve ben de erkeklerin karşısına oturdum.

Sebastian'ın elini tuttum ve parmak uçlarımla elinin arkasında küçük daireler çizdim. Cildi dokunulduğunda sıcaktı ve benim orada olduğumu fark edip etmediğini merak ettim. Hepimiz onun için oradaydık, kalıcı beyin hasarı olmadan uyanmasını umuyor ve dua ediyorduk.

Dope, Kip ve ben konuşmamızı olumlu ve alçak sesle sürdürdük. Sebastian'ı uyandırmamak için tüm gücümü kullandım, ama o ameliyat geçirmişti ve vücudunun dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Sonraki birkaç saat içinde Cami ve anneme haber verdim ve babamın denemenin başında iyi olduğunu öğrendim. Bu haberle kalbim sevinçle doldu, ama sonra kendime, her şey yine mahvolmadan önce kaç kez iyileşeceğini düşündüğümüzü hatırlattım.

Rahatsız hastane koltuğuna yaslandım, uzun süre oturduğum için popom ağrıyordu. Ama Sebastian'ı bırakmamın imkanı yoktu. Gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yaparken, bilinçaltımın bana ne söylemeye çalıştığına dair ipuçları bulmak için beynimi zorladım.

"Neredeyse yakalanıyordun," diye bağırdı Dope.

Derin sesi, fısıldasalar bile kimin konuştuğunu ayırt edebilecek kadar belirgindi.

"Bunu bana yükleme," dedi Kip, sesi kesik ve sinirliydi.

"Bu olanlara çok kızgıyım. Eğer biz..." Dope derin bir nefes aldı. "Bu durmalı."

"Denedim, ama işe yaramadı. Bunu kontrol etmek için yardıma ihtiyacım var."

Sakin ol Ella, bırak konuşsunlar. Zihnimde erkeklere devam etmeleri için işaret verdim.

"Peki ya Ella?" diye sordu Kip. "Bunu anlamamış olmasına şaşırdım. anlamamış olmasına şaşırdım."

"Ben de, ama yakında her şey ortaya çıkacak. İkinize de bunun olacağını söylemiştim olacağını ikinize de uyarmıştım, ama kimse beni dinlemedi."

Oda sessizliğe büründü, ben de onların her sözünü dinlemeye başladım. Benim anlamadığım şeyin ne olduğu konusunda içimi kaplayan buz gibi şüphe, damarlarımdaki endişeyi kaydattı. Aklımdan bir sürü olasılık geçti ve tek bir gerçek, zehir gibi içimi kapladı.

Bölüm 39

Sebastian

Gözlerimi açmak için uğraştım, ama sanki yapıştırılmış gibiydiler. Bu mücadeleyi kazandıktan sonra, gözlerimi kamaştıran keskin beyaz ışık parçalarıyla karşılaştım. Gözlerimi korumak için kollarımı kaldırmaya çalıştım, ama sanki yapıştırılmış gibiydiler.

"Sebastian. Beni duyabiliyor musun? Ben Ella." Tatlı sesi etrafımda yankılanıyordu ve sonunda kafatasımı delen ağrının sisinden onun muhteşem yüz hatlarını seçebildim.

"Buz parçası ister misin?"

Henüz konuşamıyordum,
başımı salladım. "Al. Ağzını
aç."

Dudaklarımı ayırırken inledim, üst dudağımın derisi alt dudağımı yırttı.

Ne oluyor lan? Çılgınca odada tanıdık bir şey aradım, ama her şey çok bulanıktı.

Soğuk bir his dilimi kapladı ve yutkundum, nemin boğazımdaki ateşi söndürmesine izin verdim. "Daha fazla," diyebildim.

"Hey dostum, ben Dope. Kip de burada. Bir araba kazası geçirdin ve hastanededin."

Gözlerimi kapattım ve yolun ortasında parlak bir ışığın olduğu anı hatırladım. Ondan sonrasını hatırlamıyordum.

"Ameliyat oldun. Akciğerin mahvolmuştu ve iç kanaman vardı, ama doktorlar bunu durdurdu. Ayrıca, kafanı oldukça sert bir şekilde vurmuşsun. Bunları hatırlıyor musun?" Dope, endişeyle bana bakarak sordu.

"Lanet olsun, hiçbirini hatırlamıyorum. Ama siz piçlerin kim olduğunuzu biliyorum." Gülümsemeye çalıştım, ama bu tüm gücümü gerektirdi. Bulunduğum steril odayı ve küçük hastane yatağını tanıdığımda merakım etrafı taradı.

"Doktor'a, seninle kalabilmek için hepimizin üvey kardeş olduğumuzu söyledik." Ella'nın nazik gülümsemesi kalbimi coşturdu.

"Aferin benim kızıma," diye boğuk bir sesle söyledim.

Çocuklar Ella'ya bir bakış attılar ve kıkırdadılar. Onların önünde ona iyi kızım demek istememiştim, ama ilaçlar beni deli gibi sersemletmişti.

"Ne kadar süredir buradayım?"

"Bu sabah dörtten beri. Şimdi akşam beşi, yani tam bir gün oldu," diye açıkladı Kip. Elini yatağımın korkuluğuna koydu ve Ella'nın irkildiğini gördüğüme yemin edebilirim. Görünüşe göre, kafama aldığım darbe hayal görmeme neden olmuştu. Ella neden Kip'e böyle tepki versin ki? Kimse yokken ona sormam gerekecekti.

Ella, sesim normale dönene kadar bana buz parçaları yedirmeye devam etti. Çocuklar konuşmaya devam ederek bana hatırladıklarımı soruyorlardı. Lanet olsun, uyuşturucu etkisindeyken ne kadarını hatırlayacaklarını merak ediyordum.

Aklımdan bir gölge geçti ve yüzümü buruşturdum. "Sanırım kaza geçirmemden hemen önce orada başka biri vardı."

Ella, bu olasılıktan şok olmayan tek kişiydi. Koltuğuna oturdu ve elimi bırakmadı. Benim için sorun değildi. Uyandığımda, onu yatağımın yanında görene kadar tedirgin olmuşum. Onun varlığı beni anında sakinleştirdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kip.

Yaralarımı düşünerek yavaşça nefes aldım. Ağrı kesiciler olsa bile, çok acıyorlardı. "Belki de bir şey değildir, ama arkamda bir araba gördüğümü sandım."

Dope'un yüzü asıldı.

"Olay yerindeki polislerden biriyle konuştum, hala soruşturma yapıyorlar," dedi Ella yumuşak bir sesle.

"Belki de fark ettiğimden daha sert bir şekilde kafamı çarpmışım." Elimi uzattım ve parmaklarımı dağınık saçlarımın arasına soktum, alnımda kurumuş kan ve saç parçaları olduğunu fark ettim. İçimde bir şeyler yolunda değildi. Kazaya başka bir kişinin daha karıştığından emindim. Yavaşça Ella'ya döndüm ve gülümsedim. "Burada olduğun için mutluyum. Siz de, orospu çocukları, ama özellikle Ella."

"Başka nerede olabilirdim ki?" Elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü.

"Kip'le birlikte hemşireyi bulabilir misiniz ya da bana biraz Jell-O ve 7Up bulabilir misiniz? Belki bana bir şeyler yememe izin verirler."

Bir an için omuzlarının gerildiğini sandım, ama kafam bana oyun oynuyor olmalıydı. "Tabii." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürürken elimi sıktı.

"Dope, bir şeye ihtiyacın var mı?" Kip ona katılırken sordu.

"İyiğim, teşekkürler."

Ella ve Kip'in gitmesini bekledikten sonra dikkatimi Dope'a çevirdim.

"Ne oldu lan, bana saçmalama."

Dope'un yüzü bembeyaz oldu. "Biz de anlamaya çalışıyoruz, ama sen sessiz kalmalısın. Konuşmak istersen, bunu aramızda tutmalısın dostum. Ella'yı bu işe karıştıрма. Onu tehlikeye atabilirsin."

Cevap alamadığım için sinirlenerek dudaklarımı sıktım. "Beni yoldan çıkaranın Kip olduğunu düşünmek delilik mi? Onun ortadan kaybolması ve diğer şeyleri konuşmuştuk."

Dope boynunun arkasını ovuştururken yüzünü buruşturdu. "Olmaz dostum. Kip sana kızgın olsa bile böyle bir şey yapmaz. Ama başka bir araba daha varsa, sana inanırım."

Sözleri göğsüme çarptı ve beni paramparça etti. Kafamı salladım, saçlarım yastığa sürtünerek hışırtı sesi çıkardı. "Haklısın. Onun için çok endişeleniyorum. Ortaokuldan beri arkadaşız. İkinize de hayatımı emanet ederim. Bu ağrı kesiciler beni sinirli yapıyor." Söylediklerimin farkına varınca sesim kesildi. "Neden biri beni takip edip öldürmeye çalışsın ki?"

"Emin değilim, Bass. Üzgünüm dostum. Bu konuyu araştırıyorum çünkü tüm bunları çözmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Ama Safe Horizon'da çalışırken düşmanlar edindiğimizi Tanrı biliyor. Kimliklerimizi gizli tutmaya çalıştığımızı biliyorum, ama biri gerçeği öğrenmiş olabilir. Belki bir eş protokolü ihlal etti ve kocası senin izini sürdü falan."

Onun sözlerine gözlerimi kapattım, birinin beni kazadan sorumlu olacak kadar nefret ettiğini inanmak istemiyordum. "Bu konuyu araştırmak için benden ne istiyorsun?"

"İyileşmen. Ella'nın bu gece seninle kalması iyi olur diye düşünüyorum. Kip'ten bara bakmasını isteyeceğim. Bu bana bazı bağlantılarla konuşup neler olup bittiğini öğrenmek için biraz zaman kazandıracak. Birkaç fikri daha araştırmam gerekiyor."

Elimi kaldırdım ve Dope onu tuttu. "Bunu hallederiz. Kazandan sorumlu olan varsa onu buluruz. Sabırlı ol. Umarım yakında cevapları buluruz."

"Teşekkürler dostum. Dikkat çekme. Biri beni ortadan kaldırmak istiyorsa, senin için de aynısını isteyebilir. Özellikle de işimizle ilgiliyse."

"Dikkatli olacağım."

Elim yatağa düştüğünde yorgunluk beni ele geçirdi. "Dope?" Başım bir yana eğildi, hala zonkluyordu.

"Evet?" Sesinde endişe vardı.

"Ella'yı koru..." Dudaklarımı yaladım. "Ne pahasına olursa olsun." Göz kapaklarım kapanırken, rüyasız bir uykuya daldım.

Bölüm 40

Ella

Beş uzun günün ardından Sebastian taburcu edildi ve eve gönderildi. Dope, Sebastian'a bir tekerlekli sandalye satın almıştı, böylece onu penthouse dairesine sokup çıkarmak daha kolay olacaktı. Sebastian iyileşene kadar onunla birlikte kalmamı istediğinde, kalbim binlerce kez evet diye bağırdı. İşyerini arayıp, babamın durumundaki gelişmeleri aktararak biraz daha izin istedim. Birkaç hafta daha izin verdiler, ancak mümkün olduğunca çabuk evden yarı zamanlı çalışmaya başlamam gerektiğini söylediler. Sebastian'ın yardımımından çok arkadaşlığa ihtiyacı olduğu için bu benim için sorun değildi. Hâlâ iyileşme sürecinde olduğu için muhtemelen çok uyuyacaktı, bu da benim bazı davalara geri dönmemi sağlayacaktı.

Sebastian'ın çatı katının ön kapısını açtım ve Dope onu içeri sokarken valizimi yere koydum. Cami hayatımı kurtarmıştı ve benim için bir çanta hazırlamıştı, bu yüzden bu konuda endişelenmeme gerek yoktu. Sebastian'ın kendini daha iyi hissettiği belliydi, çünkü yol boyunca mızızlanıp asansöre binip kendi ayakları üzerinde durabileceğini ısrarla söylüyordu. Belki öyleydi, ama yine de zayıftı ve ben denemesine izin vermedim. Yanında sadece ben varken düşerse, onu kaldıracak kadar güçlü değildim.

"Geldik," dedi Dope, en iyi arkadaşına gülümseyerek.

Sebastian'la hastanede hemşirelerin ve doktorların sürekli gelip gittiği bir ortamda değil, özel olarak vakit geçirmek istediğimden, açık planlı oturma ve yemek alanıyla muhteşem olan bu yeri gözden geçirdim. O uzun günler boyunca, Kip ve Dope ile olan arkadaşlığı ve kulübün ve Safe Horizon Society'nin nasıl kurulduğu hakkında çok şey öğrendim. Bu adamlar masum insanları kurtarmak için her şeyi riske attılar ve ben de onların hayatlarından ne kadar çok şey feda ettiklerini çabucak anladım. Sebastian özverili biriydi ve neden istifa etmek istediğini anlayabiliyordum. Dope ve Kip sahada çalışmaya fazlasıyla yetenekliydi, Sebastian ise geride kalıp arka planda çalışıyordu.

"Hazır mısın dostum?" Dope tekerlekli sandalyenin frenlerini kilitledi, geri çekildi ve Sebastian'a biraz yer açtı.

Sebastian iki elini koltuk koluna koydu ve ayağa kalktı. "Sana iyi olduğumu söylemiştim."

Dope bana "ne olursa olsun" bakışı attı, sonra ellerini çıırttı. "Senden bir an bile şüphe etmedim."

Dope tekerlekli sandalyeyi katlayıp ön kapının yanına koyarken, Sebastian dikkatlice bana doğru yürüdü.

"Mmm, böyle çok daha iyi." Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti.

İlaçlardan başı dönebilir diye kaslı pazılarını tuttum, ama ayakları sağlam görünüyordu.

"Neredeyse." Ona gülümsedim, sonra parmak uçlarımda yükselip onu öptüm.

Dope boğazını temizledi. "Doktorun talimatlarını unutmayın, siz ikiniz." Kıkırdadı. "Birkaç saat sonra market alışverişı ve öğle yemeği ile geri döneceğim."

"Teşekkürler, Dope. Her şey için," dedi Sebastian.

"Adamımı beladan uzak tut, olur mu? Belki sen buradayken işler yoluna girer."

Neredeyse tükürüğümle boğuluyordum. Her şeyin sakinleşeceğinden çok şüpheliydim. Death'in kimliğini öğrenmek için derin araştırmalar yaptığımı bilmiyorlardı. Sebastian, araba kazasına başka birinin karıştığından şüpheleniyorsa, ona inanıyordum. Safe Horizon'daki birinin intikam peşinde olan kocası olabileceği aklıma gelmişti, ama kendimi bundan vazgeçirmeye çalışsam da, içimden bir ses bunun Death olduğunu söylüyordu. Ayrıca Death'in Sebastian'a zarar vermek için hastaneye baskın yapmayacağını da biliyordum. Burada da güvendeydik. Binanın güvenliği sıkıydı ve Death'in Sebastian'a ulaşmasını en aza indirmek için market veya fast-food teslimatlarına da izin verme niyetim yoktu.

"Yorgun musun?" Dope gittikten sonra sordum.

"Evet. Eve dönüş yolculuğu beni çok yordu. Bundan nefret ediyorum. Kendimi zayıf ve çaresiz hissediyorum."

"Dur. Sen ikisi de değilsin. Bu kadar basit. Dinlen ve kendine iyi bak, kısa sürede normale döneceksin."

Sebastian alnını benim alnıma dayadı ve kalbim bir an durdu. "Benimle kaldığın için teşekkür ederim."

"Burada olduğum için mutluyum."

Başını eğip beni öptü. "Burada olduğun sürece benim için küçük bir hemşire üniforması giyersen kendimi daha iyi hissederim."

Onun kıkırdaması içimi titretti. Onun kıyafetlerini yırtıp onu içimde hissetmek istesem de, bu mümkün değildi. Henüz değil. Belki de bu en iyisiydi, birbirimizi becermeden önce birlikte zaman geçirmemize izin vermek.

"Ne yapabileceğime bakayım. Hadi seni yatağa yatıralım." Şakacı bir şekilde poposuna vurdum.

"Benimle gel."

Kaşlarımı kaldırdım, kelime seçimine gülerek. "Sen uyuyana kadar yanında kalacağım."

Bana yaramaz bir gülümseme attı ve önümden yürümeye başladı.

SEBASTIAN UYUYUNCA, sessizce odadan çıkıp yatak odasının kapısını kapattım. Uzatarak, öğleden sonra güneşinin parlak ışığıyla dolu yüksek tavanlara baktım. Midem guruldadı ve çıplak ayaklarımla ses çıkarmadan koridordan geçip mutfığa doğru yürüdüm. Oraya daha önce sadece bir kez gitmiştim, bu yüzden eşyaların yerini henüz öğrenmemiştim. Paslanmaz çelik buzdolabını açtım ve bozulmamış yiyecek aradım, ama buzdolabı neredeyse boştu, sadece yarım galon son kullanma tarihi geçmiş süt vardı. Kartonlu lavaboya boşalttıktan sonra, adanın ucundaki çöp kutusunu buldum. Dolapları aradım, ama yine de tüketilmeye değer bir şey bulamadım. Tırnaklarımla siyah mermer tezgahı tıklattım ve Dope marketten yiyecek getirene kadar onun merhametine kaldığımı fark ettim. Saatime baktım, umarım yakında gelir diye düşündüm.

Sessizliğin tadını çıkararak rahatlamaya çalıştım, ama beynim çalışmaya başladı. Dope ve Kip'in hastanede yaptıkları konuşmayı kafamda tekrar gözden geçirdim. Ne hakkında konuşuyorlardı ve ben neyi anlamamıştım?

Kapı zili çaldı ve düşüncelerimden sıyrıldım. Kapıya koştum ve gözetleme deliğinden baktım, sevinçten neredeyse ağlayacaktım. Kapıyı açtım ve Dope'a gülümsedim. "Lütfen bana yiyecek bir şeyler getirdiğini söyle."

Yoldan çekildim ve onu içeri aldım. Her iki kolunda da yeniden kullanılabilir market poşetleri vardı. "Evinde kesinlikle hiçbir şey olmadığını düşündüm. Adam kulüpte yaşıyor."

"Mantıklı." Her iki kolundan da birer torba aldım ve mutfığa doğru yürüdük. "Hâlâ uyuyor. Birkaç saattir uyuyor."

"İyi. Buna ihtiyacı var. Enerjisi bittiğinde huysuz bir piç oluyor." Dope poşetleri boşaltmaya ve yiyecekleri yerlerine koymaya başladı. "Kahverengi poşette Çin yemeği var. Kendine al. Hepimize yetecek kadar var."

Ellerimi ovuşturdum. "Sen benim kahramanımsın." "O kadar da abartma, ama teşekkürler."

Her şeyi yerleştirdikten sonra, Dope bize tabak ve çatal bıçak aldı. Masaya oturduk ve ben tabağıma biraz tatlı ve ekşi tavuk koydum. Yemeğimize dalarken sessizdik. Dope ile konuşmam gerektiğini fark edince midem düğümlendi ve umarım bunu aramızda tutar diye düşündüm.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii. Neymiş?" diye sordu, ağzında Moğol usulü dana eti varken.

"Seninle Kip'in benim hakkımda konuştuğunuzu duydum. Benim bunu anlamamış olmama şaşırdığını söyledin. Ne demek istedin?"

Dope'un çatalı havada asılı kaldı, bir chow mien erişttesi kayarak tabağına düştü.

Öne eğildim ve Dope'a yoğun bir bakış attım. "Bence Kip kötü bir şeye bulaşmış ve sen onu koruyorsun."

Dope çatalını bıraktı ve eliyle kot pantolonlu bacağını ovuşturdu. "Anlamıyorsun Ella. Gerçekten anladığımı sanmıştım, ama yanılmışım galiba."

"Neyi anladığımı?" Cevap vermesini bekledim, ama sessiz kaldı. "Dope, Sebastian uyanmadan söyle bana. Söylemezsen, Kip'in araba kazasının ve muhtemelen daha fazlasının arkasında olduğunu ona söyleyeceğim..." Geri kalan kelimeler boğazımda takılı kalırken midem ayak parmaklarıma kadar indi. O anda bu karmaşanın geri kalanıyla başa çıkamazdım. Sebastian'ın güvende olduğunu öğrenene kadar beklemek zorundaydım.

Dope'un çenesi sıkıldı. "Bunu yapamazsın Ella. Her şeyi yanlış anladın. Evet, Kip kaza gecesi Bass'ı takip ediyordu, ama senin düşündüğün gibi değil. Onu korumaya çalışıyordu."

"O zaman konuşmaya başla. *Hemen.*"

"Burada olmaz. Kip'i arayıp Bass'la birlikte gelmesini söyleyeyim. Bass'a evinden birkaç şey alman gerektiğini söyle, ben de orada buluşuruz."

İtiraz ederken burun deliklerim genişledi. "Cevapları alana kadar Kip, Sebastian'la yalnız kalamaz. Ona güvenmiyorum."

“Açıklayınca her şey mantıklı gelecektir. Şimdilik *bana* güvenmelisin.”

Bölüm 41

Ella

İki saat sonra, Dope ile evimde buluştum.

"Bir daha düşündüm de, burada konuşmak istemiyorum. Çok riskli," dedi Dope, kapımın önünde dururken. "Eşyalarını al, arabayla gezmeye gidelim."

"Çok garip davranıyorsun, Dope. Seninle bir yere gitmeden önce Sebastian'ın güvende olduğunu bilmem lazım. Kip'le birlikteyken çok endişeleniyorum."

"O iyi. Bass benim en iyi arkadaşım ve ona kötü bir şey olmasına asla izin vermem. Güven bana. Lütfen." Dope'un kahverengi gözleri bana yalvarırcasına bakıyordu, kalbimi sızlatıyordu.

Pes ederek, çantamı ve telefonumu aldım ve kapıyı arkamdan kilitledim. "Nereye gidiyoruz?"

"Konuşmak için güvenli bir yere."

Koyu yeşil Honda Civic'ine bindi, ben de aynısını yaptım. Kemerimi bağladığımda, motoru çalıştırdı ve kaldırımından uzaklaştı.

"Sanırım senin ne tür bir araba kullandığını hiç düşünmemiştim. Seni sadece minibüste gördüm. Aptalca bir nedenden dolayı, onun senin günlük kullandığın araç olduğunu varsaymışım."

Bu sözlerim üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Ella, Bass için mükemmel olduğunu düşünüyorum, ama bazen ağzından çıkanlar... şey." Yüzünü buruşturdu.

"Aptalca mı?" Onun yerine cümleyi tamamladım. "Biliyorum. Bazen düşünmeden saçma sapan şeyler söylüyorum. Ve tabii ki minibüs senin günlük kullandığın araba değil. Muhtemelen bir garajda saklıyorsun ve her yolculukta plakasını değiştiriyorsun, böylece ihbar edildiğinde beyaz bir iş minibüsünü bulmak daha zor oluyor."

Dope bana sırttı. "İşte orada."

Ben de sırttım. "Suç dünyasında yeniyim. Yani genellikle dosyaları okur ve suçluları mahkemede savunmak için hazırlıklara yardım ederim, bu hayatı yaşamam."

"Sen de bir suçlusun Ella. Sebastian'ı takip ettin, sonra insanları kaçırıp eyalet sınırının ötesine taşımamıza yardım ettin."

"İsteyenleri kaçıramazsın, Dope. Bu kadar dramatik olma." Gözlerimi devirdim. Söyledikleri hala mideme yumruk gibi iniyordu. Ben bir suçluydum. Evimde bir cinayeti örtbas etmek için Death'e yardım etmişim ve bu beni suç ortağı yapıyordu.

Dizim titriyordu ve Dope'a soracak başka sorular düşünmeye çalıştım. Bu, arabasına biner binmez gerçeği sakladığı için onu boğazlamamamı sağlayacaktı. Belki de benim çıldırmamı bekliyordu, bu yüzden araba kullanmak istemiyordu. Akıllı adam.

Yirmi dakika sonra, Dope bir parkın otoparkına girdi. Sadece birkaç kişi köpeklerini gezdiriyor ya da ormana doğru uzanan patikada koşuyordu. Portland'da koruma altındaki ormanlara bağlı çok sayıda kamu parkı vardı. Aniden, orada kaç ceset gömülü olduğunu merak ettim.

"Gidelim." Dope arabadan atladı ve ben de aynısını yapana kadar bekledi, sonra kapıları kilitledi.

Eğer birinin aklı başına gelip beni soymaya kalkarsa diye ellerimi serbest bırakmak için çapraz askılı çantamın askısını omzuma attım.

Paranoyak bir kaltaktım, ama umursamıyordum. Kip ve Dope'un hastanede söylediklerini duyduktan sonra umursamıyordum. Bu yüzden Dope sorularımı cevaplamayı teklif ettiğinde tereddüt etmedim. Ama benim de söyleyecek birkaç şeyim vardı.

Yavaşladık ve Dope piknik masasının üzerine atladı, kot pantolonunun ön cebine uzandı ve bir esrar sigarası ile çakmak çıkardı.

Soğuk ve keskin bir rüzgar esti, ben de paltomun içine daha da gömüldüm. Yapraklar kaldırımdan havaya uçarken dans ediyorlardı.

"Biraz bükülmüş." Kaşlarını çatarak, elinden geldiğince düzeltti. "Bir nefes ister misin?"

"Hayır. Ben sadece cevaplar için buradayım." Onun oyalamasına sabırsızlanarak yanına oturdum. "Dinle, sürüş sırasında konuşmak istemediğini anlıyorum, ama lütfen bana söylemek istediğin şeyi söyle. Sebastian'a bir an önce dönmek istiyorum."

Dope esrarlı sigarayı bir nefes çekti ve birkaç saniye sonra dumanı üfledi. "Baştan başlamalıyım, ama Ella." Bana baktı, gözlerinde hüznü vardı. "Bunun kimseye anlatmayacağına yemin etmelisin. Benimle konuşmak istersen, sorun değil. Kip'le bile konuşabilirsin, ama güvenli çevremizin dışında kimseye anlatma. Sana anlatacağım şey

sana anlatacağım Şey gizlilik anlaşması kapsamına giriyor, ama iim rahat olsun diye sana tekrar soruyorum."

"Söz veriyorum. İŞ yerinde her gün sır saklıyorum. Bana güvenebilirsin." Stephen'ın kanının ellerimde olduğunu söylememe gerek yok. Aslında vcudumdaydı, ama yine de.

"Nedense sana güveniyorum, muhtemelen Bass güvendiği için. Beni hayal kırıklığına uğratma." Bir nefes daha çekti, esrarın kokusu burnuma çarptı.

"Kanıtlamayacağım." Koltuğumda yerimi değiştirdim ve tüm dikkatimi ona verdim. "Ortaokuldayken baŐlayacađım çünkü nereden baŐlayacađımı nereden baŐlayacađımı biliyorum. Çok boktan Şeyler anlatacağım."

Bana anlatacağı Şeye kendimi hazırlamaya çalışırken içimi soğuk bir titreme kapladı.

"Kip, Bass ve ben çok eskiden tanışıyoruz, ama Bass'la ilk kez Avustralya'dan bu mahalleye taŐındıđında tanışmıştım. Orta sınıf bir mahallede birbirimizden birkaç ev uzakta yaşıyorduk. Güvenli bir yerdı. Sokağın ortasında bisiklet sürer, futbol oynardık ve bununla ilgili hiçbir Şey dŐnmezdik. Bass ve ben altıncı sınıftaki normal ocuklardık. Sonra her Şey bir anda değişti." Konuşurken parka doğru baktı. Dope, esrarını söndürüp yanındaki beton piknik masasına koyduktan sonra devam etti.

"Olaydan sonraya kadar hiçbir Şey bilmiyordum, bu yüzden bilgilerim ikinci elden ve sanırım hikayenin tamamı değil. Ama." Avuçlarını uyluklarına sürdü, stresli olduğunda yaptığı bir Şey olduğu belliydi. "Bir sonbahar öğleden sonra, Bass ve ben akşam yemeğinden sonra buluşup Dungeons and Dragons oynamaya karar verdik. O gelmedi." Gözle görülür Şekilde yutkundu ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu anladım.

"Acele etme, Dope." Bunu söylediğim için kendime tokat atmak istedim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsümden fırlayacak sandım. Kan basıncım tavan yaptığı için 911'i aramadan önce ayrıntıları anlatmasını istedim.

"Evini aramaya çalıştım ama cevap yoktu. Ailesiyle bir yere gitmiş olabileceğini ve daha sonra bana yetiŐeceđini düşündüm. nemli bir Şey değildi. Olur böyle Şeyler. Ama ertesı gün okula da gelmedi ve bir Şeylerin ters gittiğini anladım. İçimden bir his vardı ama aptalca olduğunu düşünerek önemsemedim." enesini ovuşturdu, bakışları benimkilerle buluştu.

"Ben de öyle yaparım, sonra o sesi dinlemediğim için pişman olurum."

O da başını salladı. “Derslere gitmek yerine, onun evine koştum ve kapı zilini defalarca çaldım. Kimse cevap vermedi. Anahtarın nerede olduğunu biliyordum, bu yüzden arka çitin üzerinden atladım ve bahçedeki kurumuş domates bitkisinin altında anahtarı buldum. Birkaç saniye sonra, garaja girdim ve ardından eve girdim. Ev ürkütücü bir şekilde sessiz ve karanlıktı. Tek bir ışık bile yanmıyordu. Kimse evde olmadığını düşündüğüm için Bass'a seslenmedim. Beni rahatsız eden şey, neden bana haber vermeden gitmiş olduğuydu. Biz her şeyi paylaştık, biliyor musun?”

"Cami ve ben de öyleyiz," dedim, onu devam etmeye teşvik ederek. Cami ve ben, kimseyle paylaşamayacağım karanlık sırlarım olmadan önce öyleydi.

"Koridordan yürüdüm ve mutfığa dönmeden önce kilitli ön kapıyı gördüm..." Dope'un sesi o kadar kısık çıkıyordu ki onu duymak için kulak kabartmam gerekti. Ellerini yumruk yapıp tüm vücudu kaskatı kesilmiş halde yere bakıyordu. "Böyle bir şey hiç görmemiştim."

Bölüm 42

Sebastian

Hareket ettiğimde, etrafıma alışmaya çalışırken gözlerimi açmaya çalışırken, acı parçaları içimi parçaladı. Kazadan sonra kafamda yoğun bir sis vardı, ama Ella'nın ben uyuyana kadar yanımda kaldığını hatırlıyordum. Onu görmek için sabırsızlanarak, odanın dönmemesi için dikkatlice yavaşça oturdum. Vücudumun her santimetresi çok acıyordu, ama araba kazası böyle olurdu. Hayatta kalmam bir mucizeydi ve hayatımı en iyi şekilde yaşamayı planlıyordum. Umarım Ella da hayatımın bir parçası olmaya devam ederdi.

"Alexa, ışığı aç." Sesim kulağıma yabancı geldi ve parlaklığa alışmak için gözlerimi kıptım. Saate baktığımda, saatin neredeyse akşam dokuz olduğunu fark ettim. Saatlerce kesintisiz uyumuştum. Hastanede, her on beş dakikada bir gelen hemşireler ve doktorlar beni deli ediyordu.

Ayağa kalktım, bacaklarımın gücünü test ettim ve yavaşça doğruldum. Dikişlerim hala iyileşiyordu, ama birkaç gün sonra alınacaktı. Bir dakika sürdü, ama sonunda banyoya gidip işedim. Tanrım, evde olmak ne güzeldi. Karnımın gürültülü gurultusu da buna katılıyordu.

İhtiyacımı giderip ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra odamdan çıkıp mutfığa gittim. Sürpriz bir şekilde Ella'yı bulamadım. Onun yerine Kip vardı.

"Ella nerede?"

"Birkaç şey almak için evine gitmesi gerekti. Benimle kalmak zorundasın." Bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı. "Otur. Dope'un aldığı Çin yemeğini ısıtayım."

Mırıldandım ve masanın kenarına tutunarak sandalyeye oturdum. "Gerçek yemek yemek için canım çekiyor." Alnımı ovuşturdum. "Advil var mı? Bu baş ağrısından kurtulamıyorum. Ağrı kesiciler işe yarar sanırsın, ama galiba Advil daha etkili."

Kip, ilaçları sakladığım dolabı bulmadan önce kısa bir süre tereddüt etti. "Kazada kafanı oldukça sert vurmuşsun." Şişeyi alıp salladı. "Hepsi bitmiş, dostum. Ella'dan gelirken senin için biraz almasını isteyeceğim."

"Garip. Sonuncusunu aldığımı hatırlamıyorum." Oda bir an için bulanıklaştı ve midem bulandı. "Lanet olası ağrı kesicilerden nefret ediyorum. Kafamı karıştırıyorlar ve hiçbir şey hatırlayamıyorum. Yardımcı olmaları gerekirken, kendimi berbat hissettiriyorlar."

Kip, mikrodalgaya koymadan önce bir tabağa biraz pirinç, brokoli ve sığır eti koydu. "Belki biraz yemek yardımcı olur. Olmazsa, kraker ve 7Up dene. Dope, ne olur ne olmaz diye senin için biraz aldı."

"Bundan nefret ediyorum. Kendimi çaresiz hissediyorum."

"Değilsin. Biri evine girse, yine de ona iyi bir dayak atardın." Kip güldü. "Moralinin bozuk olmasını sevmediğini biliyorum, ama hızla iyileşiyorsun. Yakında kulübe geri döneceksin."

Sıcak yemeği ve çatalı önüme koydu. "Kazayı hiç hatırlamıyorum." Ona baktım, içimi ürpertici bir his kapladı.

"Dediğim gibi, kafanı sert bir şekilde vurmuşsun. Doktor beyin hasarı olup olmadığından emin değildi. Bizi tanıdığında çok rahatladık. Çok daha kötü olabilirdi."

Sessizlik, ıslak bir battaniye gibi üzerimize çöktü, ağır ve boğucu.

Ben yemeğimle oynarken Kip masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Hayatta kaldığına sevindim dostum. Bir süre seni kaybettiğimizi sandık. Berbat bir durumdu."

Sözleri benim için çok anlamlıydı ve ona baktım. "Sanki sen ve Dope benden o kadar kolay kurtulabilirmişsiniz gibi." Ona gülümsedim. "Hiçbir şey hatırlamamak çok garip. Sanki... sanki orada başka biri varmış gibi, ama hafızamda sadece bir gölge gibi."

"Muhtemelen acil tıp teknisyenleri. Seni arabadan çıkarırken bir anlığına bilincin açılmış olabilir."

Onun bu sözlerini duyunca, sinirlenerek sandalyeme yaslandım. "Şu anda arabam yok, değil mi?"

Kip endişeyle kaşlarını çatı. "Diğer araban hala duruyor. BMW'yi daha çok kullandığın için Mercedes'in hala park yerinde duruyor."

"Oh." Tabağımda soğuyan yemeğe baktım. "Bunu nasıl bilemedim?"

"Fazla kafana takma. Vücudun çok zor bir dönemden geçti. Sadece rahatlamaya çalış ve bir hafta kadar arkadaşlarının ve kız arkadaşının seninle ilgilenmesine izin ver. Eğer başka hafıza sorunları olursa, doktoru ararız, ama bu konuda stres yapmak hiçbir şeye yaramaz."

Sonunda, bir çatal dolusu pirinci ağzıma attım. "Haklısın. Bir sürü başka şeyi hatırlıyorum."

"Ella'nın hastanede yatağının başında beklediğini biliyor musun?"

Onu gördüğüm anı hatırlayarak kalbim bir an durdu. "Evet."

"Dostum, o seni hiç terk etmedi Bass. Ella orada uyudu, orada duş aldı ve orada yemek yedi. Birini gerçekten önemsemediğin sürece böyle bir şey yapmazsın."

Yemeğimi yuttum ve ona baktım, sonunda yine iyi bir şey hissettim. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Öncelikle, sana bakışından anlaşılıyor, sanki gezegendeki tek kişi sensin gibi. Kızlar da hastanelerde öyle takılmazlar. Kesinlikle bir şeyler var. Hatta seni tekrar uyandırmak isteyen bir hemşireye bile sinirlendi." Kip güldü. "Onu bulduğunda iyi iş çıkardın. Bence grubumuza çok yakışır."

"Babası kanser. Ne yazık ki, hastanelerde çok zaman geçirdi." Bir lokma daha yedim, midem biraz yemek yedikten sonra daha iyi hissediyordu. "Ve teşekkürler. O çok özel biri."

"Bence sana iyi gelecek."

Çatalımı tabağımın kenarına koydum ve arkadaşşıma baktım. "Ona aşık olduğumu söylersem deli olduğumu düşünür müsün?"

"Sen zaten delisin dostum."

Kahkahalarımız hoş bir değişiklik oldu. "İçimdeki her şey onu benimle penthouse'a taşınmasını istiyor, ama henüz çok erken. Aramızdaki ilişkiyi aceleye getiremem."

Kip ensesini ovuşturdu. "Vay canına. Daha önce hiç kimse hakkında böyle konuştuğunu duymamıştım."

"Biliyorum. Sadece her şeyi mahvedecek bir şey yapmaktan korkuyorum."

Kip başını salladı. "Onu korkutup kaçıracağını sanmıyorum. Sadece onu aldatma."

"Beni iyi tanırsın. Ben tek kızı seven bir erkeğim."

Kip boğazını temizledi, rahatsız görünüyordu. "Başka biriyle görüşüyor mu?"

Ses tonundaki bir şey beni rahatsız etti ve Ella ile bir gelecek paylaşma fikri birdenbire durdu.

Bölüm 43

Ella

Elimi uzattım ve onun elini tuttum. "Ne oldu, Dope? Sorun yok, bana anlatabilirsin." Söyleyeceği şeyi duymaktan korkuyordum ve Dope, Sebastian'ın çocukluk evinde gördüklerini anlatmaya hazır olana kadar sessiz kaldım.

Esrarını uzun ve yavaş bir nefesle içti ve sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi nefesini tuttu. Sonunda nefesini verdi ve rüzgar esrarın keskin kokusunu süpürdü. Elleri titriyordu ve gözleri sanki o günü yeniden yaşıyormuş gibi uzaklara bakıyordu. "Ailesi... katledilmiş."

Elimi ağzıma götürdüm ve tüm vücudum dehşetle kaskatı kesildi. *Tanrım, o kadar stresliyim ki gerçek olmayan şeyler duyuyorum.*

"Çok fazla kan vardı. Çok. Fazla. Lanet. Kan, Ella. Kokusu da neredeyse aynı derecede kötüydü. Paniklemiş olmama rağmen, kendimi mutfağın kenarına yürümek için zorladım. İçeri girmemem gerektiğini biliyordum. Annem bir sürü polisiye dizi izlerdi ve tek düşünebildiğim şey, kanıtları bozmamaktı. Neyse, eşikte durup içeriye baktım. Gördüğüm şey beni ikiye böldü. Köşede kıvrılmış Bass, elinde kanlı bir bıçak tutuyor ve şiddetle titriyordu."

"Tanrım," diye fısıldadım ve koltuğumdan fırladım. Duygularım içimde çalkalanıyor ve yanıyordu. Zavallı Sebastian. Zavallı Dope. Aman Tanrım. Ailesinin öldüğünü söylemişti, ama bu konu hakkında konuşmak istememişti. Bir araba kazası geçirdiklerini sanmıştım, ama bu... Lanet olsun... Bu. Durum daha da kötüye gidebilir miydi? "Ailesini öldürmediğini söyle, Dope. Lütfen," diye yalvardım, kendi sözlerimle boğuluyordum.

"Öldürmedi. Aslında öldürmedi."

"Bir dakika zamana ihtiyacım var." İçimde bir fırtına koparken, ayaklarımla yere vurarak uzaklaştım. Kafamda bir dizi soru dönüp duruyordu. Geri döndüm ve ellerimi belime koydum, şok ve acıma duygularım öfkeye dönüştü. "Gerçekten değil de ne demek? Ayak sürmeyi bırakıp bana her şeyi anlatmalısın"

bana her şeyi anlatmalısın, Dope. Aşık olduğum bir adam için kafamı ve duygularımı karıştırıyorsun. Lanet bandajı bir an önce sök gitsin."

"Üzgünüm, Ella. Bunları yeniden yaşamak beni mahvediyor. Seni anlıyorum, ama Bass, Kip ve benim kardeş gibi olduğumuzu unutma. Gerisini anlatırken bunu aklının bir köşesinde tut."

"Yani bana hepinizin deli olduğunu mu, yoksa durumun görüldüğü gibi olmadığını mı söylüyorsunuz?" Alnımda ter damlaları belirirken sabırsızlıkla ayağımı yere vuruyordum.

"İkisi de." Parmaklarını kızıl saçlarına soktu ve saçlarını dağınık bıraktı. "O zaman konuşmaya başla."

"Evet. Anladım." Konuşmayı sürdürebileceğinden emin olmak istercesine başını salladı. "Evden kaçıp kendi evime döndüm ve annemi işyerinden aradım. Gördüklerimi ona anlatmaya çalışırken neredeyse histerik bir hale gelmiştim. Annem babamı ve polisi aradı ve bana olduğum yerde kalmamı söyledi. O anda Bass'ın o lanet bıçağı tuttuğunu fark ettim. Polis gelirse ve o hala bıçağı elinde tutuyorsa, onu tutuklayıp yetişkin olarak yargılayacaklardı. Gizlice kaçtım ve tüm gücümle onun evine koştum. Bu sefer kimse beni görmesin diye arka bahçelerden geçtim. Evine daldım ve mutfığa koştum. Mutfağın duvarlarını dolaşıp Bass'a ulaştıktan sonra, her zamanki gibi onunla konuştum. Ona düşündüğüm yeni Dungeons and Dragons hikayesinden bahsettim. Onunla konuşurken suç mahalline girerken çok dikkatli olmaya çalıştım. O ise boş bir ifadeyle ileri geri sallanıyordu. Amacım onu oradan çıkarmak değil, sadece bıçağı almaktı. Silahları yoksa, Bass'ın cinayetlerle bir ilgisi olduğunu şüphelenmezlerdi.

Göğsümde yükselen korku, buz gibi bir su çılgılığı gibiydi. Dehşet içimi kapladı ve keskin pençelerin derimi tırmaladığını neredeyse hissedebiliyordum. Sinirli bir şekilde dişlerimi sıktım, her yanım titriyordu, bir soru sormak için can atıyordum ama cevabın ne olabileceğinden korkuyordum. "Öyle mi yaptı?"

Dope'un bakışları yumuşadı, gözlerinde derin bir keder vardı. "Bilmiyorum," diye cevapladı, sesi sempatiyle doluydu. "Bass ve ben olan biten her şeyi konuşmadık, sadece bazı parçaları konuştuk. Konuşmuş olsak bile, gördüklerini hatırlayacağından emin değilim. Anıları o kadar derine gömülü ki, onlara ulaşabileceğini sanmıyorum. Sebastian onları sert bir şekilde engelledi. Ne olmuş olursa olsun, hikayenin tamamını öğrenebileceğimizi sanmıyorum."

Ellerimi yumruk yapıp, akmak üzere olan gözyaşlarıyla mücadele ettim, ama bir şekilde onları kontrol altına almayı başardım.

"Kip bu olayın neresinde?"

"Oraya gelmeme izin ver. Polisler geldikten sonra, sosyal hizmetler Bass'ı aldı. Haftalarca okula gitmedi ve onunla iletişime geçemedim. Annem sosyal hizmet görevlisine ulaşabildi, ama Bass, travma geçirmiş bir ergeni kabul edecek bir aile bulana kadar onu tutan bir erkek yurdundaydı. Annem ve babam bu konuyla ilgilendiler ve Bass kısa süre sonra bizimle yaşamaya başladı."

"Kahretsin. O, anne babana da zarar verecek diye korktun mu?"

"Çok korkmuştum. O oradayken ilk bir ay hiç uyuyamadım. Ama zamanla, en iyi arkadaşımın ışığını gördüm. Annem terapinin büyük bir hayranıydı ve devlet onun seanslarının masraflarını karşıladı. Annem bana öğrendiklerini hiç anlatmadı, ama her ne öğrenmişse, Bass'a daha da nazik davranmaya başladı. Onu aileden biri gibi hissettirmek için elinden geleni yaptı. Lanet olsun, o her zaman aileden biriydi, ama ailesi onun gözleri önünde vahşice öldürüldü. Böyle bir şey insanı ömür boyu etkiler dostum. O kadar korkunç bir şeyi asla unutamazsın. Ben kesinlikle unutamadım, ve her şeyi görmedim, sadece sonrasını gördüm." Derin bir nefes aldı.

"Hayat çoğunlukla normale döndü. Kip mahalleye taşındı ve hepimiz çabucak kaynaştık. Bass'ın çok sessiz olduğu günler vardı ve anne babasının kaybıyla mücadele ettiğini biliyordum. Ne kadar kötü olduğunu ancak daha sonra öğrendim."

Dope titredi ve sonra esrarını aldı. Yakmak üzereyken elinden kaptım. "Geri kalanını anlattığında geri alabilirsin."

Dope bana kaşlarını çatı. "Yaramazlık yapma Ella, otumu ver." Elini uzattı ama ben yerimden kıpırdamadım.

Dope benim şaka yapmadığımı anlayınca tekrar konuşmaya başladı. Midemdeki ağırlık beni rahatsız ediyordu ve onun bir an önce sadede gelmesini istiyordum.

"Kip, D&D hafta sonu için bizde kalıyordu. Yeni çıkan genişletme paketi için çok heyecanlıydık. Aslında babam bizim için satın almıştı. Annem atıştırmalıklar ve içecekler aldı ve birkaç kez bizi kontrol etti. Onun dışında, o iki gün boyunca odamda tıkılıp kaldık. Dostum, o zamanlar çok eğlenceliydi. Sanki Bass cehennemi yaşamamış gibiydi ve en iyi arkadaşımı geri kazanmıştım. İyileşip hayatına devam edebilecek kadar iyileşmiş gibi görünüyordu. Onu mutlu görmek güzeldi

Kip, sadece bir yıldır bizimle olduğu için farkı pek anlamamıştı ama ben anladım. Bass'ın gerçekten bir dönüm noktasına geldiğini düşünmüştüm. Çok yanılmışım.

Donakaldım, Dope'un korkularımı yatıştırmasını bekledim.

"İlk başta çok belirgin değildi. Bass bizi eğlendirmek için bir karakteri taklit ederdi. Sesi değişir ve yüzündeki ifadeler çok havalı olurdu. Sanki başka biri olabiliyormuş gibi. Kip ona, kendi yolunu bulduğunu ve Batman ya da başka bir süper kahraman çizgi filminde seslendirme sanatçısı olarak iyi para kazanabileceğini söyledi. Hafta sonu bitmek üzereyken, neredeyse kırk sekiz saat uyanık kaldığımız için çok yorgunduk... İşte o zaman işler sarpa sardı."

Korku beni sararken kafamdaki baskı giderek yoğunlaşıyordu.

"Aniden Bass üşümüş gibi titredi, sonra yüzünün tamamı değişti. Gözleri farklı görünüyordu ve aksanı kaybolmuştu. Bize şimdiye kadar gördüğüm en şeytani gülümsemeyi attı ve konuşmaya başladığında neredeyse altıma işeyecektim." Dope bana baktı, gözlerimiz buluştu.

Karanlık ve ağır bir korku vücudumu sardı ve avuç içlerim terledi. *Bu olamaz. Düşündüğüm şeyi söylemiş olamaz.*

"Okuldan eve geldiğini ve her gün olduğu gibi evine girdiğini söyledi. O sırada evde garip bir adam vardı. Bass kavga sesleri duydu ve dinlemek için yavaşça yaklaştı. Babası adamla tartışıyordu ve annesi çığlık atıyordu. Bass çok korktu ve merdivenlerin altına saklandı. Orada depo için küçük bir kapı vardı ve içine girdi. Annesinin korkunç bir şekilde öldüğünü dinledi, Ella."

Hayal kırıklığı ve rahatlama dolayısıyla içimden bir inilti kaçtı. "Ailesini öldürmedi mi?! Dope, bunu neden en başta söylemedin?" Elimi yumruk yaptım ve parmak eklemlerimi ısırdım, bu bilgiyi en başta söylemediği için lanet olası çenesine yumruk atmamak için kendimi zor tuttum.

"Çünkü eğer bununla başlasaydım, geri kalanını dinlemezdi.

Her şeyi anlatmadan kararını verirdin."

Sonunda, Sebastian'ın cinayetten masum olduğunu öğrendikten sonra, hala yoğun duygularımdan titreyerek koltuğuma çöktüm. "Önemli olan, Sebastian'ın ailesini öldürmemiş olması."

Bir anlık sessizlik havada asılı kaldı.

"Ben öyle demedim. Hikayenin tamamını bilmediğimi söyledim."

Bölüm 44

Sebastian

Korku ve öfkenin iğrenç bir karışımı vücudumu sardı. Ella'ya başka insanlarla görüşüp görüşmediğini sormamıştım, bu yüzden görüşüp görüşmediğini bilmiyordum.

"Beni sinirlendiriyorsun dostum. Bir şey mi biliyorsun yoksa sadece Ella'nın başka insanlarla görüşüp görüşmediğini mi soruyorsun?"

Ellerini havaya kaldırarak teslim oldu. "Tek söylediğim, bir konuşma ve bir taahhüt var mı, yoksa başka biriyle görüşüyor olma ihtimali var mı?"

Boğazımdan düşük, gırtlaktan gelen bir homurtu çıktı ve mutfakta yankılandı. "Öyle olmadığını söylemişti, ama bu birkaç hafta önceydi ve o zaman da fazla kurcalamadım. Ona güveniyorum. Sen de güvenmelisin, tabii onu başka biriyle görmediysen."

"Hayır. Sadece kardeşim için endişeleniyorum. Bence o harika bir kız ve ikinizin uzun süreli bir ilişki yaşamanızı çok isterim, ama konuşmadan onun kimseyle çıkmadığını varsaymak asla güvenli değildir. Ayrıca o genç. Senin kuralların onun kuralları değil."

Kabul etmekten nefret etsem de, Kip haklıydı. Aramızda on bir yaş fark vardı. İlişkiler konusunda eski kafalıydım. Kadınları ve çocukları güvenli bir ortama taşıdıktan sonra eve döndüğümde onunla konuşmayı planlamıştım, ama sonra araba kazası planlarımı mahvetti.

"Onunla konuş dostum. Ön yargılarını bir kenara bırak ve konuş, o zaman her iki tarafın da şüpheleri giderilir."

Çatalımı tekrar elime alıp yemeğe devam ettim. Ella'nın başka bir erkek tarafından dokunulduğu düşüncesi beni neredeyse zehirli bir öfkeye sürüklemişti ve öfkemi çok hızlı bir şekilde kontrol altına almam gerekiyordu. Kesinlikle konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Bu çok iyi." Çatalımı yemeğime batırdım. "Belki Dope bize biraz daha getirir."

Kip bana gülümsedi. "İştahının geri geldiğini görmek güzel."

"Peki ya sen? Ben hastanede yatarken ne yapıyordun?"

"Yeni bir şey yok. Seninle birlikte olmadığım zamanlarda bara bakıyordum." "Son zamanlarda yeni biriyle tanıştın mı?"

Parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Hayır. Her zamanki gibi, başka bir gün. Kızlar bize atılıyor, ama ciddi bir şey yok. Ella'nın arkadaşı Cami'ye ilgi duydum, ama Velvet Vortex'e bir polisle birlikte geldi."

Bütün vücudum birden gerildi. "Ve bunu bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Az önce
söyledim."

"Daha
önce?"

"Bass, dostum, hastanede yatıyordun, hayatta kalmak için mücadele ediyordun. Bana biraz müsaade et, lanet olsun. Sana bunu anlatmak için doğru zamanı bekliyordum. Şu anda, aralarında ciddi bir şey yok gibi görünüyor. Eğer varsa, Safe Horizon Society'yi gizli tutmak için bolca tecrübemiz var. Her şey yolunda. Sanırım ağrı kesiciler seni sinirli yapıyor. Birini incitmeden önce, biraz sakinleşmeye çalış."

"Biz polislerle takılmıyoruz. Tartışma bitmiştir." Bir nefes verdim. "Sana laf atmak istemedim. Sadece şaşırdım. Ella'nın en iyi arkadaşı polisle çıkıyorsa, bu sorun yaratabilir. Umarım Ella bunun farkına varır ve onlarla çok fazla dışarı çıkmamızı istemez."

"Eğer öyle olursa, hallederiz. Konuşmayı yönlendir ve vücut diline dikkat et. Bu bizim için normal bir durum. Seni strese sokmak için Cami'den bahsetmedim, sadece tedbirli olmak için." Omuzlarını hafifçe silkti. "Umarım ilişkileri kısa sürer."

Kip durumdan emin görünüyordu ve ben de bu konu sorun haline gelmedikçe enerjimi boşa harcamaya değmeyeceğine karar verdim. Bu arada onların yanında kesinlikle dikkatli olacaktım.

"Beni desteklediğin için teşekkürler. Sen iyi bir adamsın. Beni doğru yolda tutuyorsun."

Ella'yı düşünerek yavaşça yemek yedim. Kip ve ben birlikte büyümüştük ve o konuşmalarını dikkatlice seçerdi. Bazen benim yanımda çok dikkatli davranırdı. Dope da öyle yapardı. Genelde oldukça sakin bir insandım, ama bazen öfkemi kontrol edemezdim.

Suçluluk duygusu beni bir tsunami gibi boğdu ve sonunda neredeyse öleceğimi anladım. Pislik olmayı bırakıp bazı değişiklikler yapmam gerekiyordu. Kip ve Dope, fkemin masum kurbanlarıydı, ama aslında sadece kendime kızgındım. Ailem öldüğünde, dünya sona ermişti ve öfkem hayatımın her köşesine sızmıştı. Çoğu zaman öfkemi kontrol edebiliyordum, ama bu yeterli değildi. Ella için yeterli değildi. Yeraltı dövüşlerine dönmeden, birikmiş öfkemi serbest bırakmanın başka bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Hoşuma gitse de gitmese de, Kip haklıydı ve onun niyetinin doğru olduğunu anlayınca biraz rahatladım. Kip'in ve şimdi benim Ella ile ilgili endişelerimizin kaynağını bulmanın hızlı bir yolu vardı. Ella akşam eve geldiğinde, konuşup aynı fikirde olmamız gerekiyordu. Kalbimin göğsümden sökölüp alınmasını istemiyordum.

Bölüm 45

Ella

Dope'un düzeltmesiyle umudum suya düştü. "Devam et," diye fısıldadım.

"Bass, adamın onu saklandığı yerde bulup merdivenlerin altından çıkardığını anlatmaya devam etti. Bass, sıradaki kurbanın kendisi olacağını düşündü, ama belli ki hayatta kalmıştı. Her neyse, Bass o boktan karakteri oynamaya devam etti ve adamın onu mutfığa sürüklediğini, orada annesini ölü gördüğünü söyledi. Babası, annesinin yanında yerde bağlıydı, hala hayattaydı. Yabancı, babasının ağzını bantlamıştı, böylece yardım çağıramazdı. Adam, Bass'ın eline bıçağı zorla tutuşturdu ve babasını öldürmesini emretti."

Dünyam baş aşağı döndü ve masanın kenarını sımsıkı tuttum. Soğuk, pürüzlü beton avucumu ısırdı. Boğuk bir çığlık atarak, yere odaklandım ve acı içinde çığlık atmamaya çalıştım.

Adam acele etmedi ve Bass'a, günahlarının cezasını çekmesi için birini yavaşça nasıl öldüreceğini öğretti. Bass'ın elini, babasının vücuduna her bıçak darbesi için yönlendirdi. Bu kadar sapkın ve iğrenç olmasına rağmen, Bass henüz bitirmemişti. Babasının göğsüne tek başına vurduğu son darbeyi ayrıntılı olarak anlattı. Babasının kanıyla kaplıydı ve bir noktada, katilin ona yaptırdıklarından dolayı yolunu kaybetmişti. Polis raporuna göre yirmi üç bıçak yarası vardı."

Kalbim durdu ve şok içinde ona baktım. Sebastian'ın kendi kanından olan babasını öldürmek zorunda kaldığını kabullenmeye çalışırken midem bulanıyordu, ama içten içe, babasını öldüren yirmi üç darbeyi vurduğunda bir yerlerde çıldırmıştı. Birkaç adım uzaklaştım ve eğilip akşam yemeğimin içeriğini çimlere boşalttım. Tükürüğümü silerek, neden evimde birinin öldürülmesine tanık olabildiğimi merak ettim, ama Sebastian'ın da aynısını yaptığı düşüncesi beni kötü bir çalkantıya sürükledi. Yavaşça doğrulup Dope'a döndüm.

"Katili buldular mı? Aileyi tanıyor muydu? Bu lanet olay nasıl oldu ki?"
Elimin tersiyle ağzımı sildim, kusmuğun ekşi tadı hala ağzımda kalmıştı.

"Hayır, onu hiç bulamadılar. Sebastian'ın ailesini nasıl tanıdığını ya da tanıyıp tanımadığını bilmiyorum. Hala bir sır olarak kalıyor."

Aklım karışmış bir halde, düşüncelerimi toparlamaya çalışarak başımı salladım. Bulmacanın bir parçası daha yerine oturduğunda alnım çatıldı.

"Lanet olsun... Dope... Sen ve Kip bunca yıldır onu korumuşsunuz?"

"Evet. Değiştiğinde işler kolay olmadı. O, Sebastian'ın tam tersi birisi."

Şüphelerim mideme bir kaya gibi çöktü, ama Dope'un söyleyeceklerini dinlemem gerekiyordu.

"Gerisini duymam lazım çünkü şu anda beynim tam hız çalışıyor ve umarım yanlış yönde çalışıyordur," diye boğuk bir sesle söyledim ve akan burnumu sildim.

"Anlıyorum. O hafta sonu Kip ve beni çok korkuttu. Lanet olsun, Bass ile birlikte yaşıyordum ve onun sadece bizimle dalga geçtiğine inanmak istesem de, içimden bir ses onun öyle olmadığını söylüyordu. Ertesi yıl, bunu artık görmezden gelemedim. Uzun süre çok korktum, ama sonra onun diğer kişiliğini tanıdım. Adı..."

"Ölüm," diye fısıldadım, gözyaşları boğazımı tıkıyordu. "Evet."

Aynı adamın iki zıt yönüne aşık olduğumu fark edince kontrolsüzce titremeye başladım. Bu beni lanet olası bir pretzel gibi büküp çevirdi. Saniyeler sonra, Kip ile yatmadığımı fark edince kısa süreli bir rahatlama dalgası beni sardı. *O* Death değildi. Birkaç dakika sonra, bu rahatlama dehşete dönüştü, ardından her iki adama da olan sevgim geldi. Kafam allak bullak olmuştu ve durumu kavrayamıyordum. Nasıl? Tatlı, güvenli Sebastian'ım nasıl aynı zamanda Ölüm, acımasız bir seri katil olabilirdi? Parmaklarımı saçlarımın arasına sokup, kafa derim acıyana kadar çektim. Parkın ortasında çılglık atamazdım, yoksa dikkatleri üzerime çekerdim, ama aşırı yüklenmişim ve duygularımın, tek başıma düşünmek için zaman bulana kadar geçici bir çıkış noktasına ihtiyacı vardı.

"O da bir Ölüm olduğunu biliyor mu?"

Dope dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayır. En azından benim bildiğim kadarıyla yok. Her bir kişilikle çok farklı konuşmalar yapıyoruz, ağzımızdan kaçırmamaya dikkat ediyoruz

Onun farkına varacak kadar kötü bir hata yapmamaya dikkat ediyoruz. Neden ona yardım etmediğimizi merak ediyorsundur eminim."

"Evet, bir sonraki sorum da buydu."

"Kişilikler birbirlerinin farkında olursa, bu kişinin deliye dönmesine neden olabileceğini bir yerde okumuştum. Bunun doğru olup olmadığından emin değilim, ama yakın zamana kadar bu riski almaya korkuyordum. Kip veya ben onu ihbar edersek, mahkemeler onu ömür boyu hapse atardı. O zaten her şeyini kaybetmişti. Evini, annesini ve babasını, aklını. Kip ve ben onun özgürlüğünü de elinden alamazdık. Yaklaşık bir yıl önce, porno aramak için karanlık ağa girdi. Orada seni buldu ve hemen takıntılı hale geldi."

Eğildim, karnımı bacaklarıma bastırdım ve gözlerimi kapattım. Ölüm beni takip etmiş, hayatıma zorla girmiş ve soğukkanlı bir katil olmuştu. Yumruklarımı sıktım ve iki farklı adamı birleştirmeye çalışırken tırnaklarımı derime batırdım.

Dope bacaklarını önüne uzattı. "Kip ve ben hastanede bunu konuşuyorduk. Ölüm'ün kim olduğunu neden anlamadığını hiç anlayamadık."

"Sakin ol, bir süre sadece geceleri ziyaret etti, bu yüzden onu göremedim. Onu görebildiğimde, ölüm meleği maskesi takıyordu. Gözleri gri, ama Sebastian'ınki mavi ve Death'in aksanı yok. Uzun boylu, büyük elleri ve geniş omuzları olan kaç erkek var, biliyor musun? Sebastian olduğunu nasıl bilebilirdim ki?" Kollarımı ovuşturarak, konuşmamızın soğukluğunu uzaklaştırmaya çalıştım.

"Maskeleri çok havalı, anlıyorum. Birinin manik bir durumda olduğunda veya farklı bir kişilik ortaya çıktığında göz renginin değişebileceğini biliyor muydun?"

"Hayır. Hiç bilmiyordum, ama daha önce böyle bir durumla karşılaşmamıştım." Sessizlik havada asılı kalırken, rahatlama ve kederin karışımı göğsüme bir yumruk gibi çarptı. "Esrar mı?"

"Evet?"

"Neden yaptın sen ve Kip etmek et sen öğrendiğinde Sebastian'ın Sebastian'ın ... durumunu öğrendiğinde. Başka kim biliyor?"

Dope parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Ne kadar berbat bir durum olsa da, o ikimiz için de aileden biri. Kip ve ben sana daha önce gelmediğimiz için üzgünüm, ama sana güvenebileceğimizden emin olmamız gerekiyordu." Yüzünü buruşturdu. "Başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Sorun değil. Ama neden şimdi söylemeye karar verdiniz?"

"Çünkü Sebastian'ı ne kadar sevdiğini gördük. Belki bunu yüksek sesle söylemedin, ama bizim için çok açık. Sebastian da sana aşık. Hastanede onunla kalıyorsan, sana gerçeği söylemenin zamanı geldiğini düşündük. Her neyse, Kip ve ben neden onun yanında kaldık? Bizden başka kimsesi yoktu. O zamanlar, onu tetikleyen şeyi öğrenebilirsek, durumu kontrol altına alabileceğimizi düşündük. Washington eyaletindeki üniversiteye başlayana kadar, Sebastian'ın ayda birkaç gece ortak yurt odamızdan gizlice çıktığını fark etmemiştim. Bir süredir Death ile konuşmamıştım, bu yüzden Bass'ı tetiklemeyecek kadar işlerin yoluna girdiğini düşündüm. Onun stres seviyesini kontrol etmeye çalıştık, ama biz de insanız. Sonunda, sınırına geldiğinde veya ebeveynlerinin ölüm yıldönümünde Death'in ortaya çıktığını fark ettik. Yaşlandıkça, yetişkin oldukça ve bir iş sahibi oldukça, denkleme daha stresli durumlar eklendi. Uzun saatler çalışıyor ve çok az uykuyla yaşıyor, bu da hiç yardımcı olmuyor. "Sonra seri katil söylentileri dolaşmaya başladı. Kip'e bir sorunumuz olduğunu ve ya Bass'ı teslim etmemiz ya da izlerini örtmemiz gerektiğini söyledim."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Ne?" "Evet. Tabii ki onu ihbar etmedik."

"Neden? O bir katil."

"Evet, Kip ve ben bu konuyu uzun uzun konuştuk ve onunla kendimiz ilgilenmeye karar verdik. O sadece bizim kardeşimizi değil, masum insanları da öldürmüyordu. Kip ve ben onu ilk kez takip ettiğimizde, bir sokakta bir kadına tecavüz etmeye çalışan bir adamı öldürdü. Bir sonraki seferinde ise, çocuğunu döverek öldüren bir babayı öldürdü. Sonunda, Death Kip ve benimle tekrar konuşmak için yeterince uzun süre dışarıda kaldı. Kurbanlarını nasıl takip ettiğini, onların gerçekten başkalarına zarar verdiğinden emin olduktan sonra, kendi deyimiyle, "onların kanıyla dünyayı yıkadığını" anlattı.

"Bana da daha önce böyle demişti." El ele yürüyen çifti izledim.

"Bass, kadınlar ve çocuklar için Güvenli Ufuk Topluluğu kurmak istediğini söylediğinde işler ilginç bir hal aldı. Üç yıl boyunca bu proje üzerinde çalıştık ve ilk başta sadece yerel ailelere yardım ettik. Bass, sert bir kişiliği olsa da altın gibi bir kalbi var, Ella."

"Peki tüm bunları nasıl ödüyor? Ucuz bir iş değil."

"Hayır, her yıl milyonlarca dolar harcıyor ama umursamıyor. Kimse onun arkada ne yaptığını şüphelenmesin diye barda çalışıyor. Hâlâ üniversitedeyken, Avustralya'daki amcası vefat etti ve Bass'a parasını bıraktı. Amcası zengin bir herifti. Sonra Bass

yirmi beş yaşına geldi ve ailesi ona bıraktığı mirası aldı. Bununla çatı katını satın aldı. On dört yıl sonra o yerin değeri... Lanet olsun, ödediği paranın on katına satabilir."

"Sermaye iyi bir şeydir." Bu bilgiyi sindirmeye çalışırken tırnağımı ısırdım. "Yani, ailelere yardım etmek için Safe Horizon Society'yi kurdunuz. Bu, onun diğer kişiliğine nasıl yansdı?"

"Bu, Death'e hedefler verdi ve biz de onu hareket ettirebildik, böylece cesetler tek bir yerde yığılmadı. Bu kadınların kaçmasına yardım ettiğimiz bazı önemli kişiler, tam anlamıyla kötüydü. İnsan ticareti, uyuşturucu ve yasadışı silahlarla uğraşıyorlardı. Ne ararsan var. Sebastian, Kip ve ben kadınlara ve çocuklara yardım ediyoruz, Death ise bazı erkekleri öldürüyor. Bizim görüşümüze göre, o ne olursa olsun insanları kurtarıyor. Hiçbir zaman masum birini hedef almadı. Şimdi Kip ve ben hangi ailelerin yardıma ihtiyacı olduğunu araştırırken, o adamların da manyak olduğundan emin oluyoruz."

Dope'un az önce söylediklerini sindirmek için bir saniye durdum. "Vay canına, bu çok zekice." Dudaklarımı ısırdım. "Ben katil değilim, ama etrafta bir manyak azalması fena bir şey değil."

"Aynen öyle. Şimdi birkaç büyük taşınma işi alıyoruz çünkü banka kayıtlarını hackleyip hedeflerin hesaplarından para çekiyorum. Parayı Safe Horizon Society için cebimize atıyoruz, ama soruşturmacılar paranın offshore bir hesaba aktarıldığını veya kumar borçlarının ödendiğini görüyorlar. Hepsi farklı şeyler, ama Bass'ın cebinden değil, onlardan organizasyona fon sağlayabiliyoruz. Yine de hala oldukça zengin."

Beynim, aklımdaki sayısız soruyu eleyerek, başlangıç için bir tanesini seçti. "Peki ya kaza?"

"Kip onu takip ediyordu. Muhtemelen çok yaklaşılmıştı ve Bass kazadan hemen önce onu fark etti. Kip, Bass'ın değişmeye başladığını biliyordu ve biz de bunun sürüş sırasında olacağından endişeleniyorduk. Öyle de oldu." Dope, düşüncelerini toparlamak için bir süre durakladı. "Ama Bass bazen halüsinasyon görüyor. Son zamanlarda, Death Sebastian'ı ele geçirmeye çalıştığında oluyor bu. Bass değişmeden önce korkunç bir baş ağrısı çekiyor. Kafatasına bıçaklar saplanıyormuş gibi olduğunu söylüyor. Benim tahminim, o Ölüm'dü, sonra kişilikleri arasında gidip geldi. Ölüm, Sebastian'ı takip ettiğini sandı, sonra ağaca çarpmadan hemen önce Sebastian tamamen ortaya çıktı. Peki ya Kip? Polislerin kokusunu almaması için Ölüm'ün ardını temizlemek için deli gibi koşturuyordu. Kip, Bass için ölürdü. İkimiz de ölürdük. Her iki kişilik de bizi defalarca kurtardı. Biz her zaman adamımızı koruruz

Adamımız için her zaman dikkatli olacağız." Kıkırdadı. "Bass, kadınları ve çocukları taşıırken son üç hafta boyunca bizi çok meşgul etti. Montana'dayken sürekli ortadan kayboluyordu ve ben de onu takip etmek zorunda kalıyordum. Her seferinde, Death olarak doğrudan sana geri dönüyordu."

"Bu beni çok karıştıran parçalardan biriydi. Sebastian seninle başka bir eyaletteyken Death nasıl benimle olabilirdi?" Duyduğum her şeyi düşünerek başımı salladım.

"Uçağı işleri kolaylaştırdı. Uçuşlarını ve arabasını takip edebiliyorum." Dope ellerini kucağında birleştirdi. "Ella, gerçeğı öğrendiğine göre şimdi ne yapacaksın?"

Bölüm 46

Ella

Dope'un az önce benimle paylaştığı şey dışında hiçbir şeye veya kimseye odaklanmadan önüme baktım. Sebastian'la kalacak mıydım? Emin değildim, ama en azından içimdeki çekişmenin aynı adam için olduğunu sonunda anlamıştım. Gerçeği öğrendiğim şimdi Death'le başa çıkabilir miydim? Emin olduğum tek şey, onun beni asla incitmeyeceği idi. Stephen'ı benim için öldürdükten ve ormanda beni kovaladıktan sonra bana nasıl baktıktan sonra bunu yapamazdı. Death'e olan duygularımı kapatıp kendimi Sebastian'a adamaya ne kadar uğraşsam da başaramadım. Beni koruduğu ve zaman zaman gösterdiği nezaketin ötesinde, aramızdaki bağı görmezden geledim.

Keskin bir bıçak göğsüme saplandı ve kalbimi deldi, kanlı gözyaşları dökmeme neden oldu. Kirli çamaşır yığını gibi detayları sıralarken, zihnim daha fazla soruyla doldu.

"Sebastian ve Death aynı kişi ise, Death'le birlikteyken Sebastian'dan nasıl mesajlar aldığımı açıklayabilir misin? Bu birçok kez oldu."

Dope cevap vermeden önce parmaklarını çıtlattı. "Kolay. Onun arkasını ben kolluyordum."

"Ne? Nasıl?"

"Ben bir hackerım, Ella. Safe Horizon Society için bu işi yapıyorum. Bass, web sitelerine, telefonlara ve kamera sistemlerine girmem için bana çok iyi para ödüyor. Yeterli zamanım olursa, hackleyemeyeceğim hiçbir şey yok."

Biraz fazla kendinden emin değil misin? "Hükümet dosyaları ve bilgileri?"

"Evet. Yaptım. Sadece ne zaman ve nasıl yapacağıma dikkat ediyorum."

"Kahretsin. Ben kapatmam gerektiğinde neredeydin..." Kaşlarımı kaldırdım. "Kahretsin. O, Shadow Whisperer'dı... şey..."

"Web sitesindeki işi biliyorum, merak etme. Bass videoları izlememe izin vermedi. Bu konuda sana göz kulak oldu."

Sebastian'ın koruyuculuğu soğuk bedenime sıcaklık yaydı, sonra kaşlarım çatıldı. "Stephen'ı... tanıyor musun?" Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Evet. Tanrıya şükür, Death o orospu çocuğunu yok ettiği için evindeki pisliği temizlemek zorunda kalmadık."

Ellerimi başımın iki yanına koydum, patlayacakmış gibi hissettiğim kafamı bir arada tutmak için. Bunu nasıl sindirecektim?

"Sebastian, web kamerası işini öğrendiğinde ödenmemiş borcumu ödediğini sanıyorum, ama hastane sadece anonim bir bağışçı tarafından ödendiğini söyledi. Death yeni tıbbi denemeyi gerçekleştirdi. Sebastian'ın bu yönü bana biraz nezaket gösterdi. Sahiplenici, baskın ve bazen vahşi, ama ben buna alıştım." Dudaklarımı sıkıştırdım, kişisel anlarımızı paylaşmayı reddettim. Onlar benimdi. Ölüm benimdi ve ben de onundum. Bir parçam Sebastian'ın teklifini istiyordu, ama sanki diğer tarafımı boğuyormuşum gibi hissediyordum. Kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

"Penthouse'a geri dönüp hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmam gerekiyor. Bunu nasıl yapacağım?"

"Kolay değil, ama onu seviyorsan... Sebastian'ı ve Ölümü seviyorsan, bunu başarabilirsin. Kip ve ben sana yardım edeceğiz. Ancak, onunla kalamıyorsan, şimdi ondan ayrılman gerek."

Kahkaha attım. "Ölüm peşimden gelecek, Dope. Artık onunla birlikte olmak istemediğimi söyleyemem. Araba kazasının arkasında onun olduğunu düşünüyordum ve bir bakıma da öyleydi. Onunla ilişkiyi bitirmeye çalışırsam ne olur?" Ölüm'ün üzerimdeki karanlık etkisinin tadını çıkarırken içimi garip bir heyecan kapladı, ama benim de onun üzerinde bir etkim vardı. Bana olan karanlık, takıntılı ihtiyacı tüm vücudumu titretmişti. Onu ve tüm berbat davranışlarını sevmeye başlamıştım.

"Onunla konuşabilecek tek kişi sen olabilirsin, Ella. Korkarım polisler olayı çözmeye başladı ve o başı belada. Şimdilik insanları öldürmeyi bırakması gerekiyor. Kip ve ben, onun için bir fark yaratabileceğini umuyoruz, içindeki canavarı sakinleştirebileceğini."

Artık kendimi tutamayan bedenim titreyerek ağlarken, gerçeklik bana steroid almış bir tır gibi çarptı. Hıçkırarak, Dope'a hüzünlü bir gülümseme attım. "Annem bana çocukken kitap okurdu, ben hep kötü adamı severdim. Büyük kötü kurtun değişmesi için sadece sevgiye ihtiyacı olduğuna inanırdım. Anlamadığım bir karanlığa çekiliyordum, bu yüzden Ölüm ortaya çıktığında, bu çok korkutucuydu.

Cehennem gibi, ama sonra onun üzerinde kontrol edemediğim bir çekicilik olduğunu fark ettim. Ruhumun derinliklerine bakıp, kendime itiraf etmekten hep korktuğum şeyleri fark etti. Zayıflığımı görüp, beni manipüle etmek için bunu kullanmasından nefret ettim. Bir de Sebastian var. O tam bir beyefendi; şefkatli, güçlü ve hayal edebileceğim her şey. Dope'a baktım, omuzlarım ağlamaktan titriyordu. "Ne yapacağım? Karşımda duran bu muhteşem adamın aynı zamanda acımasız bir katil olduğu gerçeğini nasıl kabulleneceğim? Sebastian olarak onunla yaşadığım her şey..." Bulutlu gökyüzüne bakarken boğazımdan sinirli bir inilti çıktı. "Onu incitmek istemiyorum. Ölümden asla kurtulamayacağım ve kurtulmak istediğimden de emin değilim. Sebastian'a artık onu göremeyeceğimi söylersem, Ölüm'den kaçıp saklanmak zorunda kalırım. Beni avlayacak ve ben sürekli hareket halinde olacağım."

"Seni bulacaktır. O da neredeyse benim kadar iyi bir hacker." Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Neredeyse. Çok iyi bir öğretmeni vardı."

"Umduğum tavsiye bu değildi," mırıldandım.

"Şu anda gerçek, tavsiyeden daha önemli, Ella. Kip ve benim yaptığımız gibi bir karar vermek zorundasın. Onu, sırrını saklayacak kadar seviyor musun? Hatta kötü adamların cinayetlerini örtbas edecek kadar?"

Henüz ona cevap veremedim parmağımdaki tırnak derisini kopardım. Her iki erkeği de çok seviyordum, ama gerçek bir bağlılık beni çok korkutuyordu. Ölüm yenilirse, hepimiz yenilirdik.

Zaten onun için cinayetleri ve yalanları örtbas ediyorsun. Kafamdaki sese kes sesini dedim. Yaptıklarımın farkındaydım. Ama asıl sorun bu değildi.

"Dinle, Sebastian benim seninle olduğumu bilmiyor. İş için gerekli bazı şeyleri almak için evine gittiğini sanıyor. Hasta olduğunu, mide gribi olduğunu ve birkaç gün dönmeyeceğini söyleyen uydurma bir hikaye uydur. Bir dakika düşün. Kip ve ben de aynı şeyi yapmak zorunda kaldık. Kip, Sebastian'ın diğer kişiliğiyle ilk tanıştığında bizi neredeyse terk ediyordu. Düşünmen gereken çok şey var. Herhangi bir nedenle kalamayacağına karar verirsen, Kip ve ben sana taşınmana yardım ederiz. Lütfen Sebastian'ı ele verme."

Acıyı yuttum. "Death'i polise teslim etmedim ve şimdi de etmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Peki, peki ya Sebastian? Onu da kanunları çiğnemekten tutuklayabilirsin."

"Yok. O çok iyi şeyler yapıyor, ayrıca gizlilik anlaşması imzaladım." Ayağa kalktım ve kışımda kir olup olmadığını kontrol etmek için kot pantolonumun arkasını silkeledim, ama bu en son endişeleneceğim şeydi.

"Teşekkürler, Ella. Kip ve ben, hiçbir yere gitmemenizi umuyoruz. Bence Bass'ın tam da ihtiyacı olan şey sensin. Bunun büyük bir baskı olduğunu biliyorum, ama öyle demek istemedim. Sen olduğun için Bass mutlu oluyor ve o da biraz rahatlamayı hak ediyor."

Ayağa kalkan Dope'a döndüm ve ona sıkıca sarıldım. "Senin ve Kip'in olması onun için büyük şans."

Arabaya doğru yürürken, Dope sanki ağabeyimmiş gibi kolunu omzuma attı. "Seni bırakmadan önce, ihtiyacın olursa diye telefon numaramı al. Ama telefonda çok fazla konuşmamanı ya da mesajlaşmamanı söylememe gerek yok herhalde."

"Evet, patronlarımla da bir davayı konuşurken aynı şeyi yapıyoruz. Konuşmalarımızın çoğunu yüz yüze yapıyoruz."

"Harika. Ne zaman işe dönüyorsun?" Dope'un arabasına ulaştık ve içine atladık.

"Bir hafta sonra. Sanırım bu bana bazı şeyleri düşünmek için zaman verir."

Dope motoru çalıştırdı ve vitesine geçmeden önce telefonumu istedi ve numarasını ekledi. "Takma adım yerine Hal Whitney olarak kayıtlı."

"Teşekkürler. Desteğin için minnettarım. Sen iyi bir adamsın, Dope."

Otoparktan çıktı ve evime doğru yola koyuldu. "Başta senden emin değildim ve Sarah ile çocukları güvenli bir şekilde dışarı çıkarmaya çalışırken Bass'ı takip ettiğinde çok sinirlendim. En sevmediğim kişi sendin."

Gülümsedim. "Ne zaman değişti bu?"

"Stephen'la birlikte hayatını kurtardığı için Death'i ihbar etmediğinde, sonra da hastanede kesinleşti. Onun yanından ayrılmayı reddettin."

"Dürüst olmak gerekirse, Death'in odasına girip onu öldüreceğinden korkuyordum." Yolcu tarafındaki pencereden dışarı baktım.

Bakışları bana kaydı. "Gerçeği öğrenmeden önce bile Sebastian'ı koruyordun. Nedenini söyle bana."

Birkaç saniye sessizlik oldu.

Dope kaşlarını kaldırdı ama başka bir şey söylemedi. Söylemediği sözleri yüksek ve net bir şekilde duydum. Sebastian'a aşık oluyordum.

Evime girip alarmı kurduktan sonra, kendime çok sert bir içki doldurdum. Kendimi pencerenin yanındaki kanepeye attım ve ayaklarımı sehpanın kenarına koydum. Önce Sebastian'a mesaj attım ve kusuyordum, iyileşene kadar dönmeyecektim. Onun da hastalanıp dikişlerinin açılmasını göze alamazdım. Mesajlarından hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum, ama tatlı ve anlayışlıydı.

Telefonumu yanımdaki yastığa attım, vücudum gergin bir şekilde Ölüm'ün evime girmesini bekledim. Sebastian'ın araba kazasından iyileşene kadar geri dönmeyeceğini anladığımda, rahat bir nefes aldım. En azından birkaç günüm vardı. Cami ile Sebastian ve Ölüm hakkında konuşabilmeyi çok istedim, ama yapamayacağımı biliyordum. Yüzümden gözyaşları akarken yalnızlık beni tüketti ve kendimi çöküşe terk ettim.

Bölüm 47

Ella

Masamdaki dosyaları karıştırarak, patronlarımın yeni dava için ihtiyaç duyduğu bilgileri arıyordum. Sebastian'ı görmeyeli bir hafta olmuştu ve zamanım azalıyordu. Tanrıya şükür, kendimi işime verip gerçeklikten uzaklaşmama yardımcı olacak bir işim vardı.

Patronum Blake ofisime girdi. "Ella, Clayton ve ben çıkıyoruz ve mahkeme kapanmadan önce oraya gidiyoruz. Yarına kadar görüşemeyeceğiz, ama geri dönmene sevindim."

Ona gülümsedim. "Geri dönmek güzel."

Blake ofisimden çıkarken bana el salladı. Ön kapının zili çaldı, birinin içeri girdiğini veya çıktığını işaret ediyordu. Blake ve Clayton'ın çıktığını tahmin ettim, ama kontrol etmem gerekiyordu. Kafamı dışarı çıkardım ve bekleme salonunu taradım, ama kimse yoktu. Saatime baktım ve saatin dört buçuk olduğunu fark ettim. Muhtemelen kapıyı kilitleyip ışıkları kapatabilir ve işimi bitirebilirdim. Saatler değiştiği için hava daha erken kararıyordu ve binanın arkasındaki otoparka yürümek yerine sokağa park etmeyi düşündüm.

Aniden avuç içlerim terledi ve alnımda ter damlaları belirdi, çünkü ölümün beni otoparkta ve ormanda kovaladığı anı aklıma geldi. Beni yakalayıp yere yatırdığı, sertçe becerdiği ve cezalandırdığı anı hatırlayınca içim sızladı. Derin ve sakinleştirici bir nefes alarak, içimde yükselen arzuyu bastırmaya çalıştım. Onun sert dokunuşuna duyduğum özlem, vücudumda hoş bir dalga yarattı.

"Kahretsin," diye inledim. "Onu özlüyorum. İkisini de." Ofisime geri döndüm ve sandalyeme çöktüm, okumam gereken düzenli kağıt yığınlarına bakarak. Ancak, odaklanabileceğimden emin değildim. Sadece Ölüm'ü özlemiyordum, Sebastian'ı da özlüyordum. Birkaç kez mesajlaşmış olsak da, bana ihtiyacım olan alanı vermişti. Aslında hasta olmadığımı bilmiyordu.

Kalıp kalmayacağıma ya da sonsuza kadar ayrılacağıma kesin olarak karar verme zamanı gelmişti. Son birkaç gün içinde, sorunun Death'in kim olduğu olmadığını fark ettim. Onu ilk elden görmüştüm. Sorun, aşık olduğum sevgi dolu, zeki beyefendi Sebastian'ın, sandığım kişi olmadığıydı. En azından tamamen değil. Belki de her iki dünyanın da en iyisine sahiptim ve bunu kabul etmem gerekiyordu. Ya bu kadar karanlık ve çarpık kaosun sorumlusu olan bir adamın kollarında huzur bulabilirsem?

Sebastian'ın iki yönünü uzlaştırma konusundaki endişe ve korkum dağıldı ve içimden gelen bir sesle ikisiyle de birlikte olmak istediğimi anladım. Ayağa kalkarak dizüstü bilgisayarımı kapattım ve bilgisayar çantama koydum. Masadan telefonumu aldım ve Sebastian'ın numarasını aradım. Telefon üçüncü kez çaldığında adrenalin kalbimi hızla çarptırdı. Belki uyuyakalmıştı. Mesaj bırakmaya hazırlanırken, telefonu açtı. "İşte benim kızım," dedi Sebastian.

Boğuk sesi ve aksanı içimi ürpertti ve tüm vücudumu sıcaklık kapladı.

"Selam," dedim gülümseyerek. "Nasılsın?"

"Çok daha iyiyim. Doktor iyileşmenin iyi gittiğini söyledi. Dikişler alındı ve dinlenmemi ama hayatıma geri dönmek için çaba göstermemi söyledi."

"Bu harika. Yardım edemediğim için çok üzgünüm, ama karnında dikişler varken kusman en son ihtiyacın olan şeydi."

"Seni özledim, ama uzak durmana sevindim. Ama... şimdi daha iyi misin?" Sesindeki umudu kaçırmadım.

"İyiyim. Yakında görüşebilir miyiz?" "Gel buraya Ella."

"Kilitlemem lazım. Bugün işe döndüm, biraz zaman ver. Trafiğe bağlı olarak, yaklaşık bir saat içinde orada olurum."

"Sabırsızlanıyorum. Aç mısın? Bir şeyler hazırlayabilirim. Biftek ve fırında patates istersen, sığır eti ile çok iyi giden harika bir şarabım var."

"Oh, kulağa harika geliyor. Sabah dokuzdan beri bir şey yemedim."

"Harika. Dikkatli sür."

Gözlerimi kapattım, sesindeki yumuşaklık içimi hoş bir ürpertiyle doldurdu. "Tamam. Görüşürüz."

Hoşça kal dedi ve telefonu kapattık. On dakika sonra, otoyolda onun evine doğru gidiyordum.

Topuklarım, çatı katındaki koridorun sert ahşap zemininde tıklıyordu. Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu, sanki göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi göğüs kafesime vuruyordu. Sebastian, onu bu gece görmek benim için çok önemli bir an olduğunu anlamayabilirdi, ama benim için bu adam her şeyimdi, her şeyi.

Kapı açıldı ve karşımda duran adam neredeyse nefesimi kesecekti. Kot pantolonu kalçalarına kadar inmişti ve bakışlarım gömleksiz, kaslı vücudunda yavaşça yukarı doğru gezindi. Onun açgözlü bakışları üzerimde dolaşırken içimdeki gerginlik arttı.

"Harika görünüyorsun."

"Beni daha önce takım elbise veya etekle görmediğini unutmuşum." Gülümsedim ve beni içeri davet etmesini bekledim.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, geri adım attı ve beni içeri davet etti. Donanma mavisi bir polo tişört giyerken, her hareketinde pazı ve göğüs kasları gerilince, dikkatim ona kilitlendi.

"Çantayı ve cüzdanını alayım. Kanepenin yanına koyayım."

Eşyalarımı ona verdim ama telefonumu elimde tuttum. Uzaklaşmasını izlerken, uzun bacakları ve kalçasındaki kaslara odaklandım.

"Gerçekten iyi yürüyorsun."

"Doktor, iyileşme hızımla onu şaşırttığımı söyledi." Tekrar yanıma geldi ve beni kollarına aldı. "Artık çantaların engel olmuyor." Dikkatini ağzıma verdi, sonra gözlerime döndü ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ben de ona eridim.

Avuç içlerimi göğsüne koyarak, parmak uçlarımda kalp atışlarının ritmini zevkle hissettim. Kazada onu neredeyse kaybediyordum. Bu, ona karşı gerçekte ne hissettiğimi anlamam için bir uyarı olmuştu.

Dili ağzıma girdi, benim dilimle dans etti. Aramızda ateş ve elektrik kıvılcımları çaktı ve bu çok doğru geliyordu. Sebastian'ın eli sırtımda yukarı doğru kaydı, uzun, koyu saçlarımda altına girdi ve boynuma dolandı. Dokunuşu zihnimi kararttı, bedenim kontrolü ele geçirdi ve benim kontrolümün ötesinde bir düzeyde ona karşılık verdi.

Ona doğru eğildim, kalçalarımı onun kalın ereksiyonuna bastırdım ve zihnimde onun içime girmesini yalvardım. Sebastian'la seks yapmamış olsam da, Ölüm'le yapmıştım. İçimdeki küçük bir ses, Sebastian'ın benim onunla yattığımı bilmediğini hatırlattı, bu yüzden sakın davranmalı ve onun liderliği ele almasına izin vermeliydim.

Sebastian öpüşmemizi kesip alnını alnıma dayadı, başımın arkasını avuçlayarak beni avucunda salladı.

"Seni çok özledim. Bu gece benimle kal."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Çok isterim. Sadece saat dokuzda işe gitmeden önce kıyafetlerimi değiştirmek için erken çıkmam gerekiyor."

"Tamam." Elimi tutup beni mutfığa götürdü. "Yemeği kontrol etmem lazım. Sana bir kadeh şarap doldurdum. Yarım saat havalandırdıktan sonra içmesi daha iyi olur."

Kırmızı ipek bluzumu düzelttim ve köşedeki küçük masaya oturdum. Mutfakta zarifçe hareket eden onu izlerken alt dudağımı ısırdım.

"Ne?" diye sordu, bana gülümseyerek.

"Burada çok rahat görünüyorsun. Hoşuma gitti."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? O zaman sana daha sık yemek pişirmem gerekecek."

"Yemeğini tatmadan buna karar veremem. Kokusu güzel olabilir ama tadı berbat olabilir." Hafif sohbetin tadını çıkararak güldüm. Geçen hafta duygusal olarak zorlu geçmişti ve artık ileriye bakmaya hazırdım.

Telefonum masanın üzerinde titredi, onu alıp cevap verdim.

"Merhaba anne. Nasılsın?"

"Merhaba tatlım. İdare ediyoruz. Nasıl olduğunu görmek ve babanla ilgili son gelişmeleri anlatmak istedim."

Göğsüm sıkıştı, iyi haber mi diye merak ettim. Umudumu bir kenara itip en kötüsüne hazırlandım. Geçen yıl boyunca, her tedavinin farklı olacağını düşünmüştük, ama hepsi başarısız oldu.

"Ben iyiyim. Bir şekilde, beladan uzak durmayı başarıyorum." dedim, annem kötü haberlerle beni yıkmadan önce bir an için neşeli davranmaya çalıştım. "Ama bana babamdan bahset."

"Doktor az önce bize son durumu bildirdi. Geçen gün bazı testler yaptı. Denemenin işe yarayıp yaramadığını öğrenene kadar sana söylemek istemedim."

Nefesimi tutarak hareketsiz kaldım ve annemin telefonda olduğunu fark edince tencere çalmayı bırakan Sebastian'a baktım.

"İşe yarıyor, Ella. Testler şimdiden büyük bir iyileşme gösteriyor."

Elimi ağzıma kapattım, gözyaşları yüzümden süzülüyordu. "Aman Tanrım. Anne, eminler mi? Yüzde yüz eminler mi?" diye sordum.

boğuk çığlıklarımı bastırmaya çalışarak.

"Evet. Sonuçlar olumlu, tatlım. Eve döndüğümüzde, ilerlemeyi ve tedaviyi izlemek için birkaç randevusu daha olacak. Onu denemeye devam edecekler ve önümüzdeki birkaç yıl boyunca sonuçları takip edecekler, ama o iyi olacak."

"Anne." Duygular boğazımı tıkadı. "Babama onu sevdiğimi ve ikinizi de görmek için sabırsızlandığımı söyle."

"Ah, tatlım, biz de seni özleyeceğiz." Burnunu çekti. "İşinden bahset bana. Davalar nasıl gidiyor?"

Gülümsedim. Annem çok duygusal olduğunda hep konuyu değiştirirdi. Anlaşılan ben de aynısını yapıyordum, bu yüzden konuyu başka yöne çekme ihtiyacını anlıyordum. "İyi. Çok ilginç ve dikkatimi çeken yeni bir davaya başladım. Geri dönmek güzel."

"Baban biriyle tanıştığını söyledi. O nasıl gidiyor?"

Sebastian'ın bakışlarıyla karşılaşınca aptalca bir gülümseme yüzüme yayıldı. "Adı Sebastian ve her şey yolunda gidiyor. Eve yerleşince bir araya gelip onu tanıyabilirsin. Onu seveceksin." *Seviyorum.*

"Biriyle tanıştığına çok sevindim Ella."

"Ben de. O harika bir adam." *Her yönüyle.*

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra, annem babamın yanına dönebilirsin diye telefonu kapattık. Telefonu masaya koyduğumda, Sebastian beni sandalyeden kaldırıp ayağa kaldırdı.

"İyi haber mi?" Yanaklarımı öperek gözyaşlarımı sildi.

"Başaracak. Tedavi işe yarıyor." Güldüm. "İstersen yakında onunla tanışabilirsin. Anneme öyle dediğim için, senin de bir şey taahhüt etmen gerekmiyor."

Saçlarımı okşadı ve dudaklarıma nazıkçe bir öpücük kondurdu. "Senin ailenle tanışmaktan başka bir şey istemiyorum. Sabırsızlıkla bekliyorum." Fırının zamanlayıcısı çaldığında geri çekildi. "Yemekten sonra, bundan sonra ne yapacağımızı konuşabilir miyiz? İkimizin de aynı fikirde olduğundan emin olmak istiyorum."

Beni nefes nefese bırakacak şekilde öpmeseydi, paniklemiş olurdum. Midem düğümlendi. Görünüşe göre yine de panikleyecektim. En azından konuşmak istemeden önce endişemi yatıştırmaya çalıştı.

"Kulağa hoş geliyor." Ben de onunla konuşmam gerekiyordu.

Bölüm 48

Sebastian

Akşam yemeğinden sonra konuşmak istediğimi söylediğimde Ella'nın yüzünde bir tereddüt belirdi. Onu korkutmak istememiştim, ama sanırım korkuttum. Bana aptal deyin, ama Ella yanımdayken hissettiğim şey büyüleyiciydi. Onunla ilgili her şey içimde yoğun duygular uyandırıyor ve onun da aynı duyguları paylaşıp paylaşmadığını bilmem gerekiyordu. Telefonda kısa bir konuşma yapmak istediğim şey değildi. Onunla yüz yüze görüşüp vücut dilini okumam gerekiyordu.

Tabakları kaldırıp şarabını doldurduktan sonra oturma odasına geçtik. İçkisini masaya koyup gazlı şömineyi yaktım. Ella masanın ucuna oturdu, bacaklarını altına kısırdı. Göğsünün inip kalkmasından, gergin olduğu belliydi. Kadehini eline aldı ve elinin hafifçe titrediğini fark ettim.

"Konuşabilir miyiz diye sorduğumda seni tedirgin ettiğimi düşünüyorum. Niyetim bu değildi."

Dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırdı ve deri kanepeye bakakaldı. "Genelde biri böyle bir şey söylediğinde, ilişkiyi bitirmek ister."

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve elini tuttum. "İlişkimizi bitirmek istemiyorum Ella. Aslında tam tersi." Boğazımı temizledim, kalp atışlarımın hızlanmasını kontrol etmeye çalışarak. "Kip, bir şey varsaymadan önce seninle konuşmam gerektiğini hatırlattı."

Bana dikkatle baktı. "Ne oldu?"

"Başka biriyle mi görüşüyorsun, yoksa sadece ben mi varım?"

Alnı kırıştı. "Hayır, şu anda başka biriyle çıkmıyorum."

Onu kucağıma çekip deli gibi öpmek istedim, ama devam etmem gerekiyordu. "Tanıştığımızdan beri başka erkekler oldu mu?"

Çenesi kısa bir süre gerildi. "Başlangıçta biri vardı, ama kısa sürdü. Sen tüm zihnimi kapladın." Gülümsedi ve başparmağının ucuyla parmak eklemlerimi okşadı.

"Sadece kafamda yer kaplamak istemiyorum. Seni ve sadece seni istiyorum, ama aynı yerde olup olmadığımızdan emin değilim."

Derin bir nefes aldı, göğüslerinin inip kalkması benim onlarla oynamamı istiyordu, ama ben göz teması kurmaya devam ettim.

"Aynı noktadayız. Ben de başkasıyla ilgilenmiyorum, Sebastian." Dili alt dudağının üzerinde kaydı ve ben onu benim sikimde hayal ederken iniltiyi bastırdım.

"Harika." Eğildim, çenesini avuçladım ve onu öptüm. "Uslu bir kız ol ve benim olduğunu söyle."

Ella polo gömleğimin önünü kavradı, ağır göz kapakları benimkilere sabitlenmişti. "Ben seninim, Sebastian."

Penisim kot pantolonumun sınırlarına karşı mücadele etti, acı verecek kadar şişti. Boynuna öpücükler kondurdum, o da yumuşak bir iniltiyle bana doğru eğildi ve bana daha iyi erişim sağlamak için pozisyonunu değiştirdi.

"Hazır mısın?" Kulağını ısırdım.

"Evet."

Geri çekildim ve kolumu dizlerinin altına ve sırtına dolayarak onu kanepeden kaldırdım. O otomatik olarak kollarını boynuma doladı ve başını göğsüme yasladı. Onu yatak odama taşıdım ve yatağıma nazikçe indirdim.

Yavaşça gömleğinin düğmelerini açtı, kumaşı yana doğru iterek parmak uçlarıyla tenini okşadı. Onun her santimini içime çektim ve içimi bir özlem dalgası kapladı.

O, sadece tangasıyla kalana kadar her bir giysisini çıkarırken ben açgözlülükle onu izledim. Gözlerim onun muhteşem kıvrımlarını yukarıdan aşağıya doğru taradı.

"Vücudun bir sanat eseri, bebeğim. İçin de dışın da çok güzelsin."

Ella gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Uzan ve rahat ol."

O yatağın ortasına uzandı, ben de diz çöküp kalçalarını tutup onu yatağın kenarına çektim. Bacaklarını kaldırıp omuzlarıma attım. Uyluklarının arkasını kavrayıp dizlerini göğsüne doğru nazikçe ittim ve kaygan merkezini ortaya çıkardım. Onun tatlı amının her santimini taparcasına yalarken vücudum arzuyla yanıyordu. Ben onun hassas tenini bir lezzetmişçesine yalarken, o benim altımda kıvranıyor, yatak örtüsünü tırmalıyordu. Onun ıslak merkezini yaladım ve dilim daha derine daldı, onun her parçasını ele geçirdi.

Kalçaları yataktan kalktı. "Sebastian, oh tanrım." Bacakları titremeye başlamadan önce sarsıldı ve benim adımı haykırdı.

Ayağa kalktım ve komodinin çekmecesini açtım, içindeki eşyaları karıştırarak prezervatif buldum. Birkaç saniye içinde paketi yırttım ve prezervatifi taktım. Vücuduna tırmandım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onun tadını paylaşırken dillerimiz birbirine dolandı. Ella kalçamı kavradı ve ben boynuna ve göğsüne öpücükler kondururken beni kendine çekti. Göğüslerini avuçlayıp dişlerimle meme uçlarını okşadığımda nefes alışını zorlaştı. Ella hareket etti ve kalçalarını benim ereksiyonuma sürttü.

Kendimi kaldırdım ve penisimi onun girişine yerleştirdim. Ucu onun kaygan merkezinden geçerken inledim. Onun açıklığına bastırdım ve sadece ucunu içine soktum.

"Doğru zamanı bekledim, Ella. Sen buna değdin." Onun içine yavaşça girdim, onunla birlikte olduğum her anın tadını çıkardım. Parmaklarım saçlarına dolandı ve göz kapaklarımı indirerek ona baktım. Yavaşça içeri girip çıktım, gözleri benimkilere kilitlendi. Duvarları penisimi sıktı ve zevk içimi kapladığında titredim. Ama bu sadece seksten daha fazlasıydı. Onun kalbi ve zihniyle ilgiliydi. Benimle olmayı seçen bu kadının her muhteşem yanını takdir etmek için zaman ayırmak istedim.

Vücudumuz birbirine mükemmel uyuyordu ve o anda ruhumda onun benim için yaratıldığını anladım.

Nazik bir ritimle hareket ettim, onu doldurdum ve derinlerine ulaştım. Nefesi kesildi ve ağzı açıldı.

"Aferin kızım. Benim için boşal, Ella."

Birbirimizi tüketirken, her itişte bana karşılık verdi. Inlemeleri odayı doldurdu ve iç kısmı etrafımda sıkılaştı. Onun içine girdim, aklımı kaçırmak üzereydim. Orgazmıma ne kadar yakın olursam olayım, önce Ella'nın boşalması gerekiyordu.

O boşalırken tırnakları sırtımı çizdi. Yüzü zevkten buruştu ve beni doruğa ulaştırdı. Boşalırken tüm vücudum kaskatı kesildi.

Ona baktım, kızaran yanaklarının ve parıldayan yüzünün benim sayemde olduğunu biliyordum. Başımı eğip onu öptüm. Burnum çenesini okşadı ve dudaklarımı kulağına bastırdım.

Banyoya gittim, prezervatifi attım ve su ısınana kadar musluğu açtım. Bir bez aldıktan sonra geri döndüm ve onu nazikçe

temizledim. Birbirimize sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre baktık.
"Benim tatlım, Ella. Sen benim yeni bağımlılığımınsın."

Bölüm 49

Ella

Sonraki bir ay boyunca, Sebastian ve ben birlikte geçirebileceğimiz her boş dakikayı birlikte geçirdik. O, benim evimi, kanepeyi, mutfak tezgahını ve yatağımı kutsayacak kadar uzun süre ziyaret ettikten sonra, benim kıyafetlerimi ve banyo malzemelerimi bir valize koyup, penthouse'undaki dolaba ve şifonyere kaldırdı. Birkaç kez benim tamamen yanına taşınmamdan bahsetti, ama ben henüz kabul etmemiştim. Sebastian değiştiğinde ve Death olduğunda, evime gelecekti ve ben onun için orada olmam gerekiyordu.

Dope'un arabası Starbucks otoparkında benim arabamın yanına yanaştı, ben de Toyota'mdan indim, kilitledim ve onun arabasının arka koltuğuna atladım.

"Hey," dedi Kip ön koltuktan. "Bu koltuğu sana verecektim."

Ona el salladım ve emniyet kemerimi taktım. "Sorun yok. Yol kısa."

On dakika sonra, ormanın içindeki küçük bir kulübeye vardık.

"Kimin yeri bu?" diye sordum, ağır, siyah bir kapı tokmağıyla süslenmiş güzel kırmızı ve sarı çam kapıya yaklaşırken.

"Babamın," dedi Dope. "Bass hakkında özel olarak konuşmamız gerektiğinde burada buluşuruz."

İçeri girerken botlarım verandayı çizdi. Dope tavandaki ışıkları açtı ve mutfaka doğru yürüdü. "Bira ister misin, Ella?"

"Tabii." Kahverengi deri koltuğa oturdum ve erkeklerin içeceklerini almasını bekledim. Merakım, yakıcı sorumla birlikte başını kaldırdı. Kip ve benim birbirimizi yeterince iyi tanıdığımızı düşündüm ve sonunda soruyu sormaya karar verdim. "Hey, Kip? Neden benim çalıştığım avukatları tuttun? Yani bana söylemek zorunda değilsin, ama dosyanı açtığımda içi boş kağıtlarla doluydu. Dürüst olmak gerekirse, gerçek adının Christopher Lytton olduğunu bilmiyordum. O akşam bayanın bara getirdiği kırmızı ceketli adamın sen olduğunu, kağıtlardan birine yapıştırılmış fotoğrafını görene kadar anlamadım. Orada başka hiçbir şey olmadığı için fotoğraf gözden kaçmış olmalı."

Kip, Dope'a bir bakış attı ve o da başını salladı. "Sebastian yakalanırsa diye onları avukat olarak tuttum."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Patronlarım Sebastian'ın bir katil olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Sebastian'ın kadınları ve çocukları başka yerlere yerleştirmeye yardım eden güçlü bir adam olduğunu ve onları güvende tutarken yasaları çiğnediğini biliyorlar. Onlar buradaki en iyi ceza avukatlarından bazıları. Onun yanında olmasını istediğim adamlar bunlar. Dosya boştu çünkü paylaştıklarımın kaydını tutmamalarını istemiştim. Muhtemelen şüphe uyandırmamak için içine kağıt koymuşlardır. Görünüşe göre işe yaramamış."

Yanaklarımdan kan çekildi ve ona utangaç bir bakış attım. "Dope sana benim seni Ölüm sandığımı söylemedi mi?" *Ve Sebastian'ın en iyi arkadaşıyla yatıyor olabileceğimi düşündüğümde deliye döndüğümü!*

"Şüphe uyandıran tüm o gizemli kayboluşlar yüzünden olmalı." Dope, Kip'e kaşlarını kaldırdı.

Kip yere baktı. "Eğer düşündüğün buysa, uyuşturucu kullanmıyorum. O boka bir daha dokunmadım. İş ve Death'in pisliklerini temizlemek arasında çok yoğunum. Bazen kendimi toparlamak ve biraz zaman ayırmak zorundayım."

Erkekler birbirlerine bakarken gerginlik ortamı kapladı, sessizlik neredeyse sağır ediciydi. Dope'un Kip'in saçma hikayesine benim kadar inandığını sanmıyordum.

Kip sonunda başka yere baktı ve dikkatini bana çevirdi. "En azından çabalarımız boşuna değil. Sebastian'ın yanında kalacağını öğrenene kadar, Sebastian'dan çok beni şüphelenmeni tercih ederdim. En azından öyle umuyorduk. Ve çılgın yolculuk yeniden başlamak üzere. Ölüm yakında geri dönecek."

"Nereden biliyorsun?" Pale ale'den bir yudum aldım.

"Sana baş ağrısından şikayet etti mi?" diye sordu Kip, kasap tezgahının üzerindeki bar taburesine atlayarak.

"Evet, ama bunun araba kazasından kalma olduğunu düşündüm."

"Baş ağrıları ortaya çıkıyor, uyku düzeni değişiyor ve kolayca sinirleniyor. Sonunda bunu göreceksin, ama bence ikiniz çok yenisiniz ve balayı dönemindesiniz. Kip ve ben genellikle burada buluşup onu takip ettiğimizden, temizlik yaptığımızdan ve onun cinayet serisiyle birlikte gelen diğer tüm işleri yaptığımızdan emin oluyoruz." Dope dağınık saçlarını eliyle karıştırdı.

"Bu, Ölüm'ü ilk kez görüp gerçeği öğrendiğim an olacak." Bu düşünce midemi burktu, ama en azından onların aynı

aynı adam olduğunu biliyordum. Bir nevi.

"Belki onunla konuşabilir, kim olduğunu bildiğini söyleyebilirsin," diye önerdi Kip.

Kafam onun yönüne doğru döndü, yüzümde dehşet ifadesiyle. "Pardon, ne? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ella, o seni ölüm kadar seviyor. Eğer ona ulaşabilirsen, yardım alabilir. Onu sonsuza kadar koruyamayız. Elimizden geleni yapıyoruz ve şimdi senin yardımınla bu daha kolay... ama polislerin er ya da geç onu yakalayacağını biliyoruz." Kip'in omuzları gerildi, endişesi belliydi.

Gözlerimi Dope'a diktim. "Başka bir kişiliği olduğunu bilirse, bu onu çılgına çevirebilir demiştin."

"Her insan ve tepkileri farklıdır. Bu, şiddetli endişeye neden olabilir ve stres yaşadığında öldürür. Bu, almamız gereken bir risk ve zamanımız azalıyor," dedi Dope.

Ayağımı yere vurarak, bu fikir beni çok sinirlendirmişti. "Yakalanamaz. Ayrıca, yer kaplayan pislikleri temizliyor. Kabul etmek istemiyorum ama aslında onun saldırılarını destekliyorum." İtirafımdan dolayı yüzümü buruşturdum.

"Kendini kötü hissetme. Biz de öyle düşünüyoruz." Kip dudaklarını büzdü. "O çok iyi şeyler yapıyor. Sorun bu değil. Onu başka bir yere nakletmemiz ya da tedavi ettirmemiz gerekiyor. Çok uzun süredir aynı bölgede cinayet işliyor."

Bir an için her şey netleşti. "Çünkü ben buradayım."

"Evet." Dope 'p' harfini patlattı.

Alnımı ovuşturdum. "Onun yerine karar veremem, yardım alması ya da taşınması konusunda yani." Yanağımın içini çiğnedim. "Ya gerçeği kabul etmezse? O zaman ne olacak? Taşınacak mıyız?" Portland'dan ayrılamazdım.

İkisi de cevap veremedi, aklıma bir fikir geldi. "Onu ülkenin başka bölgelerine götüreceğim. Ve cinayetlerini yönlendirmenize yardım edeceğim." Başımı geriye attım ve kahkaha attım. Aklımı kaçırmıştım.

Adamlar birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar. "Elimizden geleni yaptık, ama şimdi daha güçlü birisi var. Biz daha fazla pislik bulurken sen onu oyala. Onu hapishaneden veya akıl hastanesinden uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Onu yakalarlarsa anahtarı çöpe atarlar. Kardeşimi seviyorum ve bunun olmaması için elimden geleni yapmalıyım."

"Ben de Death'i seviyorum." O karanlık, güçlü... vahşi. Beni yere yatırıp hakkını alacağını düşününce bacaklarım kaskatı kesildi. Onunla seks yapmak Sebastian'ın tam tersiydi. Sebastian'ın her iki yönünü de arzuluyordum. Bencil davrandığımı fark edince, hormonların neden olduğu beyin sisinden kurtuldum.

"A planımız ve B planımız var. Onu tekrar gördüğümde ne yapabileceğime bakacağım. O bu seçimi hak ediyor ve ben onu korumak için her şeyi yapacağım. Babam hala klinik denemede ve ben tam zamanlı olarak taşınmayacağım. Yapamam."

"Anlıyoruz Ella. Sebastian'ın iyiliği için aynı fikirde olmamız gerekiyordu." Dope yeşil bira şişesine baktı, sonra şişeyi kaldırıp bir dikişte içti ve bitirdiğinde yüksek sesle geçirdi.

Kip'e baktım ve başımı salladım. "Onunla nasıl katlanıyorsun?"

Kip güldü. "O bir erkek. Ayrıca, senin yanında geçirip osurursa, artık arkadaş olmadığını anlarsın. Aile olduğunu anlarsın."

Gülerek, "Ne şanslıyım" dedim.

Dope'un telefonu çaldı, onu arka cebinden çıkardı ve ekrana dokundu. "Kip, bara bakabilir misin? Sebastian'a gitmem ve Ella'yı evine bırakmam lazım. Kameralardan gördüğüm kadarıyla, ayrılmak üzere ve sanırım doğrudan onun evine gidiyor."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, mideme bir taş gibi çöken bir korku hissettim. "Umarım bu işe yarar."

GÜNEŞ bir saat önce batmıştı ve ben kanepemde oturmuş, Cami ile çalışıyor ve mesajlaşıyordum. Onun günü birçok araba kazası ve birkaç silahlı saldırı kurbanıyla doluydu. Acil servis hiç durmadan çalışmıştı.

Ölüm'ün evime girmesini dinlerken, onun ortaya çıkmasını umuyordum. Onu görmeyeli uzun zaman olmuştu, ama Sebastian'a yardım edebilmiş olmam iyi olmuştu.

Boş bardağımı fark edince, onu kapıp mutfığa doğru yürüdüm, vücudumdaki her sinir endişeyle titriyordu. Arkadaşlarımın bana bunun tehlikeli olabileceğini söylemelerine gerek yoktu

ama ben Ölüm'ün bu yönüne çoktan alışmıştım.

Lavabonun yanında duran, neredeyse tamamen gizlenmiş figürü gördüğümde boğazımdan bir çığlık çıktı.

"Kahretsin! Beni korkuttun. Ne zamandır oradasın?"

Eldivensiz parmaklarını büktü. "Yeterince uzun. Kapıyı kilitlemeye zahmet etmemişsin. Bu gece burada olacağımı nereden bildin?"

Yavaşça ona yaklaştım ve bardağımı granit tezgahın üzerine koydum. "Sadece bir önsezi." Elimi uzatıp omzuna dokundum. Tamamen siyah giysileri o kadar iyi uyum sağlıyordu ki maskesini görmek zordu. Ama o gri gözlerin benim için ateşle parladığını görmek istedim. "Neredeydin? Seni özledim."

Elini uzattı, enseme yakaladı ve beni kendine doğru çekti. Parmakları boğazımı sardı, ağzı kulağıma değdi. "Başka bir erkekle birlikte olduğunu biliyorum," diye tısladı.

Korku içimi kapladı ve koluna tırmandım. Onunla mücadele ederken gözümün önünde siyah noktalar belirdi. Kıskaç öfkesini aşmak için son bir çaba göstererek, serbest kolunu olabildiğince sıkı tuttum. Ona bakarak, beni bırakması için yalvardım.

Bilincimi kaybetmeden birkaç saniye önce beni bıraktı. Öksürük krizine girerek yere yığıldım, ciğerlerime hava çekmeye çalışıyordum.

Karanlıktan çıktı, kötü kahkahası ensemdeki tüyleri diken diken etti. Death beni belimden yakaladı ve duvara itti. "Seninle yattı mı?" Kasıklarımı kavradı ve içimden bir acı geçti.

"Senden başka kimseyle birlikte olmadım." Elimi uzattım ve öfkesini kırmak için saçlarını okşadım. "Sadece sen." Beni tutuşu gevşedi ve yoga pantolonumun üzerinden amımı okşadı.

Gri gözlerinde tanımlayamadığım bir şey parladı. Beyninde düşüncelerinin döndüğünü neredeyse görebiliyordum.

"Babamın hayatı üzerine yemin eder misin, kimse benim olan şeye dokunmadı mı?"

Tereddüt etmeden babamın hayatı üzerine yemin ettim.

"Bana yalan söylüyorsan, bunu öğrenirim ve seni bitiririm." Saçımı yumrukladı ve başımı geriye çekti. "Şimdi tanrını tapacaksın, küçük kuzu." Sebastian'ı öğrenmesinden korktuğum için, bir cevap bulmaya çalıştım.

Ölüm beni dizlerimin üzerine çöktürdü, bırakmadı. Serbest eliyle kot pantolonunun düğmesini açtı ve fermuarını indirdi.

Nefesim boğazımda takıldı. Ona anlatmaya çalıştığım şeyi anlamamıştı, ama en azından sakinleşmişti - şimdilik.

Uzun, sert penisi serbest kaldı ve ben dudaklarımı ıslattım, onu almaya hazırdım. Parmaklarımı kalın penisinin etrafına doladım ve okşadım. Ucunu öptüm, ön sıvısının tadına baktım. Ona baktım, onun oyununu oynamaya hazırdım.

"Tanrını ne kadar sevdiğini göster bana, benim sperm fahişem." Onun için ağzımı açtım ve bekledim.

Penisini içeri kaydırды ve ben yanaklarımı çukurlaştırarak dilimle ipeksi derisini okşadım. Onun penisini emip yalarken inledim, amım ıslanmıştı ve ona hazırdı.

"Hepsini al, benim kirli küçük fahişem."

Ben devam ederken, tükürüğüm onun sikini kapladı. İnlerken dudakları açıldı. Orgazmına yaklaşıyordu ve benim de orgazm olmaya ihtiyacım vardı.

Death beni sıkıca tuttu ve ağzımı siktiği sırada hareketsiz kalmamı sağladı. Sperminin habersizce boğazımın arkasına çarpmasına hazırlandım, ama geri çekildiğinde şaşırdım.

Bana alaycı bir şekilde sırtıttı ve parmaklarını ağzıma sokarak ağzımı açtı. Ölüm tükürdü ve sonra çenemi o kadar sert bir şekilde kapattı ki dişlerim takırdadı. "Yut." O boğuk, zengin ses göğsümde yankılandı.

İtaatkar bir şekilde yuttum, sonra beni ayağa kaldırdı. Hızlı bir hareketle pantolonumu ve tangamı ayak bileklerime kadar indirdi. O benim sweatshirt'ümü başımdan çekerken, ben de onlardan çıktım ve göğüslerim soğuk havaya maruz kaldı. Beni kollarına alıp yatağıma taşıdığına çığlık attım. Beni yatağına yatırdı, geri çekildi ve Ölüm olarak ilk kez kıyafetlerini çıkardı. Baldırındaki kılıfı çıkardı ve bıçağını çekti. Bıçak ay ışığında parıldadı ve ben nefesimi tuttum.

Ölüm tekrar bana yaklaştı, her adımında penisi sallanıyordu. "Bacaklarını aç."

Dirseklerimin üzerine yaslanarak dediğini yaptım.

"Sırılsıklamsın, küçük kuzu. Sıvıların uyluklarını kaplamış. Sikimi emmeyi seviyor musun?" Kendini okşarken, ağır göz kapaklarıyla bana bakarak beni sabitledi.

"Evet."

Yatağa sürünerek geldi ve bacaklarını bacaklarımın üzerine attı, bıçağı boğazıma dayadı. Başımı geriye eğdim, ona erişim izni verdim ve teslim olduğumu gösterdim. Dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım ve Ölüm bıçağın ucunu göğüslerimin arasında gezdirirken, kan damlaları cildimde birikirken, kendimi hareket etmemek için zorladım. Eğildi, yaraladığı yeri diliyle yaladı. Her kesikle, yarayı temizledi.

"Daha fazla," diye fısıldadım.

"Sana daha fazlasını vereceğim, küçük kuzu. Sana o kadar çok vereceğim ki, yüzünden sıcak gözyaşları akarken durmam için yalvaracaksın. Bu gece senden her şeyi alacağım."

Karnım kesiklerle kaplandığında, geri çekilip eserini hayranlıkla seyretti. "Güzel." Parmağını kanımın içinden geçirdi ve tadına baktı. "Tadı çok güzel, şimdi de zevkim için bedenini kurban edeceğim."

Ağzının köşesi, hareket ederken kalbimi hızla çarptıran kötücül bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Yere diz çöktü ve bıçağı uyluklarımın iç kısmına sürükleyerek, karnıma yaptığı gibi beni işaretledi. Amım zonkluyordu, o yetenekli ağzın beni okşamasını istiyordu.

Dilini düzleştirdi ve ıslak yarıklarımı yavaşça yaladı.

"Lütfen." O anda, yalvardığım için utanmıyordum bile.

Bıçağı çevirip sapını girişime doğru ittiğinde gözleri gözlerime delici bir şekilde baktı. "Sikim için özel bir şeyim var." Silahı kaldırdı ve ilk kez, tabandan başlayıp her iki tarafa doğru uzanan gümüş çıkıntıları gördüm. "Senin zevkin için nervürlü." Yavaşça girişime bastırdı, çentikler bana ecstasy şokları gönderdi.

"Ne pis bir kızsın, benim hayat aldığım silahla sikiliyorsun."

"Evet." Onun hastalığına teslim olarak, sırtımı yataktan kaldırdım ve onun beni tüketmesine izin verdim.

Ağzı keskin bir ısıyla klitorisime indi. Acıdan çığlık attım, ama hemen ardından zevk geldi. İç duvarlarım sıkıca kavrarken, ölüm yaladı ve emdi. Beni kendi iradesine boyun eğdirirken, bedenim üzerinde hiçbir gücüm kalmamıştı.

"Oh, lanet olsun." Sarsılırken, yatak örtüsünü tırmaladım, yumuşak kumaşı parmaklarımın arasında topladım.

Ölüm silahı çıkardıktan sonra beni dört ayak üstüne çevirdi ve penisıyla içime girdi. O beni tekrar tekrar becerirken ben öne doğru eğildim.

Kıçımı ayırdı ve derime tükürdü, buruşuk deliğime masaj yaptı. Parmakları girişimi okşadıktan sonra içeri girdi ve sıkı duvarlarım onu kavradı.

"Benim küçük fahişem kışından hoşlanıyor." Kalçaları hızlandı, vücutlarımızın birbirine çarpma sesi duyuluyordu.

"Vücudun bana ait." diye homurdandı.

Göz kapaklarım titreyerek kapandı, ben de onun eline karşı istekli bir şekilde hareket ettim.

"Soğukkanlı bir katili sıklmeyer sevir musun, Ella?" Daha derine girdi, kaygan duvarlarımı tam doğru şekilde okşadı. Tanıdık sıcaklık karnımın içinde birikti ve orgazmım beni yavaşça sardı.

Huysuz bir ses çıkararak, son bir kez daha içime girdi ve sonra titreyerek boşaldı. Bacaklarım ve kollarım titriyordu, yatağa yığılmamak için kendimi zor tuttum. Omurgamın yakınındaki ısırlığıyla irkildim. Sırtıma bir dizi öpücük kondurdu.

"Bana iyi hizmet ettin, küçük kuzu." Çekildi ve ben yatağa yığıldım, güçlü bacaklarının banyoma doğru uzanan adımlarını gördüm. Su sesi kulaklarıma ulaştı ve o benim için banyoyu hazırlarken ben dinlenmeye başladım.

Bölüm 50

Ölüm

"Kuzunun sessizliği, onun cahilliğinin bir işareti değildir." ~ Bilinmeyen

Kot pantolonumu giydikten sonra, parmaklarımı köpük banyosunda gezdirerek suyun sıcaklığını kontrol ettim. Bu gece küçük kuzumda farklı bir şey vardı. Daha istekliydi ve benden daha az korkuyordu. Sonunda benim yöntemlerime alışacaktı, ama benden korkmamasını asla kabul edemezdim.

Geldiğimde kanım kaynıyordu ve küçük kuzuma dokunan adamdan intikam almayı planlamıştım, ama önce onu cezalandırmam gerekiyordu. Ama onu boğarken gözlerindeki bakış beni neredeyse yıkıyordu. Hatırlayabildiğim kadarıyla, beni tüketen karanlıktan başka bir şey hissediyordum. Ella geçmişte sadece bir ışık parıltısıydı, ama zamanla benim her parçama sızmıştı.

Yatağa geri döndüm ve onu kucağıma aldım, küçük kuzumu kollarımda tutarak banyoya taşıdım. Yavaşça onu suya indirdim.

Ella bana döndü ve elini uzattı, parmak uçlarıyla kolumu okşadı. Avucumu onun üzerine koydum, dokunuşunun sıcaklığı soğuk, rahatsız kalbime sızdı.

"Ölüm mü?"

"Evet?"

Yorgun bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Senin için dünyayı yakardım."

Ella'nın sözleri beni şaşırttı, dengemi bozdu. Küvete tutunarak, sanki başka bir dil konuşmuş gibi ona baktım. Öyle de olmuştu.

"Ne dediğini bilmiyorsun, küçük kuzu." Küvetin kenarına bıraktığı bardağı aldım ve başını nazikçe geriye eğdim. Suyu kaşıkla alıp koyu renkli saçlarına döktüm.

"Sen de benim için aynısını yapardın," dedi, saçlarını şampuanlamama izin vererek.

"Zaten yaptım, ama yine yapardım." Onun için bir sürprizim olduğunu bilmiyordu, ama yakında öğrenecekti. Ella, ben saç derisini masaj yaparken inledi, stres fiziksel olarak vücudundan ayrılıyordu.

"Ben... ben..."

"Sonra konuşuruz. Rahatla ve sana bakmama izin ver."

Başını salladı ve ağzını kapattı.

Temizlendikten ve yüzeysel kesiklerin çok derin olmadığından emin olduktan sonra, ona en sevdiği pijamalarını giydirdim. Çarşaflarını ve yorganını indirdim, sonra o yatağa girip battaniyenin altına girdi. Ayrılmak yerine, yanına uzandım. Onunla ilgili ne farklıysa, o gece onu bırakmaya niyetim yoktu.

Ella bana sokuldu, kıcını benim sikime bastırdı. Saçlarını okşadım, vanilya ve şeftali kokusu beni sakinleştirdi.

"Ölüm mü?" Başını yastığın üzerinde çevirdi ve omzunun üzerinden bana baktı, bakışlarımız buluştu.

"Evet?"

"Kim olduğunu biliyorum," diye fısıldadı.

Onu daha sıkı sarıldım. Bilmeliydim, ama bu kadının kalbimin etrafındaki kaleyi yıkmasına ve gardımı indirmesine izin vermişim.

"Ve seni seviyorum," diye ekledi.

İtirafı beni yataktan fırlatmalıydı, ama bunun yerine kendimi olduğum yerde donmuş buldum.

"Bir şey söyle, Sebastian. Konuş benimle."

Onun sözleri içimi delip geçerken zihnimde bir acı dalgası yükseldi. Maskemı yakaladım, yırttım ve dişlerimi sıkarak odanın diğer ucuna fırlattım. Zihnimin gözünde bir gölge belirdi, tanıdık ama ulaşamayacak kadar uzak bir şey. Ona öfkeyle bakarken damarlarımdan ham, nabız gibi atan bir öfke geçiyordu.

"Nasıl cüret edersin bana başka bir erkeğin adıyla seslenirsin?" diye bağırdım.

Sırt üstü yuvarlandı, boyun eğdiğini gösteren bir hareket. "Seni iki adam olarak tanıyorum. Death ve Sebastian." Parmak uçları çenemi okşadı ve ben hareketsiz kaldım. Dokunuşu nazik ve sevgi doluydu. Bana en son bu şekilde dokunan kadın, mutfağımın zemininde bir kan gölü içinde yatıyordu. Korkunç görüntüler hafızamı saldırdı ve ben irkildim.

"Sorun yok. Güvendesin, bebeğim. Güvendesin. Ne görüyorsun?" Ella oturdu ve yüzümü avuçladı. "Seni seviyorum. Senin için kanımı döküyorum. Senin için ağlıyorum. Yaptığım her şey senin için. Acını alayım."

Başımın iki yanını tutarken, acı dolu bir çığlık bedenimde yankılandı. Keskin, dayanılmaz bıçaklar kafatasımı deliyordu. "Dur!" Yataktan yuvarlandım, dizlerim sert ahşap zemine çarptı.

"Sebastian, beni dinle. Ben Ella. Her şey yolunda. Beni duyabiliyor musun?"

Yataktan indi ve beni öptü, zihinsel ıstırabımı kısa süreliğine dindirdi. Ella kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı.

"Ne oldu, Sebastian?"

"Bilmek istemezsin," diye ağladım. Keder ve dehşet beni ikiye bölüp, kanlar içinde kalana kadar üzerime çullandı.

"Ölüm. Korkunç bir durumdu, ama sen bunu atlattın. Elinden gelenin en iyisini yapman gerekiyordu." Sırtımı okşadı ve çıplak tenime dokunan ellerinin sıcaklığı beni şimdiki ana çekti.

"Bana ne oluyor, küçük kuzum?"

Ella çenemi tuttu ve bana bakmamı sağladı. "Okuldan sonra eve gittiğin o gün ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Midemdeki mide bulantısı yüzünden konuşamadan başımı salladım.

"Çok üzgünüm. Bunun senin için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum. Sen genç ve masumdun. Senin suçun değildi."

"Ben berbat bir evlendim!" diye bağırdım. "İkisini de hayal kırıklığına uğrattım ve o orospu çocuğu onu katlederken korkak gibi saklandım."

Ella geriye doğru sendeledi ve yatağın kenarına düştü.

"Hayır. Ailene zarar veren sen değildin." Kaşlarını çattı, korkmuş olduğunu düşünmeme rağmen cesur bir yüz takındı. "O seni zorladı. Korkmuş küçük bir çocuğu kullandı ve manipüle etti."

Bacaklarım sandalyenin arkasına çarpana kadar geri çekildim. Sandalyeye gömülürken saçımı çektim, yıllardır gömdüğüm her anı yeniden yaşarken zihnimde görüntüler geçip gidiyordu. Babamın vücuduna bıçağı sapladığım anlar şiddetle zihnimde yankılanıyordu. Başımı kaldırdım, vahşi bir hırıltı çıkarken yüzüme şeytani bir gülümseme yerleşti. "Babam zavallı bir adamdı. Annemi dövüyor, onu aldatıyor ve ben dokuz yaşındayken bana dokunmaya başlamıştı. İğrenç ve pis biriydi. Martin Fletcher benim elimden ölmeyi hak etmişti."

Ella solgun ve titreyerek bana baktı. "Baban sana cinsel tacizde mi bulundu?" Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Çok üzgünüm, bebeğim. Hiç bilmiyordum."

"O iğrenç herif, annem uyurken odama gizlice girip bana tarif edilemez şeyler yapmaya zorladı." Göğsümü yırttım, tırnaklarım derimi çizdi, o gecelerin işkencesi karanlık bir öfke uyandırdı ve bu öfke kendi kişiliğini aldı. "Tarif edilemez. Bilseydin... eğer sen..." Başım omuzlarımın arasına düştü, utançtan eğildim.

"Şşş. Yapma. Bana anlatma. Sorun değil. Öldüğüne sevindim. Senin elinle öldüğüne ve senin Ölüm'e dönüştüğüne sevindim."

Yavaşça ona baktım.

Küçük kuzum benim tarafımda mıydı? "Öyleydi. Annem de öyle. Beni o canavardan hiç korumadı."

Ella bana dehşetle baktı. "O biliyor muydu?"

Dişlerimi sıktım, nefesim kesildi. "Biliyordu. Bilmiyormuş gibi davrandı." Yere bakarak, öfkem geri döndüğünde çenemi sıktım, bir kasırganın tüm gücüyle bana çarptı. "Annem bir gece onu yakaladı. Beni eğip, kirli ve utanç verici olduğum için cam şişeyle becerirken, annem yatak odamın kapısını araladı. Kapının gıcırdamasını duydum ve omzumun üzerinden baktım. Gözlerimiz bir an için buluştu, sonra annem geri çekilip ortadan kayboldu ve beni onunla baş başa bıraktı."

Küçük kuzumun yüzünde acı dolu bir ifade vardı ve onun parlak ışığını benim karanlığımla söndürdüğüm için kendimden nefret ettim.

Ayağa kalktı ve çenesini kaldırarak bana doğru yürüdü. "Sana yaptıkları için ölmeyi hak ettiler. Bilseydim, yardım ederdim."

Karşımda durduğunda şok dalgası içimi kapladı. "Yardım eder miydin?" Tüylerim diken diken oldu, yok etme ihtiyacı ile kaşınıyordu ama o hariç. Kraliçemi asla yok etmezdim.

"Evet. Seni seviyorum ve sevdiğim insanları her zaman koruyacağım." Ayağa kalktım, başımdaki keskin ağrılar hafif bir zonklamaya dönüştü. "Ve ben de seni her zaman koruyup seveceğim, küçük kuzum."

Kollarını boynuma doladı. "Biliyorum."

Bölüm 51

Ella

"Denedim," dedim, bana heyecanla bakan Dope ve Kip'e. Onları aradığımda, her şeyi bırakıp kapıma gelmişlerdi. Sanki milyonlarca kez buraya gelmişler gibi, hemen kanepeme yerleşip kendilerini evlerindeymiş gibi hissettiler. Önlerinde durup, önceki akşam olanları zihnimde tekrar tekrar canlandırımdı.

"Ona Sebastian olduğunu da söylemeye çalıştım, ama o..." Boynuma dokundum, öfkesinin hayaleti aklımda canlanıyordu. "Gerçeği kaldıramıyor, çocuklar. Başka bir şey yapmalıyız." Onun ebeveynleri hakkındaki korkunç detayları biliyorlar mıydı acaba? Dope bir blok ötede yaşıyordu ama ailesini çok seviyor gibi görünüyordu. Sebastian'ın çocukken yaşadığı acımasızlığı ona anlattığını ciddi olarak şüpheliydim. Söz verdiğim gibi, Death ve Sebastian'ın sırlarını koruyacaktım.

"Sana zarar verdi mi?" Dope koruyucu bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neredeyse, ama sanki bir parçası aklını başına topladı."

Ağır bir kalple iç geçirdim

"Ama sen ve Kip yanıldınız. Death'in bana anlattıklarına göre, o sen ve Kip'le tanıştığınız zamankinden daha uzun süredir oradaydı. Bana dokuz yaşındayken yaşadığı anıların ayrıntılarını anlattı."

Çocuklar bana şaşkın şaşkın baktılar ve şok edici bir sessizlik ortalığı kapladı.

"Ne oluyor lan? Çocukken milyonlarca kez onun evine gittim ve hiç garip bir şey görmedim."

"Sen işaretleri aramayı bile bilmiyordun," dedim yumuşak bir sesle, arkadaşımı teselli etmeye çalışarak.

"Bu yüzden Death ve Bass için çok iyisin." Dope, kırmızı saçlarını eliyle karıştırdı, sarsılmıştı.

"Duyması ne kadar korkunç olsa da, bu senin Death için iyi olduğunu kanıtlıyor. Bize asla bu şekilde güvenmezdi." Kip'in alnı endişeyle kırıştı. "Peki, ya Death'in ortaya çıkmasını mümkün olduğunca engellemeye çalışırız ya da onun ortadan kaldıracağı insanları ülkenin dört bir yanında bulmamız gerekir."

"Gerçeği öğrendiğimden beri, araştırmalara daldım ve Death'i bastırmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum. Onu, dünyayı kötölüklerden arındıran bir suikastçı olarak görmeliyiz. Ona avını verirsek, onu hareket halinde tutabiliriz." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Dope alçak bir ısıık çaldı. "Ne dediğinin farkında mısın? Neye karar verdiğinin farkında mısın?"

Ellerimi belime koydum. "Bunu düşünmek için zamanım oldu ve kararımı verdim. Tamamen varım. Sebastian'ı seviyorum ve Ölümü seviyorum. Geri dönüş yok, bunu anlıyorum. Zaten çok derine girdim. Geri çekilemem."

Dope ve Kip bana aptalca sırttılar. "Aileye hoş geldin Ella. Sebastian seni ilk gördüğünde, çenesini kapatamadı ve Ella ile ilgili her şeyle beni deli etti. Şimdi, seninle olduğun için mutluyum. Sen çok havalısın ve bu çılgın trene katıldığın için mutluyum."

Kip yanıma gelip kardeşçe sarıldı. "Neye ihtiyacın olursa, ben arkadayım."

"Teşekkürler." Onun nazik sözleri göğsümü ısıttı.

"Evet. Ölümle başa çıkmayı başardın ve onu herkesin yapabileceği kadar kırdın. Benim gözümde sen tam bir sert adamsın." Dope ayağa fırladı ve bana sarıldı, sonra benimle duygusal bir an yaşamamış gibi davrandı.

"Teşekkürler, çocuklar." Derin bir nefes aldım. "Bu, sizinle birlikte kadın ve çocukları başka yerlere yerleştirmeye yardımcı olmaya başlayabileceğim anlamına mı geliyor? Hayatları değiştirmeme yardımcı olabileceksem işimi bırakırım." Onlara gülümsedim, tehlikenin ve adrenalin pompalamanın verdiği hissi seviyordum.

Kip alaycı bir şekilde güldü. "Eminim bu konuda yardımcı olacaksın, ama karar Bass'a ait.

Her ne olursa olsun, sen de bizimle birlikte sapık pisliklerin peşinde olacaksın." Onun kelime seçimini sorgulayarak kaşlarını kaldırdım.

"Ölüm'e av sağlıyorsak, önce avlanmalıyız," diye açıkladı Dope.

"Anladım." Onlara baktım ve gülümsedim. "Gitmeden önce yardımınıza ihtiyacım var." Sonraki birkaç dakika içinde, Sebastian'ı onu tekrar öldürmeye çalışan Ölüm'den korumak için planımı paylaştım. Birbirlerinin farkında olmasalar bile, Sebastian hala tehlikedeydi.

ÇOCUKLAR evimden ayrıldıktan sonra, işime gittim. Çalışma saatlerim beni çok yoruyordu, ama yeni rollerimi nasıl idare edeceğimi bilmiyordum. O akşam Velvet Vortex'te süper seksi bir barmen olacağını biliyordum ve en iyi arkadaşım ile vakit geçirmem gerekiyordu.

Hala ilgilenmem gereken dosyalara baktım, ama patronlarım çoktan gitmişti ve zihinsel olarak bitkin düşmüştüm. Cami'ye mesaj atarak kulüpte bir şeyler içip akşam yemeği için buluşmak istediğimi söyledim. Cevabı çok geçmeden geldi: "*Tabii ki!*"

Tüm hassas bilgileri kilitledikten sonra eşyalarımı alıp çıktım. Her zaman Ölüm'ü kolluyordum, ama artık ondan o kadar da korkmuyordum. Eğer binanın arkasından çıkarsa, onunla nasıl başa çıkacağımı daha iyi biliyordum: kaçmak ve onun beni kovalamasını sağlamak, çünkü cezası kesinlikle çok lezzetli olacaktı.

Güvenli bir şekilde arabama atlayıp motoru çalıştırdım ve otoparktan çıktım.

Sebastian'ı görüp öpeceğim düşüncesi karnımda kelebekler uçuşuyordu. Onu gün boyunca ne kadar özlediğim inanılmazdı. Ölüm'e onu sevdiğimi söylemiş olsam da, Sebastian'a henüz bu sözleri söylememiştim.

Avuç içlerim terlemişti ve onları siyah kalem eteğime sildim. İşten sonra giymek için yanımda yedek kıyafet getirmediğim için Cami bana, altından hafif mavi bir bluzun görüldüğü tam bir takım elbise giydirecekti.

Otoparka girip girişin yakınına park ettim. "Siktir et." Blazerimi çıkarıp yolcu koltuğuna attım ve güldüm. Başımın üstündeki sıkı topuzdan saç tokaları çıkardım ve saçlarımı omuzlarıma döküldüm.

Vay canına, bu çok iyi geldi. Çantamı alıp arabadan çıkmadan önce parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirdim.

Girişe yaklaşırken tanıdık bir ses duydum.

"Sürtük!" diye bağırdı Cami.

Arkamı döndüm ve yeşil önlüğüyle bana doğru koşarken sıırttım. Beni kucaklayarak neredeyse yere düşürmüştü.

"İki gün boyunca konuşmadan nasıl geçti?"

Onu kucakladım ve en yakın arkadaşımı ne kadar özlediğimi fark ettim. "Çünkü ikimiz de çalışmadığımız zamanlarda seks yapmakla meşgulüz."

Gülümseyerek kucaklaşmamızı sonlandırdı. "Tabii ki. Ve lanet olsun, düzenli seks yapmak en iyisi."

Kolumu uzattım, o da kolunu benimkine doladı ve bana kocaman bir gülümseme attı. "Bu en iyisi... kelime oyunu kasıtlı."

Gülerek kulübe girdik, Zayn'in "Love Like This" şarkısı odalarda çınlarken, bara doğru ilerledik ve boş olan bar taburelerine oturduk.

"İşte orada." Sebastian bir kokteyl çalkalayıcısını havaya attı ve diğer eliyle yakaladı. Bana doğru yürürken çalkalayıcıyı lavabonun altına koydu.

"Merhaba, güzelim." Sebastian başımın arkasını avuçladı ve bana ateşli bir öpücük kondurdu.

küçük kalabalık etrafımızd yanıt verdi bağırışlarla ve çığlıklarla. Utanarak, kahkahalarla gülmekten yerlere yatan Cami'ye

baktım. "Hanımlar, ne alırsınız?" diye sordu Sebastian.

Alt dudağımı emerek, "Açlıktan ölüyorum" dedim.

Sebastian'ın mavi gözleri arzu ile parladı. O öne eğildi, ben de aynısını yaptım. "Sana yiyecek bir şeyim var." Uzaklaşmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu.

Cami dramatik bir şekilde üst vücudunu tezgahın üzerine bıraktı. "Patates kızartması... ve bir hamburger... ve bir şişe Jack... ve eve Uber."

Dönüp Cami'ye "Ne oluyor lan?" bakışı attım. "Cami, ne oluyor?"

Kolunun altından bana baktı. "Sanırım aşık oldum ve henüz buna hazır değilim. Ryan sadece eğlenceli bir kaçamaktı."

Kıkırdadım ve en iyi arkadaşımın lanet bir polis memuruna aşık olması konusundaki endişemi bastırırken sırtını okşadım. "Bu yolculuğa hoş geldin, bebeğim."

Sonraki birkaç saat boyunca, iş, babam ve aşık olduğumuz erkekler hakkındaki korkularımız dahil her şeyi konuştuk. Sebastian, sarhoş olana kadar içkilerimizi sürekli doldurdu.

"Siktir. Araba kullanamam," dedi Cami, yüzünü ovuşturup parmaklarının arasından bana bakarak.

Dudaklarımı şapırdatıp, "Ben de. Sebastian'a Uber çağırmasını söyleyeyim," dedim.

Sebastian bize yaklaşarak kocaman bir gülümsemeyle, "Gerek yok. Kip seni evine götürecektir, Cami. Ella, seni penthouse'a götürecektir," dedi. Kip barın etrafından dolaşarak bizi binadan dışarı çıkarken, Sebastian bana veda öpücüğü verdi.

Kapıya ulaşmadan önce, omzumun üzerinden arkama baktım. Sebastian göz kırptı ve ben de ona çarpık bir gülümseme attım. Birkaç ayda bu kadar yol katetmiş olmamız çılgınca bir şeydi, ama doğru kişiyle tanıştığını bildiğinde başka hiçbir şeyin önemi kalmazdı.

Bölüm 52

Ella

Banyomdaki tuvalete yaslanırken oda dönüyordu, her kusma ile midem bulantıdan kıvranıyordu. Ellerim porselen klozetin kenarlarını sıkıca kavradı ve parmak eklemelerim baskıdan beyazladı. Ağızımda acı bir tat kaldı ve daha da fazla öğürdüm. Nefes almaya çalışırken gözlerimin köşelerine yaşlar doldu, mide bulantısı dalgaları aralıksız olarak üzerime çöküyordu.

Tuvaletten uzaklaşmayı başardım ve elimle dudaklarımı sildim. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken kalbim deli gibi çarpıyordu. Duvara yaslanıp inledim ve adetimin yaklaşık üç hafta geciktiğini fark ettim. Ne kadar stresli olursam olayım, adet döngüm saat gibi düzenliydi. İş, Sebastian ve Ölüm ile dolu hayatım beni o kadar meşgul etmişti ki, geciktiğimi şimdiye kadar fark etmemiştim.

Aklım, Death'in ertesi gün hapımı aldığı ana gitti, ama hemen eczaneyi arayıp reçeteyi yenilemişim. Yine de, Sebastian ve ben her fırsatta tavşanlar gibi sevişmiştik. O prezervatif kullanmasına rağmen... Death hiç kullanmamıştı.

"Kahretsin!" Alnımı ovuşturdum, göğsüm o kadar sıkışmıştı ki acıyordu. "Bunu Sebastian'a nasıl açıklayacağım?"

Hemen sonuca varmamış olabileceğimi fark ederek yerden kalktım ve banyo tezgahına doğru sendeledim.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım ve içimdeki gücü bulmaya çalıştım. Titreyen ellerimle çekmecenin arkasına sakladığım hamilelik testini çıkardım. Yavaşça ambalajını açtım ve talimatları izledim, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Küçük odada volta atarak, birkaç saniyede bir saatime bakıyordum. Ya pozitif çıkarsa? Sebastian'a nasıl söyleyecektim? Kızacak mıydı, hayal kırıklığına uğrayacak mıydı, ya da daha kötüsü, beni terk edecek miydi? Binlerce düşünce zihnimde dolaşıyordu, her biri bir öncekinden daha korkutucuydu.

Birkaç dakika sonra çubukta iki belirgin çizgi belirdi, biri kalın ve net, diğeri soluk ama inkar edilemez bir şekilde oradaydı.

Sonuçlara sanki üç başlı bir canavar gibi baktım.

Kullanılmış testi kutuya geri koyarak yatak odama girdim ve komodinin üzerinde telefonumu buldum. Şoktan uyuşmuş bir halde yatağımın kenarına çöktüm. Şaşırmamam gerekirdi. Prezervatifler kusursuz değildi ve Death ilk günden itibaren beni hamile bırakmaya kararlıydı. Başardı. O çok sevinecekti, ama Sebastian'ın ne düşüneceğinden emin değildim.

Doktorumun muayenehanesini aradım ve bu öğleden sonra beni muayene edip hamile olup olmadığını teyit edebilirler mi diye sordum. Evde yapılan testlerin bazen hatalı olduğu biliniyordu ve kan testi daha doğru sonuç verecekti. Öğleden sonra için randevu aldıktan sonra yatağıma geri tırmandım ve yorganın altına kıvrıldım. Elim karnımın altına kaydı ve kalbimde, Death ve Sebastian'ın bebeğini taşıdığımı biliyordum. Doktor bunu doğruladıktan sonra, o akşam Velvet Vortex'te buluşmayı planladığımızda Sebastian'la konuşabilirdim.

Göz kapaklarım ağırlaşırken, rüyasız bir uykuya daldım.

Bölüm 53

Sebastian

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum, kalbim deli gibi atıyordu.

"Dostum, kendine kalp krizi geçirmeye çalışma." Kip, oturma odasında volta atarken sırtıma bir şaplak attı.

"Senin için söylemesi kolay dostum. Ella ile aramız çok iyi olsa da, ne olacağını asla bilemezsin."

"Fikrini mi değiştirdin?" Kip kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Hayır, tabii ki hayır. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğimden hiç şüphem yok. Evlilik, çocuklar ve birlikte nasıl bir gelecek bizi beklediği hakkında konuştuk, ama..." Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim. "Kazadan tamamen iyileştim ve bir sonraki adıma geçmeye hazırım. Ama o olay beni mahvetti. Hayat kısa ve son birkaç aydır onunla geçirdiğim zaman, ona olan hislerimi doğruladı. Başka kimseyi istemiyorum."

Dope güldü. "Doğru zaman olduğunu biliyorsan, yap gitsin. Bunu milyonlarca kez konuştuk dostum. Her şey yolunda. Nefes almayı unutma yeter. Anlaşılan beyne oksijen gitmesi önemliymiş."

Onun kafasına vurmamak için kendimi zor tuttum. "Her şey buna bağlı ... ya olursa?"

Kapımın çalınması, tam anlamıyla paniğe kapılmamı engelledi. Aceleyle kapıyı açtım ve açmadan önce gözetleme deliğinden baktım.

"Tanrıya şükür." Kapıyı açtım ve Cami'yi penthouse'a çektim. "Burada olduğun için çok mutluyum. Ella'yı herkesten daha iyi tanıyorsun ve bunun iyi sonuçlanacağından emin olmam lazım." Bakışlarım, onun arkasında duran erkeklerin siyah ayakkabılarına takıldı.

Lanet olsun. Ryan'ı getirmiş. Polisi evde bırakmasını umuyordum.

"Selam dostum." Elimi uzattım. "Cami ve Ella'dan senin hakkında çok şey duydum. Sonunda tanıştığımıza sevindim." *Kahretsin!* Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım.

Yüzüm, umarım ikna edici olmuştur çünkü etrafta polis istemiyordum.
"Girin." Geri çekildim ve onları içeri davet ettim.

Cami, dünyayı ele geçirme planları yapan bir deli gibi ellerini ovuşturarak sırttı.

"Tamam, şöyle yapacağız." Çantasını omzundan indirdi ve girişin yanına bıraktı.

DANS PISTI o akşam halka kapalıydı, ama restoran doluydu. En sevdiğim çalma listelerinden birini seçtim. Freya Riddings'in "Holy Water" şarkısı arka planda çalıyordu.

Cami ve Ella barda gülümsüyorlardı. Ryan, Cami'ye sadece seks için değil, daha fazlası için ilgilendiğini gösteren kadar ilgi gösteriyordu. Görünüşe göre kalacaktı ve Ella'yı sevdiğim için bir çözüm bulmam gerekiyordu. Cami ile birlikteyken yüzü her parladığında, onların ayrılmaz ve birbirlerine çok yakıştıkları şüphe götürmezdi. Ryan ile ilişkimizi yürütmek zorundaydım... Kızımın mutlu olduğunu görmekten daha mutlu eden bir şey yoktu.

Kip bana çenesini kaldırdı. Zamanı gelmişti.

Freya Riddings'in "Unconditional" şarkısı çalmaya başladı ve restoranın ışıkları karardı. Barın arkasından çıktım ve dünyadaki tek kadına odaklandım. Uzun siyah saçları sırtına gevşek bukleler halinde dökülüyordu ve siyah kot pantolonu kalçalarının ve poposunun kıvrımlarını sarıyordu. Gözleri heyecandan parlıyordu.

"Benimle dans et." Elimi uzattım.

Ella tek kelime etmeden koltuğundan kalkıp bana katıldı. Dans pistine vardığımızda, onu kendime yaklaştırdım ve müziğin ritmine göre sallanırken alnımı alnına dayadım.

"Bugün önemli bir sonuca vardım."

"Neymiş o?" diye sordu, gülümsemesi ruhumun her yerine yayıldı.

"Seni sevdiğimi ve sensiz yaşayamayacağımı. Ella, bana yeniden nefes almayı öğrettin... yeniden inanmayı."

"Sebastian." Avucunu yanağıma koydu. "Ben de seni seviyorum."

Dansımızı yavaşlatırken nabzım hızla atıyordu. "Ella McCloud, kalbim sadece senin için atıyor. Bu anı prova ettim, rüyalarımnda tekrar tekrar yaşadım, ama şimdi tüm o senaryolar değersiz görünüyor ve senin gerçekliğiyle karşılaştırıldığında sönük kalıyor," itiraf ettim, sözler içten bir kahkaha ile dökülüyordu. "Her günü yeni bir macera, bir gün torunlarımıza anlatmaya değer bir hikaye haline getirdin. Sen benim bugünümsün, yarınlarımsın, kaçınılmaz ve her zaman harika olanımsın," diye devam ettim.

Tek dizimin üzerine çöktüm, herkes sessizce izlerken kot pantolonumun cebinden siyah kadife kutuyu çıkardım ve açtım. İçinde, yakında onun yüzünde görmek istediğim gülümseme kadar parlak bir yüzük vardı. "Ella, benimle evlenir misin?" diye sordum.

Elleri ağzına gitti, benim duygularımın gücü karşısında hissettiğim şaşkınlığı yansıtıyordu. "Evet."

İki karatlık prenses kesim nişan yüzüğünü aldım ve titrek parmağına taktım. Ayağa kalkarak onu kendime çekip derin bir öpücük verdim.

Dudaklarıma karşı kıkırdadı ve kollarını boynuma doladı. Gülerek onu kucağıma aldım ve daireler çizerek döndürdüm. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim — tüm varlığımla sevdiğim tek kişiyle bir gelecek hakkında mutlu ve umutlu.

Onu yere indirdim, bakışları yumuşadı. Parmak uçlarına yükseldi ve ben de başımı eğip dudaklarına yaklaştım.

"Benim de bir sürprizim var." Omuzlarımı tuttu ve kulağıma ağzına çekti.

Sözlerinin şoku içimi kapladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir kez daha dizlerimin üzerine çöktüm ve avucumu karnına koydum. Karnına bir öpücük kondurarak, hayatımın geri kalanında çocuğumu ve gelecekteki karımı sevip koruyacağıma yemin ettim.

Ben karnını tekrar öperken o nazikçe saçlarımla oynadı, sonra bana aptalca bir gülümseme attı. Ayağa kalkıp ona sarıldım ve sonra avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Baba olacağım! İçkiler benden!"

"Ve istediğin alkolsüz içki." Onu eve götürüp yatağıma yatırmak için sabırsızlanarak elini tuttum.

Bölüm 54

Ella

Ölüm'ün varlığından tek bir iz bile olmadan birkaç hafta geçti. Sebastian'ın tetikleyicilerini en aza indirmek için gösterdiğimiz özen sayesinde cinayetler önemli ölçüde azaldı. Yaklaşan düğünümüz ve hamilelik haberimizle ilgili mutlu ve heyecanlı olduğunu görünce kalbim sevinçle doldu. Kurtarma görevlerinden ve barın yönetiminden bile geri çekildi, böylece birlikte daha fazla zaman geçirebildik.

Serin bir esinti beni karşıladı ve arkamı döndüğümde Death'in mutfak kapısında durduğunu gördüm. Kalbim, onun görünüşüyle ilgili çelişkili duygularla

—onun ortaya çıkması beni hem mutlu hem de üzdü.

"Seni görmeyeli uzun zaman oldu." Parmak uçlarımda yükselip Death'i öptüm, eşyalarımı toplarken nişan yüzüğümü kot pantolonumun cebine koyduğum için minnettardım. Ona söylemem gerekenlerin üstüne bir de nişan konusu eklenirse, bu ona fazla gelirdi.

O seksi bir homurtu çıkardı ve beni, paketlediğim tabaklarla dolu mutfak tezgahına yapıştırdı.

Gözleri kısıldı. "Nereye gidiyorsun, küçük kuzu?"

"Evi satılığa çıkarıyorum." Parmak uçlarımla yanağını okşadım. "Penthouse'da yaşayacağım için beni ne zaman göreceğini sen bulmak zorunda kalacaksın." Kollarımı beline doladım, sert göğsü benimkine bastırdı.

"Hayır. Burası *bizim* evimiz. Satmayacaksın." Sesi alçak ve ölümcül bir tondaydı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Babamın kanser tedavisi için para ödemem gerekiyor. İlaçlar işe yarıyor. Taşındığımda, artık mortgage ödemem olmayacak."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Zaten ödendi, küçük kuzum. Babanın tedavisini ayarlarken, önceden hallettim. Ekstra masraf olursa, doktor beni arar." Belimi kavradı, parmaklarını derime batırdı. "Seni her zaman koruyacağım, Ella."

Elimi kaslı göğsünde gezdirdim, göğüs kasları gerildi. Bazen, Ölüm'ün ona dokunmamı istemediğinin farkındaydım. Kontrolün kendisinde olduğunu hissetmesi gerekiyordu. Yavaş davranmalı ve kendini güvende hissetmesini sağlamalıydım.

"Hayatıma devam etmeliyim, Death. Senden uzaklaşmak için değil. Asla. Sadece yeni bir yere taşınmak için."

"Neden bunu zorluyorsun? Hayır dedim."

"Çünkü." Sebastian'inkinden ne kadar farklı olduğuna ve Death'in Pasifik Kuzeybatı aksanına hayranlıkla bakarak gri gözlerine baktım. "Hamileyim ve bebek için daha büyük bir yere ihtiyacım var."

Mutfak o kadar sessizleşti ki, bir tüyün yere düşmesini duyabilirdim.

"Hamile mi?" Sesi şaşkınlıkla doluydu.

Lezzetli küçük tüyler diken diken oldu. "Evet. Birkaç aylık hamileyim."

O geri çekildi ve hala düz olan karnıma bakakaldı. Duygusal olarak aşırı yüklenmiş olduğunu düşündüm. Bir zamanlar bir seri katilin bebeğini taşımayı reddettiğim düşüncesi komikti. Bir daha hiçbir şey için "asla" demeyeceğimi düşündüm. "Sanırım kız olacak, ama yakında kesin olarak öğreneceğiz."

Death dizlerinin üzerine çöktü ve yanağını karnıma koydu. "Seni her zaman koruyacağıma yemin ederim. Sana zarar vermeye çalışan herkesi yavaşça parçalara ayıracağım. Hasta ve sapkın babamdan daha iyi bir baba olacağım." Ben onun başını okşarken, o gömleğini kaldırdı ve karnıma bir öpücük kondurdu.

"Harika bir baba olacaksın." Sebastian'ın durumunu daha iyi öğrendikten sonra, Death'in Sebastian'ın tanıdığı babayı tanıdığını, ama anılarının ayrı olduğunu anladım. Death tüm travmayı üstlenmişti, sonra ruhu daha fazla dayanamayıp bölünmüştü.

Yavaşça ayağa kalktı, gözleri samimiyetle parlıyordu.

"Sen benim kraliçemsin, Ella. Sen ve bebeğin hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksınız."

Parmaklarımla saçlarını okşadım ve boynunu kavradım. "Gördün mü, şimdiden iyi bir baba oldun." Ona gülümsedim, kalbim ona ve Sebastian'a olan duygularıyla doluydu.

"Ama konuşmamız gerek," diye devam ettim, "ve beni dinlemen ve ben bitirmeden sinirlenmemen gerekiyor."

Death başını salladı ve bakışları bana odaklandı. "Devam et."

Onu bıraktım ve dağınık mutfak masasında çantamı buldum.

İçindekileri karıştırarak ihtiyacım olan şeyi buldum.

"Bunu gördükten sonra, bilgileri kendin doğrulamayı istiyorum. Sana ihtiyacın olanı vereceğim." Mutfak çekmecesini açtım ve ihtiyacım olan şeyi çıkardım.

Ona doğru yürüdüm, ellerim titreyerek iki kağıt parçasını açtım. Kanıtı tezgahın üzerine koyduktan sonra, Sebastian'ın saç tellerinin bulunduğu poşeti yanına koydum.

"Bu ne?" Kaşlarını çatı.

"İki babalık testi. Panik yapma, sen babasıydın..." Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Bu işe yaramazsa, sadece fikirlerim tükenmekle kalmayacak, aynı zamanda bu bilginin onu çileden çıkararak bebek ya da benim için çok kötü sonuçlar doğuracağından da emin değildim. Ama başka seçeneğim yoktu.

"İki mi? Bebek benimse neden iki tane?"

Çenemi o kadar sıkı kavradı ki, başım ağrımaya başladı.

"Lütfen, lütfen beni dinle. Bana karşı en ufak bir güvenin varsa, beni dinlemen gerekiyor."

Yavaşça beni bıraktı.

"Seni son gördüğüm zamanı hatırlıyor musun? Sana Sebastian demiştim." Homurdandı ama başka bir şey söylemedi.

"Bebek senin... ve Sebastian'ın. Bir arkadaşşımdan Sebastian'ın saçlarından biraz toplattım, banyomun lavabosunda da senin saçlarından biraz vardı. Sonuçlara bak. Lütfen. Aynı DNA'ya sahip olduklarını göreceksin."

Death kağıtları kaparak ikisini de gözden geçirdi.

"Bu mantıklı değil. Bunları sadece benimle dalga geçmek için yaptırdın!" diye bağırdı.

Kahretsin! Kafamı salladım ve birkaç adım geri çekildim. "Sana asla böyle bir şey yapmam. Asla. Tek istediğim, testleri doğrulaman ve bunun doğru olduğunu anladığında, Sebastian'a bir daha zarar vermeyeceğine söz vermen."

Dizlerim titredi ve mide bulantısı dalgası beni sardığında yere çöktüm. Kafamı kaldırdığımda onun kapıdan çıkıp gittiğini gördüm. Her ne sebeple olursa olsun, bana saldırmadı ve bunun hamile olmamdan kaynaklandığını düşündüm.

Bastırılmış korku ve endişemin yüzeye çıkmasına izin verince, hıçkırıklar bedenimi sarsmaya başladı. Ölümün geri dönüp dönmeyeceği ve nasıl olacağı ancak zaman gösterecekti.

Bölüm 55

Ella

Sebastian'ın yanına resmi olarak taşınacağım için heyecanlıydım, ama Ölüm'ün olmadığı iki hafta çok uzun gelmişti. Onun ortaya çıkmasını umarak mümkün olduğunca sık evimdeydim. Her seferinde nişan yüzüğümü cebime koyuyordum. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum, ama bebek ve benim güvende olduğumuzu bilene kadar ve en azından Sebastian'a zarar vermeyeceğine söz verene kadar riske giremezdim.

Evi üzüntü ve heyecan karışımı bir duygu ile gözden geçirdim. Sebastian'ın penthouse'una taşınmayı ertelemiştim, ama hayatımı askıya almaya devam edemezdim. Bu gece evimdeki son gecemdi.

Etrafta mobilya kalmadığı için yere çöktüm ve mutfak dolabına yaslanarak bacaklarımı çaprazladım. Burada yaşarken hayatım pek çok değişiklik geçirdi. Babam neredeyse ölüyordu, çevrimiçi olarak Shadow Whisperer olan, ama ekranın arkasında değilken Death olan bir takipçim vardı. Burada aşık oldum ve burası her zaman benim için değerli anılarla dolu kalacak. Ama artık burayı bir başkasına bırakma zamanı gelmişti.

Yavaşça ayağa kalktım ve arka kapı açıldı. Death'in siyah botları gözüme çarptı. Aniden terleyen avuçlarımı kot pantolonuma silerek, onun konuşmasını bekledim.

"Anlamıyorum, ama testler doğru. Hatta birine Sebastian'ın DNA'sını aldırđım ve benimkiyle onunkiyi test ettirdim." Kağıtları boş mutfak tezgahına attı. "Yalan söylemiyordun."

"Sana yalan söylemem, Death. Durum kafa karıştıracı, ama babalık testini sadece ona daha fazla zarar vermemen için yaptırđım. O da sana aynı şeyi söz verdi."

Death'in kafa karıştıracı bakışları bana yöneldi. "Bu mantıklı değil ve son birkaç haftayı, test sonuçlarım seninkilerle aynı çıkana kadar onun yavaş ve işkence dolu ölümünü planlayarak geçirdim." Elleri yanlarında yumruk oldu. "Bir gün... bir gün anlamaya çalışacağım, ama... çünkü biz aynı

aynı kişi olamayız." Bana doğru yürüdü ve çenemi tutup bana bakmamı sağladı. "Şimdi değil. İçgüdülerim bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor."

Onun sakallı çenesini okşadım. "Güven ona. Seni yanlış yönlendirmez." İçten içe, Ölüm'ün kurnaz ve manipülatif olduğunu anlıyordum. Cevapları aramaktan vazgeçmeyecekti. Sadece, daha fazlasını öğrenmeye devam etmesi için biraz zaman geçmesini umuyordum.

Ağız ağızıma çarptı ve parmaklarını yanıma gömdü. Sonunda beni bıraktığında, dudaklarım lezzetli bir şekilde morarmıştı.

Avuç içimi göğsüne koydum. "Seni özledim. Birbirimizi ne zaman görebileceğimizi konuşuruz."

"Biliyorum." Gözlerindeki kargaşa, bir parça yaramazlıkla nefretine dönüştü. "Bekleyecektim, ama sana bir hediyem var."

"Öyle mi? Hediyeleri severim... ama senden ne beklemem gerektiğini bilmiyorum."

Seksi, kötücül gülümsemesi yerine oturdu. "Her zaman beklenmedik olanı bekle." Eğilip beni sertçe öptü. Dudakları açıldı ve dili benimkini okşayıp baştan çıkarırken kalbim hızla çarpmaya başladı. Yüzümü avuçlayarak başını eğdi ve beni daha derin öptü. Dokunuşu ciğerlerimdeki havayı çaldı ve dizlerim jöle gibi yumuşadı.

"Çantayı al, bir yere gidiyoruz."

Bizi birlikte gören olursa, beni Sebastian'la birlikte görecekti. Kimsenin bizimle konuşmaya kalkışmamasını sağlamam gerekiyordu. Arabada olursak, saklanmak kolay olurdu.

ÜÇ SAAT SONRA, güneş batmaya başladı ve Doğa Ana bulutsuz gökyüzünü pembe ve turuncu tonlarıyla boyadı. Yakında bebeğimi sallarken gün batımını izliyor olacaktım. Bu fikir henüz gerçek değildi, ama hamile olduğum belli olmaya başladığında her şey değişecekti.

Death, terk edilmiş bir deponun yanında, zar zor ayakta duran bir arabanın ortasına park etti. Arabadan indiğinde, yanıma geldi ve kapımı açtı. Koruyucu bir şekilde kolunu belime doladı

ben de ona yaslanarak onun bu nadir görülen yönünün tadını çıkardım. Asma kilit ve sürgüyle kapatılmış girişe vardığımızda bana döndü.

"Kim olduğumu biliyorsun, küçük kuzu. Bu asla değişmeyecek. Ben avlarım. İşkence ederim. Öldürürüm."

Boğazımda bir yumru oluştu ve onu yuttum. "Biliyorum." İçeride birini tuttuğundan şüphelendiğim için vücudum titredi.

"İçeride biri mi var?" Bu onunla geçireceğim hayat olacağını kendime hatırlatırken sesim duygudan çatladı. Onu korumaya yemin ettiğim için, benim onu güvende tutmak için arka planda ipleri çektiğimi bilmesen de, bir parçam karanlığı tamamen kucaklamak zorunda kalacaktı.

"Gel." Elimi tuttu ve beni içeriye götürdü, ağır kapı arkamızdan kapandı ve ışık akışını kesti. Zifiri karanlıkta durdum, kalbim kulaklarımda çarpıyordu.

El fenerinin yoğun ışığı yolumuzu aydınlattı. Kırık tahtaların üzerinden geçmeden önce beni durdurdu, belimden tuttu ve tahtaların üzerinden kaldırdı.

"Çiviler var."

Açıklamasına gerek yoktu. Ne demek istediğini anladım. Bana ve bebeğe gösterdiği özen karşısında şaşkına dönmüş, hayranlıkla ona baktım.

"Gidelim, zamanımız az, küçük kuzu." Ölüm elimi tuttu ve deponun arkasına doğru yürüdük. Başka bir kapı açtı ve ışığı yaktı. Boxer şortu ve kirli, beyaz bir tişört giymiş bir adam köşede kıvrılmış duruyordu. Ağır bir şekilde dövülmüştü, dizleri ve bacakları garip bir açıyla bükülmüştü. Bir daha asla yürüyemeyecekti, ama bu onun en küçük derdiydi. Yanında büyük, boş bir bardak ve kağıt tabakta yemek artıkları vardı. Her ne sebeple olursa olsun, Ölüm tutsağını hayatta tutmak istemişti.

Yaklaştık. Şişmiş morlukları görebildiğim tek şeydi.

Belirsizliğin sisinde donakaldım ve dudaklarımı ısırarak içimdeki duyguları bastırdım.

"Ella."

Beynim önümde kim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ölüm köşedeki adama doğru yürüdü ve kırık bacağına tekme attı.

"Hayatın buna bağıymış gibi konuş, orospu çocuğu."

Adam köşede küçülmüş, aptal gibi ağlıyordu. "Ona bak," diye homurdandı Ölüm. "Kimi görüyorsun?"

Adam başını yavaşça bana doğru çevirdi, buz gibi bir hançer gibi keskin mavi gözleri kalbimi hızla çarptırırken, damarlarımdan soğuk bir korku dalgası geçti. Korku, siyah bir sis gibi etrafımda dans ediyor, beni yutmakla tehdit ediyordu.

"Ella?" Sesinin tınısı mideme yumruk gibi indi ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Ölüm bana doğru koştu ve tam kusmak üzereyken saçımı tuttu. Sıçrayan kusmuğun kokusu midemi daha da bulandırdı ve tekrar kustum, kusmuk parçaları kendimi yere tutunmak için kullandığım elime düştü.

"Küçük kuzu, bana bak."

Ağzımdaki son kusmuğu tükürdüm ve dudaklarımdan sarkan salyayı sildim. Başımı çevirdim, gözyaşları yanaklarımdan akıyordu.

"John Bordeaux bir daha sana asla zarar vermeyecek. Bir daha sana ya da başka bir çocuğa asla dokunmayacak. Anlıyor musun?"

Başımı salladım ve duygularım şoka, sonra da öfkeye dönüştü. O kadar yıl sonra o orospu çocuğunu gördüğümde vücudumun ani isyanı yüzünden gözlerim bulanıklaşmıştı.

"Sana bir son vermek istedim. Başladığım işi bitirmeden önce ona söylemek istediğin bir şey var mı? İlk sen vurmak istersen, o tamamen senin," dedi Death, dudaklarını şakağıma değdirerek fısıldadı. Yüzünde derin bir endişe vardı.

Titrek bacaklarımla ayakta durmayı başardım ve çenem titriyordu. Yavaşça John'a doğru yürüdüm. Adrenalin vücudumu kapladı ve çenemi o kadar sıkı sıktım ki başımın yan tarafında bir ağrı hissettim.

Bu, çocukluğumdan beri hayalini kurduğum andı. Bana cinsel tacizde bulunan ve fotoğraflarımı internette satan adamdan intikam almak. Ailemle dost olan adamdan. Boğazımı temizledim ve omuzlarımı dikleştirdim. Gözlerim yaşlarla dolarken, nefes verdim ve ruhumda bıraktığı kara lekeleri temizleyecek doğru kelimeleri aradım. Ama yoktu. Söylediğim hiçbir şey, bu adamın hasta, sapık bir pedofil olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti. Öfke içimi kapladı ve ellerimi yumruk yaptım.

Ona yaklaşıp botlu ayağımla yüzüne tüm gücümle tekme attığımda, içimden çarpık bir kahkaha çıktı. Çılgılığı duvarlarda yankılandı.

"Hayatının geri kalanında kör olarak dolaşamayacağın için çok yazık, John. Bir daha asla fotoğraf ya da video çekemeyeceksin." Yanında yerde duran sol elini tekmeledim. Çığlıkları odada yankılandı. "Bu, dokunduğun ve hayat boyu iz bırakmış olduğun her çocuk için." Her iki ayağımı da yere bastırdım, nefesim düzensiz ve ağırdı, daha önce hiç yaşamadığım bir öfkeyle doluydu. Bacağımı kaldırıp, ayağımı onun penisine ve testislerine vurdum. Ben geri çekilip yaptığım hasarı hayranlıkla izlerken, çığlıkları kulakları sağır ediyordu. Ölüm John'u yaşatsa bile, artık kimseye zarar veremeyecekti.

Neredeyse John'un hayatta kalmasını dilerdim. Yaşadıklarının zihinsel acısı tatlı bir intikam olurdu, ama Ölüm'ün onu bırakmayacağını biliyordum, çünkü zihninin bir köşesinde, John'un peşimizden gelmesini her zaman bekliyor olacaktı. Polise gideceğini sanmıyordum, çünkü bu onun da soruşturulmasına yol açacaktı.

Geri çekildim, gözlerim hala John'da, göğsüm ağır nefeslerle inip kalkıyordu.

"Ella," dedi Ölüm arkamdan. "Bana bak."

Yavaşça döndüm, cildim endişeden titriyordu. Death'in uzattığı eline odaklanırken içimde bir duygu fırtınası kopuyordu.

"Al." Death'in bıçağı geniş avucunda yatıyordu ve beni çağırıyordu.

Elimi uzattım ve sapına dokundum. İçimde olanın aynısıydı. Bıçak loş ışıktaki parıldıyordu ve ben sapını avucumla kavradım, vücudumda elektrik akımı hissettim.

"Bunu yapabilirsin. İçindeki şeyi kucakla, küçük kuzu. Karanlığını kucakla. Sana söylediğim gibi... biz aynıyız."

Dikkatim Ölüm'e kaydı. Başımı salladım, sonra silahı elimde sıktım. John'un yanına yürüdüm ve onun yanında diz çöktüm. Onun yaşayıp yaşamayacağını kontrol edebileceğim düşüncesi bile içimi güçle doldurdu.

John, kırmızı, şişmiş gözleriyle bana baktı, burnunun ucunda sümük asılıydı. Dudakları açıldı ama konuşmadan önce, ve ben kendimi vazgeçirmeden önce, bıçağı göğsüne sapladım. Göğüs kemiğinin çatlaması duvarlarda yankılandı ve John'un bana yaptığı kötü muamelenin görüntüleri zihnimde yankılanırken oda dönmeye başladı. Yaradan kan fişkirirken bıçağı vücudundan çıkardım. Kollarımı kaldırıp karnına bıçak sapladım. Onu defalarca bıçaklarken, acı içindeki çığlıkları nefretimi neredeyse hiç etkilemedi. Sonunda John'un vücudu gevşedi, görmeyen gözleri tavana bakıyordu.

Ellerimde ve bileklerimde John'un kanını izlerken vücudum şiddetle titriyordu. Onu öldürmüştüm. Öfkeyle bir adamı öldürmüştüm. Geriye doğru sendeleyerek bıçak yere düştü. John'u ve tüm o kanı görünce midem bulandı, başımı çevirip tekrar kustum.

Karnım boşalırken sert eller saçlarımı geriye çekti. "Aferin sana, küçük kuzu."

Ayağa kalkmama yardım etti ve çenemi avuçladı. "John'un kaçırıp kullanacağı çocukları kurtardığın için asla özür dileme."

Ölüm bana duvarın arkasında kurtardığı iki küçük kızdan bahsederken gözlerimi hızla kırıştırdım. Yaptığım şeyin gerçeği... çocukların güvende kalmasına nasıl yardım ettiğim... Suçluluk duygusunu küçük bir kutuya koyup içimde derinlere gömdüm.

"Gitmeye hazırım," dedim, zaferle çenemi kaldırarak. Her şey bitmişti. Bana cinsel tacizde bulunan adam, onu dünyadan silip süpürdüğümde acı bir ölümle öldü.

Kendime bir kez daha bakma izni verdim ve onun, tıpkı incittiği çocuklar gibi harap ve kırık halini görmek bana bir parça huzur verdi. Ham, tehlikeli bir güç içimden akıyordu ve ilk kez Ölüm'ün hastalıklı hayranlığını anladım. Bu, en güçlü haliyle kontrol idi.

Ölüm, hiç çaba harcamadan beni kaldırdı, kaslı kolları dizlerimin altına ve sırtıma dolanarak beni yerden kaldırdı.

"Seni eve götürelim, küçük kuzu. İşimi daha sonra bitiririm."

Boynunun arkasını kavradım, John'un kanıyla onu işaretledim, o da beni kırık tahtalar ve çivilerin üzerinden geçerek çıkışa kadar taşıdı. Beni yere indirdi ve kapıyı açtı. Gri gözleri ruhumu deldi ve vücudum aniden arzuyla titremeye başladı.

Arabaya ulaştık, ama o kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturmak yerine, beni arabanın kaputuna götürdü ve eğdi.

"İyi iş çıkardın, Ella."

Elini belime doladı, kot pantolonumu çözdü ve yavaşça kalçalarımın ve bacaklarımdan aşağı indirdi. Death pantolonumu çıkarmama yardım etti, sonra çıplak uyluğumu yalayıp ısırarak yukarı doğru ilerledi.

"Öldürdüğün için ödüllendirileceksin."

Nefesi G-stringime değdiğinde titredim, amım her saniye daha da ıslanıyordu. Death parmaklarını iplere taktı ve onu ayak bileklerime kadar indirdi. Kalçalarımı ayırdı ve beni ona maruz bıraktı.

Dizlerinin üzerine çökerek, dilini açgözlülükle içime daldırdı, kaygan kıvrımlarımı yaladı ve uzman bir hassasiyetle zonklayan klitorisimin etrafında daireler çizdi. Her yalamada zevk dalgaları içimi kapladı ve o kötü dilini içime sokarken inledim. Girişimin etrafındaki hassas deriyi vahşice ısırdı ve ona olan arzumun daha da yoğunlaşmasına neden olan ateşli bir acı uyandırdı. Dokunuşu şiddetli ve doyumsuzdu, yetenekli dilinin her baştan çıkarıcı vuruşuyla beni ecstasy'nin eşğine getirdi.

Death iki parmağını içime soktu, parmaklarını benim sıvılarımı kapladıktan sonra kıcıma doğru kaydırıldı. Dudakları klitorisime yapışırken, elini sıkı kıcıma doğru hareket ettirdi ve ona bastırdı. Parmağının her itişinde, ben de hevesle geri iterek, vahşi bir hayvan gibi ona sürtünene kadar tüm uzunluğunu içime aldım. Öldürmenin verdiği adrenalin, ellerimi lekeleyen kan ve Death'in ustaca dokunuşları beni kontrol edilemez bir çılgınlığa sürükledi. Orgazmım onun yüzünde patladığında çılgılık attım ve çırpındım, ikimiz de nefes nefese, ter ve zevk içinde kalakaldık.

Ayağa kalktı ve beni ters çevirdi, elleri kalçamı kavrarken ağzından ve çenesinden sıvılarımı sildi. İlkel bir homurtuyla, sikini kot pantolonundan çıkardı ve şişmiş başını kaygan yarıma sürttü. Gözleri gurur, hayranlık ve daha önce hiç görmediğim yoğun bir sevgiyle parlıyordu.

İçime girerken, bakışları hiç benimkinden ayrılmadı, bizi şiddetli bir bağla birbirimize kilitledi. Eğildi ve dilini köprücük kemiğim boyunca gezdirdi, sahiplenme ve tutku karışımıyla onu ısırdı.

Ellerimi boynuna sıkıca doladım ve o hızını artırırken onu kendime daha da yaklaştırdım. Her derin itiş klitorisime tam isabet ediyor ve vücudumda zevk kıvılcımları saçıyordu.

"Sen benim kraliçemsin, Ella McCloud," diye nefes nefese homurdandı, sözleri içimdeki ateşi körükledi.

Bacaklarımı beline doladım, her itişine aynı şevkle karşılık verdim. "Evet," diye inledim. "Ve sen de benim kralımsın."

Her hareketle, mükemmel bir ritimde kendimizi kaybettik, vücutlarımız tutkulu bir dansla birlikte hareket ediyordu. "Benim için boşal, küçük kuzu," diye teşvik etti, sesindeki boğukluktan kendi zevki belliydi.

Vücudum ecstasy ile sarsılırken dünyam patladı. "Tanrım," diye bağırdım, dalga dalga gelen zevk beni sararken ona sarıldım.

"S-Sebastian," diye kekeledim, yoğunluk beni tüketirken mantıklı düşünceler kurmakta zorlanıyordum. Ve sonra, son bir muhteşem anda,

içimde boşalırken kükredi. Karışık bir bacak ve duygu yığını içinde birlikte yere yığıldık, bedenlerimiz bitkin düşmüş ama kalplerimiz bir olmuştu.

Bana baktı, parmak eklemleri yanağımı okşadı, sonra alnımı öptü.

Sebastian diye çağrıldığı için öfkeleneneğini düşünerek midem bulandı, ama öyle bir şey olmadı. Nazikçe yüzümdeki saçları kenara çekti, gözleri hayranlık ve biraz da endişeyle doluydu.

"Seni eve götürelim."

Ölüm'ün bir an için Sebastian'ı tanıdığını fark ettiğimde içimi bir huzur kapladı.

Bölüm 56

Ölüm

"Yırtıcıların özgürce dolaştığı yerlerde, avlar zincirlerle yaşar." ~ Bilinmeyen

Küçük kuzumun yarattığı karmaşaya bakarken yüzüme kötücül bir gülümseme yayıldı. Onu ve bebeğimi güvenli bir şekilde eve bıraktıktan sonra depoya geri döndüm. Ella'nın John'u öldürmesini izlerken göğsüm gururla doldu. Onun bir sonuca ihtiyaç duyduğu bir zamanda, özellikle de hamile olduğu için, tüm eğlenceyi benim yaşamam doğru değildi. Küçük kuzum, masum çocukları avlayan iğrenç canavarları dünyadan temizlemeye devam edeceğimi anlamalıydı.

Yakında bir kızımı koruyacağımı fark edince, karanlık bir kahkaha attım. En azından Ella, kız olduğunu tahmin ediyordu.

Kan, zeminde akarak giderden aşağı sızıyordu. John'un cesedini ortadan kaldırdıktan sonra, işimin kalıntılarını temizleyecektim.

Onu siyah brandaya sürükledim ve o kadar sert bir şekilde bıraktım ki, kafasının arkası yarıldı ve beyni ortaya çıktı. "Oranges and Lemons" şarkısını ıslıkla çalarak, onu ortadan kaldırmak için hazırlamaya ve odayı temizlemeye devam ettim. Buraya yeni birini getirdiğimde, onlara işkence etmeye başlamadan önce odanın tertemiz olmasını istedim.

Beton zeminde hızla yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Kafamı kaldırıp, üniversiteden eski arkadaşıma sııttım. Bir akşam yurt odamdan gizlice çıkıp kampüsteki bir tecavüzcüyü takip etmiştim ve Ryan kimliğimi öğrenmişti. Genç ve aptaldım, çevremdeki durumu iyi kontrol etmemiştim. Adamı arabamın bagajına attıktan sonra, o pisliği öldürmek için birkaç saat uzaklıktaki bir yere gittim. Onu uyanıkken parçalayacağım terk edilmiş eve vardığımda, Ryan ortaya çıktı. Kavga ettim ve ben kazandım. Onu bağladım ve kurbanımın beni beklediği eve sürükledim. Ryan bana öfkeyle baktı, sonra kimi kaçırdığımı sordu. Onun kim olduğunu ve neden onu kaçırdığımı açıkladım: kampüste on bir kadına tecavüz etmişti. Buna bir son verilmesi gerekiyordu ve ben tam da bunu yapabilirdim.

bir süre sonra birbirimize güvenmeye başladık, ama onun iyi adamlardan biri olduğunu çabucak anladım. O benim tarafımdaydı ve yakın arkadaş olmuştuk. O polis teşkilatına katıldığında, işimi sürdürebilmem için izlerimi örtbas etmeme yardım edecek biri olmuştı.

"Tam zamanında."

"Buraya gelme imkânım varsa seni yüzüstü bırakmayacağımı biliyorsun," dedi Ryan.

"O pisliğin ayaklarını tut."

Ryan, biz cesedi kaldırıp binadan dışarı taşıyıp bagajıma attığımızda, yüzünde sert bir ifadeyle yanımıza geldi. Onun günahlarının kokusunun arabama sinmesini istemediğim için bagaj kapağını açık bıraktım.

Alnımdaki teri sildim. "Yardımanın için teşekkürler. Yardımcı olunca işler her zaman daha kolay oluyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup polisi süzdüm.

"Onları peşinden uzak tutacağım. Geçen gün onlara saçma bir hikaye uydurdum, bu da ekibi bir süre meşgul etmelidir. Suç mahalline ulaşmak ve temizlikte yardım etmek gittikçe zorlaşıyor."

Boynumu ovuşturdum. "Sakin olmam gerektiğini biliyorum, ama bu kişisel bir meseleydi."

Ryan güldü. "Dikkat çekmemek hafif kalır. Seni kokluyorlar. Kahretsin, temizliğe yardım ediyorum ve polisleri olabildiğince peşinden uzaklaştırıyorum, ama her zaman yanında olamam. Kız arkadaşını al ve uzun bir tatile çık. Baba olacaksın, kurbanlarını biraz daha dikkatli seçmelisin."

"Anlıyorum." Alnımı buruşturdum. "Hamile olduğunu nasıl öğrendin?"

"En yakın arkadaş Cami ile çıkıyorum."

"Onu incitirsen, Ella ile uğraşmak zorunda kalırsın." Sırıttım. "Orada olmak istemezdim."

"Her zaman en iyi arkadaşına dikkat etmelisin. Ona iyi davranacağım, ama Cami bunu biliyor mu?" John'un cansız bedenine başını salladı.

"Hayır. Ella beni asla ele vermez. Bu işe çok bulaşmış durumda."

"Hepimiz öyle değil miyiz? Beni bu depoda bağlayıp ağzımı tıkadığında, senin hakkındaki fikrimi değiştirdim. Bir polis olarak dikkatli olmak zorundayım. Senin gibi pislikleri ortadan kaldıramam, o yüzden en iyi ikinci şeyi yapacağım. Hapse girmemene yardım edeceğim."

Birkaç saniye sessiz kaldık. "Bana bir şey olursa... Ella ve bebeğime bakacağına söz ver."

Siktir! Böyle  lemeyeceğim. Cinayetleri yavaşlatmam lazım.

Ryan derin bir nefes aldı, göğsü inip kalkarken gözlerimin içine baktı. "Söz veriyorum." Elini uzattı ve el sıkıştı. Ne yazık ki, sözünü tutup tutmadığını anlamamanın bir yolu yoktu, ama umarım bunu öğrenmek zorunda kalmam.

Bölüm 57

Sebastian

"O kadar güzelsin ki ışık saçıyorsun." Ella'nın çenesini kaldırdım. "Hazır mısın?"

"Evet, ne olacağını öğrenmek için çok heyecanlıyım." Bana gülümsedi, büyüleyici yeşil gözlerinde aşk parıltıyordu.

Bagajlarımızı aldım ve koridora çıkmadan önce penthouse'a son bir kez baktım ve arkamızdan kapıyı kilitledim.

"Umarım trafik çok kötü değildir," dedi, el bagajını yanında sürükleyerek.

Düğmeye bastım ve asansör kapıları açıldı. İçeri girdik, yanımıza aldığımız valizlerin sayısına gülerek, ama bir süreliğine uzaklara gidecektik. Doktor Ella'ya stresini azaltması ve dinlenmesi gerektiğini söylediğinde, benim kırsalda bulunan evimde vakit geçirmeye karar vermiştik. Ella daha önce New York'un kuzeyini hiç ziyaret etmemişti, bu yüzden dinlenmek ve bebeğe hazırlanmak için mükemmel bir yer olacaktı.

Babası ve annesi Kaliforniya'dan döndükten sonra, onları yemeğe çıkardık ve bebek haberini paylaştık. Hiç bu kadar gururlu ve heyecanlı ebeveynler görmemiştim. Babasının, hastalığı gerileme aşamasında olsa da, devam etmek için bir nedeni olduğunu düşündüm. Kısa süre sonra Ella işinden ayrıldı. Hamileyken suçlularla çalışması konusunda endişelerimi dile getirmiştik, ama o gülümsedi ve bana bol bol pratik yaptığını ve başının çaresine bakabileceğini söyledi. Bundan şüphem yoktu, ama onu güvende tutmak benim sorumluluğumdu. Ve taşınma ile birlikte, istifa etmenin mantıklı olduğunu kabul etti.

Birkaç dakika sonra arabama bindik ve kaldırımdan uzaklaştım. Müziği açtım ve Ella, Galli J'nin "Silence" şarkısı eşliğinde koltuğunda dans ederken gülümsedim. "Kulübü özleyeceğim. Sen özleyecek misin?"

"Tabii. Beni meşgul tutuyordu ve muhtemelen beladan uzak tutuyordu." Ona gülümsedim. "Sen gelene kadar; sonra belada olduğumu anladım."

Kıkırdaması beni neşelendirdi. Aniden bir keder dalgası beni sardı ve elini tuttum. "Keşke ailem bugün bizimle olabilseydi."

"Ben de, bebeğim." Parmaklarımı sıktı.

Kırk beş dakika sonra, doktorun muayenehanesine vardık ve bir odaya alındık. Sürpriz bir şekilde, doktoru uzun süre beklemek zorunda kalmadık.

"Merhaba, ben Dr. Glendon."

"Bu nişanlım Sebastian," dedi Ella, bizi tanıştıırarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Doktor dikkatini hayatımın aşkına çevirdi. "Ella, nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Biraz yorgunum ama mide bulantısı azaldı."

"Harika. New York'a taşınmanızla ilgili olarak, orada harika bir doktorla iletişime geçtim. Resepsiyonda, ayrılırken alabileceğiniz bilgileri var. Onu arayın ve bir sonraki randevunuzu ayarlayın."

"Bize baktığınız için çok teşekkür ederiz." Ella elini küçük bebek karnına koydu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Dr.

Glendon. "Evet," diye cevapladık hep birlikte.

Doktor masayı okşadı ve Ella masaya atlayıp uzandı. Doktor Ella'nın tişörtünü kaldırdı ve probunu karnına bastırmadan önce karnına bir jel sıktı.

"Hmm," dedi Dr. Glendon, probu hareket ettirerek.

Donakaldım. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda görünüyor. Bebekler sağlıklı görünüyor."

Ella kaşlarını çatı, sonra birden dikleşti ve yanlışlıkla doktorun kolunu itti. "Bebekler mi?" Yüzünün rengi attı ve bakışları benimkilere kaydı.

Elini tuttum, haberin etkisiyle. "Kaç tane?" diye sormayı başardım.

sorabildim.

"İkiz. Kardeş. Bir erkek, bir kız."

Ella yatağa geri düştü. "Vay canına. İki mi?" diye ciyakladı.

"Bir erkek, bir kız." Gülererek, "Bu harika," dedim. Eğilip Ella'yı öptüm Ella'ya öptüm, sonra kulağına fısıldadım. "Aferin sana. Karnın şişince çok güzel olacaksın."

Yanakları sevimli bir kızarıklıkla süslendi. "Cami öğrenene kadar bekle. Misafir odasına taşınmayı planlayacak."

"Ona ihtiyacımız olacak." Ella'ya göz kırptım.

RANDEVUDAN SONRA, özel uçağıma bindik. Ella, uçağı ilk kez binerken sessizdi. Başlangıçta, ikizlere hamile olduğunu öğrenmenin şokundan kurtulmaya çalıştığını sandım, ama başka bir şey vardı. Sanki uçağı tanıdı, ama bu imkansızdı. Nişanlanana kadar ona bir uçağım olduğunu söylememiştim bile.

Uçağı binip yerimize oturduktan sonra Ella koltuğunu yatırdı ve ben de onu kahverengi yumuşak bir battaniyeyle örttüm. Yanındaki koltuğı uzandım ve güzel kızımın uyumasını izledim. Ben de aynısını yapsam iyi olur diye düşündüm. Önümüzde yoğun bir yol vardı ama en azından maddi sıkıntımız yoktu ve bebeklerimizle vakit geçirebilecektik.

YEDİ SAAT SONRA, mülkü dolaşan ve evime giden uzun, çakıllı yolu sürdüm. İkimiz de uçakta uyumuştuk ve Ella bacaklarını uzatmaya hazırdı. Motoru kapattığımda, arabadan atladı ve etrafına bakındı. Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu ve bizim için temizlik ve hazırlık yapması için birini tutmak zorunda kalmıştım.

"Aman Tanrım. Burası muhteşem, Sebastian! Benden saklamışsın saklıyormuşsun."

Tepelerin arasında yer alan büyük kır evi muhteşemdi. Geleneksel iki katlı yapı, taş temelli ve sedir ağacı kaplamalıydı ve sıcak, kremi beyaz renkte boyanmıştı.

akçağaç ve meşe ağaçlarıyla çevriliydi ve etrafını saran verandası ve salıncağı göle bakıyordu.

"Beni bulamazsan, o verandadaki salıncakta battaniyeye sarılmış, kitap okuyarak kıvrılmış olacağım," diye ekledi.

Arkasına yaklaştım ve hafifçe şişmiş karnına dikkat ederek kolumu beline doladım.

"Burada bir gelecek kuracağımızı düşünüyor musun?" Saçlarına burnumu sürttüm.

"Evet, gerçekten görebiliyorum. Burası çok huzurlu." Bana döndü ve gözlerini aradı. "Seni seviyorum, Sebastian Fletcher. Seninle evlenip karın olmak için sabırsızlanıyorum." Ella burnunu çekti. "Tabii ki bebeklerden sonra. Gelinliğimde güzel görünmek istiyorum."

"Ella, yuvarlak karnınla altar önünde muhteşem görüneceksin. Şimdi uslu bir kız ol ve o eve gir. Bütün gün seninle sevişmek için bekledim."

Onun yanlarını gıdıkladım, çığlıkları ve kıkırdamaları kulaklarıma müzik gibi geldi. Kapıya koştu ve benim kilidi açmamı bekledi. Kapıyı açtım ve o gülümseyerek içeri girdi. Benim her parçama sahip olduğunu fark etti mi acaba diye merak ettim. Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Ella McCloud Velvet Vortex'e girip kalbimi çaldığı anda, aşk ve gelecek arayışım sona ermişti.

[EPILOGU KACIRMAYINI](#) **Daha fazlasını okumak için buraya tıklayın.**

Yasadışı Takıntı Örneği

Üvey kız kardeşim öldüğü gün kalbimi de yanında götürdü.

Şimdi, ben bir adamın kabuğuyum, soğuk kalpli bir canavarım. Hayatımın aşkı Whitmore Üniversitesi'nde sağ salim ortaya çıktığında ne kadar şaşırdığımı hayal edin.

Beni mahvettiği için ona bunu ödeteceğim. Bu bir peri masalı değil ve ben kesinlikle parlak zırhlı bir şövalye değilim. Onu benimle birlikte karanlık dünyama sürüklemekte hiçbir sorunum yok.

Ama o kader günün gerçeğini araştırırken, şimdiye kadar sevdiğim tek kıza olan duygularımı artık inkar edemiyorum.

Onu mahvetmeye yemin ettiğim gibi, onu korumaya yemin ediyorum, bu bana hayatıma mal olsa bile.

Illicit Obsession, dengesiz/sahiplenici bir kahraman ve üvey kardeşini nasıl evcilleştireceğini bilen güçlü, kıvrımlı bir kahramanın yer aldığı, *karanlık, yasak, spor ve gizli bir topluluğu* konu alan *yeni bir bağımsız romantik roman*. Bu ikinci şans romantizminde aldatma, gerilim, üçüncü perdede ayrılık yok ve sonsuza kadar mutlu bir son garanti!

******Bu bağımsız roman, Whitmore Elite serisinden Jagger ve Ariana'nın yer aldığı YEPYENİ bir hikaye. Forbidden Obsession'ı okuduysanız, bu kitap tamamen farklıdır, ancak karakter isimleri aynıdır.

Whitmore Elite serisindeki her kitap bağımsızdır ve herhangi bir sırayla okunabilir!

Amazon'dan Illicit Obsession'ı indirin veya Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ olarak okuyun! [Buraya tıklayın!](#)

Illicit Obsession'ın örneğini görmek için sayfayı çevirin.

Önsöz

Jagger

"Bu da ne böyle?" Gözlerimdeki sisin dağılması için hızla gözlerimi kırptırdım. "Neredeyim ben?" Bağlandığım iplere karşı mücadele etmeme rağmen, iplerin sıkılığı nedeniyle hiçbir yere gidemeyeceğimi anlamam birkaç saniye sürdü. Nerede olduğumu anlamak için odayı çılgınca aradım.

Karanlık bir kakhaha beton zeminden ve duvarlardan yankılandı. "Merak etme, Jagger Whitlock, hepsi planın bir parçası," dedi kılık değiştirmiş ses. Kafatasından yapılmış maskenin deliklerinden bana bakarken sandalyemin etrafında daireler çizerek dolaştı. Onu toplum davetiyesi videosundan tanıdım. *Kahretsin, ne yaptım ben?*

"Ne istiyorsun?" Çıplak göğsüme çarpan soğuk havaya rağmen, alnımda ter damlaları oluşmuştu. Piçler beni bayılttı, spor salonundan sürükleyerek çıkardı ve bir sandalyeye bağladı. Görünüşe göre, bana bir eşofman altı getirmek onlar için çok zordu. Bunun yerine, sadece boxer şortumla titriyordum. Kimi kızdırdığımı bilmiyordum, ama zihnimde o uzun listeyi gözden geçirdim.

"Sen seçilmişlerden birisin. Rahatla ve yolculuğun tadını çıkar." Piç kurusu daha da çok güldü.

Kanım damarlarımdan kaynıyordu. Tanıdık öfke ve nefret duygusu içimdeki canavarı yeniden uyandırdı.

Maskeli ve pelerinli kişi konuşmadı, ama derisinin altında kaynayan gücü hissettim. Benden daha deli olabilirdi. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum.

Nefesimi kontrol etmeye çalıştım, ama maskenin arkasında kim olduğunu ve beni esir alan kişinin kim olduğunu hiç bilmiyordum. Özgürlüğüm için pazarlık yaparsam, bu onun egosunu okşayacaktı ve ben de olduğum yerden tek parça halinde ayrılabilirdim.

"Kardeşler birbirleri için savaşır, ama sadece kaybedecek bir şeyleri varsa. Senin durumunda, profesyonel futbol kariyeri istiyorsun. Bu hayali gerçekleştirebilirim, ama senin kaybedecek bir şeyin yoksa neden bunu yapayım?"

Ona bakarak yüzüm soldu. "Bana profesyonel futbol sözleşmesi ayarlayabilir misin?" İçimi kötü bir his kapladı. Bu hiç iyi değildi. Benimle konuşan kişi kafamla oynuyordu ve kim olduğunu çok iyi tahmin ediyordum. *Kahretsin. Bu çok kötü. Gerçekten çok kötü.* Onun zayıf noktasını bulana kadar, onun iğrenç oyununa uymak zorundaydım.

"Bana Eagles ile bir anlaşma ayarlayabilirsen, sana ruhumu veririm." Bunun bana bir faydası olmayacağını bilsem de, ona inanmaz bir şekilde burnumu çektim. "Sen nesen, şeytanın sağ kolu mu?" Onun bilmediği şey, benim şeytanın sol kolu olduğumdu. Belki birlikte çalışıp, beni rahat bırakmayan büyük bir sorunu çözebilirdik.

Figür önümde durdu ve eğildi, kafatası maskesinin burnu benimkinden sadece bir santim uzaktaydı. "Bunu gerçekleştirebilirim, Jagger Whitlock, ama karşılığında bana ne vereceksin? Senin gibi boşa harcanmış, karanlık bir ruhun bana bir faydası yok." Dikleşti ve beni delip geçen bir bakışla baktı.

"Fiyatını söyle. Hayatımda pek çok karanlık şey yaptım. Sana değerli bulacağın bir şey sunabileceğime eminim."

Titredim, terim cildimde kuruyarak beni daha da üşüttü. Dakikalar, ondan başka bir kelime gelmeden geçti.

"Sana ne diye hitap etmeliyim? Kafatası mı? Yani, sen *benim* adımı biliyorsun. Bu adil değil, değil mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana Kara Dul diyebilirsin. Ben gizli bir topluluğun lideriyim ve testi geçersen bize katılacaksın."

Kahkaha attım. "Üzgünüm dostum. Bunu en başta söylemeliydin. Vaktini boşa harcıyorsun. Ben kimseye bağlılık yemini etmem. Bu saçmalık, benim kabul ettiğim şey değildi." Eğer yalan söylemiyorsa, bu benim düşündüğüm kişi değildi, yani durum ilk başta düşündüğüm kadar kötü değildi.

Karanlığı bir spot ışığı aydınlattı ve ben gözlerimi korumak için geri çekildim, gözlerim alışana kadar.

"Gerçekten çok kolay. En derin, en karanlık sırrın karşılığında istediğin her şeye sahip olmanı sağlayacağım."

Kalbim durdu ve nefes almayı hatırladım. "Hayatta olmaz," dedim sessizce.

"Emin misin? Tüm hayallerinden vazgeçmeye hazır mısın?" "Seni tanımıyorum, pislik. Sana nasıl körü körüne güvenebilirim?"

Sanki sihirli bir şekilde gevşemişler gibi bileklerimdeki kelepçeleri tekrar çektim.

Işık karardı ve hareket ederek küçük alanın geri kalanını aydınlattı. Cam duvarların diğer tarafında birkaç kişi duruyordu, hepsi Black Widow ile aynı kafatası maskesi ve cüppesi giymişti, kollarını göğüslerinin üzerinde, sadece güç gösterisi olarak adlandırılabilir bir şekilde kavuşturmuşlardı. Hareket edemez gibi görünüyorlardı.

Odaya bir ses sızmaya başladı.

"Jagger," dedi bir kadın.

O konuşmaya devam ederken boğazım düğümlendi. "Seni seviyorum, bebeğim. Asla ayrılmayacağımıza söz ver."

"Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim," diye cevap verdim kayıta.

"Ne oluyor lan? Bunu nereden buldun?" diye bağırdım kayıtlı konuşmanın üzerine. Sesi, kalbimi kesip soğuk yere atan sıcak bıçaklar gibi içimi parçaladı.

"Ebeveynlerimiz öğrenirse bizi ayıracaklar," dedi.

Ne kadar direnmeye çalışsam da, gözlerim yaşlarla doldu. Onun sesini duymayalı yıllar olmuştu.

"Sırrını bize söyle Jagger, o zaman tüm bunlar ortadan kalkacak. Sonunda hayatına devam edebileceksin. Sana büyük bir iyilik yapıyorum."

Kayıt devam ederken vücudum titriyordu, öpüşürken ve sevişirken çıkardığımız sesler duyuluyordu. Her sesi, her nefesi hatırlıyordum. Ona söz vermiş olsam da, o bizim birlikte geçirdiğimiz son geceydi.

Acı, midemi milyonlarca düğüm haline getirdi, keder beni ele geçirdi — onun yumuşak ses tonu beni mahvetti.

"Ne oldu, Jagger? Ne yaptın?" diye sordu Kara Dul. Kafamı boşaltmak için derin bir nefes aldım.

"Bize söylersen, hayalini kurduğun her şeye sahip olacaksın: bir aile, bir kariyer ve hayal edebileceğinden daha fazla kadın. En önemlisi, sana umut verebilirim. Tek istediğim, karşılığında en karanlık sırrını söylemen. Buradaki herkese sadakatini göster, onlar da aynısını yapacaklar."

Kaşlarımı çatarak, odadaki bana bakan herkese baktım. Birkaçının başını salladığını yemin edebilirim. Onlar geçmişlerini çoktan anlatmışlar mıydı?

"Onlar kim?" Camın diğer tarafındaki yabancılara işaret ettim.

"Üyeler. Her biri sırlarını paylaştı ve şimdi başarılı hayatlar ve kariyerler sürüyorlar. Sonsuza kadar kardeşliğin bir parçası olacaklar. Sen de aynısını elde edebilirsin. Bize sırrını anlattığında, onlar da seninle paylaşacaklar."

Suyu içmek için zorlukla yutkundum. Gözlerimi kapatıp kaydın devam etmesini dinledim. O akşam geç saatlerde bana videoyu göndermişti. Hala telefonumdaydı ama izlemeye dayanamıyordum. Şimdi onu dinliyordum ve bu odadaki insanlar da öyle.

"Sen bu topluluğa çok uygunsun, Jagger. Fiyatını söyle. Senin gibi birine ihtiyacımız var."

"Profesyonel sözleşme istiyorum. Başka hiçbir şey önemli değil. Futbol dışında hiçbir şeyim kalmadı."

Hoparlörden onun zevk dolu inlemeleri geliyordu ve ben kendimi tutmak için tüm gücümü kullanıyordum.

"O zaman istediğini alacaksın. Niyetimi yanlış anlamayın. Her üyeyi özenle seçtim. Sen yetenekli ve değerlisin. Toplum sana dünyayı versin. Tek ihtiyacım olan, bize tamamen bağlı olduğunu kanıtlayan bir şey. Üyelere ihanet etmek ölümle cezalandırılır, peki tüm hayallerini gerçekleştirmek için bedelini ödemeye hazır mısınız?"

Kayıt sonunda durdu ve diğerleri sabırla ayakta durup cevabımı beklerken odada ağır bir sessizlik hakim oldu. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Kara Dul her kimse, ne diyeceğimi biliyordu, yoksa bu kaydı yapmazdı. Zeki bir piç kurusuydu. Bunu kabul etmeliydim. Zaten bildiği kirli bilgileri karşılığında profesyonel anlaşmayı yerine getirebiliyorsa, ben ne kaybediyordum ki? Diğerleri de paylaşmak zorundaydı. Hepimiz eşit şartlarda olacaktık. Amcam Dirty Bastards adlı bir motosiklet kulübünün başkanı olduğu için yemin sürecine aşınaydım. Sadakatin nasıl işlediğini anlıyordum: bir sır karşılığında bir sır.

Derin bir nefes alarak, bu pisliğin bildiği bir şeyi herkesin öğrenebileceğini ve bu bilginin beni savunmasız bıraktığını fark ettim. Kahretsin, bunu gizlemek için bazı arkadaşların yardımına ihtiyacım olacaktı. Bunca zaman kendimi güvende sanmıştım. Buradaki işim biter bitmez, geçmişimi sonsuza dek silmenin bir yolunu bulmam gerekecekti. Belki de Kara Dul bana bir iyilik yapıp kışımı kurtarmıştı.

Omuzlarımı dikleştirdim, hazırdım. "Ben..." Sesim çatladı. "En büyük sırrım..."

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? Illicit Obsession'ı Amazon'dan veya Kindle Unlimited'tan ÜCRETSİZ olarak indirin! [Buraya tıklayın!](#)

Gölgelerde

J.A. OWENBY

Telif hakkı © 2023 J.A. Owenby

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptaki materyalleri (inceleme amaçlı olanlar hariç) kullanmak istiyorsanız, J.A. Owenby ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Emerald Edits ve Lisa Carlisle

Kapak Tasarımı: Qamber Designs & Media İlk

Baskı ISBN: 978-1-949414-78-3

J.A. Owenby'nin diğ er eserleri

Whitmore Elite Serisi, Koyu, Futbol

Forbidden, bir ön bölüm

Yasadışı Takıntı, bağımsız bir roman

Acımasız Takıntı, bağımsız bir roman

Günahkar Takıntı, bağımsız bir roman

Zehirli Takıntı, bağımsız bir roman

Güzelce Hasar Görmüş Serisi

Güzelce Hasar Görmüş Güzelce

Kırılmış

Güzelce Parçalanmış

Aşk ve Yıkım Serisi

Aşk ve Yıkım

Aşk ve Aldatma Aşk ve

Kurtuluş

Aşk ve Sonuçlar, bağımsız bir roman Aşk ve

Yozlaşma, bağımsız bir roman

Aşk ve Vahiy, bir novella

Aşk ve Baştan Çıkarma, bağımsız bir roman

Aşk ve İntikam

Aşk ve Misilleme

Aşk ve İhanet

Kötü Niyetler Serisi

Karanlık Niyetler

Parçalanmış Niyetler

Gerçek olaylardan esinlenen Torn Serisi

Fading into Her, bir ön bölüm romanı

Yırtık

Yakalanmış

Özgür

Bağımsız Romanlar

Seni Nerede Bulacağım

Yazar Hakkında

Uluslararası çok satan yazar J.A. Owenby, Arkansas'ın küçük bir kasabasında büyüdü ve burada denizci gibi küfür etmeyi ve gölde yüzen su mokasenlerini fark etmeyi öğrendi.

Sonunda güneyi terk edip Oregon'a gitti. Orada geçirdiği ilk kış, saatte 90 mil hızla esen rüzgarlar ve okyanustan gelen fırtınalar yüzünden birkaç kez kelimenin tam anlamıyla uçtu.

Sonunda, sükuneti özleyerek daha karlı bölgelere yöneldi. Şu anda Washington eyaletinde, yakışıklı ve inek bir kocası ve bilgisayarını uyku yeri olarak kullanmakta ısrar eden üç safkan Sibiry kedisıyla birlikte yaşıyor. Günlerini, okuyucuyu kitabı merdivenlerden aşağı atmak ya da yastığa gözyaşları dökmek isteyecek kadar karakterlere işkence etmenin yollarını bulmakla geçiriyor.

J.A. Owenby, yeni yetişkin ve romantik gerilim romanları yazıyor. Kitapları, sizi nefes nefese bırakacak duygular, endişeler ve sürprizlerle dolu. Kendi içsel mücadelelerini vermiş olan yazar, kadınların saklamak zorunda kaldıkları sırları ele almaktan çekinmiyor. Ne de olsa, aşka giden yol karanlıkta döşenmiştir.

Arkadaşları onu keyifli bir şekilde tuhaf olarak tanımlıyor. Hayran mektuplarını ve şarabı çok seviyor. Lütfen ona tüm şarapları gönderin.

Yakında çıkacak romanının ilerleyişini Facebook'ta [Author J.A. Owenby](#) ve Twitter'da [@jaowenby](#) adreslerinden takip edebilirsiniz.

www.authorjaowenby.com adresinden J.A. Owenby'nin haber bültenine kaydolun.

J.A. Owenby'nin Facebook sayfasını beğenin:

<https://www.facebook.com/JAOwenby> .

J.A. Owenby'nin One Page At A Time okur grubu: <https://www.facebook.com/groups/JAOwenby> .

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

